

ЛОРЪН УАЙЗБЪРГЪР ДА ПРЕСЛЕДВАШ ПРЪСТЕН С ДИАМАНТ

Превод от английски: Деница Райкова, 2008

chitanka.info

„ГАЩИЧКИ“ Е КОФТИ ДУМА

Когато на вратата на Леа се позвъни неочаквано в девет часа една понеделнишка вечер, тя не си помисли: „Хей, питам се кой ли може да е това“. Помисли си: „Да му се не види!“ Предполагаше, че някои хора наистина посрещаха с радост неочаквани посетители, които просто се отбиваха „да кажат едно здрасти“ или „да видят как е хавата“. Онези, живеещи като отшелници, може би. Или онези жители на Средния запад, имащи навика да носят ябълков пай на новите си съседи, които беше виждала изобразявани в „Голяма любов“, но никога не беше срещала в действителност — да, те вероятно нямаха нищо против. Но това! Това беше истинско нарушение. Понеделнишките вечери бяха свещени и напълно изключващи достъпа до нея на останалата част от света, време, изключващо Всякакъв Контакт с Други Човешки Същества, през което Леа можеше да се мотае по памучен анцуг и да гледа един след друг прекрасни епизоди на „Проект Беглец“ по TVO. Това беше единственото време през цялата седмица, когато беше сама, и макар да беше нужна известна усиленa „дресировка“ от нейна страна, беше успяла да накара приятелите, семейството си и гаджето си, Ръсел, да се съобразяват с това. Момичетата бяха престанали да питат Леа дали има планове за понеделник вечер още през деветдесетте; Ръсел, който в началото на връзката им открито бе възразявал, сега мълчаливо сдържаше раздражението си (а по време на футболния сезон се наслаждаваше на свободните си понеделнишки вечери); майка ѝ с усилие успяваше да издържи една вечер седмично без да вдигне телефона, най-сетне приемайки след всичките тези години, че няма да получи отговор на обаждането си до вторник сутринта, независимо колко пъти натиска бутона за повторно набиране. Дори шефът ѝ вече се беше научил да не ѝ възлага четене на ръкописи за понеделник вечер... или, пази боже, да ѝ звъни по телефона и да попадне на телефонния секретар. И именно затова беше толкова невероятно, че на вратата ѝ току-що се беше позвънило — невероятно и пораждащо паника.

Предполагайки, че звъни портиерът, дошъл да смени филтъра на климатичната инсталация, или някой разносвач от „Хот Енчилас“, отбил се да остави меню, или най-вероятно някой просто объркал вратата ѝ с тази на съседите, тя натисна копчето за изключване на звука на дистанционното и не смееше да помръдне дори едно мускулче. Наклони глава настрани като лабрадор, напрягайки слух да чуе някакво потвърждение, че посетителят си е отишъл, но единственото, което чу, беше приглушено, постоянно потупване от горния етаж. Тъй като страдаше от нещо, което предишният ѝ психоаналитик наричаше „чувствителност към шум“, а всички останали описваха като „шибана невротичност“, Леа, разбира се, щателно беше проучила съседката си от горния етаж, преди да вложи в закупуването на апартамента всичките си спестявания. Апартаментът може и да беше най-съвършеното попадение след година и половина търсене, но не смяташе да поема никакви рискове.

Леа беше попитала Адриана за някакви подробности относно съседката си от горния етаж, апартамент 17Д, но приятелката ѝ само беше присвила нацупените си устни и беше вдигнала рамене. Нямаше значение, че живееше в заемащия целия етаж мезонет още от деня, когато родителите ѝ се преместили от Сао Пауло в Ню Йорк преди близо две десетилетия: Адриана изцяло бе възприела типичното за нийоркчаните отношение от типа: „Обещавам да не ти се меся в живота, ако и ти си достатъчно любезен да направиш същото“ спрямо съседите си. И така, една бурна декемврийска събота точно преди Коледа Леа мушна под вратата на портиера на сградата двайсет долара, точно в стила на Джеймс Бонд, и зачака във фоайето, като се преструваше, че чете някакъв ръкопис. След три часа, след като прегледа някакъв анекдот стотина пъти, портиерът се прокашля високо и я погледна многозначително над очилата си. Когато вдигна очи, Леа мигновено почувства вълна на облекчение. Пред нея, изваждайки каталог за пазаруване на рекламирани по телевизията продукти, стоеше облечена в домашна рокля на точки жена с наднормено тегло. Най-малко осемдесетгодишна, помисли си Леа и въздъхна с облекчение: нямаше да има тънки токчета, тракаци по паркета, продължаващи до късно през нощта партита, нито безкрайно трополящо нашествие от посетители.

Още на другия ден Леа написа чек за началната вноска и два месеца по-късно развълнувано се нанесе в намиращия се в идеално състояние, разполагащ с една спалня апартамент на мечтите си. С ремонтирана кухня. И огромна вана. И повече от приличен изглед от северната страна към Емпайър Стейт Билдинг. Това може и да беше един от най-малките апартаменти в сградата — добре де, най-малкият, — но от мига, в който Адриана спомена, че единственият готин тип в сградата ѝ се изнася, преди да е успяла да го прелъсти, Леа почувства, че е предопределена да получи апартамента му. „Креди Сюис“ беше прехвърлила готиния тип в Лондон и нетърпелив да замине с възможно най-малко суетене и утешен от отпуснатата щедра сума за преместването, той моментално беше приел първоначалното предложение на Леа за сума, значително по-ниска от пазарната цена. Жилището беше истинска мечта — малка, красива, щастливо осъществена мечта в сграда, която никога не беше мислила, че може да си позволи, и тя беше платила за всеки неприлично скъп квадратен метър със собствения си упорит труд и спестявания.

Как можеше да предвиди, че привидно безобидната ѝ съседка от горния етаж упорито отказва да носи други обувки, освен масивни, дървени ортопедични обувки? Леа редовно се упрекваше за невежеството да смята, че високите токчета са единственият потенциален риск от шум. Естествено, преди да види как съседката ѝ отива за пореден път до пощенската кутия, обути във въпросните обувки, Леа си съчини някакво сложно обяснение за неспирния тропот отгоре. Реши, че жената е холандка (понеже всички знаеха, че холандците носят нальми), и че най-вероятно е начело на матриархат — голям, гордеещ се с холандския си произход род и е постоянно посещавана от безброй деца, внуци, племенници, племеннички, братя и сестри, братовчеди и изобщо хора, търсещи съветите ѝ... които вероятно също до един носеха холандски дървени обувки. Сега знаеше (след като се престори на заинтригувана един ден във фойето, когато я видя да носи позволяваща проветряване на кожата превръзка), че жената страда от всевъзможни отвратително звучащи заболявания на краката, включващи (но не ограничаващи се с това) увреждане на фасцията на ходилото, враснали нокти на краката, невроми и подуване на първата става на палеца на крака. Леа беше цъкала с език по възможно най-състрадателния начин, който успя да докара, а след това

бе изтичала светкавично горе да погледне в своя екземпляр от наръчника с правила за съкооператорите. Разбира се, според тях собствениците се задължаваха да покрият с килими осемдесет процента от дървените си подове — нещо, което се беше оказало напълно неподлежащо на разискване, когато още на следващата страница откри, че съседката ѝ от горния етаж е председател на асоциацията на живуците.

Леа беше търпяла близо четири месеца денонощното тропане — нещо, което може би щеше да е забавно, ако се случваше на някой друг. Нервите ѝ функционираха в пряка зависимост от силата и честотата на тропота: многократно си повтаряше, че това е безумна мисъл, може би дори леко параноична, но усещането продължаваше. Непрестанното ритмично потропване — *трон-трон-трон* — тъкмо се беше усилило до постоянно повтарящ се мотив *трон-трон-трон-трон-трон*, когато сърцето на Леа започна да бие силно в същия ритъм. Опита се да диша бавно, но издишванията ѝ бяха къси и дрезгави, накъсани от леки задъхвания, от които се почувства като аквариумна рибка. Докато оглеждаше набързо бледия цвят на лицето си (който майка ѝ описваше като „благороден“, а всички останали описваха като „болезнено блед“) в огледалната врата на дрешника в коридора, тънък слой пот навлажни челото ѝ.

Това с потенето и дишането, изглежда, се случваше по-често — и то не само когато чуеше тропота на дърво по дървена повърхност. Понякога Леа се събуждаше от толкова дълбок сън, че почти беше болезнен само за да открие, че сърцето ѝ бие бясно, а чаршафите ѝ са подгизнали от пот. Миналата седмица точно докато изпълняваше една иначе напълно отпускаща *шавасана*^[1] — макар че по времето, докато я правеха, инструкторът се беше почувствал длъжен да пусне по високоговорителите акапелна версия на „Удивителна милост“ — Леа почувства как при всяко добре премерено вдишване я пронизва болка в гърдите. А точно тази сутрин, докато гледаше как човешката приливна вълна от пътници се блъска да се натъпче във влакчето — тя се насилваше да ползва метрото, но мразеше всяка секунда от пътуването — Леа почувства как гърлото и започва да се свива, а пулсът ѝ да се учестява. Изглежда, имаше само две правдоподобни обяснения, и макар понякога Леа да се държеше като хипохондричка, дори тя не

смяташе, че е вероятно да има проблеми с коронарната артерия; това си беше чисто и просто паническа атака.

В неуспешен опит да възпре паниката, обхванала тялото ѝ, Леа притисна върховете на пръстите си към слепоочията и изопна врата си първо на една страна, после на друга: нито едно от двете ни най-малко не подейства. Дробовете ѝ сякаш можеха да работят с капацитет само от десет процента, и точно когато си мислеше кой ли ще намери тялото ѝ и кога, чу тих, сподавен хлип и ново позвъняване на вратата.

Отиде на пръсти до вратата и надникна през шпионката, но видя само пуст коридор. *Няма да се хвана на това*, помисли си тя, докато изоставяше всякакви опити да пази тишина и набираще номера на портиера си. Точно по този начин жителите на Ню Йорк Сити накрая се оказваха ограбени и изнасилени — след като някой хитър престъпник ги подмамеше да отворят вратата. Нямаше значение, че охраната на жилищната сграда можеше да съперничи на тази на Обединените нации или че за осем години живот в града не познаваше лично никой, преживял нещо повече от обикновено пребъркване на джобовете, или че шансовете някой убиец-психопат да избере точно нейния апартамент от общо двеста и двацет в сградата бяха неправдоподобни... Така започна всичко.

Портиерът отговори след четири, проточили се цяла вечност, позвънявания.

— Джерард, обажда се Леа Айзнър от апартамент 16Д. Пред вратата ми има някой. Мисля, че се опитва да влезе с взлом. Може ли да се качиш тук веднага? Да се обадя ли на 911? — Думите се изливаха в шеметна бъркотия, докато Леа крачеше из малкото фоайе и пъхаше в устата си късчета никотинови дражета направо от целофанената опаковка.

— Госпожице Айзнър, разбира се, че веднага ще изпратя някой горе, но може би бъркате госпожица Соломон с някой друг? Тя пристигна преди няколко минути и тръгна направо към апартамента ви... което е позволено за човек, включен в посочения от вас постоянен списък на лица, имащи достъп до апартамента ви.

— Еми е тук? — попита Леа. Тя забрави напълно за приближаващата се смърт от болест или убийство, и когато дръпна вратата и я отвори, намери Еми да се люлее напред-назад на пода в

коридора, с притиснати към гърдите колене и следи от сълзи по страните.

— Мога ли да ви помогна с още нещо, госпожице? Все още ли настоявате да...

— Благодаря ти за помощта, Джерард. Всичко вече е наред — каза Леа, като затвори рязко капачето на мобилния си телефон и го пхна в големия горен джоб на суичъра си. Без да мисли, застана на колене и обви ръце около Еми.

— Миличка, какво има? — тихо и напевно попита тя, като отмести мократа от сълзи коса на Еми от лицето ѝ и я събра на конска опашка. — Какво се е случило?

Тази проява на загриженост предизвика нов поток от сълзи: след броени секунди Еми ридаеше толкова силно, че дребничкото ѝ тяло трепереше. Леа прекара през ума си всички възможни причини за подобно страдание и се сети само за три: смърт и семейството, предстояща смърт в семейството, или мъж.

— Скъпа, нещо с родителите ти ли? Да не се е случило нещо с тях? С Изи?

Еми поклати глава.

— Говори ми, Еми. Всичко ли е наред с Дънкан?

Това предизвика такъв жален вой, че Леа я заболя само като го чу. Бинго.

— Всичко свърши — изплака Еми: гласът ѝ беше задавен. — Свърши окончателно.

Еми бе правила това изявление поне осем пъти през петте години, откакто двамата с Дънкан излизаха заедно, но нещо в изреченото тази вечер изглеждаше различно.

— Скъпа, сигурна съм, че всичко е само...

— Запознал се е с някаква жена.

— Той какво? — Леа отпусна ръце и се отпусна назад върху глезените си.

— Съжалявам, нека се изразя по друг начин: аз му купих някаква жена.

— За какво говориш, по дяволите?

— Помниш ли, когато му подарих за трийсет и първия рожден ден членска карта за Клей, защото отчаяно искаше да влезе отново във форма? А после той така и не отиде — нито един шибан път за цели

две години, — защото, според него, „не било полезно използване на времето“ просто да отиде и да застане на бягащата пътечка във фитнес залата. Така че вместо да се откажа от цялото проклето нещо и да забравя за това, аз, изключителният гений, решавам да му платя курс с личен треньор, така че да не му се налага да губи и една-единствена скъпоценна секунда да тренира като другите.

— Май разбирам накъде отива тази история.

— Какво? Мислиш, че я е изучава ли? — Еми се засмя безрадостно. Понякога хората се изненадваха, чувайки Еми да говори мръсотии така ожесточено — тя, в края на краищата, беше висока само метър и петдесет и изглеждаше почти като тийнейджърка, — но Леа вече почти не се впечатляваше. — И аз така си мислех. Много по-лошо е от това.

— Това звучи достатъчно лошо, миличка. — Леа смяташе, че пълното и неподправено съчувствие и подкрепа бяха най-доброто, което можеше да предложи, но Еми не изглеждаше утешена.

— Вероятно се питаш как може да стане още по-лошо, нали? Е, нека ти кажа как. Той не просто я е изучава — може би щях да успея да преглътна това. Нееее, не и моят Дънкан. Той се „влюбил“ в нея. — Еми стрелна показалците и средните пръсти на двете си ръце във въздуха и извъртя кървясалите си очи. — Той „смята да я чака“, край на цитата, докато стане „готова“. Та тя е ДЕВСТВЕНА, за Бога! Пет години се примирявах с изневерите и лъжите му и с идиотския секс, та да може да СЕ ВЛЮБИ В ДЕВСТВЕНА ТРЕНЬОРКА, НАЕТА ОТ МЕН ВЪВ ФИТНЕС ЗАЛАТА, ЗА КОЯТО АЗ ПЛАЩАМ? Да се влюби? Леа, какво ще правя?

Леа, изпълнена с облекчение, че най-после може да направи нещо осезаемо, хвана Еми за ръката и ѝ помогна да се изправи на крака.

— Ела вътре, скъпа. Хайде да влезем вътре. Ще направя чай и можеш да ми разкажеш какво се е случило.

Еми подсмръкна:

— О, боже, забравих... днес е понеделник. Не искам да ти преча. Ще се оправя...

— Не ставай смешна. Дори не правех нещо — излъга Леа. — Влизай веднага.

Леа отведе Еми до дивана и след като потупа издутата от твърде много пълнеж облегалка, за да покаже на Еми къде да облегне главата си, се промъкна зад стената, която отделяше дневната от кухнята. С покритите си с пъстра мозайка гранитни плотове и нови електроуреди от неръждаема стомана, кухнята беше най-любимото помещение на Леа от целия апартамент. Всичките ѝ тенджери и тигани висяха от окачени под шкафовете куки, подредени по големина, а всичките ѝ кухненски прибори и подправките бяха педантично отделени в еднакви съдове от стъкло и неръждаема стомана. Трохи, петна от разсипани течности, опаковки, мръсни съдове — от подобни неща нямаше и помен. Хладилникът имаше вид, сякаш беше изчистен с прахосмукачка, а по повърхността на плотовете не се виждаше и петънце мръсотия. Ако беше възможно едно помещение да олицетворява невротичния характер на собственика си, то кухнята и Леа можеха да са еднояйчни близнаци.

Тя напълни чайника (купен миналата седмица по време на електронна разпродажба на „Блумингдейлс“ — защото кой казваше, че ти се полагат нови неща само когато се регистрираш?), отрупа един поднос със сирене и корнфлейкс „Уийт Финс“ и надникна през прозореца да се увери, че Еми си почива удобно. Когато я видя, че лежи просната по гръб, закрила очите си с ръка, Леа измъкна мобилния си телефон и избра името на Адриана от телефонния указател. Написа: „SOS. Е&Д са скъсали. Идвай веднага. Отговори възможно най-бързо“.

— Имаш ли „Адвил“? — обади се Еми от дивана. А после тихо: — Дънкан винаги носеше „Адвил“.

Леа отвори уста да добави, че Дънкан винаги носеше много неща — визитна картичка на любимата му агенция за компаньонки, своя детска снимка толкова голяма, че да се побира в портфейла му и от време на време по една-две генитални брадавици, за които се кълнеше, че били просто „кожни израстъци“, но се овладя. Освен че беше ненужно, тъй като Еми и без това вече страдаше достатъчно, щеше да бъде и лицемерно: противно на онова, което смятаха всички, връзката на Леа също не беше най-съвършената на света. Но тя изгони мисълта за Ръсел от ума си.

— Разбира се. Ще ти донеса след минутка — каза тя и изключи свистящия чайник. — Чаят е готов.

Момичетата тъкмо бяха отпили първите си глътки, когато на вратата се звънна. Еми погледна Леа, която просто каза:

— Адриана.

— Отворено е! — провикна се Леа към входната врата, но Адриана вече беше разбрала. Тя нахълта в дневната и застана с ръце на хълбоците, оглеждайки сцената.

— Какво става тук? — настойчиво попита тя. Лекият бразилски акцент на Адриана, малко повече от меко, сексапилно напевно звучене, когато беше спокойна, правеше речта ѝ почти неразбираема, ако се чувстваше по собствените ѝ думи, обзета от страстни чувства към някого или нещо. Което означаваше, кажи-речи, винаги. — Къде са питиетата?

Леа посочи към кухнята:

— Водата още е гореща. Погледни в шкафа над микровълновата. Имам цял куп различни аромати в...

— Никакъв чай! — изпищя Адриана и посочи Еми. — Не виждаш ли, че е в окаяно състояние? Имаме нужда от истински питиета. Ще направя „Кайпириня“.

— Нямам мента. Нито зелени лимони. Всъщност дори не съм сигурна дали имам подходящия алкохол — каза Леа.

— Донесла съм всичко. — Адриана вдигна над главата си голяма книжна торба и се ухили.

Леа често намираше рязкото държание на Адриана за дразнещо, понякога малко вбесяващо, но тази вечер ѝ беше признателна, че е овладяла положението. Бяха минали почти дванайсет години, откакто Леа за пръв път видя тази усмивка, и тя все още оставяше у нея чувството на страхопочитание и лека нервност. *Как беше възможно някой да е толкова красив?* — запита се тя за хиляден път. — *Коя ли висша сила беше създала подобно съчетание на гени? Кой решаваше, че една-единствена душа на света заслужава такава кожа?* Беше толкова изначално несправедливо.

Минаха още няколко минути, преди напитките да бъдат приготвени и раздадени и всички да се настанят: Еми и Адриана се проснаха на дивана, Леа седна с кръстосани крака на пода.

— Е, разкажи ни какво се е случило — каза Леа, като сложи ръка върху глезена на Еми. — Просто ни разкажи всичко, без да бързаш.

Еми въздъхна и за пръв път откакто беше дошла придоби вид, сякаш за момента сълзите ѝ са пресъхнали.

— Всъщност няма чак толкова много за разказване. Тя е абсолютно възхитителна — искам да кажа, отвратително мила и сладичка. И млада. Наистина адски млада.

— Какво ще рече „наистина адски млада“? — попита Леа.

— На двайсет и три.

— Не е чак *толкова* млада.

— Има профил в MySpace — каза Еми.

Леа направи гримаса.

— И е включена във Facebook.

— Мили боже — промърмори Адриана.

— Да, знам. Любимият ѝ цвят е светлолилавият, любимата ѝ книга е „Диетата на Саут Бийч“ и просто *обожава* тестото и сладкиши, лагерните огньове и гледането на анимационните филмчета, излъчвани в събота сутрин. О, и просто *трябва* да спи по девет часа, иначе е наистина разнебитена.

— Какво друго? — попита Леа, макар че можеше да предвиди какъв ще е отговорът.

— Какво друго искаш да знаеш?

Адриана започна подобната на викторина поредица от въпроси.

— Име?

— Бриана Шелдън.

— Колеж?

— Университетът на Санта Моника, основен предмет комуникации, членувала е в Капа Капа Гама. — Еми наблегна на последните три думи, имитирайки до съвършенство интонацията на момиче от Долината на Санта Моника.

— Роден град?

— Родена в Ричмънд, израснала в предградие на Чарлстън.

— Любима музика?

— Все едно има нужда да питаш. Кени Чесни.

— Гимназиален спорт?

— Нека просто всички да го кажем в един глас... — подхвана Еми.

— ... Водачка на мажоретките — изрекоха едновременно Адриана и Леа.

— Именно въздъхна Еми, но се усмихна за миг. — Намерих няколко нейни снимки от уебсайта на фотографа, снимал сватбата на сестра ѝ тя съумява да изглежда добре даже в рокля от сива тафта. Цялата работа е абсолютно отвратителна.

Всички се засмяха, до едно свикнали с тази най-стара от всички обединяващи жените традиции. Когато животът ти беше скапан, а името на бившето ти гадже се появи в сайта със сватбените обявления, нищо не е толкова утешително, колкото оплюването на новата му приятелка. Всъщност именно така се бяха сприятелили. Леа и Еми се срещнаха за пръв път в часовете по астрономия — предмет, който всяка от тях беше записала, за да покрие бъдещото ужас изискване за един предмет в сферата на науките. Вече беше твърде късно, когато и двете си дадоха сметка, че астрономията всъщност представлява заплашителна смесица от химия, висша математика и физика — а не възможност да научат всички съзвездия и да гледат красивите звезди, както всяка от тях първоначално се надявала. Съветникът им по учебната част бе усвоил достатъчно английски думи, за да им даде да разберат, че като двете най-зле усвояващи материала и най-слабо представящи се от цялата лабораторна група, за тях ще е по-добре да започнат да подобряват представянето си, иначе рискуват да пропаднат по този предмет. Това подтикна Леа и Еми да се срещат три пъти седмично в занималнята в спалното помещение на Еми — малко остъклено помещение с флуоресцентно осветление, сбутано между кухнята и общата баня. Момичетата тъкмо започваха да преглеждат бележките за преговора за приближаващия междусрочен изпит, когато чуха трясък, последван от отчетливи женски крясъци. Еми и Леа се спогледаха, докато слушаха гневните думи, разменяни надолу по коридора в нещо, което със сигурност беше поредният спор между някое отхвърлено момиче от женския клуб в университета и пияния тип, който не се беше обадил на другия ден. Посоката на крясъците обаче се измести и след броени секунди Еми и Леа гледаха как пищна медноруса блондинка със секси акцент бе подложена на словесна атака от изпаднала в истерия, зачервена, значително по-неатрактивна блондинка точно пред занималнята.

— Не мога да повярвам, че гласувах за теб! — изпищя момичето със зачервеното лице. — На практика се изправих пред цялото управително тяло на колежа да говоря в твоя подкрепа, и това ли е

начинът ти да ми покажеш признателността си? Като спиш с гаджето ми?

Зашеметяващата блондинка с акцента въздъхна. Когато затвори, в гласа ѝ имаше тихо примирение.

— Ани, казах, че съжалявам. Никога нямаше да го направя, ако знаех, че ти е гадже.

Това не успокои момичето, което крещеше.

— Как е възможно да не си знаела? Та ние сме заедно вече от месеци!

— Не знаех, защото той заговори *мен* снощи, флиртува с *мен*, носеше питиета на *мен*, и покани *мен* на официалното събиране на братството, в което членува. Съжалявам, ако не ми е дошло на ума, че този тип си има приятелка. Уверявам те, че ако ми беше хрумвало, нямаше да се заинтересувам. — Момичето протегна ръка в жест на сдобряване и извинение. — Моля те. Мъжете не са толкова важни. Да забравим за това, става ли?

— Да забравим за това ли? — изсъска и почти се озъби момичето през стиснати зъби. — Ти не си нищо повече от една малка развратна първокурсничка, която спи с момчетата от горните курсове, защото си мислиш, че наистина те харесват. Стой далече от мен, стой далече от него и дръж развратната си първокурсническа особа далеч от живота ми. Ясно? — Гласът на момичето се бе извисил още повече, когато попита Адриана дали ѝ е ясно, вече отново крещеше.

Еми и Леа наблюдаваха как Адриана измери момичето с продължителен поглед, сякаш обмисляше някакво възражение, а после след като реши да не го изрича гласно, просто каза: „Съвсем ясно“. Разгневената блондинка моментално се завъртя на едната си маратонка „Пума“ и ядосано се отдалечи. Адриана най-после си позволи да се усмихне, преди да забележи, че Еми и Леа я наблюдават от стаята.

— Видяхте ли това? — попита Адриана, като застава на прага.

Еми се прокашля, а Леа се изчерви и кимна:

— Наистина беше бясна.

Адриана се засмя:

— Както тя любезно изтъкна, аз съм просто някаква си глупава първокурсничка. Откъде да знам кой с кого излиза тук? Особено след като въпросният младеж прекара половината вечер да ми обяснява колко страхотно било отново да е сам, след като бил обвързан през

последните четири месеца. С детектор на лъжата ли трябваше да го разпитвам?

Леа се облегна назад в стола си и отпи дълга глътка от диетичната си кока-кола.

— Може би трябва да започнеш да носиш списък на всички големи момичета в кампуса и телефонните им номера. Така всеки път, когато срещнеш някое момче, можеш да се обадиш на всяко от тези момичета, за да си сигурна, че никое от тях няма претенции, за която и да е част от тялото му.

Лицето на Адриана разцъфна в широка усмивка, и Леа моментално беше очарована: веднага разбра защо момчето от предната вечер бе забравило напълно за приятелката си в присъствието на Адриана.

— Аз съм Адриана — каза тя и помахна леко първо на Леа, а после на Еми. — Очевидно известна също като Кралицата на курвите на випуск 2000.

Леа се представи:

— Привет. Аз съм Леа. Мислех си да кандидатствам за членство през втория семестър, докато току-що срещнах твоята „сестра“. Така че благодаря за поучителния урок.

Еми прегъна ъгълчето на страницата на учебника си, за да отбележи докъде е стигнала, и се усмихна на Адриана.

— Казвам се Еми. Знаят ме още като Последната останала девица във випуск 2000 в случай, че не си чула. Удоволствие е да се запозная с теб.

Онази вечер момичетата си бяха говорили в продължение на три часа, а когато свършиха, бяха съставили план за действие за следващите няколко седмици: Адриана щеше да се отпише от женския клуб, в който се беше включила единствено по настояване на майка си; Леа щеше да оттегли кандидатурата си за членство през пролетта, а Еми щеше да загуби девствеността си в мига щом срещнеше подходящ кандидат.

През дванайсетте години, последвали онази нощ, момичетата почти не си бяха поемали дъх.

— А освен това случайно прочетох на страницата ѝ във Friendster — като използвах паролата на Дънкан, разбира се, — че си

мечтае да има две момчета и момиче и иска да стане млада майка. Не е ли просто знаменито? Не изглежда тази част да е притеснила Дънкан.

Леа и Адриана се спогледаха и двете заедно погледнаха Еми, която беше напълно погълната да отстранява кожичката около единия си палец с нокътя на другия в очевидно усилие да не се разплаче.

Значи това беше. Възрастта на новото момиче, фактът, че беше мажоретка, дори възхитителното ѝ име може и да бяха вбесяващи, но не бяха непоносими: истински неоспоримият проблем беше фактът, че тя също копнееше да стане майка толкова скоро, колкото е в рамките на човешките възможности. Откакто се помнеха всички, Еми непрекъснато оповестяваше на всеослушание желанието си да има деца. Беше обсебена от тази мисъл. Разказваше на всички, готови да я слушат, че иска голямо семейство и то възможно най-скоро. Четири, пет, шест деца — момчета, момичета, по цял куп и от двете — за Еми това нямаше значение, стига да се случеше... скоро. И макар Дънкан със сигурност да знаеше по-добре от всеки колко силно Еми иска да стане майка, беше успял ловко да се измъкне от всякакви сериозни обсъждания по темата. През първите две години от връзката им Еми беше таила точно това свое желание в себе си. В края на краищата, бяха само по на двайсет и пет години и дори тя знаеше, че в бъдеще има много време за всичко това. Но когато прекараните заедно години започнаха да се изтърколват със скорост, която ѝ се струваше зашеметяваща и Еми стана по-настойчива, Дънкан само стана по-уклончив. Понякога казваше неща от рода на: „Статистически погледнато, вероятно някой ден ще имам деца“, а Еми пренебрегваше липсата на ентузиазъм в подобно изказване и издайнически избраното местоимение, като вместо това се съсредоточаваше върху факта, че Дънкан беше изрекъл трите вълшебни думи: „ще имам деца“. Именно заради тези три вълшебни думички, независимо колко изцяло бяха лишени от контекст или намерение, Еми прощаваше на Дънкан късните му прибирания вечер и отсъствията заради „работа“ до късно вечерта, а веднъж — бог знае защо — едно необяснимо заразяване с хламиди. В крайна сметка, той се беше съгласил да стане баща на бъдещите ѝ деца.

Адриана първа наруши мълчанието, като направи каквото правеше винаги, щом се почувстваше неудобно: смени изцяло темата.

— Леа, querida^[2], навън е почти трийсет градуса. Защо си облечена като посред зима?

Леа сведе поглед към дебелиите си панталони от мъхест плат и суичър от същата материя и сви рамене.

— Не се ли чувстваш добре? Студено ли ти е?

— Не знам, просто това се мотаеше наоколо. Какво значение има?

— Не че има някакво значение, просто е странно, че някой толкова, как да кажа, чувствителен към температурните промени, не е започнал буквално да се топи точно сега.

Леа не възнамеряваше да признава, че наистина ѝ беше топло — прекалено топло, но че освен това имаше смекчаващи обстоятелства. Адриана можеше да попита, но определено не искаше да чува, че Леа се опакова с дрехи, защото мразеше задните части на ръцете или бедрата ѝ да залепват за кожената тапицерия на дивана. Че, разбира се, би предпочела да си седи вкъщи по късо потниче и боксерки, но лепкавият допир на кожата на тялото ѝ до кожената тапицерия на дивана — да не говорим пък за дразнещите шумове като от раздиране на тъкан всеки път, щом сменеше позата си — правеше това невъзможно. Леа знаеше, че ще я помислят за луда, ако обяснеше, че всъщност вече беше носила всичките си леки, дълги долнища на пижами (и дори всичките панталони, с които ходеше на йога) и че тъй като предпочиташе да ги носи всичките без долно бельо, те всъщност бяха само долнища за еднократно носене и в крайна сметка бързо се озоваваха в коша за пране. Така че тя всъщност носеше дебелия вълнен костюм само защото беше единственото чисто облекло в дрешника ѝ, което бе в състояние да я предпази от омразния кожен диван, за който и майка ѝ, и Еми бяха настоявали, че ще бъде правилният избор, макар че Леа всъщност искаше по-модерния диван с платнена тапицерия, който нямаше през цялото време да ѝ създава усещането, че седи в кофа с каучукова замазка. Да не говорим за факта, че само след няколко месеца, (шест) щеше да е зима, и пак щеше да ѝ се налага да се облича като ескимос, защото независимо колко топъл е апартаментът, допирът на голата ѝ кожа до дивана щеше да бъде като лед, вместо уютен и топъл приятен изкуствената велурена тапицерия, върху която всички останали бяха наложили вето. Не, щеше да е по-добре просто да не обяснява.

— Хмм — промърмори Леа, с надеждата да приключи разговора, като не казва нищо. — Мисля, че сме готови за още една серия питиета.

Второто питие си проправи път надолу по-лесно от първото, всъщност толкова лесно, че дори все по-силният тропот от горния етаж вече не караше Леа да се чувства чак толкова... разстроена. Време беше да подкрепи приятелката си.

— И така, изброй ни трите най-важни неща за Дънкан, които няма да зарадват водачката на мажоретките — каза Леа, като събра ходилата си и отгласна колене към пода, усещайки разтягането от вътрешната страна на бедрото си.

— Да, да, това е добра идея — кимна Адриана.

Кичур от естествено тъмната коса на Еми — тя беше единствената сред трите момичета и вероятно в цял Манхатън, която никога не беше боядисвала, къдрила, изсветлявала, изправяла или дори пръскала с лимонов сок дългата си до раменете грива — се измъкна от конската ѝ опашка, закривайки наполовина челото ѝ и цялото ѝ ляво око. Леа копнееше да вдигне ръка и да втъкне кичура зад ухото на Еми, но устоя на порива. Вместо това пъкна в устата си второ никотиново драже.

Еми вдигна очи:

— Какво имате предвид?

— Ами какви са недостатъците му? Отвратителните навици? Нещата, които ти развалят удоволствието? — попита Леа.

Адриана раздразнено вдигна ръце.

— Хайде, Еми. Каквото и да е. Странности, емоционални проблеми, натрапчиви идеи, порочни наклонности, тайни... от това ще се почувстваш по-добре. Кажи ни какво не му е наред.

Еми подсмръкна:

— Нямахте нищ...

— Не смей да казваш, че не е имало нищо, което да не му е наред — прекъсна я Леа. — Разбира се, вземам предвид факта, че Дънкан беше много... — тук Леа направи пауза, обзета от желание да каже „склонен да манипулира хората“ или „непочтен“ или „коварен“, но се спря точно навреме — ... чаровен, но трябва да е имал *някакъв* недостатък, за който никога не си ни казвала. Някаква поверителна

информация, която ще накара наперената малка Бриана да окачи на пирона зад вратата всичките си пискюли и украшения.

— Нарцистично разстройство на личността? — подсказа Адриана.

Леа веднага се впусна в размяната на въпроси:

— Проблем с ерекцията?

— Пристрастеност към хазарта?

— Плачеше повече от теб?

— Прекаляваше с алкохола?

— Проблеми с майка му?

— Хайде, признай си, Еми — настоя Леа.

— Ами имаше нещо, което винаги ми се е струвало малко странно... — подхвана Еми.

Момичетата я погледнаха нетърпеливо.

— Не че всъщност беше кой знае какво. Не го правеше по време на секс или нещо от този род — каза тя бързо.

— Тази история става все по-сочна, по дяволите — рече Адриана.

— Изплюй камъчето, Еми — каза Леа.

— Той, въ — тя се прокашля и си прочисти гърлото. — Всъщност не говорехме затова, но той, въ, понякога ходеше на работа с моите гащички.

Това разкритие беше достатъчно да накара да замлъкнат двете жени, които смятаха говоренето за своя професия. С говорене успяваха да се справят със сеансите при психоаналитика, да се измъкнат от глоби за неправилно шофиране и да влязат в ресторанти, в които всички маси бяха запазени, но в продължение на много секунди — може би цяла минута — нито една от тях не можа да реагира поне малко логично или разумно на тази нова информация.

Адриана се съвзе първа.

— „Гащички“ е кофти дума — каза тя. Намръщи се и изпразни каната с коктейла в чашата си.

Леа се втренчи в нея:

— Не мога да повярвам, че проявяваш педантизъм точно сега. Една от най-добрите ти приятелки току-що ти каза, че приятелят ѝ, с когото е от близо пет години, обича да носи гащичките ѝ и най-големият ти проблем е коя дума е използвана?

— Просто изтъквам, че е относително противна. Всички жени мразят тази дума. Гащички. Само го кажи — „гащички“. Тръпки ме побиват.

— Адриана! *Той е носел долното ѝ бельо!*

— Знам, повярвай ми. Чух я. Коментарът ми означаваше — като странична забележка, имай предвид — че според мен в бъдеще не бива да използваме тази дума. „Гащички“. Ъх. Не намираш ли, че е отвратителна?

Леа замълча за миг.

— Да, предполагам, че да. Но всъщност не това е важното в случая.

Адриана отпи от питието си и остро погледна Леа:

— А кое?

— Фактът, че приятелят ѝ — Леа посочи към Еми, която наблюдаваше размяната на реплики с широко отворени очи и непроницаемо изражение — всеки ден е обличал костюм и е отивал на работа. Че под въпросния костюм е носел чифт сладки малки дантелени бикини. *Това* не те ли вбесява мъничко повече от думата „гащички“?

Едва когато Еми ахна високо, Леа осъзна, че е стигнала твърде далече.

— О, боже мой, съжалявам, миличка. Не исках това да прозвучи толкова ужасно, колкото...

Еми вдигна ръка, с издадена навън длан и разперени пръсти:

— Спри, моля те.

— Това беше толкова безчувствено от моя страна. Кълна се, че дори не...

— Просто работата е там, че сте схванали погрешно всичко. Дънкан всъщност никога не е проявявал интерес към дантелените ми бикини. Нито пък към кюлотите или момчешките ми шорти, като стана въпрос. — Еми се усмихна дяволито. — Но със сигурност изглежда, че харесваше прашките ми...

— Хей, блуднице, готов съм за теб. — Жил плесна Адриана по ръката, докато минаваше покрай него, и едва не изби клетъчния телефон, който тя беше закрепил между брадичката и лявото си рамо.

— И се поразмърдай. Имам по-добри неща за вършене, отколкото цял ден да те слушам как правиш телефонен секс.

Няколко от по-възрастните дами вдигнаха погледи от списанията си „Вог“ и „Таун енд Кънтри“ с очи, широко отворени от неодобрение спрямо това нарушение на приличието и пълно пренебрегване на елементарните общоприети правила за вежливост. Всъщност вдигнаха погледи точно навреме да видят как Адриана сложи порцелановата си чаша върху чинийката и след като едната ѝ ръка вече беше свободна, вдигна дясната си ръка над главата и изпъна среден пръст. Направи го без самата тя да вдига поглед, все още изцяло вгълбена в телефонния разговор.

— Да, *querido*, да, да, да. Ще бъде идеално. Идеално! Ще се видим тогава. — Гласът ѝ затихна, но едва доловимо. — Нямам търпение. Звучи съблазнително. Ммм. Целувки, целувки. — Тя почука с лакиран в червено нокът по чувствителния екран на телефона си и го пусна в широко отворената си чанта „Ботега Венета“.

— Коя е щастливата жертва тази седмици? — попита Жил, когато Адриана се приближи. Той обърни своя въртящ се стол към Адриана, която, давайки си сметка, че вниманието на целия салон е насочено към нея, се наведе съвсем леко напред, позволявайки на копринената си блуза да се смъкне с няколко сантиметра от гърдите ѝ, и на задника си — не особено малък, но заоблен и стегнат по начина, който мъжете, изглежда, обичаха — да увисне във въздуха за секунда, преди да го положи небрежно върху кожената тапицерия.

— О, моля те, наистина ли те интересува? Отегчително е дори да се спи с него, какво остава пък да се говори за него.

— Днес някой е в добро настроение. — Той застана зад нея, като разресваше къдравата ѝ коса с гребен с широки зъбци и ѝ говореше през огледалото. — Обичайното, предполагам?

— Може би малко по-светла около лицето? — Тя млъкна, за да допие кафето си, а после отново отметна глава назад на гърдите му. Въздъхна. — Отегчена съм, Жил. Писна ми от всички мъже, от всички имена и лица, които трябва да помня. Да не говорим за козметичните продукти! Банята ми прилича на аптека с козметични продукти. Има толкова много най-различни кутии с крем за бръснене и калъпи сапун, че мога да започна търговия.

— Ади, скъпа... — Знаеше, че тя мрази това галено име, затова го използваше с наслада всеки път, щом му се удадеше възможност. — Звучиш като неблагоприятница. Даваш ли си сметка колко момичета на мига биха се сменили с теб? Да прекарат само една нощ в това твое тяло? По дяволите, та дори тази сутрин тук бяха две прохождащи в светския живот момичета, които непрекъснато бърбеха колко *страхотен* бил животът ти.

— Сериозно? — тя изгримасничи пред огледалото, но не откри ни искрица задоволство.

Вярно, че името ѝ редовно присъстваше в значимите клюкарски рубрики. Нима можеше да спре тълпящите се около нея светски хроникьори и фотографи? А и естествено получаваше покани за всяко парти, промоция на нов продукт, откриване на магазин или важен коктейл. И за да бъде абсолютно честна, трябваше да признае, че е излизала с впечатляващо богати, лъскави и известни мъже, но всеобщото убеждение, че подобна бляскавост бе достатъчна, за да я направи щастлива, я вбесяваше. Не че не си прекарваше страхотно или пък бе склонна да жертва и секунда от този си живот, но с напредването на възрастта (вече приближаваше трийсетте) в Адриана се настаняваше подозрението, че има и още нещо.

— Сериозно. Така че горе главата, маце. Може и да флиртуваш безметежно като ангел, но дълбоко в себе си си една малка мръсница и точно затова те обичам. Освен това миналия път ти дадохме всичко. Сега е мой ред.

Жил изскочи пъргаво и нетърпеливо протегна ръка, докато изящната брюнетка с очи като на Бамби и страховито изражение постави фолио в отворената му длан.

Адриана въздъхна и се приближи до асистентката за поредното капучино.

— Добре. А ти как я караш?

— Колко мило, че се интересуваш! — Жил се наведе и я целуна по бузата. — Ами, какво да ти кажа? Реших да съсредоточа търсенето на съпруг върху вече обвързани мъже. Рано е още да се каже, но вече имам положителни резултати.

Адриана въздъхна.

— Че няма ли достатъчно ергени за теб? Защо трябва да съсипваш семейства?

— Знаеш какво казват те, скъпа — ако не можеш да имаш щастлив дом, разруши нечий друг.

— Кой са тези „те“? — попита тя.

— Ами аз, разбира се. Не си виждала мъж да се наслаждава на свирка, докато не видиш мъж, на който не му се е случвало от десет години.

Адриана се засмя и веднага сведе поглед. Макар че винаги имитираше равнодушие и се преструваше, че запазва небрежно хладнокръвие пред подробните и натуралистични обяснения на Жил относно секса между гейове, това всъщност я караше да се чувства малко неудобно — факт, който сам по себе си я дразнеше. Приписваше вината за тази старомодност на родителите си, макар и щедри с парите си и разточителни в многото начини, по които ги харчеха, не бяха онова, което някой би нарекъл „изтъкнати светски личности“. Не че тя беше точно консервативна, когато ставаше въпрос за собствения ѝ любовен живот, като се имат предвид някои факти — беше изгубила девствеността си на тринайсет и оттогава си беше лягала с десетки мъже.

— Сериозно мисля, че попаднах на нещо — каза Жил, докато умело поставяше ролките във форма на обрамчващ лицето ореол, с небрежно наклонена глава и с чело, сбърчено от усилието да се съсредоточи.

Адриана беше свикнала с неговия непрекъснато променящ се „избор на стил на живот“ и обожаваше да разказва за това на момичетата. По време на предишните ѝ часове при Жил се бяха родили „бисери“ от рода на: „Когато се съмняваш, намажи го с восък“, „Истинските мъже използват декоратори“, и „Няма ли тежести, няма и срещи“ все правила, към които се придържаше с изненадваща отдаденост. Беше му се опряло изпълнението само на едно обещание, дадено на четирийсетия му рожден ден, когато се закле да зареже завинаги проститутките и компаньонките („Номерата са за децата. Оттук нататък — само цивилни граждани“), но едно последвало заричане да зареже дяволския Вегас беше възстановило баланса.

Телефонът на Адриана извънтя. Надзъртайки през рамото ѝ, Жил пръв видя, че се обаждат Леа.

— Кажй ѝ, че ако не може да убеди онзи свой приятел с вид на Адонис скоро да сложи халка на пръста ѝ, ще го отвлека и ще го

запознава с прелестите на хомосексуалния живот...

— Ммм, сигурна съм, че е ужасена. — Към телефона: — Чу ли това, Леа? Трябва незабавно да се омъжиш за Ръсел или Жил ще го прелъсти.

Жил втри сместа за къдрене в косата ѝ, като прокара плавно четката по кичур коса, движейки я от горе на долу, а после направи бързо движение с китката си. После зави краищата в корените и отривисто загъна с фолиото цялата навлажнена разбъркана коса с едно внимателно движение на гребена.

— Какво каза тя?

— Че целият е твой. — Жил отвори уста, но Адриана поклати глава и вдигна ръка във възпиращ жест.

— Великолепно! Брой ме и мен. Разбира се, че имам планове за другия уикенд, но отчаяно си търсех повод да ги отменя. Освен това, ако Еми иска да излезе, кои сме ние да ѝ пречим? По кое време? Идеално, *querida*, ще се срещнем във фойето в девет. Целувки!

— Какво става с Еми? — попита Жил.

— Дънкан се запознал с някаква двайсет и три годишна, която си умира да има бебета от него.

— Ах, разбира се. Как се справя тя?

— Всъщност не мисля, че е чак толкова съкрушена — рече Адриана, като облиза мехурче млечна пяна от устната си. — Само си мисли, че *би трябвало* да е. Говори доста неща от рода на: „Никога няма да срещна друг“, но не дава чак толкова много знаци, че Дънкан наистина ѝ липсва. Би трябвало да се оправя.

Жил въздъхна:

— Мечтая си да сложа ръце върху тази коса. Даваш ли си сметка колко рядко се среща недокосната от бои коса в наши дни? Това е като Светия Граал на цветовете.

— Със сигурност ще ѝ предам това. Искаш ли да дойдеш в събота? Ще отидем да пийнем нещо някъде, вероятно в клуба. Нищо кой знае какво, само момичетата.

— Знаеш колко много обичам да прекарвам вечерите си с момичета, обаче имам среща със салонния управител от миналия уикенд. Надявам се, че ще се отправим директно към някоя тиха маса в дъното на спалнята му.

— Ще ти стискам палци — Адриана небрежно насочи вниманието си към високия, широкоплещест мъж в карирана синя официална риза и идеално изгладени памучни панталони, който току-що се приближаваше към рецепцията.

Жил проследи погледа ѝ към вратата, докато пристягаше във фолио последната къдрица и разперваше ръце в широк жест да покаже резултата.

— Свърши, скъпа.

Асистентът с очи като на Бамби хвана Адриана за ръката и я отведе до един сешоар. Жил се провикна от мястото си достатъчно високо да го чуят всички — и със сигурност новодошлият:

— Просто поседи малко там и се съсредоточи върху това, да си държиш краката събрани, скъпа. Знам, че не е лесно, но искам от теб само петнайсет минути.

Адриана драматично забели очи и отново му показва среден пръст, като този път го вдигна достатъчно високо, за да го видят всички в салона. Изпита наслада от шокираните погледи, които ѝ отпратиха светските дами, всичките толкова приличащи на майка ѝ. С крайчеца на околото си видя, че мъжът беше наблюдавал нея и Жил и на устните му играеше лека развеселена усмивка. *Твърде стара съм за това*, помисли си тя, докато хвърляше крадешком още един поглед на красивия непознат. *Твърде стара съм да се бунтувам срещу родителите си и да флиртувам с всеки срещнат мъж и да се опитвам да шокирам напълно непознати.* Тази мисъл мина през ума ѝ точно когато мъжът мина покрай нея и ѝ се усмихна. Колкото пресметливо, толкова и подтиквана от естествен инстинкт, Адриана погледна към него с широко отворени очи, очи, които казаха: „Кой, аз ли?“, и съвсем лекичко издаде връхчето на езика си в средата на горната си устна. Просто трябваше да спре да се държи така, спор нямаше, но междувременно, просто беше твърде забавно.

Движейки се тихо из апартамента, за да не събуди Отис, Еми осъзна, че всъщност нямаше кой знае какво за оправяне. Апартаментът беше малък дори за студио в Манхатън и банята беше малко мърлява, а светлината особено в съботните следобеди, когато си свикнала да оставаш в дома на гаджето си — беше на практика несъществуваща,

но как иначе би могла да се надява да живее на най-хубавата пресечка с дървета и от двете страни в Уест Вилидж за по-малко от две хиляди и петстотин долара на месец? Беше обзавела жилището толкова внимателно, колкото ѝ позволяваше бюджетът ѝ на току-що завършила студентка по онова време — което не беше много, но поне беше успяла да боядиса стените в бледожълто, да монтира спестяващо пространство легло-шкаф в стената и да разпръсне няколко удобни възглавнички по пухкавия вълнен килим, който беше намерила на една тотална разпродажба в магазин за вълнени платове. Жилището не беше голямо, но беше уютно, и стига да не мислеше за кухнята в апартамента на Изи в Маями или новия апартамент с една спалня на Леа, или за подобния на палат мезонет на Адриана — особено за мезонета на Адриана — можеше дори да го хареса. Просто ѝ се струваше толкова ужасно жестоко човек, който обича храната толкова много, както я обичаше тя, който с радост би прекарвал всяка свободна минута на фермерския пазар или до печката, да няма кухня. Къде другаде по земята за наем от двайсет и три хиляди долара годишно на човек дори не му се полагаше кухненска печка? Тук Еми беше принудена да се задоволи с мивка, микровълнова фурна и хладилник с размерите на спалня, а хазяинът едва след нелеп брой молби и увещания ѝ беше купил чисто нов електрически котлон. През първите няколко години тя храбро се беше борила да измисля ястия, използвайки ограничените си кухненски уреди, но борбата да направи нещо повече от това, просто да претопли храната, я бе изтощила. Сега подобно на повечето нюйоркчани бившата възпитаничка на кулинарното училище си поръчваше само храна за вкъщи или вечеряше навън.

Отказа се от идеята за чистене, тръсна се върху неоправеното си легло и запрелиства страниците ни фотоалбуми с твърди корици, който беше направила в сайта на „Галерия Кодак“, за да ознаменува първите три години от връзката си с Дънкан. Беше прекарала часове в избиране на най-добрите снимки, отстраняването на ефекта с червените очи и изрязването на снимките в различни размери. Щрак, щрак, щрак — щракаше тя с мишката, докато пръстите ѝ изтръпнаха и ръката я заболя, твърдо решена да го направи съвършено. Някои от страниците бяха оформени като колаж, а на други имаше само по една, драматична непринудена снимка. Онази, която беше избрана за изрязаното

прозорче на корицата, ѝ беше най-любимата: черно-бяла снимка, която някой беше направил по време на вечерята по случай осемдесет и петия рожден ден на дядото на Дънкан в „Льо Сирк“, откъдето Еми си спомняше най-добре от всичко през въпросната вечер превъзходната треска със сусамена коричка. Дори досега, години по-късно, дори не бе забелязала как ръцете ѝ покровителствено обгръщаха раменете му, или как го гледаше, широко ухилена, докато той се усмихваше по онзи свой овладян начин и се взираше в друга посока. Специалистите по езика на тялото в „Ю Ес Уийкли“ щяха да могат да се упражняват по тази снимка! Да не говорим за факта, че албумът, поднесен като подарък по време на вечерята по случай третата им годишнина, бе предизвикал такова вълнение, което човек може да очаква само при получаването на шал или чифт ръкавици (именно това, между другото, ѝ беше подарил той — комплект еднакви по цвят и материя шал и ръкавици, предварително сложени в торбичка и професионално опаковани). Дънкан разкъса хартията и панделките, старателно подбрани да внушават мъжественост, и ги метна настрана без да си прави труда да отлепи, а какво оставаше пък да прочете — залепената отзад картичка. Благодарил я, целунал я по бузата и запрелиства албума, докато се усмихваше с онази своя усмивка с изопнати устни, а после се извинил, за да отговори на обаждането на шефа си. Онази вечер я помолил да вземе албума със себе си вкъщи, та на него да не му се налага да го носи в службата, и той си беше останал в дневната ѝ през следващите две години, отварян само от някой и друг случаен посетител, който неизбежно отбелязваше каква хубава двойка са Дънкан и Еми.

Отис изграчи от клетката си в ъгъла на L-образното студио. Закачил клюна си на една от металните решетки, разтърсил я решително и изписука:

— Отис иска вълн! Отис иска вълн!

Минали бяха повече от единайсет години, а Отис още беше в разцвета на силите си. Беше чела някъде, че африканските сиви папагали могат да доживеят до шейсет години, но всеки ден се молеше това да е печатна грешка. Еми не харесваше Отис още когато той принадлежеше на Марк — първото от трите ѝ гаджета — но го харесваше дори още по-малко сега, когато делеше с нея апартамента ѝ и бе усвоил (без никаква дресировка и още по-никакво насърчаване)

неудобно богат речник, съсредоточаващ се изключително върху искания, критики и обсъждане на собствената му личност в трето лице. Отначало тя беше от казала да го наглежда през трите седмици, когато през юли след дипломирането, Марк замина да усъвършенства испанския сив Гватемала. Но той я бе умолявал и тя отстъпи и остана почти без никакви възможности за избор. Двете седмици на Марк се превърнаха в месец, единият месец се проточи до три, а трите месеца се превърнаха във Фулбрайтова стипендия за изучаване на отражението на гражданската война върху едно поколение гватемалски деца. Марк отдавна се беше оженил за родена в Никарагуа и образована в Америка доброволка Корпуса са на мира и се беше преместил в Буенос Айрес, но Отис беше останал.

Еми откачи резето на клетката и изчака Отис да бутне люлеещата се вратичка и да я отвори. Той подскочи тромаво върху протегнатата й ръка и се втренчи право в очите й.

— Грозде! — изписка той. Тя въздъхна и измъкна едно от купата, сгушено в гънките на долната покривка на леглото й. Като цяло Еми предпочиташе плодове, които можеше да реже или бели, но Отис изглеждаше пристрастен към гроздето. Птицата грабна зърното от пръстите й, глътна го цяло, и веднага поиска ново.

Тя беше такова клише! Зарязана от своето гадже-мерзавец, заменена с по-млада жена, готова да накъса на парченца снимките, символизиращи фалшивата им връзка, и наслаждаваща се единствено на компанията на неблагодарен домашен любимец. Щеше да е смешно, ако това не беше собственият й жалък ад. По дяволите, наистина беше забавно, когато ставаше дума за Рене Зелуегър, играеща ролята на сладко, пълничко момиче, отдаващо се на подхранвано от алкохола самосъжаление, но някак си не беше така безумно забавно, когато самата ти си въпросното сладко, пълничко момиче — добре де, кльоцаво, но не по привлекателния начин — и животът ти току-що се е преобърнал само за миг.

Пет години, пропилены на вятъра. Възрастта от двайсет и петата до трийсетата й година беше изцяло посветена на Дънкан, през цялото време, а с какво можеше да се похвали сега? Не и с длъжността, предложена й от главния готвач Маси преди година, която щеше да й даде възможността да пътува по цял свят, проучвайки нови места за отваряне на ресторанти, и да присъства на откриванията — Дънкан я

бе умолявал да приеме поста на генерален мениджър в Ню Йорк, за да могат да се срещат по-редовно. Разбира се, не ѝ бе дал годежен пръстен. Не, той щеше да бъде запазен за едва навършилата пълнолетие девствена водачка на мажоретките, на която никога, ама абсолютно никога нямаше да ѝ се наложи да преживява съвсем живи и реалистични кошмари, включващи собствените ѝ спаружени яйчници. На Еми щеше да ѝ се наложи просто да се задоволи с изработеното от чисто сребро сърчице на верижка от „Тифани“, което Дънкан ѝ бе подарил на трийсетия рожден ден, съвсем същото като онези — откри по-късно тя, които беше купил на сестра си и баба си за техните рождени дни. Разбира се, ако Еми се проявеше като истинска мазохистка точно по тази тема, можеше да отбележи, че всъщност майката на Дънкан беше избрала и купила и трите бижута, за да спести на заетия си син времето и усилията, които подобен подарък изискваше.

Кога се беше озлобила толкова? Как всичко се беше развило по този начин? Никой нямаше вина за това, освен тя самата — в това беше абсолютно сигурна. Разбира се, когато бяха започнали да се срещат, Дънкан беше различен с момчешко държание, чаровен, и ако не точно внимателен, то поне малко по-съпричастен — но пък същото важеше и за Еми. Току-що беше напуснала работата си като сервитьорка в Лос Анжелис, за да се върне в института по кулинария — мечтата ѝ още от момичешките години. За пръв път от колежа насам се беше събрала отново с Леа и Адриана, изпълнена с възторг от Манхатън и горда със себе си, задето бе предприела такава решителна стъпка. Трябваше да отбележи, че институтът по кулинария не беше точно какъвто си го беше представяла: часовете често бяха безсмислени и отегчителни, а съучениците ѝ бяха стряскащо решени да се състезават за стажове извън института и други свързани с ресторантьорството възможности. Тъй като мнозина от тях живееха временно в Ню Йорк и се познаваха единствено помежду си, социалният живот бързо се стесни и ограничи. О, и освен това се случи онзи дребен инцидент с гостувания, посочен като истинска звезда от пътеводителя „Мишлен“, главен готвач, който се беше разчул за по-малко време, отколкото бе нужно за приготвянето на топъл сандвич с шунка и сирене. Еми още беше влюбена в готвенето, но разочарована от кулинарното образование, когато успя да спечели

възможност за външен стаж в нюйоркския ресторант на главния готвач Маси, „Уилоу“. Беше се запознала с Дънкан по време на този стаж — лудешко, безсънно време в живота ѝ, когато започваше да осъзнава, че работата сред хора ѝ доставя по-голямо удоволствие от тази в кухнята и работеше денонощно, за да открие къде в сферата на сервирането на храна бе мястото ѝ — ако изобщо там имаше място за нея. Мразеше надменността на главните готвачи и липсата на творческо мислене, нужна за простото пресъздаване на внимателно продиктувани рецепти. Мразеше това, че не бе в състояние наистина да общува с хората, които ядяха храната, за чието приготвяне помагаше. Мразеше да стои затворена по осем или десет часа без прекъсване в задушаващо горещи кухни без прозорци, където единствено виковете на разносвачите на храната и тракането на съдовете ѝ напомняха, че не е в ада. Нищо от това не бе заемало централно място в романтичните ѝ представи какъв щеше да е животът ѝ като световноизвестна готвачка. Това, което я беше изненадало още повече, беше колко много обичаше да сервира по масите и да работи на бара, като се заговаря с клиентите и другите сервитьори и, по-късно като помощник главен мениджър, да помага в грижите всичко да върви гладко. За Еми това беше време на вълнения, на преосмисляне какво всъщност иска от кариерата си и — осъзнаваше го сега, беше узряла да бъде откъсната от някой като Дънкан. Беше почти — почти разбираемо защо се беше влюбила така мигновено в Дънкан онази вечер на малкото парти след благотворителната сбирка на Младите приятели на Нещо-си-там — едно от десетките подобни през онази година, на които я влачеше Адриана.

Еми го беше забелязала часове преди той да се приближи до нея, макар че все още не можеше да каже защо. Може би беше заради измачкания му костюм и разхлабената вратовръзка, и двете изискано консервативни и умело съчетани, толкова различни от торбестите униформи на главните готвачи, с които беше така свикнала. Или може би защото той, изглежда, познаваше всички и раздаваше потупвания по гърба и целувки по бузите и от време на време по някой галантен поклон на приятели и бъдещи приятели. Кой на тази земя беше толкова уверен? Кой можеше да се движи с такава лекота сред толкова много хора, без да изглежда дори малко несигурен? Очите на Еми го проследиха из стаята — отначало прикрито, а после така напрегнато, че тя и сама не разбираше себе си. Едва след като по-голямата част от

тълпата млади професионалисти си бяха тръгнали, за да отидат на късна вечеря или да си легнат рано, а Адриана набързо си беше тръгнала заедно със завоеванието си за деня, Дънкан се появи до нея.

— Здравсти, аз съм Дънкан. Той се вмъкна странично между високото ѝ столче и празното до него и се подпря на бара с дясната си ръка.

— О, съжалявам. Ето, тъкмо си тръгнах. — Еми бързо се смъкна назад от високото столче, поставяйки го между тях.

Той се ухили:

— Не ти искам мястото.

— О, хм, съжалявам.

— Искам да те почерпя едно питие.

— Благодаря, но аз тъкмо, въ...

— Си тръгнаше. Да, това го каза. Надявам се обаче, че мога да те убедя да останеш само още малко.

Барманът се материализира с две чаши мартини, почти миниатюрни в сравнение с онези, големи колкото аквариуми, които повечето заведения сервираха. Течността в едната беше бистра, в другата — мътна, а и в двете бяха забодени огромни зелени маслини.

Дънкан плъзна чашата в лявата си ръка към нея, като я държеше в най-долния край на столчето, притиснал пръсти към сплесканото дъно на чашата.

— И двете са с водка. Това е обикновено, а това — докато протягаше дясната си ръка, тя забеляза колко чисти и бели са ноктите му, колко меки и поддържани изглеждаха кожичките им — е двойно. Кое предпочиташ?

Мили боже! Човек би си помислил, че това би трябвало да е достатъчно, за да задейства сензорите за откриване на противни личности на всеки, но нееее, не и нашата Еми. Тя го бе намерила за абсолютно запленаващ и, когато минути по-късно той я покани, с радост беше отишла с него в дома му. Разбира се, Еми не спа с Дънкан онази нощ или следващия уикенд, нито пък по-следващия. В края на краищата, преди него беше спала само с двама мъже (френският главен готвач не се броеше; смяташе да прави секс с него до момента, в който смъкна адски впитите му бели слипове и откри какво точно имаше предвид Адриана, когато настоятелно твърдеше, че Еми „просто ще разбере“, когато се сблъска с мръснишка ситуация) и с двамата беше

имала дълготрайни връзки. Беше нервна. Превзетото ѝ чувство за морал — нещо, с което Дънкан още не се беше сблъскавал у нито едно момиче, засили решителността му, а Еми продължаваше да се придържа, твърде неблагоприятно, към образа на труднодостъпна жена. Колкото повече тя упорстваше, толкова по-упорито я преследваше той и по този начин контактите помежду им започнаха да наподобяват връзка. Имаше романтични вечери навън и вечери на свещи въщи и обилни, наподобяващи истинско пиршества, преминаващи в обяд, късни неделни закуски в модни скъпи бистра в центъра на града. Той се обаждаше просто да каже едно „здрассти“, изпращаше ѝ гумени мечета и шейкове с фъстъчено масло в училище, отправяше ѝ покани за излизане няколко дни преди определената дата, за да е сигурен, че тя няма да си направи други планове. Кой можеше да предвиди, че пет години по-късно цялото това щастие рязко щеше да стигне до задънена улица, че тя ще е придобила такава цинична нотка в поведението си, че Дънкан ще е изгубил половината си коса и че те, най-дълго останалата заедно двойка сред всичките им приятели, ще се сринат като пясъчен замък при първия полъх на лек тропически вентрец?

Еми постави този въпрос на сестра си в мига щом тя вдигна телефона. През седмицата, откакто Дънкан бе зарязал Еми, Изи се обаждаше два пъти по-често от обикновено: това беше вече четвъртият път в рамките на двайсет и четири часа.

— Наистина ли току-що оприличи връзката си с пясъчен замък, а водачката на мажоретките с тропически бриз? — попита Изи.

— Хайде, Изи, бъди сериозна поне за секунда. Би ли предвидила някога, че това ще се случи?

Настъпи пауза, докато Изи обмисляше думите си.

— Ами не съм сигурна, че е точно така.

— Как?

— Този разговор се върти в кръг, Ем.

— Тогава бъди пряма и откровена с мен.

— Просто искам да кажа, че това не е напълно неочаквано, не се случва изневиделица — меко каза Изи.

— Не знам какво имаш предвид.

— Става дума просто за това, когато казваш, че всичко рухва при първата поява на, въ, друго момиче. Не съм напълно сигурна дали това

е съвсем точно казано. Не че точността има някакво значение, разбира се. Той е идиот и глупак независимо от всичко и следователно дори ни най-малко не ти е в категорията.

— Добре, хубаво, значи всъщност не е било при *първата* поява. Всеки заслужава втори шанс.

— Вярно е. Но шести или седми?

— Олеле. Не се отмятай сега, Изи. Сериозно, кажи ми какво мислиш наистина?

— Знам, че звучи сурово, Ем, но е вярно. Нужно ли е да ти напомням колко удивително добре Дънкан владее английския език? Та той е като ходещ речник.

Не можеше да се отрече, че Дънкан адски го биваше, когато се наложеше да обяснява кръшканията си. Заедно с Леа и Адриана, Изи беше подкрепяла Еми, помагайки ѝ да се справи с повече „грешки“, „ненавременни обаждания“, „недоглеждания“, „произшествия“, „подхлъзвания“ и (любимото на всички) „рецидиви“, отколкото някой можеше да си спомни. Еми знаеше, че сестра ѝ и приятелките ѝ мразеха Дънкан, задето я мами: неодобрението им беше осезаемо и след първата година много ясно изразено. Но това, което не разбираха и им бе невъзможно да разберат, беше чувството, което я обземаше, когато очите му срещнеха нейните по време на многолюдно парти. Или когато я канеше при себе си под душа и натриваше тялото и с масло за вана с аромат на краставица, или се качваше пръв в таксито, та да не ѝ се налага да се плъзга на задната седалки, или се сещаше, че трябва да ѝ поръчва рулцата от риба тон с пикантен сос, но без хрупкава коричка. Подобни дреболии оформяха основата на всяка връзка, разбира се, но Изи или момичетата просто не можеха да знаят какво беше усещаното, когато Дънкан насочеше краткотрайното си внимание към теб и наистина се съсредоточеше дори само за няколко мига. Това караше всички останали драматични неща, които се случваха, да изглеждат като незначителен шум, и Дънкан винаги я уверяваше, че става дума точно за това: невинно флиртуване, нищо повече.

Глупости!

Сега се вбесяваше само като си помислеше за това. Как, по дяволите, беше приемала доводите му, че да се проснеш в несвят на дивана на някое момиче било разбираемо — по дяволите, било си направо разумно — когато пиеш толкова много уиски, колкото пиеше

той? Какво си беше мислила, когато беше поканила Дънкан да се върне в леглото ѝ, без да се сдобие с приемливо обяснение за подслушаното по гласовата поща твърде обезпокоително съобщение от „стара семейна приятелка?“ А дори да не говорим за цялата ужасна история, заради която се наложи спешно посещение при гинеколога, където, за щастие, всичко се оказа наред, ако не броим мнението на гинеколожката ѝ, че „нищо и никаквото изчукване набързо“, споменато от Дънкан, най-вероятно е с някое ново завоевание, а не, както настояваше той, припламнала отново стара любов от дните в колежа?

Гласът на Изи прекъсна мислите ѝ:

— И не казвам това само защото съм ти сестра, каквато наистина съм, или защото съм длъжни да го направя — което определено е така, а защото искрено го вярвам: Дънкан никога няма да се промени и вие двамата няма, не бихте могли, абсолютно никога — да бъдете щастливи заедно.

От простотата и яснотата на изреченото едва не ѝ секна дъхът. Изи, по-малка от Еми с двайсет месеца и почти неин клонинг по външен вид, отново се оказваше безкрайно по-спокойна, по-мъдра и по-зряла. Откога ли Изи се чувстваше така? И защо през всичките безкрайни разговори на момичетата за тогавашното гадже и настоящ съпруг на Изи, Кевин, или за родителите им, или за Дънкан, Изи никога не бе заявявала толкова ясно тази елементарна тривиална истина?

— Само защото никога преди не си го чувала, не значи, че не съм го казвала. Еми, всички го казахме. Казвахме го многократно. Ти сякаш временно си изгуби ума в продължение на пет години.

— Истинска сладурана си. Бас държа, че на всички им се ще да имат сестра като теб.

— Моля те. И двете с теб знаем, че страдаш от серийна моногамия и че ти е трудно да се определиш като личност, кога нямаш връзка. Да ти звучи познато? Защото ако питаш мен ужасно много ми напомня за мама...

— Благодаря ти за блестящото, неосноваващо се на никакъв личен опит прозрение. Навярно можеш да ме просветлиш по въпроса как всичко това ще се отрази на Отис? Сигурна съм, че разделите могат да бъдат съкрушителни и за папагалите. Сега като се замисля за това, вероятно би трябвало да помисля да му потърся консултант. За

бога, каква егоцентричка съм. Та птицата страда! — Макар че Изи беше получила назначение като гинеколог в университетската болница в Маями, за кратко се беше занимавала с психиатрия и рядко се въздържаеше да не анализира всяко нещо — било то растение, човек или животно, което ѝ попаднеше.

— Шегувай се колкото си искаш, Ем. Винаги си се справяла с всичко, като си го вземала на шега, и не казвам, че това е най-лошият подход. Само бих те насърчила да прекараш известно време сама. Съсредоточи се върху себе си — прави какво то искаш, когато искаш, без да се налага да се съобразяваш с плановете на някой друг.

— Ако дори само започнеш с онези глупави приказки, че две половинки не правят едно цяло, ще повърна.

— Знаеш, че съм права. Отдели малко време само за себе си. Промени центъра на представата си за себе си. Преоткрий коя си ти.

— С други думи, бъди необвързана. — *Лесно ѝ е на нея да раздава съвети, докато се гуши в прегръдките на любящия си съпруг, помисли си Ем.*

— Наистина ли звучи толкова ужасно? От осемнайсетгодишна имаш близки отношения с мъже. — Онова, което не каза, беше очевидно: „и това не свърши точно идеална работа.“

Еми въздъхна и погледна към часовника.

— Знам, знам. Оценявам съвета, Изи, наистина, но трябва да бягам. Тази вечер Леа и Ади ще ме извеждат на голямата вечеря, на която ще се скъсат да ми обясняват колко по-добре съм си без Дънкан, и трябва да се приготвя. Ще говорим утре.

— Ще ти звънна на мобилния от болницата по-късно довечера, по някое време след полунощ, когато темпото се позабави. Изпий няколко питиета довечера, става ли? Разходи се по клубовете. Целуни някой непознат. Само, моля те, не се запознавай със следващото си гадже.

— Ще опитам — обеща Еми. Точно тогава Отис изпищя една и съща дума четири пъти подред.

— Какво казва? — попита Изи.

— „Гащички“. Непрекъснато повтаря „гащички“.

— Трябва ли изобщо да питам?

— Не, съвсем определено не трябва.

За първи път, откакто живееха в една и съща сграда, Адриана стигна до фоайето преди Леа. Налагаше се: когато се върна от един отпускащ ден в козметичния салон — срещата с готиния непознат за идния уикенд беше напълно уредена, откри, че родителите ѝ почти бяха превзели апартамента ѝ. Технически погледнато това наистина беше техният апартамент, но предвид факта, че се отбиваха само за по няколко седмици годишно, тя смяташе, че може да мисли за апартамента изключително като за свой дом, в който те бяха гости. Непоносими, всяващи ужас гости. Ако не им харесваха истинските кожи от африкански зебри, които беше избрала, за да замени техните скучни ориенталски килимчета или начинът, по който се беше погрижила всички лампи, щори и електронни устройства да се задействат дистанционно — е, това не беше неин проблем. И никой, дори родителите ѝ, не можеше да заяви, че всъщност предпочитат своя ръчно изработен от мрамор, специално внесен от Италия душ и старомодна гореща вана пред ултрамодерния душ, разпръскващ струите си като дъжд, сауната и помещението за парни бани, с които тя ги беше сменила в голямата баня. Никой нормален човек, най-малкото. И именно това беше причината, поради която на Адриана ѝ се наложи да се облече и да избяга възможно най-бързо: само за четири часа изисканото ѝ убежище се беше превърнало в раздиран от спорове кръг на ада.

Не че не ги обичаше, разбира се. Баща ѝ остаряваше и на този етап от живота си ставаше много по-отстъпчив, отколкото бе, докато Адриана растеше. Изглеждаше доволен да оставя жена си да командва парада и рядко настояваше за нещо повече от питието си всяка вечер и на традицията всичките му деца — три от първата му съпруга, три от втората, и Адриана от сегашната му и, надяваше се тя, последна съпруга — да се събират на семейни срещи в голямото жилище в Рио де Жанейро за седмиците преди и след Коледа. За майка ѝ се бе оказало вярно обратното. Макар че през тийнейджърските години на Адриана госпожа де Суза се държеше спокойно и приемаше безпроблемно нея и всичките ѝ експерименти със секса и наркотиците, либералното ѝ отношение не се простираше до неомъжените двайсет и девет годишни дъщери — особено онези, чиято пристрастеност към секса и наркотиците вече не можеше да се нарече „експериментална“.

Не че не разбираше от добър живот: тя беше бразилка, в края на краищата. Ядене (нискомаслени, нискокалорични храни), пиене (бутилка след бутилка скъпо бяло вино), любене (когато човек не можеше достатъчно успешно да имитира поредното главоболие)... това бяха най-важните неща в живота. Които трябваше да се вършат, разбира се, при подходящите обстоятелства: като безгрижно младо момиче, а после да се повторят едва след като си е намерила и завоювала подходящ съпруг. Самата тя като тийнейджърка беше пътувала, беше работила като модел и беше ходила на партита — истинска Жизел на своето поколение, хората още го казваха. Но Камила де Суза винаги беше предупреждавала Адриана, че мъжете са (малко) по-наблюдателни, отколкото изглежда. Постепенно, докато навърши двайсет и три, тя самата си беше осигурила (баснословно) богат съпруг и красиво малко момиченце. Така трябваше да бъде.

От мисълта да слуша поученията на майка си още две седмици на Адриана ѝ се завиваше свят. Тя се изпъна на леко провисналото канапе във фоайето и обмисли стратегията си. Да бъде непрекъснато заета през деня, да се прибира вкъщи късно или изобщо да не се прибира, и при всяка попаднала ѝ възможност да ги убеждава, че енергията ѝ — да не говорим за солидния ѝ попечителски фонд — е насочена към намирането на подходящ съпруг. Ако внимаваше, те никога нямаше да научат за обличащия се в стил „гръндж“ британски рокер, който живееше в къща без асансьор в Ийст Вилидж, или за сексапилния хирург с практика в Манхатън и съпруга и деца в Гринич. Ако проявеше изключителна предпазливост, можеше дори и да не разберат за фантастичния израелец, който твърдеше, че работи като чиновник в израелското посолство, но за когото Адриана бе сигурна, че работи за Мосад.

Дрезгавият глас на Леа — едно от малкото истински секси неща у това момиче, повтаряше ѝ непрекъснато Адриана, не че Леа някога я слушаше — прекъсна мислите ѝ:

— Ау — ахна Леа, взирайки се в Адриана с широко отворени очи. — Тази вечер изглеждаш особено страхотно, дори за жена като теб.

— Благодаря, *querida*. Родителите ми пристигнаха в града, затова се наложи да им кажа, че излизам на среща с аржентински бизнесмен. Мама толкова се зарадва да го чуе, че ми зае една от своите рокли на

„Валентино“. — Адриана прокара длани надолу по късата си черна рокля и се завъртя. — Не е ли фантастична?

Роклята беше наистина красива — коприната сякаш можеше да мисли, знаейки точно къде да прилепне към някоя извивка на тялото и къде грациозно да покрие друга — но пък и Адриана можеше да изглежда прекрасно дори облечена в покривка за маса на червени и бели карета. Когато мъжете разказваха за Адриана на приятелите си, прибъгваха до клишета, които не я описваха правдиво. Говореха за дългите ѝ крака, за стегнатия ѝ задник, заоблените бедра, твърдите гърди, къдравата коса и меката ѝ кожа, но им беше по-трудно да обяснят какво точно я правеше толкова естествено сексапилна. Нито един мъж не беше успял да опише какво беше усещането да гледа как връхчето на езика ѝ докосва сочната ѝ горна устна, или колко еротично беше да се наблюдава как русата коса се докосва до кожа, толкова златиста, че изглеждаше с постоянен тен. Те не бяха в състояние да опишат как долната част на гърба ѝ и горната част на бедрата ѝ сякаш се вливаха една в друга, или какво изпитваха, когато това меко, чувствено, изначално женствено създание вдигнеше поглед към тях през полузатворени клепки, едновременно уязвимо и хищно.

Което не означаваше, че Адриана не си даваше сметка за въздействието, което им оказваше. Чувстваше с костите си тази власт, тази способност да влияе не само на мъжете, но и на всеки, който се впечатлеше от изискаността ѝ по същия начин, както човек усеща мразовитите температури още преди да излезе навън. Не ставаше дума само за това как я определяха другите, но и как тя определяше себе си: независимо от всички други свои недостатъци, таланти или умения, Адриана беше убийствено великолепна. Онова, което изглежда никой друг не разбираше, беше, че непоколебимата увереност на Адриана в страхотния ѝ външен вид не ѝ предоставяше вълшебен ключ към щастията и едва в колежа тя срещна приятелки, които поне успяха да погледнат отвъд острите ѝ скули и да прозрат съмненията и тревогите, които я терзаеха. Мургавият и плосък корем може и да привличаше отначало мъжете, но изглежда, не излъчваше никаква магия, която да задържи интереса им. Връстниците и преподавателите се възхищаваха на вида ѝ, но той не ѝ осигуряваше близки приятелства, добри оценки или каквото и да било друго, произтичащо от искрените връзки и усилия. И не беше нужно да имаш диплома по психология, за да

забележиш, че красотата на Адриана не беше подтикнала родителите ѝ да проявят особено голям искрен интерес към живота ѝ, с изключение на въпроса кога и за кого ще се омъжи.

— Фантастично — каза Леа.

— Хайде, да тръгваме, преди да слязат долу и да видят, че съм с теб, а не с някой южноамерикански играч на поло.

— Предполагам, че става дума за бизнесмен?

— Няма значение.

Таксито се промъкваше по Тринайсета улица със скоростта на топящ се ледник, заклещено във вечерния съботен трафик, заради който изминаването на няколкото пресечки изглеждаше продължително като пътуване с влак от Ню Джърси. На момичетата щяха да са им нужни само петнайсет минути да стигнат пеша от жилищната си сграда в долния край на Пето Авеню до района между Уест Вилидж и Челси, но нито една от тях дори и не помисли да възразява на идеята. Особено Адриана имаше вид, сякаш рискуваше да получи нараняване или дори парализа, дори ако само си помислеше да измине пеша повече от два внимателно преценени метра.

Когато спряха пред „Сохо Хаус“, Еми вече беше изпратила на всяка от тях поне по половин дузина текстови съобщения.

— Къде бяхте? — шепнешком изсъска Еми, докато момичетата влизаха. Беше се подпряла на гишето на рецепционистката и им махаше. — Дори не ме пускат да се кача горе без вас.

— Марио, лошо момче такова! — изгука Адриана, като целуна красив мъж с неопределена етическа принадлежност по двете страни. — Еми е моя приятелка и моя гостенка за вечеря тази вечер. Еми, запознай се с Марио, живата легенда.

Разменени бяха реплики за запознанство и целувки — въздушни, по бузата и целуване на ръка, — след което с махване на ръка момичетата бяха поканени да се качат в асансьора и веднъж вече озовали се в ресторанта на шестия етаж, бяха придружени до маса за трима. Ресторантът не беше толкова претъпкан, колкото обикновено, тъй като мнозина от постоянните му посетители бяха в Хамптънс за уикенда, включващ Деня в памет на загиналите във войните, но въпреки това имаше многобройни прекрасни възможности да наблюдават хората.

— „Живата легенда“ ли? — попита Еми, като завъртя очи. — Сериозно ли говориш?

— Мъжете имат нужда да бъдат ласкани, скъпа. Не знам колко пъти съм се опитвала да науча и двете ви на това. Понякога имат нужда от нежно пипане. Научи се кога да си служиш с твърда хватка и кога да пипаш с кадифени ръкавици, и те са твои завинаги.

Леа пхна в устата си никотиново драже.

— Нямам абсолютно никаква представа за какво говориш. — Тя се обърна към Еми. — Тя изобщо на разбираем език ли говори?

Еми сви рамене. Беше свикнала с тайните, в които Адриана се опитваше да ги посвещава година след година. Приличаха на забавни малки вълшебни приказки: забавни за слушане, но привидно безполезни в истинския живот.

Адриана поръча малинови коктейли „Мохито“ за всички на масата, като сграбчи ръката на сервитьора между двете свои и каза: „Ще вземем три чаши от любимото ми питие, Никълъс“ и се облегна назад в стола си да наблюдава тълпата. Още беше рано — щеше да стане истински претъпкано и шумно чак след полунощ или там някъде, щом всички, които бяха вечеряли някъде другаде, се отбиеха тук, за да започнат с истинското пиене и общуване за вечерта — но за момента тълпата от трийсет и няколкогодишни посетители от типа на онези, работещи в медиите и развлекателната индустрия изглеждаха щастливи и привлекателни. Не толкова привлекателни като нея, разбира се, но достатъчно издокарани и поддържани.

— Добре, момичета, защо просто не приключим с това, за да можем да се насладим на храната? — попита Еми в мига, щом Никълъс им донесе напитките.

Адриана отново насочи вниманието си към сътрапезничките си.

— Да приключим с кое?

Еми вдигна чашата си:

— Тостът, който някоя от вас неизбежно ще вдигне, с цел да ми напомни колко по-добре съм си без Дънкан. Нещо за това, как да си необвързан и сам, е страхотно. Или за това, че съм млада и красива и мъжете ще се избият на вратата ми. Хайде, нека просто да го направим и да продължим нататък.

— Не мисля, че има нещо страхотно в това да си необвързан — каза Леа.

— И макар че безспорно си красива, *querida*, не бих казала, че почти трийсет е чак толкова млада възраст — усмихна се Адриана.

— Сигурна съм, че в крайна сметка ще срещнеш някой прекрасен човек, но напоследък мъжете май не се избиват да тропат по ничия врата — добави Леа.

— Поне не и неженените — каза Адриана.

— Останаха ли такива, които не са женени? — попита Леа.

— Гейовете не са.

— Поне все още не. Но вероятно скоро. И тогава вече няма да остане никой.

Еми въздъхна:

— Благодаря, момичета, винаги знаете точно какво да кажете. Огромната ви подкрепа означава страшно много за мен.

Леа отчупи залък хляб и го топна в зехтина.

— Какво мисли Изи за всичко това?

— Опитва се да не го показва, но знам, че е страшно развълнувана. Тя и Дънкан никога не са изпитвали точно нежни чувства един към друг. Освен това тя е обсебена от идеята, че аз — цитирам — „съм неспособна да се самоопределя, освен ако не съм ангажирана във връзка“, край на цитата. С други думи, обичайните й психологически дрънканици.

Адриана и Леа се спогледаха многозначително.

— Какво? — попита Еми.

Леа заби поглед в чинията си, а Адриана изви съвършено оформените си вежди, но никоя не каза и дума.

— О, хайде! Не ми казвайте, че сте съгласни с Изи. Тя няма представа за какво говори.

Леа се пресегна през масата и потупа Еми по ръката.

— Да, скъпа, разбира се. Тя има обожаван я съпруг, куп любими занимания извън къщи и диплома по медицина. Забравих ли нещо? О, да, получила е назначение по първата посочена от нея специалност като лекар резидент и е внесла кандидатурата си за старши лекар резидент — година по-рано от очакваното. Абсолютно си права... звучи неимоверно зле подготвена да даде съвет на малката си сестричка.

— Отклоняваме се от темата — намеси се Адриана. Не че искам точно аз да се правя на тактична в този момент, но мисля, че Леа се

опитваше да каже, че Изи може би има известно право.

— Известно право ли?

Адриана кимна:

— *Наистина* от доста време не си била сама.

— Да, както винаги? — допълни Леа. — Не че това непременно е лошо. Но по една случайност е вярно.

— Божичко. Нещо друго, което вие двечките просто си умирате да ми кажете? — Еми притисна менюто до гърдите си. — Хайде, не се стеснявайте.

— Ами... — Адриана хвърли поглед към Леа.

— Просто го кажи — кимна Леа.

— Не говорех *наистина* сериозно — каза Еми, с широко разтворени очи. — Значи *наистина* има нещо?

— Еми, *querida*, това е като големия бял носорог в стаята.

— Слон.

Адриана махна с ръка:

— Няма значение. Големия бял слон. Ти си почти на трийсет години...

— Благодаря ти, че го споменавах отново...

— ... и си била само с трима мъже. Трима! Това не е за вярване и все пак е вярно.

Момичетата замълчаха, докато Никълъс поставяше на масата предястията, които щяха да си поделят: продълговат поднос риба тон в сос тартар с авокадо и блюдо с леко запържени калмари. Изглеждаше готов да вземе поръчката им, но Еми сложи двете си ръце върху менюто и го изгледа гневно. Победен, той се отдалечи, като тътреше крака.

— Вие двете сте невероятни. Двайсет минути седите тук и ми приказвате, че не мога да бъда сама, а после сменяте курса — без никакво предупреждение — и казвате, че не съм излизала на срещи с достатъчно мъже. Чувате ли се какви ги говорите?

Леа изстиска резенче лимон върху калмарите и набоде с вилицата две парченца.

— Не с колко си излизала на срещи, а с колко си спала.

— О, хайде сега! Каква е разликата?

Адриана въздъхна.

— Точно това е проблемът, скъпа моя приятелко. Каква е разликата? Между излизането на срещи и произволния секс? Бога ми, предстои ни много работа.

Еми погледна към Леа за помощ, но Леа кимна в знак на съгласие:

— Не мога да повярвам, че казвам точно това, но трябва да се съглася с Адриана. Ти страдаш от серийна моногамия и в резултат от това досега си имала някакви сериозни отношения само с трима мъже. Мисля, че Ади иска да каже — успя поне веднъж да вмъкне омразното галено име, защото вниманието на Адриана беше отклонено в много посоки от храната, питиетата и разговора за секса — е, че би трябвало да останеш за малко необвързана. А да бъдеш необвързана, означава да излизаш на срещи с различни мъже, като преценяваш кой и какво ти върши най-добра работа, и преди всичко — малко да се позабавляваш.

— Значи всъщност искаш да кажеш — нека просто да изясним това — че би трябвало да развратнича повече — каза Еми.

Леа се усмихна като горда майка:

— Да.

— А ти? — Еми се обърна към Адриана, която склочи ръце и се наведе напред.

— Точно това искам да кажа.

Еми въздъхна и се облегна назад в стола си.

— Съгласна съм.

В един и същи миг, с един и същи невярващ тон, Леа и Адриана попитаха:

— Наистина ли?

— Разбира се. Разполагах с известно време да се вгледам малко в себе си, и стигнах до същия извод. Има само един логичен начин на действие: ще правя секс с когото ми падне. С мъже от всякакъв вид, размер и цвят. И то всякакъв секс като стана въпрос. — Тя замлъкна за миг и погледна Адриана. — Толкова развратно ще го раздавам, че ще те накарам да се гордееш с мен.

В отговор Адриана се втренчи в приятелката си и се запита дали я е чула правилно. Заклучи, че отговорът е положителен, но сарказмът сигурно ѝ беше убягнал някъде по пътя — това изявление беше немислимо. Тя каза просто онова, което казваше винаги, когато просто нямаше представа какво друго да каже:

— Фантастично, *querida*. Просто фантастично. Цялата идея е възхитителна.

С помощта на ножа Леа избута парченце риба тон върху вилицата си и елегантно го поднесе към устата си. Тихо го схруска, сдъвка го няколко пъти и преглътна.

— Еми, миличка. Нали знаеш, че просто се шегувахме. С поред мен е страхотно, че не си била с много мъже. Когато никои те попита с колко мъже си спала, дори не ти се налага да делиш на три! Е, не е ли хубаво? Да не ти се налага да лъжеш?

— Наистина не се шегувам за това — каза Еми. Тя откри с поглед сервитьора, докато той минаваше покрай масата им, и когато той се приближи, поръча три чаши шампанско. — Това е началото на моя нов живот и повярвайте ми, беше крайно време. Първото, което ще направя в понеделник, е да се обадя в „Чийзкейк Фактъри“ и да им кажа, че приемам работата. Може би ще се запитате каква работа? Онази, за която искат да ми плащат купища пари и да ми предоставят огромен бюджет за разходи, за да мога да пътувам по цял свят, да отсядам в най-хубавите хотели и да се храня в най-добрите ресторанти, за да черпя вдъхновение. Вдъхновение! За нови идеи за менюто. Някога чували ли сте нещо толкова смехотворно? И коя е шибаната идиотка, която през последните два месеца отказваше на тези предложения, защото не искаше да изостави горкичкото си самотно гадже? Вашата вярна приятелка. Не исках горкичкият беччо Дънкан да се почувства зарязан и необичан, докато аз изчезвам на някое фантастично място. Така че да, ще им позвъня и ще приема онази работа, а после ще се чукам с всеки необвързан самотен привлекателен мъж, когото срещна. Чуждестранни, сексапилни, красиви мъже. И наистина имам предвид, с всички до един. Как ви звучи това, момичета? Приемливо? — Сервитьорът се върна с шампанското им. — Затова, моля, нека вдигнем тост.

Адриана издаде звук, който, издаден от всяка друга не така красива жена, можеше да се нарече единствено „сумтене“, но издаден от нея, звучеше еротично и женствено. И двете момичета се обърнаха да я погледнат и тя внезапно се почувства потисната. Адриана не беше сигурни дали причината беше в това, че приятелката ѝ току-що бе обявила плановете за сериозна промяна в живота си, докато самата тя от години се движеше без усилие все по един и същи път? Може би се

чувстваше странно, защото ролята ѝ на екстравагантна любителка на партитата в групата бе застрашена, или може би просто беше прекалила с питиетата. Но в изявлението на Еми имаше нещо, което намираще за много обезпокоително. А ако имаше чувство, което Адриана не беше свикнала да изпитва, то беше именно безпокойството. Тя вдигна чашата си и се насили да се усмихне.

Еми се усмихна в отговор и вдигна ръка да я възпре.

— Има само едно условие. Искам компания.

— Компания ли? — попита Леа. Тя загриза долната си устна, улавяйки люспица кожа между предните си зъби. Изглеждаше нервна. Адриана се запита защо ли напоследък това момиче винаги изглеждаше нервно, особено след като всичко в живота ѝ вървеше толкова прекрасно.

— Да. Компания. Изпълнена съм с желание и готовност да ви развратя напълно всичките, ако ти — Еми посочи Адриана — се согласиш да имаш ангажираща, моногамна връзка. С избран от самата теб мъж, разбира се.

Адриана си пое въздух. Направи един от любимите си жестове, който се състоеше от разсеяно докосване на устните с връхчето на пръста, оставянето му там за миг, а после леко то му прокарване до мястото точно под лявото ѝ ухо. Както беше предвидила, той накара четирима мъже на съседната маса да се втренчат в нея, а Никълъс — да се приближи тичешком. Испита познатата тръпка на наслада, лекото внезапно вълнение, което изпитваше, когато хората я наблюдаваха.

Момичетата поръчаха основните ястия и още една поредица питиета.

— Е? Какво ще кажете? — попита Еми.

— Майка ми ли те подучи на това?

— Да, скъпа. Беше изцяло идея на майка ти да си лягам с всеки мъж, когото срещна през следващата година само за да се согласиш ти да излизаш само с един човек. Умница си е тя — каза Еми.

— Хайде, хора, нека бъдем сериозни за минутка — въздъхна Леа. — Нито една от вас няма наистина да доведе това докрай, така че може ли да сменим темата? Еми, ти каза какво мислиш. Ако искаш да се хвърлиш надолу с главата в нова петгодишна връзка, това определено е твое изключително право. А колкото до теб, Адриана, по-вероятно е да

станеш астронавтка, отколкото да излизаш само с един мъж. Следващата тема.

— Не е като да съм я предизвикала да направи нещо наистина драстично, например да си намери работа... — ухили се Еми.

Адриана се насили да се усмихна в отговор, макар че ѝ беше трудно да се смее на себе си, особено когато шегите засягаха факта, че не работи. Независимо дали от прекаляването с питиетата или от отекващия в главата ѝ глас на майка ѝ, повтарящ, че десетилетията на невъздържаност си взели своето, Адриана се чувстваше изтощена.

— Оу. Играем твърдо, а, *querida*? Е, познай какво. Приемам предизвикателството ти.

Изпита наслада при вида на шокираните изражения върху лицата на приятелките си.

— Ти какво? — попита Еми, като ожесточено навиваше на пръста си кичур коса.

Чашата на Леа спря на половината път към устата ѝ.

— Значи ще го направиш?

Смайването им само засили удоволствието ѝ: беше абсолютно сигурна, че прави точно каквото трябва.

— Казах, че ще го направя. Кога започваме?

Еми отхапа крайчето на една аспержа, сдъвка го внимателно и преглътна.

— Предлагам да си дадем две седмици да определим условията. До края на следващия уикенд ще се споразумеем за план.

Адриана кимна.

— Дадено. И това ще ти даде тя размаха чашата си с шампанско към Леа — възможност да определиш какво да бъде собственото ти решение.

— Моето ли? — Наскоро оскубаните вежди на Леа се смръщиха. — Решение? Защо? Дори не е първи януари. Само защото вие двете сте откачени, не значи, че и аз съм.

Еми завъртя очи:

— Леа? Моля те. Какво трябва да променя тя? Съвършена работа, съвършено гадже, съвършен апартамент, съвършено сплотено семейство... — Гласът на Еми стана носов и напевен: — Марша, Марша, Марша — пропя тя. Според нея беше едновременно истерично смешно и изключителен комплимент да сравнява Леа с Марша Брейди,

и пренебрегна недоволното изражение на Леа като моментно раздражение.

— Да, може и така да е — каза Адриана, като гледаше само към Леа. — Но ще трябва да измисли нещо. Можеш да го направиш, нали, Леа? Да помислиш за един-единствен аспект от живота си, който би искала да промениш? По който да порботиш?

— Разбира се, че мога — каза Леа по-надменно, отколкото възнамеряваше. — Сигурна съм, че има милион неща.

Адриана и Еми се спогледаха и всяка знаеше какво си мисли другата: Леа може и да беше организирала идеално живота си, но нямаше да ѝ навреди да се поотпусне и да се забавлява.

— Е, имаш две седмици да направиш избора си, *querida* — обяви Адриана с дрезгаво властния си тон — онзи, който обикновено запазваше за мъжете. — Междувременно нека вдигнем тост.

Еми вдигна чашата си, сякаш беше оловно преспание.

— За нас — обяви тя. — До другото лято аз ще съм се предложила като проститутка из половината Манхатън, а Адриана ще е открила радостите на моногамията. А Леа ще е... ще е направила нещо.

— Наздраве! — провикна се Адриана, привличайки отново вниманието на целия ресторант. — За нас.

Леа вяло чукна чашата си с нейната.

— За нас.

— Ние сме напълно, изцяло, великолепно прекарани — наведе се към тях и високо прошепна Еми.

Адриана отметна глава назад, отчасти от наслада, отчасти по навик, за да подсили ефекта. От шампанското онова странно усещане беше изчезнало.

— Сто процента прекарани — засмя се тя. — Играта на думи е умишлена, разбира се.

— Може ли да се махаме оттук, преди да сме се впуснали в безкрайна поредица от самосъжалителни и самоподценяващи определения, каквато никоя от нас досега не е преживявала? Моля ви? — От червеното вино, което Никълъс им беше поднесъл като комплимент от заведението, започваше да я боли главата и тя знаеше, че е само въпрос на време вероятно на минути — приятелките ѝ да

преминат от състояние на очарователно леко подпийнали към шумно пиянство.

Адриана и Еми се спогледаха и се разкикотиха.

— Хайде, Марша — каза Адриана, изправяйки се несигурно, докато дърпаше Леа за рамото. — Може би все още можем да те научим да се забавляваш.

[1] Вид йогистка поза — Б.пр. ↑

[2] Querida (исп.). — Любима. — Б.пр. ↑

АКО МИСЛИШ, ЧЕ Е ТВЪРДЕ ГОЛЯМ, НЕ ГО ЗАСЛУЖАВАШ

— Ела в леглото, миличко. Почти един часът е — не мислиш ли, че е време да приключваш за тази нощ? — Ръсел изхлузи тениската си и се обърна на едната си страна, за да я погледне, като облегна покритата си с гъсти черни къдрици глава на ръката си. Потърка чаршафите с лявата си ръка и леко ги потупа — жест, който трябваше да е изкушаващ и съблазнителен, но на Леа винаги ѝ се струваше леко заплашителен.

— Имам само още няколко страници. Пречи ли ти светлината? Мога да се преместя в дневната.

Той въздъхна и вдигна книгата си — „Анатомия за трениране на силата“.

— Въпросът не е в светлината, скъпа, и ти го знаеш. Става дума за факта, че не сме заспивали заедно от седмици. Просто ми липсваш.

Първата ѝ мисъл беше, че той звучи като хленчецо, капризно дете: това, в края на краищата, беше един от най-желаните за публикуване ръкописи на годината и беше изключително важно да го е прочела до срещата за придобиване на авторските права утре сутринта. Бяха нужни осем невъзможно дълги години на всеотдайна упорита работа, та накрая най-накрая! — да е достатъчно близо до назначението като старши редактор (в края на краищата, в „Брук Харис“ имаше само шестима и съществуваше потенциална възможност тя да е най-младата сред тях), а Ръсел изглежда, смяташе, че след година излизане на срещи вече има право да се разпорежда с целия ѝ живот. Не тя го беше помолила да остане за през нощта, не тя просто се беше появила на неговия праг на връщане от седмичната игра на покер, с пърхащи дълги ресници и всякакви приказки от рода на: „Миличко, просто трябваше да те видя“.

Ето я и следващата мисъл: тя беше най-ужасната, непризнателна, неблагоприятна кучка на света, задето изобщо си позволяваше да мисли подобни неща за Ръсел. Преди година със сигурност не беше

изпълнена с такова негодувание. Когато той се приближи към нея по време на партито по случай излизането на нова книга, което „Брук Харис“ организираше в чест на Бил Парсълс (току-що написал книга със спомени за годините си като треньор на „Каубоите“), тя го позна на мига. Не че някога гледаше ESPN — не гледаше — но предвид момчешката му усмивка и трапчинките и репутацията му на един от най-желаните ергени в Манхатън, тя знаеше достатъчно, за да се държи изключително очарователно, когато той се представи. Онази нощ си бяха говорили с часове — първо на партито, а после на по чаша „Амстел“ в „Пит’с Тавърн“. Той призна с почти шокираща откровеност как му било писнало от ситуацията със срещите в Ню Йорк, как бил приключил със срещите с модели и актриси и бил готов да срещне, по собствените му думи, „истинско момиче“, намеквайки, разбира се, че Леа е идеална кандидатка. Естествено за нея беше чест да се окаже обект на такова внимание: коя жена не би искала да я ухажда Ръсел Перин? Той отговаряше на абсолютно всяко изискване в абсолютно всички списъци с желани качества, които си беше нахвърляла през последните десет години. Той беше по всеобщо мнение точно такъв човек, какъвто се беше надявала да намери, но никога не беше мислила наистина, че ще успее.

Ето я сега, вече от година имаща връзка с този великолепен мъж, който освен това като по поръчка се беше оказал чувствителен, мил, грижовен и лудо влюбен в нея, а тя се чувстваше единствено задушавана. За всички останали хора в живота на Леа беше пределно очевидно, че тя най-после беше срещнала мъжа на живота си: защо това не ѝ беше по-ясно? Сякаш за да изясни този въпрос, Ръсел обърна лицето ѝ към своето, погледна я в очите и каза:

— Леа, скъпа. Обичам те толкова много.

— И аз те обичам — автоматично отговори Леа, без миг колебание, макар че един трети наблюдател дори напълно непознат — може би щеше да се усъмни в искреността зад изявлението ѝ. Какво трябваше да направиш, когато някой, когото харесваш и уважаваш изключително много, някой, когото искаш да опознаеш по-добре, обявеше след двумесечни иначе не особено сериозни срещи, че е влюбен до уши в теб? Правиш това, което би направил всеки избягващ споровете човек, и веднага отвърщаш: „И аз те обичам“. Леа предполагаше, че в крайна сметка ще овладее изричането на тези думи,

ще бъде в състояние да ги изрича по-убедително, щом се опознаеха по-добре. Разстройваше я това, че година по-късно все още чакаше.

Застави се да вдигне поглед от страницата и придаде на гласа си непоносимо сладък тон:

— Знам, че напоследък е натоварено, но всяка година става като по часовник: в мига, в който дойде юни, всичко се превръща в хаос. Обещавам, че няма да продължи вечно.

Леа затаи дъх и зачака Ръсел да избухне (което досега никога не се беше случвало), зачака го да ѝ каже, че няма да търпи да му се говори покровителствено и снизходително и че не му харесва да му говори така, сякаш тя беше майката, а той — невръстното едва проходило дете, което току-що е размазало фъстъчено масло по килима.

Вместо това той се усмихна. И това не беше усмивка, изпълнена с презрение или примирение: беше искрена, изпълнена с разбиране и — просто невъзможно — извинителна.

— Не исках да те притискам, скъпа. Знам колко много си обичаш работата и искам да ѝ се радваш, докато можеш. Не бързай и ела в леглото, когато си готова.

— Докато мога ли? — Леа рязко изправи глава. — Наистина ли повдигаш отново този въпрос в един сутринта?

— Не, скъпа, не повдигам отново този въпрос. Ти съвсем ясно даде да се разбере, че точно в настоящия момент Сан Франциско не влиза в плановете ти, но наистина ми се иска да не си толкова тесногръда по този въпрос. Ще бъде невероятна възможност, знаеш.

— За теб — каза Леа, нацупено като дете.

— За двама ни.

— Ръсел, ние сме заедно от по-малко от година. Мисля, че е малко рано да започваме да говорим за местене на другия край на страната заедно... — И двамата се изненадаха колко раздражено прозвуча гласът ѝ.

— Никога не е твърде рано, когато обичаш някого, Леа — каза той: гласът му беше равен и овладян. Същата тази уравновесеност, която ѝ беше допадала толкова много в началото, сега можеше да я докара дори до ярост: отказът му да се ядоса, способността му да владее напълно емоциите си, я караха да се пита дали изобщо някога я чуваше какво казва.

— Хайде да не говорим сега за това, става ли? — попита тя.

Той се изправи до седнало положение и се плъзна към края на леглото, по-близо до ъгъла, където Леа беше сложила удобния си стол за четене и настолната лампа с мека бяла светлина. Твърде голямата покривка на леглото — онази, която беше търсила в продължение на седмици, изпробвайки всяка предлагана на пазара марка дали е достатъчно мека и пухкава — се плъзна на пода и едва не събори дръвчето бонзай от нощното шкафче. Ръсел, изглежда, не забеляза.

— Защо не ти направя малко чай? — предложи той.

Леа отново се почувства, сякаш трябваше да впрегне всяка частица от силата на волята си, за да не закрепси. Не искаше да си ляга. Не искаше чай. Просто искаше той да *спре да говори*.

Пое си дълбоко дъх, бавно, без да бие на очи.

— Благодаря, но наистина съм добре. Просто ми дай още няколко минути, става ли?

Той се вгледа в нея с разбираща усмивка, преди да скочи от леглото и да я обгърне в мечешка прегръдка. Тя почувства как тялото ѝ се сковаваше: не можеше да го избегне. Ръсел само я прегърна по-силно и сгуши лице в извивката на врата ѝ, като я намести точно над рамото и под брадичката ѝ. Приведената му почти под прав ъгъл сянка подраска с нокти по кожата ѝ и тя се сви.

— Гъдел ли те е? — засмя се той. — Баща ми все казваше, че в крайна сметка ще се налага да се бръсна по два пъти дневно, но аз никога не исках да му повярвам.

— Хмм.

— Отивам да си наляя вода. Ти искаш ли?

— Разбира се — каза Леа, макар че не искаше. Насочи вниманието си отново към ръкописа и беше прочела половин страница, когато Ръсел се провикна откъм кухнята:

— Къде държиш меда?

— Кое? — извика тя в отговор.

— Меда. Приготвям чай за двама ни и искам да го направя с топло мляко и мед. Имаш ли?

Тя си пое дълбоко дъх:

— В шкафа над микровълновата фурна е.

Той се върна минути по-късно с по една чаша във всяка ръка и захапал книжна кесия домашни сладки с парченца шоколад.

— Почини си, скъпа. Обещавам, че ще те оставя на мира след едно среднощно похапване.

Среднощно ли? — помисли си Леа. — Един и половина сутринта е и трябва да съм на крак след пет часа и половина. Изобщо пък да не споменаваме, че не всички имаха естествено стегнатото и добре поддържано тяло на спортист от елитен колеж и можеха да си позволят да похапват сладки по всяко време на денонощието.

Тя взе една сладка и си спомни всички години в началото и средата на двайсетте си години, когато така отчаяно желаше тази сцена: преданото гадже, романтичния среднощен пикник, удобния апартамент, пълен с всичко, което обича. Тогава това ѝ се беше струвало почти невъзможно или най-малкото, много далечно: сега тя имаше всичко това, но действителността изобщо не приличаше на фантазията.

Когато едва бяха погълнали сладките и още не бяха допили чая, Ръсел се сви на кълбо около една възглавница и веднага потъна в невероятно дълбок и спокоен сън. Кой спеше така? Това никога не преставаше да удивява Леа. Той твърдеше, че причината се корени в детство, заобиколено от безпорядък, в това, че се беше научил да спи въпреки врявата, вдигана от родители, две сестри, живееща със семейството бавачка и три непрестанно джафкащи ловни кучета. Леа обаче смяташе, че това се дължи повече на чистата му съвест и чистия му живот и ако трябваше да бъде наистина честна на факта, че животът му всъщност не беше чак толкова изпълнен със стрес. Наистина ли беше трудно да спиш като бебе, ако всекидневните ти задължения включваха два часа тренировки (един час вдигане на тежести и един час упражнения за поддържане на сърцето) и менюто ти изключваше кофеина, захарта, консервантите, бялото брашно и сухите мазнини? Ако записваш на касета излъчвано всяка седмица трийсетминутно предаване на определена тема (спорт), която обичаш по подразбиране само защото си мъж, и разполагаш с екип от сценаристи и продуценти, които сглобяват всичко, за да го прочетеш? Ако имаш здрави и плодотворни отношения със семейството и с приятелите си, които до един те обичат и ти се възхищават просто защото ти си ти? Това беше достатъчно да ти се догади или поне да те изпълни със завист, което, ако Леа трябваше да е напълно искрена, често ѝ се случваше.

Тази вечер то успя само да накара Леа отчаяно да закопнее за една цигара. Нямаше значение, че беше отказала цигарите преди близо година точно когато двамата с Ръсел започнаха да излизат заедно — не минаваше и ден, в който да не копнее отчаяно за едно хубаво, продължително дръпване. Пушачите вечно се унасяха в поетични излияния какъв ритуал било това, как огромна част от удоволствието се състои в това да вземеш кутията, да дръпнеш целофанената опаковка и да измъкнеш ароматна пръчица. Твърдяха, че обичат паленето на цигарата, изтръскването на пепелта, чувството, че могат да държат нещо между пръстите си. Всичко това беше много хубаво, но в самото пушене на цигарата всъщност нямаше нищо кой знае какво: Леа обичаше да вдишва дима. Да дръпнеш с устни от онзи филтър и да почувстваш как димът се разнася по езика ти, слиза надолу по гърлото ти и влиза право в дробовете ти, беше като да изпаднеш за миг в нирвана. Тя си спомняше — всеки ден — какво беше чувството след първото вдишване, точно сякаш никотинът се смесваше с кръвта ѝ. Няколко секунди едновременно на спокойствие и изостреност на сетивата, точно колкото трябва. После бавното издишване — достатъчно силно, така че димът не просто да излезе едва доловимо от устата ти, но не и толкова енергично, че да развали удоволствието на момента — завършваше блаженото изживяване.

Въпреки това Леа не беше глупачка и определено беше наясно с всички противни недостатъци на любимата си привичка. Емфизем. Рак на белите дробове. Сърдечни заболявания. Високо кръвно налягане. Необходимостта да търпи графичните схеми в списанията, показващи почернели дробове, и ужасяващите реклами с претърпели трахеотомия хора с пресипнали гласове. Пожълтелите зъби, миришещата на дим коса и пожълтяла кожа над кокалчето на десния ѝ среден пръст. Постоянното мърморене на майка ѝ. Мрачните предсказания на лекаря ѝ. Вбесяващия покровителствено-предупредителен тон, с който си служеха напълно непознати хора, когато неочаквано попаднеха на нея пред сградата, където беше кабинетът ѝ, за да изброяват многобройните опасности от пушенето. А после и Ръсел! Господин „Тялото Ми е Истински Храм“ никога, ама абсолютно никога не би се съгласил да излиза с пушачка и ясно ѝ бе дал да разбере това още от ден първи. Това беше достатъчно да накара и най-пристрастеният пушач да се предаде, и след като осем години поред с наслада беше

изпушвала по пакет цигари на ден, Леа накрая беше отстъпила. Бяха нужни свръхчовешки усилия и способност да издържа на мъчителния копнеж седмици наред, но тя беше упорита. Досега не беше успяла да се отърве напълно от никотина — някои хора можеха да кажат, че беше успяла единствено да прехвърли силната си пристрастеност от цигарите към никотиновата дъвка, но това нямаше значение. Дъвката нямаше да я убие всеки момент в близко бъдеще, надяваше се тя, а ако пък успееше — е, така да бъде.

Пъхна в устата си още едно късче дъвка, за да уравни нещата, и остави настрана ръкописа. Обикновено не беше особено трудно да се вгълби в някоя нашумяла книга, за чиито авторски права се състезаваха многобройни издателства, но тази ѝ се струваше неблагоприятна задача. Дали американската читателска публика наистина би искала да прочете още един исторически роман от осемстотин страници за някакъв бивш президент от миналото столетие? Стигаше ѝ толкова. Всичко, което искаше, беше да се сгуши с хубаво плажно четиво и да потъне в нещо не така убийствено отегчително. Би дала всичко сега да беше понеделник вечер Изключваща Контактите с Човешки Същества. Напълно изтощена и неспособна да прочете и думичка повече за някаква военна кампания, състояла се преди повече от сто години, Леа захвърли ръкописа настрана и придърпа лаптопа на скута си.

Често пъти някой от приятелите ѝ беше на линия за моментални съобщения в два сутринта, но тази вечер всичко беше спокойно. Леа набързо прегледа любимите си сайтове, докато очите ѝ обхождаха страниците за някаква полезна информация. На сайта на Си Ен Ен се съобщаваше за нападение от алигатор в Южна Флорида. На сайта на Yahoo имаше видео демонстрация как да ги направиш кошничка от пъпеш, като си служиш само с готварски нож и нетоксичен маркер. На gofuguyourselves.com — забавна история за секса на Том Круз с новото му гадже. На niernanmarcus.com — съобщение за подновените доставки на всякакви кожени аксесоари. Щрак, трак, щрак, трак. Прегледа набързо списъка на последните бестселъри на страницата на „Пъблишърс Уийкли“, кликна с мишката да подкрепи безплатните мамографии на сайта за борба с рака на гърдата, и провери дали директният ѝ депозит е пристигнал, на chase.com. За кратко обмисли дали да провери симптомите на натрапчиво-обсесивните разстройства

в сайта WebMD, но устоя на порива. Най-сетне, почувствала се уморена, ако не и напълно изтощена, Леа внимателно си изми лицето, служейки си с правилните кръгообразни движения, и смени памучните си панталони с чифт меки памучни къси панталони. Наблюдаваше лицето на Ръсел върху възглавницата, докато се качваше в леглото до него, промъквайки се бавно под покривката на леглото, решена да не го буди. Той остана неподвижен. Тя изключи осветлението и успя да се обърне на една страна, без да го обезпокои, но точно когато умът и започна да забавя темпото си и крайниците ѝ започнаха да се отпускат в прохладните чаршафи, почувства как тялото му се притиска към нейното. Възбуденото му тяло. Той я прегърна и притисна таза си към долната част на гърба ѝ.

— Хей, ти — прошепна той в ухото ѝ, дъхът му още миришеше на сладки.

Тя лежеше отпусната, като едновременно се молеше той да заспи отново и се мразеше за това желание.

— Леа, скъпа, будна ли си? Аз знам, че съм. — Той отново я побутна леко, просто в случай, че не се е сетила какво има предвид.

— Изтощена съм, Ръс. Вече е толкова късно, а утре трябва да стана рано за съвещанието. — *Кога започнах да звуча като майка си?* — запита се тя.

— Обещавам, че няма да ти се налага да правиш нищичко.

Придърпа я по-близо и я целуна по врата. Тя потръпна, което той изтълкува като наслада и прокара пръстите си по настръхналата ѝ кожа, която прие за добър знак. Когато най-напред започнаха да излизат заедно, тя го смяташе за най-добре целуващия се човек на земята. Още си спомняше първата им целувка — беше абсолютно превъзходно. След партито по случай представянето на книгата и онзи долнопробен бар той я отведе вкъщи с такси и точно преди да стигнат, той я притегли към себе си за една от най-нежните, най-удивителните целувки, които беше преживявала. Той си послужи със съвършената комбинация от устни и език, идеалния натиск, точната доза страст. И несъмнено имаше голям опит, от който да черпи, бидейки един от най-известните и най-преследвани мъже, които някога беше познавала. И въпреки това в последните няколко месеца започна да изпитва чувството, че целува непознат — и чувството не беше приятно или вълнуващо. Вместо мек и топъл, сега допирът на устата му до кожата ѝ

често ѝ се струваше хладен и влажен и леко стряскащ. Езикът му се провираще в устата ѝ твърде ненаситно, устните му все ѝ се струваха или твърди и неподатливи, или месести. Тази вечер, когато се допираха до тила ѝ, те ѝ се струваха като направени от папиемаше, преди да се е втвърдило както трябва. Разкашкано папиемаше. Държано в хладилник, кашкаво папиемаше.

— Ръс. — Тя въздъхна и стисна очи.

Той погали косата ѝ и разтри раменете ѝ, в опит да я накара да се отпусне.

— Какво, скъпа? Толкова ли е ужасно?

Не му каза, че всяко докосване беше като истинска обида. Нима сексът не беше фантастичен някога? Когато Ръсел беше малко непостоянен, склонен към флиртове и с прелъстително държание, и не най-малко толкова склонен към привързване или така твърдо решен да започне сериозна връзка с по-сериозно момиче от вятърничавите и лекомислени девойки от двайсетте си години? Всичко това изглеждаше толкова отдавна.

Преди тя да се усети какво става, той смъкна късите ѝ панталони надолу до коленете и я придърпа още по-близо. Ръцете му над лактите бяха огромни, буквално се издуваха под брадичката ѝ и невнимателно притискаха гърлото ѝ. От гърдите му се излъчваше горещина като от пещ, а допирът на косъмчетата по бедрата му беше като шкурка. И за пръв път досега, когато беше в леглото с Ръсел, тя започна да чувства началото на познатите признаци на сърдечен пристъп.

— Престани! — задъхано изрече тя, с по-висок шепот, отколкото възнамеряваше. — Не мога да правя това сега.

Прегръдката му мигновено се отпусна и Леа моментално изпита благодарност, че беше твърде тъмно да види лицето му.

— Ръс, съжалявам. Просто...

— Не се безпокой, Леа. Наистина, разбирам. — Гласът му звучеше спокойно, но далечно. Той се изтърколи от нея и след броени минути дишането му стана равномерно като на дълбоко заспал човек.

Леа най-после заспа малко преди шест, точно когато жената от горния етаж се екипира с различните си аксесоари за крака и започна тропането за деня, но едва по време на съвещанието на другата сутрин, по време на което се чувстваше несъсредоточена и онемяла от изтощение, си спомни каква беше последната ѝ мисъл, преди най-

сетне да се унесе в сън. Беше за вечерята с момичетата преди две седмици и заявените от тях намерения за промяна. Еми щеше да разшири опита си, като има много връзки, а Адриана бе взела решение отново да пробва моногамията, както някога в колежа. За десетте дни оттогава насам Леа не беше успяла да измисли нищо, с което да даде своя принос. До този момент. Нямахте ли да е забавно да обяви, че ще събере смелост да сложи край на нездравата си връзка, въпреки че безкрайно се ужасяваше да остане сама и беше убедена, че няма да срещне никой, който да я обича дори наполовина колкото Ръсел очевидно я обичаше? Че все чакаше и чакаше да почувства към Ръсел онова, което всички смятаха, че би трябвало да изпитва, но че досега това не се беше случило? Ха-ха. *Невероятно*, помисли си тя. *Не биха го повярвали и за секунда.*

Адриана се опитваше да мисли за нещо друго времето, предстоящото си пътуване, фактът, че родителите ѝ обсъждаха възможността да се върнат в Щатите, но умът ѝ отказваше да се съсредоточи върху друго, освен великолепия контраст между грубите, подобни на възгата естествени къдрици на Яни и млечнобялата му кожа. Всеки път щом изпълнеше или изправеше прекрасната средна част на тялото си, пулсът ѝ се учестяваше. Тя тайно загледа как една капчица пот започна да се спуска от челото към врата му, и се опита да си представи какъв ли е вкусът ѝ. Когато той постави огромните си ръце върху хълбоците ѝ, това беше всичко, което тя може да направи, за да не изстене. Една груба къдрица докосна леко рамото ѝ, от Яни се излъчваше миризма на мъх, зашеметяващо зелена, но тази миризма беше приятна, мъжествена. Той сложи два пръста в долния край на гърба ѝ и побутна таза ѝ напред.

— Ето тук каза меко. — Точно така.

Гласът му се усили, но съвсем леко:

— Внимателно постави лявата длан на пода и завърти тялото си в хоризонтално положение. Почувствай как енергията се влива от ръцете ти към земята, от земята към ръцете ти. Не забравяй да дишаш. Ето, задръж точно така.

Адриана се опита да изключи от съзнанието си звука на гласа му, а когато това се оказа невъзможно, да преподреди думите му, така че да

звучат малко по-смислено. Класът се движеше като изпълняващ определена хореография танцова група сбор от мускулисти крайници и стегнати торсове, които караха движенията да изглеждат постигнати без никакво усилие. Тя обичаше часовете по йога и изпитваше силно желание към Яни, но не можеше да понася сладникавите сантиментални докосвания. Поправка: сладникавите сантиментални докосвания бяха страхотни, стига Яни да докосваше нея. Всичките му наставления за енергията, кармата и духа го правеха съвсем малко по-привлекателен и това беше наистина жалко — но не и нещо, за което не можеше да си затвори очите. Тя премести тялото си в хоризонтално положение, с потрепващи от усилието триглави мускули, и вдигна поглед да открие Яни. Той се беше изправил над Леа, поставил стъпалата си от двете страни на изпружените ѝ крака, и притискаше областта между раменните ѝ лопатки по-плътено към пода. Леа срещна погледа на Адриана и завъртя очи.

Както обикновено класът се състоеше изключително от жени. Адриана умело беше огледала помещението на влизане и след като прецени, че е най-стегнатата и привлекателна жена от присъстващите, разстла рогозката си и запази място за Леа. Почувства се горда, че в това помещение, пълно с красиви жени — всичките в двайсетте и началото на трийсетте си години, всичките с изключение на една, с идеалното за фигурата им телесно тегло или по-малко от него, всичките съвършено изглеждащи до най-малката подробност въпреки ранната неделна сутрин или физическото естество на заниманието си — тя беше най-красивата. Това осъзнаване вече не я изненадваше или възхищаваше както в по-младите ѝ години: по-скоро ѝ даваше още една малка допълнителна доза увереност, която ѝ помагаше да изкара гладко деня. Фактът, че Яни не искаше да спи с нея най-вероятно показваше, че проблемът е в него, а не в нея — теория, която тя поиска от приятелките си да потвърдят по време на закуската след часа по йога.

— Просто няма никаква логика — каза Адриана, като деликатно обгърна с устни лъжицата с овесени ядки, орехи и мед. — Какво според теб не му е наред?

Леа отпи от кафето си и се усмихна на сервитьорката да ѝ налее още. Закусвалнята на ъгъла на Десета улица и Университета не беше най-подходящото заведение за късна закуска в района — обслужването

винаги беше грубо, яйцата понякога бяха студени, а кафето варираше от воднисто до горчиво, — но беше близо до студиото по йога и двете момичета можеха да са сигурни, че няма да срещнат никой познат. В търговската част на Манхатън нямаше много заведения, където можеха да обядват, издокарани в панталони за йога и с подгизнали от пот конски опашки, без да предизвикат неодобрително повдигаме на вежди, и затова упорито продължаваха да идват тук.

— Не знам. Предполагам, не мислиш, че е гей?

— Разбира се, че не — процеди Адриана.

— И няма вероятност той просто да не си пада чак толкова по теб...

Адриана издаде едно от превзетите си кратки изсумтявания:

— Моля те.

— Е, в такъв случай трябва да е някое от обичайните неща. Проблем с ерекцията, начална фаза на генитален херпес, вбесяващо малък член. Какво друго може да бъде?

Адриана обмисли тези варианти, но никой от тях не ѝ се струваше съвсем правдоподобен. Яни изглеждаше спокоен, благоразположен, напълно сигурен в себе си по онзи силен, мълчалив начин. Досега никога не се беше случвало някой мъж да *не* откликне на ухажването ѝ. И въпросът не беше в това, че тя не се опитваше — от години не ѝ се беше налагало да прави толкова големи усилия, а и онзи път опърничавостта на момчето беше свързана с предстоящата му сватба, — но понякога ѝ се струваше, че Яни дори не я вижда. Колкото повече тръскаше коси или пъчеше пред него свършените си гърди, толкова по-малко я забелязваше той.

— Какво друго ли? Е, не е ли очевидно? Той с абсолютен пикльо и е ужасен да не го разкрият. — Еми се появи сякаш от нищото и за съвсем кратък миг Адриана се подразни, че вниманието се е отклонило от нея.

— Хей! Не знаехме дали ще успееш да дойдеш. Хайде, дай ми нещата си — каза Леа, като протегна ръце.

— Какво, не искаш ли да седна до теб? Обещавам, че ще седна наистина близо, може би ще отъркам рамото си в твоето. Ще бъде забавно.

Леа въздъхна.

Адриана потупа мястото до себе си: знаеше, че Леа има „проблеми с въпроса за личното пространство“ и се опитваше да проявява разбиране, но беше дразнещо винаги да ѝ се налага тя да бъде онази, която се оказваше сбутана натясно в сепаретата и заобиколена от цяла тълпа на празненствата.

— Как приема Ръсел факта, че не можеш да понасяш да бъдеш близо до някого?

— Въпросът не е, че „не мога да понасям да бъда близо до някого“. Просто искам между нас да има нещо като буферна зона. Какво лошо има в това да искаш малко лично пространство? — попита Леа.

— Да, така е, но сериозно: той разбира ли го? Приема ли го? Или го мрази?

Леа въздъхна отново:

— Мрази го. Чувствам се зле. Той произхожда от огромно, щастливо семейство, в което хората ос целуват по устата! Аз съм единствено дете, с родители, способни на нежни чувства толкова, колкото и статуи. Работя по въпроса, но не мога да преодолеем факта, че цялата тачи близост и докосване просто ме подлудява.

Адриана вдигна ръка, признавайки поражението си.

— Достатъчно честно. Стига да си даваш сметка за проблема.

Леа кимна:

— Определено си давам сметка. Постоянно, невротично, нещастно си давам сметка. И работя по въпроса, наистина.

Еми се стовари на пейката до Адриана: подплатената с дунапрен винилова тапицерия се надигна леко от тежестта на допълнителните четирийсет и пет килограма, а после се слегна.

— Как беше часът по йога? Още ли не е отговорил на любовта ти човекът с буквата „Я“?

— Още не. Но ще се предаде — каза Адриана.

Леа кимна:

— Те винаги се предават. Поне в твоя случай.

Еми плесна с ръка по масата:

— Момичета, момичета! Толкова скоро ли забравихме? Адриана вече няма да търси лекомислени връзки. Разбира се, добре дошла е да стане гадже на Яни, но според правилата не може да бъде неговото момиче за една нощ.

— А, да. Правилата. Приети след коктейл в повече и поне към днешна дата все още не окончателно утвърдени. Мисля, че при това положение Яни все още е лесна плячка. — Адриана се постара да се усмихне сладко, не секси, като се съсредоточи върху задачата да направи по-дълбоки трапчинките, които се появяваха, когато възприемаше най-момичешкото си поведение.

Еми й прати въздушна целувка:

— Миличка, запази тези трапчинки за бъдещото си гадже... на тази маса те нямат стойност. А освен това имам новини.

— Новини за Дънкан ли? — попита автоматично Леа, забравяйки за секунда, че бяха скъсали преди близо три седмици.

— Не, не новини за Дънкан — макар че наистина се сблъсках със сестра му, която ми каза, че той и девствената водачка на мажоретките заминават през юли и август за Хамптънс, където ще делят къща с още три двойки.

— Ммм, звучи страхотно. Могат да платят дващест хиляди долара за малка спалня и обща баня и непоносимо натоварено движение и всичко това само за да прекарат лятото в *неправене* на секс. Звучи като истинска мечта. Да припомням ли отново лятото на две хиляди и трета?

Адриана сви рамене. Дори само мисълта за онова лято беше достатъчна, за да я накара да се почувства раздразнена. Идеята беше нейна — какво чак толкова лошо можеше да има в едно имение в Хамптънс с басейн, тенис корт и четирийсет-петдесет необвързани млади професионалисти по на дващест и няколко години? — и тя настоятелно бе увещавала Еми и Леа в продължение на цели седмици, докато те накрая се съгласиха. Идеята за денонощни веселби, партита и пиене до повръщане се беше оказала толкова катастрофална и за трите, че бяха прекарвали всички уикенди от съжителството си, скупчени заедно в далечния край на басейна, вкопчени една в друга, за да не си загубят ума.

— Моля те, не! Не повдигай този въпрос. Спомените още са твърде пресни. Дори след всичките тези години все още е травмиращо.

— Да, добре; мен ако питате, Дънкан и неговата треньорка могат да вървят по дяволите. Тази седмица имах дълъг разговор с главния готвач Маси и той все още иска да ме изпрати да поработя малко в чужбина. Планира да отвори два нови ресторанта само през тази

година и има нужда от хора, които да наглеждат на място напредъка, да помагат с наемането на персонал и такива неща. Започвам другия понеделник.

— Поздравления! — възкликна Леа.

Адриана стисна ръката на Леа и положи всички усилия да изглежда доволна. Не беше нещастна заради Еми — в крайна сметка, момичето наистина имаше кофти преживявания напоследък, но от егоистична гледна точка, понякога ѝ беше трудно да слуша за професионалните успехи на приятелките си. Знаеше, че те ѝ завиждат за свободното време и са готови на убийство, за да разполагат с нужните парични средства и време да се радват на живота малко повече, но на нея вече не ѝ беше хубаво да слуша това. И, разбира се, съвсем не искаше работата на която и да е от тях това беше сигурно. Тирадите на Еми за самовлюбени главни готвачи и груби ресторантьори бяха достатъчно стряскащи, за да накарат всекиго да се откаже да прави кариера в храненето, а Леа работеше до някакви безумни часове. Тя постоянно се оплакваше от откачени автори и потискащи срокове за четене на ръкописи, и Адриана се питаше дали тя просто не завижда мъничко на онези, които пишеха книгите, вместо да ги редактират. Ако възнамеряваше обаче да бъде напълно честна със себе си, знаеше, че и двете момиче намират определено удовлетворение в работа си, което тя никога нямаше да изпита от всекидневното си разписание — колкото и наситено да беше — състоящо се от поддържане на фигурата, обеда, спортуване и светски ангажименти. Не че не се беше *опитала* да работи — беше направила съвсем истински опит. Веднага след дипломирането се беше записала в програмата за привличане на клиенти в „Сакс“, но се отказа веднага щом разбра, че ще трябва да започне с грима и аксесоарите и ще са ѝ нужни години, за да се издигне до съветник по въпроса с прическите. За кратко се задържа на работата, която ѝ бяха намерили в една рекламна агенция и тя почти ѝ харесваше, поне докато шефът ѝ я помоли да излезе навън в снега да му купи чаша кафе. Дори беше работила няколко седмици за една от прочутите галерии в Челси, преди да си даде сметка колко наивна е била да си мисли, че може да срещне подходящ мъж с праволинейна сексуална ориентация в света на изкуството. Не много след тази работа Адриана осъзна, че просто нямаше особен смисъл да работи по четирийсет часа на седмица и да

пренебрегва толкова много други страни на живота си за някакви си две хиляди долара тук или там. И макар да знаеше, разбира се, че никога няма да замени свободата, която ѝ даваше сегашното ѝ положение, за някаква си тежка и скучна работа от девет до пет, имаше моменти, в които ѝ се искаше да я бива в още нещо, освен да си ляга с мъже. Изключението беше настоящият случай с Яни.

— ... така че ще съм на път една или две седмици от всеки четири. А той ще започне да търси нов генерален мениджър в „Уилоу“, за да мога аз да се съсредоточа още повече върху новите ресторанти. Ще трябва да правя по малко от всичко: проучване, наемане на персонал, консултации относно менюто, а щом като открият ресторанта, да остана още няколко седмици, за да се уверя, че всичко върви гладко. Не е ли фантастично? — сияйно се усмихна Еми.

Адриана не беше чула и дума.

— Какво става? — попита тя.

Леа я изгледа гневно:

— Еми точно казваше, че предложението на главния готвач Маси още е в сила. И тя ще го приеме.

— Заплатата не е точно каквато се надявах, но ще пътувам толкова много, че няма да имам почти никакви разходи за живеене. И готови ли сте да чуete това — първото ми пътуване е до... Париж. За „обучение“. Не е ли удивително?

Адриана се опита да не завижда на Еми за ентузиазираното изражение на лицето ѝ. *Това е просто Париж*, помисли си тя. *Всеки е ходил там поне хиляда пъти*. Наложил се да впрегне всяка частица от силата на волята си, за да не завърти очи, когато Леа възкликна:

— *Удивително*.

Без да иска, Еми отпи от чашата с кафе на Адриана и Адриана едва се сдържа да не прободне ръката ѝ с вилицата. Защо, за бога, беше толкова разстроена? Наистина ли беше толкова завистлива и дребнава, че не можеше да се зарадва на успеха на най-добрата си приятелка? Тя се насили да се усмихне и да поднесе някакви поздравления по единствения познат ѝ начин:

— Е, знаеш какво означава това, нали, *querida*? Изглежда, че първата ти любовна история ще бъде с французин.

— Да, доста мислих за това...

— Да не би вече да се отмяташ от решението си? — престолено свенливо подметна Адриана. Тя обгърна с две ръце чашата си с кафе и притисна устни към ръба.

Еми се прокашля и се престори, че пригладда веждата си с изпънат среден пръст.

— Да се отмятам ли? Ни най-малко. Само исках да изясня няколко правила.

— Днес само правилата са ти в ума, а? — заядливо каза Адриана.

— Хей, не си го изкарвай на мен за това, че губиш уменията си. Не съм аз виновна, че на Яни не му пука за теб — каза Еми.

— Хайде, момичета — въздъхна Леа. Независимо колко години минаваха или каква отговорност поемаше всяка от тях, те пак успяваха редовно да се карат като заядливи тийнейджърки. По някакъв начин обаче всички намираха това за утешително: то им напомняше колко близки бяха в действителност. Познатите винаги се държаха по най-добрия начин, но сестрите се обичаха помежду си достатъчно, за да говорят свободно.

— Мога ли да се сдържа, аз нямам търпение да започна? Както никоя от вас не се притесни да изтъкне, адски съм изостанала — каза Еми.

Адриана си напомни да се държи мило. Тя склучи ръце и каза:

— Добре, хайде да го направим. Колко мъже планираш за тази година?

Леа, отчаяно сдържаща се да не напомни на момичетата, че тя не беше дала съгласието си за никакви промени, нетърпеливо пропя:

— Мисля, че трима звучи честно, нали, момичета?

Адриана издаде звук, сякаш се беше задавила с кафето:

— Три! Я стига! Това е добър месец, а не добра година.

— Поне веднъж ще се съглася — каза Еми. — При всичките пътувания, които ми предстоят, не смятам, че трима е реалистична цифра.

— Тогава какво, да не смяташ да се чукаш с по един мъж във всяка страна, която посещаваш? — засмя се Леа. — Нещо от рода на: „ето паспорта ми, ето ключа от хотелската ми стая. Моля, заповядайте“?

— Всъщност си мислех по-скоро за по един мъж на всеки континент...

— Млъкни! — казаха в един глас Леа и Адриана.

— Какво? Толкова ли невъобразимо е това?

— Да — кимна Леа.

— Нелепо — съгласи се Адриана.

— Е, решила съм го. По един мъж на всеки континент, който посещавам. Чуждестранни, сексапилни мъже. Колкото по-малко американци, толкова по-добре. И никакво обвързване. Никакви връзки, никакви емоционални любовни истории само чист, неподправен секс.

Адриана подсвирна:

— *Querida!* Караш ме да се изчервявам!

— Ами Антарктика? — попита Леа. — Не искам да ти убивам ентузиазма точно по този въпрос, но как ще уредиш това?

— Сетих се за това. Нещата с Антарктика наистина изглеждат малко нереалистично. И затова мисля, че Аляска може да се брой за Антарктика. Еми измъкна измачкан лист хартия от платнената си куриерска чанта и го разстла върху масата.

— Това диаграма ли е? Моля те, кажи ми, че не си направила диаграма — засмя се Адриана.

— Направих диаграма.

Леа погледна към тавана:

— Тя е направила диаграма.

— Изчислила съм всичко. Очевидно, вече имам северноамериканец, така че ми остават още шестима. И технически погледнато, Марк — таткото на Отис е роден в Москва, така че той всъщност може да се брой за Европа...

— На това му качвам „глупости“ — заяви Леа. — Трябва да е в рамките на тази година. — Сервитьорката се намръщи, когато им остави сметката.

— Подкрепям мнението — каза Адриана. — Ще ти признаем Америка — само Северна, но Марк не се брой. Защо изобщо искаш той да се брой за Европа? След няколко седмици заминаваш за Париж!

Еми кимна:

— Така е съвсем честно. Един е готов, остават още шестима.

— Ами ако срещнеш някой японец в Гърция или австралиеца в Тайланд? — попита Адриана с озадачено изражение. — За Азия и Австралия ли се броят, или сексът трябва да се състои точно на въпросния континент?

Веждите на Еми се смръщиха:

— Не знам. Не се бях сетила за това.

— Да оставим момичето да си отдъхне — каза Леа, като погледна Адриана. — Мисля, че националността или мястото би трябвало да се броят. Боже мой, достатъчно удивително е дори само това, че тя смята да опита.

— Това ме устройва — съгласи се Адриана. — И като демонстрация на добра воля, мисля, че някъде ще трябва да минеш и гратис.

— Което значи?

— Което значи, че ще трябва да прескочиш един континент. Мисля, че в противен случай провалът ти е сигурен.

— Кой? — попита Еми: изглеждаше леко облекчена.

— Какво ще кажете швейцарците, да речем, да се броят за която и да е страна? — попита Леа. — Тя е неутрална страна. Мисля, че ако спиш с швейцарец, той може да се брои за която и да е страна.

Момичетата се разсмяха и едва овладяха смеха си — смях, какъвто твърде рядко се случва след годините в колежа.

Адриана измъкна синя алуминиева тубичка от предния джоб на сака си с нещата за йога и втри малко безцветно мазило върху устните си, давайки си сметка, че и приятелките ѝ, и почти всички посетители по масите наоколо изглеждаха заплени от малкия ѝ ритуал. Беше ѝ трудно да се отърве от мислите, които я измъчваха напоследък, а именно, че красотата ѝ нямаше да е вечна. Знаеше това благодарение на интелекта си, разбира се така, както един тийнейджър знае, че смъртта е неизбежна, но беше напълно неспособна да схване реалността му. Адриана приближаваше трийсет и бог беше свидетел, че не можеше да очаква още много години да запленива тълпите навсякъде, където отидеше. Майка ѝ напомняше именно този факт още от деня, в който на четиринайсетгодишна възраст Адриана се бе съгласила да излезе на две срещи с две различни момчета в една и съща вечер. Когато все още красивата ѝ майка я беше попитала с кого ще избере да се срещне във въпросната вечер, Адриана се втренчи в нея с неразбиращ поглед.

— Защо да развалям уговорката с когото и да е от тях, мамо? — беше попитала Адриана. — Има достатъчно време и за двамата.

Майка ѝ се беше усмихнала и беше обгърнала бузата на Адриана с хладна, разтворена длан:

— Наслаждавай се сега, *querida*. Няма винаги да е така.

Разбира се, тя беше права, но Адриана не беше предвиждала, че това „винаги“ ще дойде толкова скоро. Беше време да се възползва от красотата си за нещо по-важно от привличането на постоянна върволица от любовници. Обещанието ѝ да си намери приятел беше стъпка в правилната посока, но не беше достатъчно важно. С елегантен жест Адриана вдигна лявата си ръка и въздъхна драматично.

— Виждате ли тази ръка, момичета? — И двете кимнаха. — Догодина по това време на нея ще има пръстен с диамант. Необикновено голям диамант. Тук и сега заявявам, че в рамките на дванайсет месеца ще съм се сгодила за идеалния мъж.

— Адриана! — изпищя Еми. — Ти просто се опитваш да не останеш по-назад от мен.

Леа се задави с парче пъпеш:

— Сгодена ли? За кого? Виждаш ли се с някого?

— Не, не и в момента. Но решителността на Еми да предприеме промяна ме вдъхнови. Освен това е време да погледнем фактите, момичета. Не ставаме по-млади и мисля, че всички можем да признаем, че съществуват ограничен брой богати, красиви, успели мъже на възраст между трийсет и четирийсет години. Ако не си изберем наши в най-скоро време — тя обгърна с две ръце твърдите си гърди и ги побутна нагоре — тогава със същия успех можем да забравим за това.

— Е, слава богу, че си го изчислила — каза развеселено Еми.

— Просто ще се прицеля в един от десетките — не, стотиците — успели, красиви, необвързани мъже около трийсетте, които познавам, и ще го направя свой. Да, това е планът.

Адриана се усмихна и покровителствено потупа Еми по ръката.

— Не забравяй „богат“, *querida*. Е, разбира се, не казвам, че всички би трябвало да направим точно това. Ясно е, ти трябва първо да поиграеш малко и мисля, че малкото ти предстоящо впускане в безразборен секс е точно онова, което ти трябва. Но като се има предвид, че аз, ами така да се каже, вече съм се впускала в това...

— Ако с „впускала“ искаш да кажеш „напълно завладяла“, тогава вероятно ще се съглася... — допълни Леа.

— Смей се, щом трябва — каза Адриана, почувствала се леко подразнена, че както обикновено не я приемаха на сериозно. — Но няма нищо смешно в кръгъл камък от пет или повече карата, инкрустиран във форма на малки късчета от „Хари Уинстън“. Абсолютно нищо смешно.

— Да, но е доста забавно сега — каза Еми, докато Леа се заливаше от смях. Адриана — сгодена? Невъобразимо е.

— Не е по-невъобразимо, отколкото страдащото от серийна моногамия момиче да се предлага на всеки непознат чужденец, който се изпречи на пътя му — изстреля Адриана в отговор.

Еми продължи да се смее, но кимна.

— Признавам се за победена.

Леа изтри една сълза, като внимаваше да не подръпне деликатната кожа под окото си — кожа, която вероятно вече и без това беше обречена от дните ѝ на пушачка. Не беше сигурна дали се дължеше на ендорфините от един особено напрегнат час по йога, на почти ужасяващата мисъл за вечерята с родителите на Ръсел по-късно същата вечер, или просто на желанието да сподели веселието на приятелките си, но преди да успее да се сдържи — почти преди изобщо да осъзнае, че това се случва — тя заговори без никаква предварителна мисъл или осъзнаване.

— В чест на смелите постъпки, предприети от вас двете заговори тя, обзета от чувството, че думите излизат изцяло по своя воля — аз също искам да си поставя някаква цел. До края на тази година аз ще съм... — Гласът ѝ заглъхна. Беше заговорила, без да знае какво да каже, с предположението, че ще ѝ хрумне нещо подходящо, но не се сещаше за нищо. Намираше работата си за изключително удовлетворяваща, макар и малко досадна понякога; вече си беше хванала гадже, отговарящо на всичките критерии на Адриана — не просто какъв да е мъж, а прочут мъж, с когото половината страна и цялото женско население на Манхатън копнееха да излязат; и най-после беше спестила достатъчно, за да си купи собствен апартамент. Правеше точно каквото се очакваше от нея. Какво трябваше да променя?

— Ще си забременяла? — подсказва услужливо Еми.

— Ще си се подложила на пластична операция? — нанесе контраудар Адриана.

— Ще си спечелила първия си милион?

— Ще си родила тризнаци?

— Ще си се прирастила към алкохола или наркотиците?

— Ще си взела метрото? — попита Адриана с дяволита усмивчица.

Леа сви рамене:

— За Бога, не. Не и *това* — ухили се тя.

Еми я потупа по ръката.

— Знаем, скъпа. Мръсотията, шумът, ненадеждното разписание...

— Всички тези хора! — добави Адриана. След дванайсетгодишно приятелство тя имаше чувството, че познава Леа по-добре, отколкото самата тя се познаваше. Ако имаше едно нещо, което подлудяваше бедното момиче дори повече от безпорядъка или високите многократно повтарящи се звуци на изненада — това бяха тълпите. Напоследък момичето беше истинска нервна развалина — Адриана и Еми обсъждаха това при всяка попаднала им възможност, но самата Леа, изглежда, нето осъзнаваше.

Еми наруши моментната тишина:

— Приеми като добър знак това, че нямаш област в живота си, която да се нуждае от сериозна промяна. Искам да кажа, колко хора могат наистина да твърдят това?

Адриана загриза изостанало парченце препечен хляб.

— Сериозно, *querida*, всичко, което трябва да направиш, е да оцениш колко съвършен е животът ти. — Тя вдигна чашата си с кафе. — За промените.

Еми посегна към почти празната си чаша със сок от грейпфрут и се обърна към Леа:

— И за разпознаването на съвършенството, когато то съществува.

Леа завъртя очи и се насили да се усмихне:

— За великолепните чужденци и диамантите с големина на речни камъни — каза тя.

Две чаши се чукнаха с нейната и издадоха прекрасен звънтящ звук.

— Наздраве! — провикнаха се и трите в един глас. — Наздраве за това.

Ако всичките ѝ логорейни колеги не млъкнеха в следващите седем минути, по дяволите, нямаше начин Леа да успее да стигне от средата на града на изток до Горен Уест Сайд до един часа. На тези хора никога ли не им втръсваше да се слушат как говорят? Не *огладняваха* ли? Коремът ѝ изкъркори шумно, сякаш за да напомни на хората в помещението, че е време за обяд, но изглежда, никой не забеляза. Обсъждаха предстоящото издаване на „Животът и водачеството на папа Йоан Павел II“ с ожесточеност, достойна за предизборен президентски дебат.

— Лятото е твърде неподходящо време за религиозна биография — знаехме това още от началото — каза един от помощник-редакторите донякъде боязливо, все още несвикнал да говори на съвещания.

Някой от екипа по продажбите, миловидна жена, която изглеждаше много по-млада от трийсетте и няколкото си години и чието име Леа все не можеше да запомни, се обърна към всички около масата:

— Разбира се, че лятото не е идеалният сезон за каквото и да е друго, освен плажни четива, но причината за тези разочароващи цифри не може да е единствено в сезона. Броят на поръчките от всички — „Барис енд Ноубъл“, „Бордърс“, книжарниците, които не са част от големи вериги — като цяло е значително по нисък от прогнозите. Навярно бихме могли да вдигнем малко повече шум...

— *Шум?* — Патрик, твърде женственият шеф на рекламния отдел, изсумтя презрително. — Как точно предлагаш да вдигнем „шум“ за книга, в която става дума за папата? Предложи ни нещо поне малко привлекателно, и може и да успеем да измислим нещо. Но Парис Хилтън може да татуира цялото съдържание на тази книга върху голите си гърди и хората пак няма да говорят за нея.

Джош, единственият друг редактор, повишен толкова бързо като Леа и чието съществуване в „Брук Харис“ беше основанието, което я предпазваше да не полудее, въздъхна и си погледна часовника. Леа улови погледа му и кимна. Тя не можеше да чака повече.

— Моля, извинете ме — намеси се Леа. — Но имам уговорка за обяд, която не мога да пропусна. Делови обяд, разбира се — добави тя

бързо, макар че, разбира се, на никого не му пукаше. Тя тихо си събра книгата и натъпка всичко и кожената папка е монограм, без която не ходеше никъде, и излезе на пръсти от заседателната зала.

Точно се беше отбила до кабинета си, за да си грабне чантата, когато видя на дисплея на телефона да се появява вътрешният номер на шефа ѝ. Леа точно беше решила да пропусне обаждането му, когато чу гласа на асистентката си да се провиква:

— Хенри, на първа линия. Казва, че е спешно.

— Той винаги казва, че е спешно — промърмори полугласно Леа. Пое си дъх да се успокои и вдигна слушалката.

— Хенри! Да не се обаждаш да се извиниш, че пропусна съвещанието за продажбите? — пошегува се тя. — Готова съм да си затворя очите за това този път, но гледай да не се повтаря.

— Ха-ха, направо ще се побъркам от угризения на съвестта, кълна се — каза той. — Надявам се, че не забавям уговорката ти за маникюр по обяд или едно бързо отскачане до „Барнис“, нали?

Леа се насили да се засмее. Беше направо зловецко колко добре я познаваше Хенри. Макар че технически погледнато, беше прическа със сешоар и бързо отскачане до „Барнис“. Точно сега нямаше особена възможност да си позволи нито едно от двете, но фактът, че се налагаше спешно да мине през щандовете за лична хигиена и подаръци си беше разточително занимание.

— Разбира се, че не. Какво мога да направя за теб?

— В кабинета ми има човек, с когото бих искал да се запознаеш. Отбий се за минутка.

По дяволите! Този човек имаше дарба инстинктивно да усеща кои са най-неудобните моменти от деня ѝ, а после да иска нещо. Беше направо обезпокоително и тя се запита за кой ли път дали не подслушваше кабинета ѝ.

Ново успокоително вдишване и поглед към часовника. Часът ѝ беше след петнайсет минути, а салонът беше на десет минути път пеша.

— Идвам веднага — каза тя с въодушевление в гласа, достатъчно да повали секвоя.

Прекуси бързо миниатюрните като кутийки стаички и ветровити коридори, които отделяха кабинета ѝ от този на Хенри. Той очевидно искаше тя да се запознае с някой потенциален автор или някой нов, с

когото току-що бяха подписали договор, тъй като силно вярваше, че трябва да демонстрира как „Брук Харис“ се ръководи като семейство и настояваше лично да запознава всички старши редактори с всички нови автори. Това беше едно от качествата, които я бяха впечатлили най-много, когато най-напред започна работа — и една от главните причини, поради които толкова много автори подписваха и оставаха с тях по време на цялата си кариера, но днес наистина беше адски дразнещо. Този автор трябваше да е най-малко Том Улф, за да събуди интереса ѝ. Пресмяташе набързо, докато завиваше зад ъгъла и мина покрай асансьора. Речта ѝ в стил: „Добре-дошли-в-семејството-толкова-сме-щастливи-че-ще-работите-с-нас“ или някакво подобно изявление от типа „за-нас-ще-бъде-чест-и-голямо-вълнение-да-се-присъедините-към-семејството“ щеше да отнеме само две минути. Още минута-две, за да покаже престорен интерес към настоящата работа на новия/потенциален автор плюс още една, за да го поздрави за успеха на предишна издадена негова книга, и имаше шанс да успее да се измъкне след по-малко от пет минути. Или поне най-добре да успееше.

Снощи беше стояла будна до толкова късно, опитвайки се да довърши бележките върху последната глава на последната мемоарна книга, която трябваше да редактира, че направо беше проспала звъна на будилника и трябваше да излезе със светкавична бързина, без да е успяла да вземе душ, за да стигне навреме за съвещанието по продажбите. Едва след като откри на бюрото си извисяваща се бледолилава орхидея с бележка, която гласеше: „Обичам те и нямам търпение да те видя довечера. Честита първа годишнина!“, си спомни, че Ръсел беше направил резервации в ресторанта на Даниъл, за да отпразнуват първата си годишнина. Типично. Това беше единственият ден в цялата ѝ кариера може би в целия ѝ живот — когато се беше успала и беше излязла от къщи с вид на бездомница, и сега беше единственият път, когато това се оказваше от значение. За щастие Жил се беше съгласил да я вмести в графика си за една прическа със сешоар в последната минута („Можеш да вземеш часа на Адриана в един, ако тя не възразява“, беше ѝ предложил той. „Не възразява!“, беше изкрещяла Леа в телефонната слушалка. „Изцяло поемам отговорността!“) и планираше да се отбие до „Барнис“ и да вземе шише одеколон или вратовръзка, или кожен несесер за тоалетни

принадлежности — всъщност каквото и да е, което беше най-близо до касата и се продаваше предварително опаковано — на връщане към службата. Нямаше абсолютно никакво време за бавене.

— Можете да влизате направо — провлечено каза наперената нова асистентка на Хенри. Острата ѝ коса, в която се виждаха розови ивици, не се връзваше с южняшкия акцент или с консервативната корпоративна култура, но тя явно умееше да говори разбираемо и не изглеждаше прекалено враждебно настроена, затова този факт можеше да се пренебрегне.

Леа кимна в знак на благодарност и се втурна през отворената врата.

— Привет! — напевно поздрави тя Хенри. Предположи, че мъжът, седнал срещу него, с гръб към нея, беше в началото на четирийсетте. Въпреки топлото време на ранното лято, той носеше светлосиня риза и маслинозелен блейзър от рипсено кадифе с кръпки на лактите. Мръснорусата му коса — всъщност светлокафява, като се вгледа по-внимателно, беше провиснала точно колкото трябва, като едва се допираше до горната част на яката му и падаше леко над връхчетата на ушите му. Още преди да се обърне да я погледне, тя разбра, усети интуитивно, че ще бъде привлекателен. Може би дори красив. И отчасти именно затова беше толкова слисана, когато очите им най-после се срещнаха.

Изненадата беше двойна. Първата ѝ мисъл беше, че той не е ни най-малко толкова привлекателен, колкото беше предполагала. Очите му не бяха в пронизващия отънък на синьото или зеленото, който беше очаквала, а в незабележителен сивкав лешников цвят, а носът му успяваше да изглежда едновременно сплескан и изпъкнал. Но наистина имаше безупречни зъби, прави, бели великолепни зъби, зъби, които можеха да се използват с успех в направена само за тях реклама на „Крест“, и именно тези зъби приковаха вниманието ѝ. Едва след като мъжът се усмихна, разкривайки дълбоки, но въпреки това привлекателни по някакъв начин бръчици около очите, тя си даде сметка, че го е познала. Пред нея седеше, вирайки се в нея със спокойна усмивка и приветливо изражение, Джеси Чапман — мъж, чиито таланти се сравняваха с тези на Ъпдайк, Рот и Белоу; Макинърни, Форд и Францен. „Разочарование“, първият роман, кои то беше публикувал на двайсет и три годишна възраст, се беше оказал

една от онези невъзможно рядко срещащи се книги, превърнала се и в търговски, и в литературен успех, а репутацията на Джеси като гениалното лошо момче само нарастваше с всяко парти, на което присъстваше, с всеки фотомодел, с който излизаше, и с всяка написана книга. Беше изчезнал преди девет или десет години след слухове за краткотраен престой в клиника за рехабилитация и порой от съкрушителни отзиви, но никой не очакваше да остане скрит завинаги. Фактът, че беше тук, в техните кабинети, можеше да означава само едно.

— Леа, мога ли да ти представя Джеси Чапмън? Запозната си с творчеството му, разбира се. И Джеси, това е Леа Айзнър, моята най-обещаваща редакторка, а също и любимата, ако трябва да избирам.

Джеси се изправи да погледне Леа в лицето и макар че очите му останаха приковани в нейните, тя чувстваше как я преценява. Запита се дали той харесва момичета със сплъстени конски опашки и без грим. Молеше се да е така.

— Той казва това за всички — каза снизходително Леа, като протегна ръка да стисне тази на Джеси.

— Разбира се, че го казва — рече спокойно Джеси, като се изправи и обгърна ръката ѝ в своите ръце. — И точно затова всички го обожаваме. Моля, бихте ли се присъединили към нас? — Той махна с ръка към празното място до себе си на двуместното канапенце и я погледна.

— О, ами всъщност, аз тъкмо...

— С удоволствие ще го направи — каза Хенри.

Леа устоя на порива да го изгледа гневно, докато се настаняваше на престарелия диван. *Сбогом, прическа със сешоар*, помисли си тя. *Сбогом, „Барнис“*. Щеше да е истинско чудо, ако Ръсел изобщо някога ѝ проговореше отново след провала, какъвто със сигурност щеше да бъде тази вечер.

Хенри се прокашля:

— Джеси и аз точно обсъждахме последния му роман. Тъкмо казвах как всички ние — всъщност цялата издателска индустрия, смятаме, че нападката на „Таймс“ беше неоправдана с нищо. Излагаща за тях, всъщност, с очевидно добре избраното време. Очевидно никой не я е приел сериозно. Това беше напълно...

Усмивайки се отново, този път със съвсем леко развеселено изражение, Джеси се обърна към Леа:

— А ти какво си помисли, скъпа? Смяташе ли, че отзивът е поръчков?

Леа беше почти шокирана от увереността му, че не само е чела, но и е запомнила и книгата, и въпросния отзив. Коеето, за нейно раздражение наистина беше така. Това беше централната статия в неделния брой на „Бук Ривю“ преди шест години и злюбният тон на отзива още отекваше в спомените ѝ. Всъщност си спомняше как се запита какво ли му е на автора да прочете нещо подобно за творбата си, беше се запитала къде ли е бил Джеси Чапмън, когато за първи път беше видял онези злюбни десет абзаца. Щеше и без друго да прочете книгата — беше изучавала по-ранните романи на Джеси в безброй часове по литература в колежа — но неподправената злоба на отзива я беше подтикнала да си я купи с твърди корици и да я „изгълта“ още същата седмица.

Както често правеше, Леа проговори, без да се замисли. Това беше навик, който бе в пряко противоречие с методичния ѝ характер, но просто не можеше да се сдържа. Можеше до най-малките подробности да организира обзавеждането на апартамент или да си състави разписание за деня или да изготви план за работа, но изглежда не можеше да се справи с концепцията, че не всички мисли трябва да бъдат изричани на глас. Момичетата и Ръсел твърдяха, че намират това за очарователно, но понякога можеше да бъде направо потискащо. Като например по време на среща с присъствието на шефа. Нещо в погледа на Джеси — заинтригуван и въпреки това сдържан и надменен я накара да забрави, че е в кабинета на Хенри, разговаряйки с един от най-големите таланти на писателското поприще през двама и първи век.

— Отзивът определено беше дребнаво написан. Беше отмъстителен и непрофесионално написан, съвсем очевидно поръчково писание. Така казано, мисля, че „Омраза“ е най-слабата ни творба. Не заслужаваше подобен отзив, но ни най-малко не може да се мери с „Поражението на луната“ или разбира се, „Разочарование“.

Хенри шумно си пое въздух и инстинктивно покри устата си с ръка.

Леа почувства слабост: сърцето ѝ запрепуска с бясна скорост и тя почувства как потта започва да навлажнява дланите и стъпалата ѝ.

Джеси се усмихна широко:

— Да си го кажем направо. Без шикалкавене. Това е рядко срещано напоследък, не мислите ли?

Не напълно сигурна дали това наистина е въпрос, Леа заби поглед в ръцете си, които в момента извиваше с плашещо ожесточение.

— Тук е като истинска школа по добри обноски, а? — засмя се Хенри. Прозвуча кухо и твърде нервно. — Е, благодаря ти, че сподели мнението си с господин Чапмън, Леа. Мнение, което е *единствено* твое, разбира се. — Той се усмихна изнурено на Джеси.

Леа прие това като знак да си върви и се подчини почти възторжено.

— Аз, въ, съм толкова... не исках да ви обидя, разбира се. Наистина съм ваша много голяма почитателка и просто...

— Моля ви, не се извинявайте. Беше удоволствие да се запозная с вас.

С огромно усилие Леа устоя на порива да се извини отново и успя да се надигне от дивана, да мине покрай Джеси и да излезе от кабинета на Хенри без повече унижения, с изключение на едно мимолетно изражение по лицето на асистентката на Хенри, което потвърди, че е сгафила.

— Чак толкова лошо ли беше? — попита тя, като се вкопчи в бюрото на момичето.

— Божичко. Беше адски дръзко.

— Дръзко ли? Нямах намерение да бъда дръзка. Обикновено съм в състояние поне да се опитам да проявя дипломатичност, но този път думите просто сами изскочиха от устата ми. Това не беше дръзко, беше си чисто и просто глупаво! Такава съм идиотка. Мислиш ли, че ще ме уволни? Не мога да повярвам, че казах това. О, боже мой, осем години работа, и всичко отива на вятъра, защото не мога да си държа устата затворена. Наистина ли беше толкова лошо? — отново попита Леа.

Настъпи пауза. Асистентката отвори уста, сякаш за да каже нещо, а после отново я затвори.

— Не беше добре.

Леа си погледна часовника и неохотно призна пред себе си, че няма шанс да успее за часа си или да се върне навреме за разговорите с

литературните агенти, с които беше запълнено разписанието ѝ за целия следобед. Щом се върна в кабинета си, започна да върти телефоните. Първото обаждане беше, за да отмени часа си при Жил, а второто — до „Барнис“. Продавач от мъжкия отдел с приятно звучащ глас се съгласи да изпрати някакъв подарък по куриер в офиса преди шест. Леа се смути, когато той я попита какво ще желае: неспособна да мисли ясно и не особено съсредоточена, тя го инструктира да вмести подаръка в рамките на цена от двеста долара и да приспадне сумата от кредитната ѝ карта „Американ Експрес“.

Когато опакованата като подарък кутия пристигна, на Леа вече ѝ идваше да заплаче. Не беше чула повече и думичка от Хенри, който обикновено не можеше да изкара и час, без да ѝ се обади или да надникне в офиса ѝ безброй пъти. Беше успяла да изтича за малко до фитнес залата — не за тренировка, само за един бърз душ — но едва когато вече стоеше под за щастие горещата вода, осъзна, че е оставила в офиса чантата си с неща за фитнеса — същата, в която бяха козметиката ѝ, бельото за смяна и — най-важното — сешоарът. Макар да бе готова да се закълне, че е невъзможно, миниатюрният сешоар, прикрепен към стената на фитнес салона с нещо, което изглеждаше като петсантиметрова жица, всъщност остави косата ѝ в значително по-лош вид, отколкото беше преди душа. Докато се връщаше пеша към офиса ѝ позвъниха и Ръсел, и майка ѝ, но тя пропусна и двете обаждания.

Аз съм подло човешко същество, помисли си Леа, докато се оглеждаше в женската тоалетна най-близо до офиса ѝ. Беше почти седем, а тя току-що едва бе приключила последния си телефонен разговор с един от най-малко любимите си агенти. Косата ѝ висеше на отпуснати, накъдрени подобни на въжета кичури; сплеснатостта ѝ само се подчертаваше от тъмните сенки под очите и една гневно зачервена пъпка на челото, която нито фондъотенът, нито косата можеха да скрият. Беше забравила как веднъж Ръсел се бе пошегувал, че тя изглежда „по лесбийски шикозно“ в блейзъра, с който беше облечена и макар че винаги ѝ бяха допадали тясната кройка на дрехата и масивните златни верижки, с които беше украсена и фактът, че беше с марката на Шанел — единствената дреха от света на висшата мода, която притежаваше чак до въпросния момент никога не беше забелязвала, че тази дреха я правеше да изглежда като играч от

защитата в спортен отбор. *Не се тревожи*, промърмори тя, без да си дава сметка, че си говори сама, *Ръсел е спортен коментатор. Работи за ESPN. Посветил е живота си на професионалния спорт. Ръсел обожава футболистите!* И с тази мисъл, стиснала великолепно опакованата кутия с подаръка от „Барнис“, като се опитваше да не се притеснява от мисълта, че съдържанието ѝ е пълна загадка за нея, тя мобилизира несъвършеното си тяло и забърза надолу да махне на някое такси.

Ръсел стоеше пред ресторанта на Даниъл: изглеждаше спокоен, спретнат и щастлив. Сякаш току-що се беше върнал след един месец, прекаран на Карибите, където не беше правил нищо друго, освен да се отнася към тялото си като към истински храм. Черният му като въглен костюм обгръщаше всеки от добре оформените му мускули. Кожата му блестеше от здраве като на човек, който пробягваше по шест мили на ден: беше току-що изкъпан и избръснат. Дори обувките му — чифт черни боти с връзки, които си беше купил при последното им пътуване до Милано — буквално блестяха. Беше съвършено издокаран и Леа го мразеше за това. Кой човек на земята успяваше след цял ден работа да опази вратовръзката си толкова чиста или ризата — толкова идеално изгладена, без нито една гънка? Как беше възможно винаги да е толкова в тон, да съчетава копчетата за ръкавели и чорапите, обувките и дипломатическите куфарчета?

— Здравей, красавице. Започвах да се тревожа.

Тя го целуна набързо по устните, но се отдръпна, препи той да е успял да отвори уста.

— Да се тревожиш ли? Защо? Точно навреме съм.

— Е, нали знаеш, просто цял ден не съм се чувал с теб. Получи орхидеята, нали? Знаем, че лилавите са ти любими.

— Получих я. Беше прекрасна. Много ти благодаря. — Гласът ѝ звучеше странно в собствените ѝ уши — това беше престорено приповдигнатият, вежлив тон, с който разговаряше с портиера или със служителя от химическото чистене.

Ръсел сложи ръка в долната част на гърба ѝ и я поведе през вратите на ресторанта. Веднага ги посрещна мъж в смокинг, в края на средната възраст, който явно позна Ръсел. За миг двамата разговаряха шепнешком: салонният управител се беше навел към Ръсел и двамата се потупваха взаимно по раменете. Миг по-късно той махна на младо

момиче във впит, но консервативен костюм с панталон да ги отведе до масата им.

— Футболен запалялко? — попита Леа, повече, за да се покаже заинтригувана, а не толкова защото наистина беше.

— Какво? О, салонният управител ли? Да, сигурно ме е познал от предаването. Как иначе може да се обясни, че ни дадоха точно тази маса, нали?

Едва тогава Леа забеляза, че имаха вероятно най-хубавата маса в целия ресторант. От високото си място под една от драматичните арки можеха да виждат цялото великолепно помещение. Осветлението беше толкова приглушено и съвършено, че Леа си помисли, че под него може дори да изглежда добре, а тежкият брокат и наситеното червено кадифе ѝ действаша успокояващо след такъв кошмарен ден. Масите бяха разположени на достатъчно разстояние една от друга, та на хората да не им се налага да седят плътно сбутани, музиката, пусната за фон, не се натрапваше и изглежда нямаше нито един човек, който да говори по клетъчен телефон. От чисто психологическа гледна точка това място беше истински рай на земята.

След чаша „Пино Грижо“ и порция морски охлюви с деликатна карамелена глазура Леа се отпусна още повече, но още не можеше напълно магически да превключи от работа на романтична вечеря. С кимане изслуша обясненията на Ръсел за предназначенията за цялата компания меморандум, който смятал да напише, предложението му да се опитат да отидат до дома на приятеля му от колежа в Мартас Винярд по някое време това лято и вица, който един от гримьорите в предаването му беше разказал сутринта. Едва след като келнерът донесе две високи тесни чаши шампанско и нещо, наречено кокосов *dacquoise*^[1], Леа се напрегна. Там, небрежно поставена до блюдото с ананасовия десерт и заобиколена от къпини, малини, боровинки и ягоди, имаше черна кадифена кутийка. Беше изненадана и малко разстроена, че първото чувство, което изпита, когато зърна кутийката, беше на облекчение: продълговатата ѝ, правоъгълна форма показваше, че не е слава богу кръстен. Разбира се, вероятно щеше да пожелае да се омъжи за Ръсел някой ден — нямаше някой от приятелите или членовете на семейството ѝ, който да го е срещал и веднага след това да не е посочил какъв великолепен потенциален съпруг е, вежливостта му, хубавата му външност, успешната кариера, завладяващата

харизматичност и очевидното обожание, което изпитваше към Леа — но тя определено не беше готова да се омъжи за него сега. Едва ли щеше да им навреди да изчакал още година или може би две. Бракът беше... ами бракът си беше брак и тя искаше да е напълно сигурна.

— Какво е това? — попита тя с искрено вълнение, като вече си представяше някакъв медальон във формата на инициал или може би красива златна гривна.

— Отвори го и виж — каза тихо той.

Леа опипа плюшеното кадифе и се усмихна:

— Не трябваше!

— Отвори го!

— Просто знам, че страшно ще ми хареса.

— Отвори кутията, Леа. Може и да се изненадаш.

Изражението му, а също и начинът, по който ръката му напрегнато се сви около чашата с шампанско, я накара да млъкне. Тя отвори с щракване капачето на кутията и точно както правеха момичетата във всички любими на младите жени филми, които беше гледала, ахна. Там, сгъшен точно в средата на кутията, достатъчно голяма да побере огърлица, имаше пръстен. Годежен пръстен. Огромен, прекрасен годежен пръстен.

— Леа? — Гласът му потрепери. Внимателно взе кутията от нея и измъкна пръстена. С едно бързо движение той взе лявата ѝ ръка в своята и плъзна пръстена върху пръста, на който трябваше. Ставаше ѝ идеално. — Леа, скъпа? Обичам те от мига, и който те срещнах днес се навършва една година оттогава. Ще се омъжиш ли за мен?

На другия ден първата среща на Еми с местна фирма за осигуряване на персонал за кулинарни услуги беше чак в два часа — една от многото добри страни на хотелиерско-ресторантьорската промишленост — но вече започваше истински да чувства изтощението от часовата разлика. След като пристигна в хотела в десет часа, тя си поръча от обслужването по стаите лека закуска от кафе, кроасан и ягоди, малини, къпини и боровинки (след като набързо обърна сумата от евро в долари, осъзна че цената беше трийсет и един долара, без бакшиша), а после се изкъпа, като използва миниатюрното флаконче пяна за вана, което намери в мини-бара (петдесет долара). След една

дрямка набързо и няколко часа, прекарани в потвърждаване на уговорените срещи за другия ден, тя си поръча салата с домати, аншоа, черни маслини, каперси, зелен боб, риба тон и твърдо сварени яйца и кока-кола във външната градина на ресторанта (трийсет и осем долара). Нищо от това обаче дори не ѝ се е струвало особено екстравагантно в сравнение с вечерята най-обикновена пържола с пържени картофи, която беше изляла сама в ресторанта във фойето на хотела два часа преди това. Пържола, пържени картофи и една-единствена чаша червено вино („Домашно вино? Какво имате предвид под домашно вино?“, беше попитал сервитьорът, като едва се сдържаше да не изсъска. „Аа“ — възкликна той след цяла минута напрегнато мислене. „Искате да кажете «евтино», нали? Ще ви го донеса, мадам.“) Сметката беше възлязла на зашеметяващите деветдесет и шест долара, а виното имаше вкус на пригответено в еврейска комуна по правилата на кашера. И дори не я беше нарекъл „мадмоазел“!

Построен върху първокласен терен на шикозната Рю дьо Фобур в първи градски квартал само на няколко крачки от „Риц“ и „Ермес“ — хотел „Кост“ беше легендарно прочут с наброяващата си много знаменитост клиентела и ултра шикозна зала за късни вечерни ревюта и представления във фойето. Когато от отдела за уреждане на пътуванията я попитаха дали предпочита някой конкретен хотел, Еми не можа да събере достатъчно смелост да предложи „Кост“. Едва след като служителят ѝ предостави да избира между „Кост“ и великолепен хотел с изглед към реката на левия бряг на Сена, тя едва не запищя от възмущение. Какво по-добро място за начало на Обиколката на разврата'08?

Еми беше прекара цяла седмица, предвкусвайки престоя си в „Кост“. Един час след пристигането си хладното му излъчване я изпълваше с благоговение и страхопочитание; два часа по-късно беше уплашена; след три часа беше готова да го напусне. „Кост“ може и да беше най-подходящото място в града, където да те видят, но изглеждаше невъзможно някой наистина да отсяда там. Или тя наистина, ама наистина много беше остаряла, или „Кост“ имаше сериозен проблем с отношението към клиентите. Коридорите бяха толкова тъмни, че беше започнала да прокарва ръце по стените, за да не се блъска в тях. Музиката от фойето отекваше през стаите, а звукът

от шумното бърбене на фотомоделите, които отпиваха кафе с обезмаслено мляко и моделиерите от различни народности, които шумно сърбаха бордо в централния вътрешен двор, отскачаше от всички прозорци. Очарователната ѝ вана на метални крачета нямаше завеса, така че подът се мокреше, когато пуснеше ръчния душ. В банята нямаше електрически контакт (вероятно защото всички си водеха собствени стилисти), затова Еми беше принудена да си суши косата без огледало, на писалището. До този момент персоналът на хотела се беше държал с нея снизходително, пренебрежително или подигравателно. И въпреки това колкото и дразнещо да беше, тя не можеше да се отърси от чувството, че би трябвало да смята, че за нея е чест да отседне тук.

Затова си седеше възможно най-ненатрапчиво във фоайето, като четеше имейли на лаптопа си и се наслаждаваше на чаша еспreso (безупречно, помисли си кисело тя). Сестра ѝ пишеше, че с Кевин смятат да дойдат в Ню Йорк за Четвърти юли и я питаше дали ще бъде в града. Току-що беше написала отговор, в който казваше, че могат да се настанят в нейното студио, а тя ще отседне при Адриана, когато новият ѝ осигурен от компанията клетъчен телефон за международни разговори иззвъня.

— Еми Соломон — каза тя с възможно най-професионален тон.

— Еми? Ти ли си?

— Леа? Откъде взе този номер?

— Обадох се в службата ти тук и казах, че е спешно. Надявам се, че нямаш нищо против.

— Миличка, наред ли е всичко? Тук е два часът сутринта.

— Да, всичко е чудесно, просто исках да го чуеш от мен преди вестта да се разнесе с имейл. Сгодена съм!

Еми не можеше да е по-изненадана, ако Леа току-що беше обявила, че е лесбийка или че е приела мормонството, или пък е решила да зареже работата си като редактор и да се пробва във фризирането на кучета. Не че беше толкова напълно неочакван фактът, че Леа ще се омъжи за Ръсел — всъщност, точно обратното, тъй като той изглеждаше най-съвършеният мъж на света, но приятелката ѝ с нищо не беше показвала, че на хоризонта се задава предложение за брак.

— Сгодена ли? О, боже мой! Леа, поздравления! Нямах представа, че изобщо мислите по въпроса. Толкова е вълнуващо! Разкажи ми всичко! — Еми забеляза как един униформен служител от персонала я стрелна с гаден поглед, но тя веднага го изгледа гневно в отговор.

— Тъ, предполагам, че всъщност и аз не го очаквах — каза Леа. — Това някак си ми дойде изневиделица.

— Е, как го направи?

Леа описа онова, което трябвало да е обикновена вечеря за отбелязването на годишнината на петнайсети юни, колко ужасно изглеждала и се чувствала и какво си бе поръчал всеки от тях в ресторанта на Даниъл, с внимателно премерени, фактически подробности. Докато стигне до предложението, направено по време на десерта, Еми започна да я прекъсва в отчаян опит да се добере по-скоро до приятната част.

— Не ме интересува как си изглеждала *ти* — как изглежда пръстенът? И нека ти напомня, че не е сега моментът за скромност.

— Огромен е.

— Колко огромен?

— Грамаден.

— Леа!

— Съвсем малко под четири.

— Съвсем малко под четири! Карата? Четири *карата*?

— Притеснявам се, че е прекалено голям. Как мога да ходя с подобно нещо на работа? Та аз съм в книгоиздаването — въздъхна Леа.

На Еми й идваше да изпищи.

— Ще се престоря, че никога не си казвала това, защото съм точно такава приятелка. Дори няма да го удостоя с отговор. Каза ли на Адриана, че според теб камъкът е... дори не мога да се заставя да го кажа.

— Да. Тя ми каза, че би трябвало да му го върна, защото ако мисля, че е твърде голям, не го заслужавам.

— Ще се присъединя към това мнение. Сега престани да се държиш като проклета идиотка и ми разкажи повече. Определихте ли вече дата? Кога мислиш, че ще се преместиш при него?

Тишината по линията беше пълна, та Еми помисли, че връзката се е разпаднала.

— Леа? Чуваш ли ме?

— Да, съжалявам. Дори още не сме се доближили до определянето на дата — не знам, предполагам, следващото лято? Или по-следващото?

— Леа! Ти си на трийсет години и не ставаш по-млада. Мислиш ли, че ще ти позволим да останеш сгодена две години! Ако бях на твое място, щях да отведа това момче пред олтара след пет месеца. Какво чакаш?

— Нищо не чакам — каза Леа, звучеше раздражено. — Просто не разбирам за какво е цялото това бързане. Та ние току-що се запознахме, за бога.

— Запознахте се преди година, Леа и както самата ти си изтъквала многократно, той отговаря на всяко изискване за качествата, които търсиш в един мъж. И още нещо. Ще бъде истинско безумие от твоя страна да не определиш за събитието най-ранната възможна дата. Най-малкото, трябва да се настаниш в апартамента му. Да си запазиш правото на собственост.

— Еми, държиш се нелепо. „Да си запазя правото на собственост“. Ти шегуваш ли се? А освен това знаеш какво ми е мнението за съжителството преди брака...

Еми изпищя леко, а после спомнила си къде се намира, се плесна през устата:

— Не ми казвай, че наистина смяташ да се придържиш към тази абсурдна представа! Боже мой, Леа, звучиш като някоя религиозна фанатичка!

— О, Еми, спести си приказките. Знаеш, че това няма нищо общо с каквито и да било религиозни или морални основания... просто така искам. Значи е малко старомодно. И какво от това?

— Ръсел знае ли?

— Със сигурност знае как се чувствам в най-общ план.

— Но не знае, че сега, въпреки че сте сгодени и ще се жените, ти не смяташ да се преместиш при него?

— Още не сме стигнали до това. Но съм сигурна, че ще прояви пълно разбиране.

— За бога, Леа. Знаеш, че в някакъв момент ще трябва да заживеееш с него, нали? Въпреки че е мъж и върши гадни неща в

банята и може би ще иска телевизорът да работи някой път, когато ти не искаш? Мислила си за това, нали?

Еми чу как Леа въздъхна и каза:

— Знам. На теория всичко звучи добре, но в действителност... Свикнала съм да живея сама. Харесва ми да живея сама. Шумът, и разпилените навсякъде вещи и това вечно да ти се налага да говориш, дори ако просто искаш да си седиш на дивана и да се унасяш... ужасяващо е.

Изпълнена с леко облекчение, че Леа най-малкото беше признала страха си от съжителството с друг човек, Еми се поотпусна.

— Знам, миличка. За всички е стряскащо. По дяволите, ние с Дънкан излизахме заедно пет години и така и не направихме връзката си напълно официални. Но ти го обичаш и той те обича и двамата ще се справите. А ако искаш да изчакаш, докато узаконите връзката си, коя съм аз да ти казвам какво...

— Не съм влюбена в него, Еми. — Гласът на Леа беше непоколебим, а връзката беше кристално ясна, но Еми беше сигурна, че не е чула правилно.

— Какво каза? По дяволите, и една думичка не чувам тук.

От другата страна на линията Леа мълчеше.

— Леа? Там ли си? Какво каза току-що?

— Не ме карай да го казвам отново — прошепна Леа и при последната дума гърлото ѝ се сви.

— Скъпа, какво искаш да кажеш? Вие двамата изглеждате толкова щастливи заедно! Никога не си казвала дори една думичка против Ръсел, само непрекъснато ни разказваше колко сладък, мил и грижовен е — подразни я Еми.

— Нищо от това не променя факта, че понякога се отегчавам до сълзи, когато съм с него. Знам, че не бива, но не мога да променя факта, че това се случва. Нямаме нищо общо! Той обича спорта, аз обичам да чета. Той иска да излиза и да създава връзки и да се среща с хора, а аз просто искам да се скрия в къщи. Той ни най-малко не се интересува от настоящите събития в света на изкуството — само от футбол, вдигане на тежести, правилно хранене, броене на калории, от получената в колежа травма. Не отричам, че е страхотен мъж, Ем, но не съм сигурна, че е страхотен за мен.

Е, добре. Еми обичаше да си мисли, че интуицията ѝ работи доста добре, но не беше усетила това дори за миг. *Нерви*, помисли си тя. Просто неспособността на Леа да приеме, че заслужава един страхотен мъж и наистина е намерила такъв. Всички знаеха, че лудата страст в страхотните любовни връзки охлажда след първите няколко месеца или може би след година. Важното беше да си намериш някой, който ще бъде добър партньор в дългосрочен план. Който ще те подкрепя, ще бъде добър съпруг, добър баща. А ако Ръсел не беше този мъж, тя не знаеше кой е. Започна да обяснява на Леа точно това, когато беше прекъсната от намръщения хотелски служител, който я потупа грубо по рамото:

— Мадам? Бъдете така любезна да свалите обувките си от мебелите.

— Кой е това? — попита Леа.

— Моля? — Еми погледна мъжа, моментната ѝ уплаха се замени с раздражение.

— Помолих ви, ако обичате, да свалите обувките от стола. *Ние тук не седим така*. — Мъжът стоеше като вкопан на мястото си и гледаше към Еми.

— Еми, какво става? Кой е този?

Еми, у която споровете от всякакъв род обикновено будеха усещане за неловкост, почувства как през тялото ѝ преминава гневна вълна. Напълно забрави за Леа и гневно изгледа мъжа:

— „*Ние тук не седим така*“. Наистина ли току-що ми казахте точно това?

Леа се засмя:

— Давай, момиче. Разясни му как стоят нещата.

Еми нарочно заговори високо в телефонната слушалка:

— Седя във фойето, защото в собствената ми стая е твърде дяволски тъмно за четене — просто си седя, имай предвид — и съм подвила единия си крак под себе си. И искаш ли да знаеш с какви обувки се катеря навсякъде по мебелите? Балетни пантофки. Тоест, не просто наподобяващи балетните пантофки обувки с равна подметка, а истински, балетни пантофки без пети. Аз съм гостенка в този хотел, а той има дързостта да ме хока като дете! — Тя стрелна очи нагоре, за да срещне тези на мъжа. Той поклати глава, сякаш за да каже *невежи американци* и си тръгна — всъщност, отдалечи се с пирует.

— Направо ще се влюбя във френското гостоприемство — каза Леа. — Трябва ли да предположа, че още не си успяла да си хванеш френски любовник?

— Добър опит. Не си мисли, че ще смениш темата толкова лесно.

— Ем, наистина съм ти признателни, че ме изслуша, но не искам да говоря повече за това, окей? Сигурна съм, че всичко ще се оправи.

Ето така те искам!, помисли си Еми. На Леа просто ѝ трябваше малко време да си подреди мислите, да си даде сметка кое е важното. Леа просто се задълбочаваше твърде много в мислене и със сигурност би трябвало да види, че просто се държи глупаво.

— Добре. Да се върнем на пръстена. Разкажи ми повече.

— Наистина е много красив — смирено каза Леа. — Толкова класически. Не знам как е разбрал, че това ми харесва — дори аз не съм сигурна дали съм знаела, че ми харесва. Никога не сме ходили да пазаруваме или да разглеждаме; никога дори не сме говорили за това.

— Такъв си е Ръсел. С каква форма е?

— Представлява един по-голям смарагд в средата, с два по-малки смарагда от двете страни на много тънка платинена халка. „Картие“.

Еми подсвирна:

— Звучи великолепно. Ти наистина ли нямаше представа?

Настъпи продължителна пауза. За миг Еми помисли, че са ги прекъснали, но после чу Леа да диша тежко.

— Добре ли си, миличка? Леа?

Още дишане, този път на по-кратки, по-плитки пристъпи.

— О, добре съм. Само малко сърцебиене. Сигурно е от вълнението, нали знаеш.

Еми притисна клетъчния телефон към ухото си, отчаяно обзета от желание да чуе поне малко от развеселения, кикотещ се, момичешки ентузиазъм на жена, която току-що се е сгодила, но знаеше, че това няма да се случи. Леа не беше кикотещо се, държащо се типично по хлапашки момиче: беше забавна, беше здравомислеща, беше предана и беше невротична, но кикотенето просто не ѝ беше в стила. Може би освен това се чувстваше малко неловко да описва пръстена си, когато всички очакваха, че Еми ще бъде първата. Еми внезапно си спомни за вечерята преди няколко месеца, когато развълнувано беше разказала на Леа и Адриана, че Дънкан я е попитал какъв размер пръстени носи. Спомни си как си беше помислила, че това не е непременно най-

романтичният жест, но определено беше добър знак. Почувства как лицето ѝ почервява при спомена за вълнението, което беше изпитала, и реши да спести на Леа необходимостта да изпита още съжаление към нея.

— Е, а ти какво му взе за годишнината? — попита Еми пресилено, може би дори малко прекалено бодро.

Нова продължителна пауза. Звучеше, сякаш Леа се опитва да уравни дишането си с премерени вдишвания и издишвания.

— Леа?

— Съжалявам, аз, хм, добре съм. Само малко... ъъ, взех му чанта за лаптоп. Оранжева. — Тя отново си пое дълбоко дъх и се закашля. — От „Барнис“.

Еми се опита да прикрие изненадата си:

— Ръсел най-после си е взел лаптоп? Не съм си и помисляла, че ще дочакам този ден. Как го убеди най-накрая?

— Още няма лаптоп — въздъхна Леа. — О, Еми, аз съм най-лошият човек на света!

— Миличка, какво има? Да не планираш да му купиш лаптоп? Това наистина е мило! Не си могла да знаеш, че ще ти направи предложение онази вечер. Не се тревожи за това. Ръсел е последният човек, който ще се разстрои от подобно нещо.

Настъпи нова продължителна пауза, и когато Леа най-после проговори, Еми разбра, че тя плаче:

— Взех му оранжева чанта за лаптоп, защото бях твърде мързелива да избира нещо сама — каза тя с глас, изпълнен с гняв и съжаление. — Обадох се в магазина, дадох им кредитната си карта и те изпратиха това. Чанта за лаптоп! За човек, който не притежава лаптоп. В оранжево. — Чу се подсмърчане. — Ръсел мрази ярките цветове.

— Леа, миличка, не бъди толкова сурова към себе си. Ръсел те обича толкова много, че те помоли да прекараш с него остатъка от живота си. Не позволявай никакъв си тъп подарък да попречи на това. Бас държа, че не е имал нищо против, нали?

— Обърна го на смях, но разбрах, че се е обидил.

— Той е голямо момче, Леа. Може да се справи с едно малко объркване с подаръците. И двете момичета знаеха, че не това се беше случило, но го отминаха без обсъждане. — Е, кажи ми, всички останали бяха ли развълнувани?

Леа послушно описа реакцията на майка си и тази на Адриана, и на семейството на Ръсел, като вмяташе шеги и забавни наблюдения точно на подходящите места. Едва след като момичетата затвориха телефона, с обещанието да говорят по-подробно на другия ден, Еми си позволи да почувства лека тревога. Възможно ли беше между Леа и Ръсел наистина да има някакъв проблем? Възможно ли беше Леа наистина да изпитва сериозни съмнения? *Категорично не*, реши Еми. *Просто нерви. Вълнение и шок и нищо чак толкова злоецо.* Чувстваше се уверена в анализа, който беше направила на положението и сигурна, че всичко ще се изглади веднага щом вълнението позатихне. Обръщайки се отново към компютъра си, Еми събра кураж да поръча на враждебния сервитьор още едно кафе.

— Пардон? — Мъжкият глас се разнесе точно над дясното ѝ рамо, но Еми убедена, че поредният служител от хотела се готви да я нахока за нещо, не му обърна внимание.

— Извинете? — настойчиво се обади отново гласът. — Простете, че ви прекъзвам.

Еми вдигна поглед, спомняйки си в последната минута да си придаде вид на невероятно отегчена и недоволна заради прекъсването, но в мига, в който каза: „Да?“ с най-раздразнения тон, който успя да докара, съжали за постъпката си. Към нея надзърташе мъж с класически добър външен вид — гъста тъмна коса, заобиколени от ситни бръчки очи, приятна усмивка, разкриваща прави, бели зъби, — почти универсална привлекателност. Не беше убийствено красив или сексапилен като кинозвезда, но приятната му външност в съчетание с уверената му вежливост накараха Еми да си помисли, че никоя нормална жена на планетата не би го намерила за непривлекателен.

— Здравсти промърмори тя. *Бинго*, помисли си. *Обиколката на разврата: първи тур.*

Той пусна нова усмивка и посочи към стола до нея с въпросителен поглед. Еми просто кимна и се загледа в него, докато той седнаше. Беше по-млад, отколкото си беше помислила отначало, може би дори нямаше трийсет. Светкавичната ѝ преценка — усъвършенствана в продължение на толкова много години, че сега беше почти инстинктивна — отбеляза всички положителни черти. Строго ушит, но все пак небрежен моряшки памучен пуловер върху бяла риза с висока яка. Хубави джинси, за щастие, без умишлено

скъсани места, прекалено избелени части, фирмени надписи, капси, бродерия или задни джобове с капаци. Семпли, но скъпи кафяви велурени ботуши. Нормален ръст, стегнат и поддържан в рамките на разумното, без да се вманиачава, добре поддържан, но въпреки това мъжествен. Ако трябваше да критикува нещо, можеше да каже, че джинсите му бяха малко прекалено впити. Но пък и ако една жена смяташе да прелъстява европейски мъже, прекалено впитите джинси си бяха неизбежен риск на занятието.

Изпълнена с нова смелост от поведението му и без да забравя, че единствените мъже, с които беше говорила досега във Франция, до един работеха в „Кост“, Еми се усмихна.

— Аз съм Еми — представи се тя.

Той се усмихна широко и ѝ подаде ръка. Никакви пръстени, никакви изгрязани нокти, никакъв безцветен лак — все добри знаци.

— Пол Уикоф. Нямахте как да не чуя какво ви каза онзи глупак...

По дяволите. Нямахте начин да отрече очевидното: въпреки джинсите с наситен цвят, добрите маниери и горещото ѝ желание да не е така, Пол говореше английски с американски акцент. Безспорно беше роден и израсъл в Щатите или може би в най-екзотичния случай — Канада. Тя беше горчиво разочарована.

— ... просто е невероятно, нали? — тъкмо казваше той. — Никога не спирам да се удивлявам колко много са готови да платят хората, та с тях да се отнасят толкова лошо.

— Значи не съм само аз? — попита Еми, леко облекчена, че персоналът на хотела не я е набелязал.

— Определено не — увери я Пол. — Държат се абсолютно оскърбително с *всичките* си гости. Това е единственото, в което проявяват истинско постоянство.

— Е, благодаря ти за това. Започвах да развивам истински комплекс.

— Радвам се, че можах да помогна. Първия път, когато отседнах тук, се бях превърнал в параноична развалина. Родителите ми ни влачеха по цял свят — на практика израснах по хотелите, но беше нужен само един ден тук, за да ме накара да се почувствам като несвързано ломотещ идиот — каза той.

Еми се засмя, забравяйки колко неподходящ е Пол. Неподходящ, разбира се, само за целите на играта. Бяха ѝ нужни само четири

минути разговор за дребни неща, за да заключи, че от него би излязъл идеален съпруг. Но не! Не, по дяволите, нямаше да се впусне отново в това. Току-що беше излязла от една провалена връзка — продължителна, подобна на бавна смърт провалена връзка — и беше дала дума на себе си и на приятелките си, че за известно време ще си даде почивка от любовните срещи. Секс — хубаво. Обвързване — лошо. Повтаряше тези четири думи, докато из ума ѝ затанцуваха образи на мечтаната ѝ булчинска рокля с марката на Моник Люлие (без ръкави, но не и без презрамки, дълга до земята, със смарагдовозелен шарф, обгръщащ талията) и съвършеното меню (за начало домати салата с лимонова украса отгоре, последвана по избор от жълтопереста риба тон на скара или говеждо контрафиле по японска рецепта.)

— Радвам се да разбера, че не съм единствената. — Еми допи кафето си и облиза лъжичката. — Защо семейството ти е пътувало толкова много?

— Тук би трябвало да кажа „отроче на военен“ или „синче на дипломат“, но всъщност, няма никаква причина. Главно това, че родителите ми просто мразят мястото, където живеят. Аз съм единствено дете и вероятно грешка, но те така и не го признаха, а те и двамата са писатели. Затова непрекъснато бяхме в движение. Всъщност съм роден в Аржентина.

На Еми ѝ трябваше само частица от секундата да разбере какво означава това.

— Това прави ли те аржентинец?

Пол се засмя:

— Освен другите неща.

— Което означава?

— Което означава, че съм аржентинец, защото съм роден в Буенос Айрес, докато и двамата ми родители работели по книги. Живяхме на пресекулки там няколко години, преди да се отправим към Бали. Баща ми е англичанин, така че автоматично ми се признава гражданство на Обединеното кралство, а майка ми е францужойка, но техните закони за гражданството — също като митническата им служба — могат да бъдат доста объркани, така че никога не съм предявявал претенции. Може и да звучи интересно, но уверявам те, всъщност е една невероятна каша.

— Просто работата е там, че звучиш толкова... американски.

— Да, знам. Учил съм в американски училища през целия си живот, буквално от детската градина нататък, във всяка страна, в която бяхме. И съм учил и университета в Чикаго. Баща ми е съкрушен, че звуча като истински американец.

Еми кимна, като се опитваше да смели цялата информация. Или всъщност, да подреди като в каталог всички подробности, така че тържествуващият ѝ имейл до момичетата тази вечер да бъде абсолютно убедителен.

— Готова ли си за нещо малко по-силно? — попита Пол. — Може би ти е необходимо, след като толкова дълго ме слуша да говоря за себе си.

— Каква ти е идеята? — попита тя, като умишлено наблегна на пърхането с мигли и навеждането напред. *Секс — хубаво. Обвързване — лошо.*

Той се засмя:

— Нищо кой знае колко безумно. Може би да минем от кафе на вино?

Поделиха си бутилка с нещо гъсто и меко като кадифе и толкова натъпкано с танин, че устата на Еми се сви. Беше готова да се обзаложи, че е бордо, макар че вече не можеше да пробва да отгатне точно от коя реколта, както можеше някога преди години, когато беше прекарала шест месеца в пътуване из цяла Франция, като работеше в различни ресторанти и винопроизводители. Бордото никога не се беше нареждало сред личните ѝ любими вина, но тази вечер обожаваше вкуса му. Докато бърбеха, без усилие успяха да се справят с още една бутилка, като през това време Еми само веднъж си представи скорошния им меден месец (вила на брега на океана в Бора Бора с открит павилион за спане и собствен басейн за гмуркане или може би луксозно сафари в Африка, където щяха да правят любов в леглото с опъната около него мрежа против комари, преди някой шофьор да ги прекара бързо покрай слоновете и лъвовете и ги качи във внушителен черен Рейндж Роувър). Всъщност разговорът беше доста закачлив, докато Еми попита небрежно, според нея, какво е отношението на Пол към децата.

Той рязко вдигна глава:

— Деца ли? Какво за тях?

Нима не беше толкова хитра, колкото си мислеше? Виното сигурно беше замъглило преценката ѝ. Мислеше си, че въпросът дали той има племенници или племеннички ще послужи като напълно естествено продължение към това, да го подтикне да каже какво мисли за възможността един ден да има собствени деца, но може би това беше по-прозрачно, отколкото отначало си мислеше?

— О, нищо особено — каза Еми. — Те просто са толкова прекрасни, нали? Макар че наистина изглежда, че в днешно време толкова много хора не ги искат, нали? А аз просто не мога да си представя, че няма да имам деца. Нямам предвид веднага, разбира се, но определено знам, че искам да имам деца в някакъв момент, нали се сещаш?

Нещо в тази забележка явно напомни на Пол, че закъснява за неспоменатите си преди това ангажименти.

— Да, предполагам. Слушай, Еми, всъщност наистина закъснявам за среща с няколко приятели — каза той, без да откъсва поглед от часовника си.

— Наистина ли? Сега? — Беше почти полунощ, но ѝ се струваше, че е четири сутринта. Беше приятно пияна и отпусната и твърдо решена да прелъсти Пол като сексуално независимата и свободомислеща жена, каквато беше. Нямаше значение, че всъщност просто искаше да продължат разговора си горе, завити под удобен пухен юрган, докато бавно и отпуснато си говореха и се целуваха до изгрев-слънце. Тя щеше да положи глава на гърдите му, а той щеше да си играе с косата ѝ, като от време на време обгръща брадичката ѝ със силната си ръка и нежно притегля устните ѝ към своите. Щяха взаимно да се смеят на глупавите си каламбури и да си споделят тайни и да си говорят за всички места, които най-много обичаха да посещават, като се надяваха, но не го казваха — все пак това беше едва първата им нощ — че някой ден ще пътуват заедно до всички тях. Щяха да се събудят късно сутринта и Пол щеше да каже на Еми колко прекрасна изглежда още сънена и с разрошена коса, и щяха да си поръчат закуска от обслужването по стаите (хрупкави кроасани, пресен портокалов сок, кафе с пълномаслено мляко и цяло блюдо зрели, сочни ягоди, къпини, малини и боровинки) и да си направят план за...

— Хей, Еми? — Пол сложи няколко пръста върху ръката ѝ. — Още ли си с мен?

— Съжалявам. Какво качваше?

— Казвах, че трябва да тръгвам. Трябваше да се срещна с няколко приятели в десет часа, но въ, се разсеях. — От глуповатата му усмивка сърцето ѝ и пропусна един удар. — Всеки друг път щях да те поканя да дойдеш — щях да настоявам, но, ами всъщност това е парти по случай рождения ден на бившата ми приятелка и не съм сигурен, че тя ще се зарадва особено, ако доведе... някого. Нали разбираш?

Прожекционният апарат в главата на Еми рязко спря: екранът, на който се виждаше как двамата се смеят, докато нападат мини-бара за още вино, беше сменен от друг кадър, на който тя сама гледаше безкрайните репортажи по международния канал на Си Ен Ен, издокарана в осеяната си с дупки сива тениска, като пъхаше в устата си цели шепи от онези грамадни френски framboise^[2].

Успя да се усмихне:

— Не, не, не! Естествено, напълно разбирам. Би било странно и необмислено да се появиш с друго момиче. Освен това точно сега наистина усещам умората от часовата разлика — за бога, все едно върху мен се е стоварил цял тон тухли. А и утре имам много ранна среща, затова и без друго нямаше да мога да отида. — „Млъкни! — застави се тя. — *Само още няколко секунди, и ще му кажеш всичко за онзи ужасен враснал косъм в долната част на корема, точно до линията на бикините, който изскубна по-рано днес, докато мястото се разкървави и сега те прави да изглеждаш, сякаш имаш херпес. Или за факта, че от всичкото това кафе, последвано от всичкото това вино, имаш в стомаха си малко странно усещане, и макар да си съкрушително разочарована, че те зарязва точно сега, изпитваш леко облекчение, че ще разполагаш с малко време насаме, за да се справиш с проблема. Млъкни на минутата!*

Пол махна на келнера да им донесе сметката.

— Не, моля те, нека аз — каза тя, като се пресегна доста грубо през миниатюрната маса. От високоговорителите зад тях тътнеше някакъв ремикс на песен на Шърли Басет и Еми с изненада забеляза как цялото фоайе беше напълно преобразено в подобно на пещера обвито в кадифена тъмнина помещение, пълно с великолепни хора.

— Наистина съжалявам, че си тръгвам така, но те са най-старите ми приятели и не сме се виждали от цяла вечност...

— Разбира се! Не се притеснявай за нищо. — Вече беше започнала да изпитва облекчение, че ще се качи горе сама. Идеята да се хвърли в леглото с Пол като част от обещание, което беше дала на приятелките си, ѝ се струваше нелепа. Кого баламосваше? Това просто не ѝ беше в природата. За други момичета беше чудесно фантастично, всъщност, за хора като Адриана, — но Еми просто не беше създадена така. Тя искаше да познава някого, да го познава във всеки смисъл на думата и сексът беше нещо, което естествено следваше този процес, а не някаква пламенна постъпка, която заемаше мястото му. Освен това щеше да бъде тук цяла седмица. Може би можеха да се срещнат на другия ден за вечеря... о, чакай, тя имаше срещи през цялата следваща вечер. Е, тогава щеше да се наложи да се срещнат после за по няколко питиета. Може би щяха да започнат от хотела, защото беше най-удобно, а после да се пошляят из няколко очарователни настлани с калдъръм улички, преди да се шмугнат в съвършеното парижко бистро за късна порция frites и кока-кола лайт. До този момент вече щяха да са прекарвали цели часове заедно, може би дори да са се целунали под някоя от онези романтични улични лампи от ковано желязо, съвсем леко, разбира се, нежна, придружена с тих шепот целувка без език и без натиск да доведе до нещо повече... Да, това щеше да бъде идеално.

Той я отведе до миниатюрния асансьор, сбутан в един непрогледно тъмен ъгъл на фоайето, и се дръпна встрани, когато от асансьора слезе изключително привлекателна двойка.

— Беше ми приятно да се запознаем, Ем. Еми. С кое от двете имена се обръщат към теб?

— И двете. Но най-близките ми приятели винаги са ми казвали Ем, така че това ми харесва. — Тя му отправи най-пленителната си усмивка.

— Ами, хм, аз си тръгвам утре, така че предполагам сега трябва да се сбогуваме.

— О. Наистина ли? И къде е домът ти? — Даде си сметка, че дори не знаеше къде живее той.

— За съжаление, все още не се прибирам у дома. През следващите два дни ще бъда в Женева, а после може би в Цюрих — зависи.

— Звучи натоварено.

— Да, програма ми за пътуване може да е доста напрегната. Но хм, ами наистина беше страхотно, че се запознах с теб. — Той замълча и се ухили. — Това вече го казах, нали?

Еми си каза, че буцата в гърлото ѝ сигурно се дължи на комбинацията от предменструалния синдром, изтощението от часовата разлика и твърде много вино и няма абсолютно нищо общо с Пол. И въпреки това се страхуваше, че ще се разплаче, ако се опита да каже нещо, за това просто кимна.

— Почини си малко, става ли? И не позволявай на никого от хората в «Кост» да се разпорежда с теб. Обещавах ли?

Тя отново кимна.

Той повдигна лицето ѝ към своето и за миг тя беше напълно сигурна, че ще я целуне. Вместо това той я погледна в очите и отново се усмихна. После я целуна по бузата и се отдръпна.

— Лека нощ, Еми. Пази се.

— Лека нощ, Пол. Ти също.

Тя се качи в асансьора и преди вратите да се затворят, той вече си беше отишъл.

— Дебелана! Дебелана! Дебелана! — изкрюка противната птица. Беше се събудила точно като човешко бебе в шест без петнайсет тази сутрин — в събота! — и отказваше да заспи отново. Адриана се опита да ѝ тананика, да я храни, да я прегръща, да играе с нея и най-накрая да я заключи в банята за гости с изключено осветление, но малкият крилат звяр упорито продължаваше словесния обстрел.

— Голямо момиче! Голямо момиче! Голямо момиче! — крещеше пискливо тя, с глава поклащаща се нагоре-надолу като на плюшено кученце върху контролното табло на автомобил.

— А сега ти ме чуй, проклет дребен звяр такъв — изсъска Адриана, с устни, почти допрени до металните пречки на клетката. — Аз съм много неща — много гадни, отвратителни неща, но «дебела» не е сред тях. Ясно ли ти е?

Птицата наклони глава настрани, сякаш обмисляше въпроса ѝ. На Адриана дори ѝ се стори, че папагалът кимна и доволно се обърна, за да се върне в леглото. Дори още не беше мре крачила прага на

банята, когато птицата изкряка — по-тихо този път, можеше да се закълне в това — «дебелана».

— Копеле закова! — изпищя тя и едва не се хвърли към клетката. Трябваше да мобилизира всяка частица от силата на волята си, за да не метне цялата клетка през прозореца на двайсет и шестия етаж. Птицата просто я погледна любопитно. — О, боже мой — промърмори тя под носа си, — говоря с някакъв си папагал.

Адриана винаги си беше мислила, че Еми реагира прекалено остро на поведението на птицата: едва в същия този момент, когато недоспиването наистина започна да си казва думата и чувството ѝ за самоуважение висеше на косъм разбра колко ли съсипващо е да съжителстваш постоянно с тази птица.

Затършува из шкафа с бельото в търсене на някоя голяма хавлиена кърпа, но нетърпеливо сграбчи един ластичен долен чаршаф марка «Фрет», понеже той се оказа първото нещо, изпречило се пред погледа ѝ. След като го метна върху клетката и удобно подпъхна ластичния му ръб отдолу, Адриана за кратко се разтревожи, че може да задуши животното. Решавайки, че може да преживее тази възможна последица, тя спусна щорите в банята и изгаси лампите. Като по чудо, птицата не се обади. Едва след като вече беше отново на сигурно място под завивките, закрепил отново краставичната маска на очите си, тя си отдъхна. Слава богу.

Унасяше се в сън, когато телефонът ѝ иззвъня и беше толкова уморена, че наистина го вдигна.

— Ади? Спиш ли още? — Гласът на Жил, необичайно плътен за човек с толкова крехко телосложение, избумтя в слушалката.

— Срещата ни днес е чак в един. Едва десет е. Защо ми звъниш?

— Тъй, тъй, някой не обича на стана рано сутрин! — пропя той: звучеше възхитен.

— Жил...

— Извинявай. Виж, трябва да отменя обяда за днес. Знам, че съм ужасен приятел, но получих по-добро предложение.

— По-добро предложение ли? Първо птицата ме нарича дебелана, а сега ти казваш, че си получил по-добро предложение, така ли?

— Птицата ли? *Какво?*

— Забрави. Е, просветли ме: какво е това, което е по-добро предложение от едро нарязаната салата, коктейлите «Блъди Мери» и маникюрите?

— О, не знам... може би, хм... да видим... просто една възможност, която се появява веднъж в живота. Готова ли си да чуеш това?

— Готова съм — каза Адриана, като усърдно се опитваше да звучи абсолютно незаинтересувано.

— От агенцията се обадиха да кажат, че Рикардо се е забавил на някакви снимки в Ибиса и няма да успее да се върне за днешния уговорен час.

— Ммм. — Адриана смътно си спомняше, че Жил и Рикардо бяха заклетни съперници, макар да бе склонна да мисли, че причината за това яростно съперничество е повече в Жил, отколкото в Рикардо, който за голямо огорчение на Жил изглежда беше напълно доволен да приема почти всички най-престижни поръчки на агенцията. Той обслужваше повечето от големите имена в Холивуд и графикът му беше запазен целогодишно и цяла година предварително — за церемониите по награждаванията. Двамата мъже бяха посещавали заедно школата за стилисти, бяха работили заедно като асистенти във всички салони за красота на Медисън Авеню, а после макар че и двамата получиха право на самостоятелна работа по едно и също време, Рикардо някак се беше превърнал в суперзвезда.

— Някаква представа кой има резервация за днес? — Жил звучеше, сякаш бе готов да изскочи от кожата си.

— Да видим, кой ли може да е? Фотосесия! — възкликна тя със зле престорен ентусиазъм.

Той не ѝ обърна внимание:

— О, нищо особено. Сигурен съм, че не искаш да чуеш какво преживяване ще бъде да направя прическата на Анджелина на снимачната площадка на «Градски жител», за който просто по една случайност се твърди, че е най-сексапилният ѝ филм досега. Странно, мислех си да те поканя да ме придружиш и да се запознаеш с всички, но съм сигурен, че никога няма да се съгласиш...

— Анджелина?

— Единствената и неповторимата.

— Най-сексапилният ѝ филм досега?

— Твърдят, че в сравнение с този филм *«Господни и госпожа Смит»* прилича на *«Звукът на музиката»*.

Адриана издиша шумно.

— Мислиш ли, че Брад ще е там?

— Кой знае? Всичко е възможно. Чух, че е твърде вероятно тя да доведе със себе си Мадокс.

Мадокс. Интересно развитие на нещата. Колкото и да не обичаше деца — особено ревльовците и онези, на които им течаха носовете — Адриана се беше влюбила във всичките потомци на клана Бранджелина. Вярно, писъците и сополите всъщност не се появяваха на страниците на *«Ю Ес Уийкли»*, но Адриана беше сигурна, че тези деца са различни: съдържани, с достойнство, може би дори изискани. И нямаше как да се отрече, че притежаваха стил. Щеше страшни да ѝ хареса лично да види елегантното осиновено камбоджанче. Щеше да си струва да види и Пакс, но никой — нито Захара или дори Шайло нямаше да я удовлетвори толкова, колкото ако дори само за миг зърнеше Мадокс. Изправи се рязко в леглото и трескаво започна да претърсва с поглед дрешника си. Как се облича човек за посещение на снимачна площадка?

— Там съм, на всяка цена! — изпищя тя: обикновено надменното ѝ поведение беше напълно разклатено. — Къде и кога?

Жил прояви достатъчно учтивост да не се засмее.

— Помислих си, че може би ще се интересуваш — каза той с премерено хладен тон. — На ъгъла на Принс и Мърсър след час. Не съм сигурен точно къде ще бъдат паркирани фургоните за стилистите и гримьорните, но ми прати текстово съобщение, като пристигнеш и ще дойда да те намеря.

Адриана щракна капачето на телефона си и светкавично се вмъкна под душа. Тъй като не искаше да създава впечатлението, че е положила някакви особени усилия да изглежда добре, тя втри малко бебешка пудра с дъх на лимон в корените на косата си, но я остави неизмита, в резултат на което тя се накъдри на буйни сексапилни вълни. Използва оцветен овлажнител вместо обичайния си фондъотен за укрепване на кожата и втри малко гланц за устни в бузите си, преди да намаже с него устните си. Малко набързо сложена бяла блестяща пудра в ъгълчетата на очите — номер от дните на майка ѝ като модел и един пласт кафеникаво-черна очна линия завършиха разкрасяването на

лицето ѝ. С помощта на закаченото на стената уголемяващо огледало се увери, че по лицето ѝ не може да се открие и следа от грим, но като краен резултат изглеждаше свежа, блестяща, великолепа.

Избирането на тоалета отне повече време. Отхвърли две рокли с голи рамене и гол гръб, пристягаща се с колан туника и чифт впити бели панталони, преди да намери най-подходящия тоалет: идеално износен чифт дънки «Леви'с», които буквално повдигаха и излагаха на показ задника ѝ, отгоре с две много къси, изрязани потничета, напластени едно върху друго, и завършващ с модерните за сезона равни обувки с катарамии на «Клои». Кожата ѝ, трайно мургава благодарение колкото на гените, толкова и на месеците, прекарани по плажовете на Рио, буквално се набиваше на очи на фона на белите памучни къси потничета, а косата ѝ се спускаше като водопад по раменете. Добави няколко несъответстващи си златни висящи гривни на едната си китка с бронзов тен и избра чифт малки, скромни златни обици, за да завърши ефекта. Четирийсет и пет минути след като беше приключила разговора с Жил, Адриана мина на пръсти покрай банята за гости към входната врата, изпълнена е ужас да не събуди заспалата птица.

— Аргхх...

Чу пляскане на криле и нов писък — неразбираем по съдържание, но странно жаловит по звучене, последван от още бясно пляскане на криле. *Господи*, помисли си тя, докато отваряше вратата на банята. *Звучи, сякаш птицата умира там вътре.*

— Не можеш да умреш точно сега — обърна се тя към покритата с чаршаф клетка. — Поне имай любезността да изчакаш първо да се срещна с Мадокс. А още по-добре, изчакай Еми. Аз нямам представа какво да правя с една мъртва птица.

Тишина. А после — наистина печален писък. Никога преди не беше чувала нещо подобно, но прозвуча толкова нещастно, че я побиха тръпки от страх.

Адриана скочи напред и дръпна чаршафа от клетката, в отчаян опит да усмири страдащото животно.

— Какво има, Отис? — изгука тя през решетките. — Зле ли ти е?

Едва след като Отис наклони глава по онзи издайнически и напълно здрав начин, Адриана осъзна, че е изиграна. Беше успяла да излезе от банята и да прекоси половината фойе, когато Отис дрезгаво

пропя: «Дебелана!» три пъти едно след друго, като спираше само за да изкряка между провикванията.

— Ами умирай тогава, така ти се пада, крилат гризач такъв. Надявам се да е продължително и бавно, и много мъчително. Ще танцувам на мизерния ти птичи гроб — кресна Адриана, като метна отново чаршафа върху клетката и изгаси лампите в банята. Цялата ситуация беше вбесяваща! Само защото Еми се чувстваше твърде виновна, за да продаде или убие проклетата птица, не би трябвало да означава, че останалите трябва да търпят оскърбителното ѝ поведение. Какво се очаква да кажеш, когато една от най-добрите ти приятелки с е обажда вечерта преди пътуването си, паникьосана, че ветеринарят вече не подслонява птици в приюта за домашни любимци към клиниката си? Всеки с поне малко здрав разум в главата щеше да каже именно онова, което бе казала Адриана, а именно, че ако не може да го облече, да го изяде или да си го сложи като аксесоар, не я интересува, но неподправеният ужас на Еми най-накрая я беше накарал да се пречупи. Еми се кълнеше, че грижите за Отис са относително лесни и че с изключение на няколко сърдити избухвания Адриана вероятно дори нямаше да забелязва присъствието му. Да, изобщо нямаше да го забелязва. Точно това обясняваше защо сега стоеше в асансьора, питайки се дали бедрата ѝ не изглеждат малко по-широки напоследък. Или защо се канеше да измине пеша двайсетте пресечки до центъра, вместо да вземе такси, защото *очевидно* имаше нужда от това упражнение. Проклет лешояд.

Докато пристигне, сърдечният ѝ ритъм се беше усилил от съчетанието между физическото напрежение и вълнението, и се чувстваше леко лепкава от пот, но както става само с най-прекрасните, телесната влага придаваше на Адриана блясък, който само подчертаваше красотата ѝ. Изглеждаше дори още по-свежа и по-здрава и ако беше възможно още по-бляскава от обикновено. Немалко минаващи мъже се запитаха дали току-що не се е изтърколила от леглото след цяла сутрин правене на любов: останалите се запитаха какво ли ще е усещането да се присъединят към нея.

Жил се появи миг след като му прати текстово съобщение. Забеляза група лични асистенти, застанали пред фургоните, които ги наблюдаваха, затова сграбчи Адриана за бедрата, притисна таза си към нейния и я целуна силно по устата.

— По дяволите, момиче, великолепно си — заяви той. — Почти ми се прииска да бях хетеросексуален.

— Да, *querido*, и на мен също. Щях да се омъжа за теб на секундата. Всъщност, ако до догодина не съм си намерила съпруг, ще се ожениш ли за мен?

— Трябва да призная, че предложението е изкушаващо. Да се посветя само на един човек до края на живота си и при това — на жена? По-добре ме кастрирай още сега.

— Чакай, май ми хрумна нещо. Ще имаме напълно отворена връзка, разбира се — ти ще си свободен да спиш с когото си поискаш, но можем да ходим заедно на партита и семейни събирания и всеки от нас пак ще си има свой отделен живот. Ще бъдем новите Уил и Грейс. Мисля, че звучи фантастично.

— Да, Ади, скъпа, но мога ли да попитам, какво печеля аз от това? Забравяш, че всичките тези неща аз ги правя сега, без да съм женен...

— Какво печелиш ти от това ли? Хмм. — Адриана притисна пръст към устните си и се престори, че мисли. — Да видим. О, не знам... може би неограничен достъп до неограничения ми попечителски фонд? Това ще свърши ли работа?

Жил падна на едното си обуто в дънки коляно и поднесе ръката ѝ към устните си:

— Адриана де Суза, ще се омъжиш ли за мен?

Тя се засмя и го вдигна на крака.

— Една година, *querido*. Имам една година да си намери подходящ съпруг и под «подходящ», имам предвид единствено такъв, който иска да прави секс с мен, и ако не успея, двамата с теб ще се съберем. Добре ли ти звучи?

— Точно сега съм готов, кълна се. Само го кажи отново: попечителски фонд.

Бяха на половината път надолу по Принсес Стрийт, когато той ѝ съобщи новината, че днес няма да има запознанство с Анджелина.

— Каж ми, че се шегуваш. Станах, взех душ и се облякох в десет сутринта, за бога. Поне Мадокс не е ли тук с някоя бавачка?

— Съжалявам, миличка. Но след двайсет минути имам уговорена среща с Пол Ръд и си добре дошла да присъстваш.

Адриана изсумтя пренебрежително:

— Предполагам, че е симпатяга.

— И ако си добро момиче, може дори да ти позволя да останеш за ранните вечерни снимки...

— Благодаря, но не. Ще излизам с онзи финансист.

— О, онзи финансист. Ясно. Е, колкото и супер забавно да звучи това, тази вечер заснемат сцена с Тайра... сцена, в която тя е само по оскъдно бельо, и се говори, че Наоми може да се присъедини към нея...

— Млъкни.

— Не се шегувам.

— Кога?

— Определена е за седем в Скай Студиос. Вероятно след това ще има питиета.

Адриана бавно издиша и погледна Жил:

— Брой ме и мен.

— Дадено. — Той дръпна вратата на един от фургоните на снимачната площадка и изчака Адриана да пристъпи напред. Тийнейджърка, която тя не позна, седеше търпеливо в един от четирите стола, с гръб към осветеното огледало, докато закръглена стилистка с усилие прокарваше кръгла четка през гъстата ѝ вълниста коса. Другите три стола изглеждаха неотдавна освободени, все още осеяни с четки за коса с марката на Мейсън Пери, йонизиращи сешоари и всички продукти на «Керастасе», продавани в Северна Америка.

— Жил, изместиха уговореното време с половин час напред, защото Тобиас трябва да си тръгне по-рано — провикна се стилистката, за да надвика бръмченето на сешоара, с който правеше прическата. — Аз се справям с всичко тук, така че защо не тръгнеш към мястото за ретуширане на снимките?

— Веднага — пропя Жил. Вдигна на рамото си огромен кожен сак, препълнен с принадлежности, и даде знак на Адриана да тръгне към вратата. — Отиваме на снимачната площадка.

Снимането на сцената вече беше започнало, когато пристигнаха на мястото, а пропуските им бяха внимателно огледани от поне трима лични асистенти.

— По-трудно е да получиш достъп до това място, отколкото до имението на Круз — прошепна Адриана, когато най-после успяха да

влязат.

Жил се усмихна, но остана нащрек, като внимателно заобикаляше плетеницата от кабели и удължители.

— Точно преди да дойдеш, станах свидетел как казаха на един пощальон, че не може да достави пратките, докато не приключат за деня.

Огромното, типично за Сохо таванско ателие имаше високи поне пет метра тавани, неизмазани тухлени стени и всевъзможни стряскащи скулптури в стила на модерното изкуство. Снимачният екип беше поставил огромно двойно легло с метална рамка с колони, на която да се закрепят балдахин — от онези, които приличат на огромна, куха кутия — в дневната пред камината. С шиказния си пухен юрган в кафяво и жълто-зелено и съответстващи му дискретни нощни шкафчета, то приличаше на сцена, излязла направо от каталога на «Уест Филм». Далеч по-интересна обаче беше почти голата актриса, простряла се върху леглото.

— Тишина на снимачната площадка! — Отнякъде високо над главите им избумтя мъжки глас.

Жил вдигна ръка и сграбчи Адриана за лакътя.

— Завъртане на кадъра! — провикна се друг мъжки глас. Из цялата стая се разнесе хоров отговор:

— Завъртане!

— Завъртане!

— Завъртане на кадъра!

— И... камера! — Когато се обърна, Адриана видя, че последните думи бяха изречени от мъж, който седеше малко встрани. Носеше чифт масивни слушалки и напрегнато се беше навел напред в стола си, оглеждайки изключително съсредоточено централния екран. До него някакво младо момиче прилежно си водеше бележки в тефтер на подложка. Адриана предположи, че това трябва да е режисьорът, самото божество и остана доволна, че подозренията ѝ се потвърдиха, когато пристъпи няколко сантиметра вляво и успя да прочете надписа на облегалката на стола му: «Тобиас Барън» беше избродирано с изцяло главни букви върху черната материя. Онова, което не беше очаквала, бе да е толкова дяволски млад.

Жил и Адриана изгледаха един дванайсетсекунден клип, докато актрисата, облечена в разгърдена блузка с копчета и чифт бели

памучни гащички, които някак успиваха да изглеждат десет пъти по-секси от повечето прашки, четеше някакъв роман на леглото. Тя тъкмо се поглаждаше небрежно по корема и прелистваше страниците, когато Адриана осъзна, че момичето е дубльорката на Анджелина за голите сцени.

— Стоп! — изкрещя Тобиас. За по-малко от секунда Жил се озова право при актрисата и започна да роши с пръсти косата ѝ. Изглежда, не забелязваше, че тя се беше подпряла на лакти, с отметната назад глава, сякаш изпаднала в екстаз.

Няколко минути по-късно, когато сцената беше подредена точно по същия начин като преди, последва нов залп от викове «завъртане на кадъра» и вик камера!“ Само че този път, точно когато актьорът със съвършено изваяно тяло се наместваше върху момичето, се разнесе напевният звън на клетъчен телефон. Клетъчният телефон на Адриана. Четирийсет глави се обърнаха към нея и я изгледаха втренчено, докато тя, напълно невъзмутима, зарови из чантата си, измъкна клетъчния телефон и го изключи — *след като* видя изписания на екранчето номер.

— И стоп! — изкрещи Тобиас с очевидно раздразнение в гласа. — Какво е това, хора? Любителско представление ли? Зарежете мобилните телефони. Сега хайде да продължим от влизането на Фернандо. Започнете веднага точно оттам и... камера!

Този път актьорите завършиха задоволително сцената и Тобиас намръщено обяви почивка. Жил стисна ръката на Адриана толкова силно, че ноктите му се впиха в дланите ѝ. Знаеше, че е готов да изпадне в ярост — той винаги си беше падал по крясъците, но преди да успее да я извлече навън, за да я подложи на словесно бичуване, Тобиас им препречи пътя. Слушалките му висяха на врата: намръщи се и гневно поклати глава, докато останалите от снимачния екип се отдалечиха достатъчно, за да избегнат прекия контакт, макар че останаха достатъчно близо, за да чуят какво става.

— Коя сте вие? — настоятелно запита Тобиас, като гледаше право към Адриана.

Жил започна да бърбри нервно:

— Много съжалявам, господин Барън, мога да ви увери, че подобен инцидент никога повече няма да се...

Тобиас прекъсна Жил с раздражено махване на ръка, но не отклони вниманието си от Адриана:

— Коя сте вие?

Той се втренчи в нея и в отговор Адриана също се втренчи: в продължение наблизо трийсет секунди двамата останаха вгледани един в друг в борба за надмощие, без да изричат и дума. Адриана се възхити на упорството му: повечето мъже изпадаха в смут, когато тя оставаше мълчалива и дръзка. Освен това доста ѝ се поправи солидният му вид. Беше по-висок от средния ръст за един мъж, вероятно почти метър и осемдесет, но плътно прилепналата му тениска излагаше на показ гръден кош, който го правеше да изглежда много по-едър. Доколкото можеше да се увери, и тенът, и тъмната му, гъста коса си бяха истински. Беше достатъчно близо до него, за да усети миризмата му и тя също ѝ хареса: приятна смесица от омекотител за пране и дискретен, мъжествен одеколон.

Като се постара с всички сили да не си придава извинително изражение, тя го погледна право в очите и се представи:

— Казвам се Адриана де Суза.

— А, ясно: *това* определено обяснява всичко.

— Моля? — И тогава ѝ хрумна: може би този човек познаваше отнякъде майка ѝ и в резултат не беше изненадан от достойното за примадона поведение на Адриана. Това нямаше да е първият път, когато някой в развлекателната индустрия свързваше прочутото име и великолепия външен вид на Адриана.

— Обяснява защо едно младо момиче като вас си е сложило като мелодия на телефона песен на Жоао Жилберто. От Рио ли сте?

— Сао Пауло, всъщност — измърка Адриана. — Не ми приличате много на бразилец.

— Така ли? Заради името или заради носа? — Той най-последно се усмихна. — Не е нужно да ги бразилец, за да бъдеш голям почитател на боса нова.

— Съжалявам, сигурно съм пропуснала името ви. Вие сте...? — попита Адриана с широко отпорени очи. От дългогодишен опит знаеше, че ако се държиш с прекалено самоуверените хора като с нищожества, те са твои завинаги.

Усмивката му помръкна за миг, преди да се разшири до огромна ухилена гримаса, която казваше: *Хей, имам си съперница. Това ми*

харесва. И макар че не поиска телефонния ѝ номер още тогава, Адриана бе стопроцентно сигурна, че отново ще получи вест от Тобиас Барън.

— Защо си толкова мълчалива? — попита Ръсел, докато се промъкваше с колата по претъпканата като паркинг Мерит: положението беше още по-сериозно от обикновено заради упорития отказ на Ръсел да избегне Троицата на Ужасите на Трафика: бяха тръгнали от града не само по време на пиковия час, но и по време на пиковия час в петък — в летен уикенд.

Леа въздъхна. Още три дни до толкова мечтания Понеделник Без Човешки Контакти. — Просто обичайният ужас.

— Всъщност не са толкова лоши, миличка. Трябва да кажа, че изобщо не разбирам защо те дразнят толкова много.

— Е, това вероятно е, защото си ги срещал общо пет пъти през целия си живот, а ако не друго, те умеят да оставят добри първи впечатления. Не започват истинските си усиления подривни действия, докато не започнеш наистина да ги опознаваш и да им се доверяваш. Тогава... внимавай. — Подразнена, че защитава родителите ѝ, тя започна да върти копчетата на своя iPod-и усили звука докрай. Песента на Джон Мейър „В очакване на света да се промени“ загърмя от високоговорителите.

Бяха в новия „Рейндж Роувър“ на Ръсел, който тя ненавиждаше. Когато преди няколко месеца я беше попитал какви коли харесва, тя просто беше свила рамене:

— Прекрасното на живота в Ню Йорк е, че изобщо не ти трябва кола. Защо да си правиш труда?

— Защото, скъпа, искам да правя романтични пътувания през уикенда с теб. Свободата, която това предлага, ще ни се отрази прекрасно. А и освен това от ESPN ще ми поемат разносните за гараж на колата в града. Така че — някакви предпочитания?

— Всъщност не.

— Хайде, Леа. Надеждата ми е, че често ще използваме колата заедно. Наистина ли нямаш мнение?

— Не знам... сините може би. — Знаеше, че се държи ужасно, но наистина съвсем искрено не я беше грижа. Ръсел щеше да се вманиачи

в темата за колите, независимо какво харесваше или не харесваше, така че тя наистина не искаше да се замества в това.

— „Сините“ ли? Държиш се като истинска кучка.

Облекчена, че той най-после беше казал нещо рязко в отговор, твърде рядко събитие, тя поомекна:

— Хенри кара син „Приус“ и просто го обожава — казва, че харчи удивително малко бензин. Някой каза, че онзи хибрид на „Ескейп“ също е добър — джип, който не прилича на танк.

— *Хибрид* ли?

— Не знам. Не е задължително. Харесвам също и онзи модел на „Нисан“ със заоблената форма... как се качва? „Мюръл“?

— „Мурано“. Сериозно ли говориш?

— Всъщност, вече ти казах, че ми е напълно безразлично, но ти насилваше разговора. Вземи каквото искаш.

Последва продължителен монолог, в който Ръсел превъзнасяше многобройните добродетели на Рейндж Роувъра. Подробно описа вътрешността му, външния му вид, конските сили, колко бил изискан, стилин и практичен в лошо време (като нарочно пропусна да спомене колко бензин изразходва, или колко трудно е да получиш обслужване в автосервиза, но Леа се въздържа да му изтъкне това). Той инстинктивно се въплъти в запазената си за екрана самоличност и продължаваше да говори монотонно: с оживен, но овладян баритон, съсредоточен поглед, идеална стойка. Точно това, което го правеше толкова обаятелен и запленяващ в ефир, можеше да го направи толкова неприятен, когато бяха сами. Тя се запита какво ли щяха да си помислят всички онези момичета, които пишеха до уебсайта му и изпращаха свои снимки в прелъстителни пози, ако им се удадеше възможност да видят този Ръсел: все още великолепен, в това спор нямаше, но също и самодоволен и доста досаден.

Тъкмо беше свършил да ѝ разказва за постъпването на баскетболиста Търл Бейли в армията, когато спряха в алеята за коли. Родителите на Леа неохотно бяха напуснали града, за да се преместят в Гринич през осемдесетте години, когато баба ѝ почина, оставяйки семейния дом на единствения си син. Бащата на Леа все още беше младши редактор, а майка ѝ току-що беше приключила стажа си като лекар-резидент, затова шансът да живеят без наем и ипотеки — въпреки че за съжаление къщата да беше във вътрешността на острова

— просто беше твърде добър, за да го подминат. Леа беше живяла в красивия стар дом от предучилищните си години нататък, беше играла на гоненица в гората около него и беше организираща празненства по случай рождения си ден край басейна му, и беше загубила девствеността си в прохладното му, подобно на пещера мазе с едно момче, чието име си спомняше, но чието лице оттогава вече се беше превърнало в неясно петно; и въпреки това вече от много години не чувстваше къщата с пет спални като свой дом.

Леа набра на клавиатурата отстрани до гаража кода на охранителната система (1-2-3-4, естествено) и даде знак на Ръсел да я последва. Част от нея беше разочарована, че майка ѝ не беше изтичала навън да сграбчи ръката ѝ и да се втрени в годежния ѝ пръстен и да избърше сълзите си, докато целува единствената си дъщеря и бъдещия си зет, но познаваше себе си достатъчно добре, за да признае, че щеше да е подразнена и смутена, ако майка ѝ беше направила точно това. Госпожи Айснър не беше точно от сантиментално-сълзливия тип и в това отношение майка и дъщеря си приличаха.

— Мамо? Татко? Пристигнахме! — Тя поведе Ръсел през предния коридор, отдавна престанал да бъде просто кално преддверие и преобразен в елегантно фоайе, и влезе в кухнята. — Къде са всички?

— Идваме! — тя чу майка си да се провиква от семейната спалня. Миг по-късно се появи пред тях: изглеждаше небрежно-елегантна в една от безбройните си ризи с висока яка, дълги до под коляното панталони в цвят каки и шофьорски мокасини „Год“.

— Леа! Ръсел. Поздравления. О, толкова съм развълнувана за вас двамата. — Тя прегърна дъщеря си и се наведе да целуне Ръсел по бузата. — Хайде, ела и седни, за да мога да огледам както трябва този лъскав камък. Не мога да повярвам, че трябваше да чакам цени дванайсет дни, за да видя това!

Пасивно-агресивен коментар номер едно, помисли си Леа. Започва се.

— Много съжалявам, че не изчаках двамата с господин Айснър да се върнете, но много исках да направя предложението точно на първата ни годишнина — впусна се да обяснява Ръсел.

Родителите на Леа се бяха върнали едва предната вечер от ежегодната си триседмична обиколка из Европа през юни и бяха

настояли щастливата двойка да се присъедини към тях тази вечер на вечеря, за да отпразнуват събитието.

— Моля те — махна майка ѝ във въздуха. — Разбираме. Освен това всъщност никой не се нуждае от родителите си за тези неща, нали?

Номер две. И то за рекордно кратко време.

Ръсел се прокашля и на лицето му се изписа изражение, достатъчно неловко, че Леа да изпита мигновен пристъп на съчувствие. Реши да го спаси:

— Мамо, какво ще кажеш за чаша вино? Има ли в хладилника?

Госпожа Айзнър посочи към махагоновото барче в ъгъла на кабинета.

— В съда за охлаждане на вино би трябвало да има две бутилки шардоне. Баща ти го харесва, но аз го намирам за малко сухо. Ако предпочитате чернено, ще трябва да го вземете от избата.

— Мисля, че ще предпочетем чернено — каза Леа най-вече заради Ръсел. Знаеше, че той мрази бяло вино — а най-много шардоне, но никога не би изказал подобно предпочитание пред родителите ѝ.

— Вие двете се вижте и си поговорете за малко — каза Ръсел с усмивка, достойна да спечели награда („Еми“, ако трябва да сме точни, присъдена миналата година за „Най-добра ежеседмична програма“). — Аз ще отида да донеса виното.

Госпожа Айзнър хвана лявата ръка на Леа и я придърпа точно под настолната лампа.

— Виж ти, виж ти, определено си е подготвил домашното, нали? А, разбира се и ти също. От Ръсел ще излезе такъв прекрасен съпруг. Сигурно си много доволна.

Леа се поколеба за миг, несигурна какво иска да каже майка ѝ. В думите ѝ се съдържаше намек, че Леа цял живот е чакала и се е готвила именно за този момент, че този пръстен означаваше успех по начин, по който нито фактът, че точно тя беше произнесла прощалната реч при дипломирането, нито Принстън, нито това, че беше станала най-младият старши редактор в „Брук Харис“, можеха да символизират този успех. Тя обичаше Ръсел — наистина, обичаше го, но я измъчваше фактът, че собствената ѝ майка го смята за най-голямото ѝ постижение досега.

— Всичко това е толкова вълнуващо — отбеляза Леа с пресилено широка усмивка.

Майка ѝ въздъхна:

— Е, надявам се! Толкова е хубаво поне веднъж да те видя щастлива. Вече от толкова време работиш така упорито... достатъчно е да кажа, че това не се случва твърде скоро.

— Майко, даваш ли си сметка, че току-що... — Преди да успее да каже „съумя да намекнеш, че, първо, винаги съм негативно настроена и че, второ, възрастта ми е толкова напреднала, та си се тревожела, че може никога да не си хвана съпруг“, Ръсел се върна, следван от господин Айзнър.

— Леа — каза баща ѝ с толкова овладян и спокоен глас, че беше почти шепот. — Леа, Леа, Леа. — Косата му вече беше напълно посивяла, макар че както при толкова много мъже, тя го правеше да изглежда не толкова по-възрастен, колкото по-впечатляващ. Същото важеше и за дълбоките бръчки, врязали се в челото и около устата и очите му — те внушаваха усещането за мъдрост и опит, а не за проблем, който трябва да бъде отстранен още в следващия свободен час на пластичния хирург. Дори пуловерът му и трийсетгодишната моряшка дълга вълнена жилетка с кожени кръпки на лактите и с телени копчета имаха някак по-интелигентен вид от пуловерите, които повечето мъже носеха напоследък.

Той стоеше на вратата до пианото и се взираше в нея по начин, който винаги я караше да се чувства подложена на щателен оглед, сякаш той решаваше дали харесва или не новата ѝ подстрижка, или пък дали одобрява тоалета ѝ. Докато растеше, майка ѝ беше онази, която създаваше най-непосредствено засягащите я правила — дали е позволено да си слага очна линия или не, какво е подходящото облекло за училищна забава, до колко късно може да остане на някоя училищна вечеринка, — но единствено баща ѝ можеше да я накара да се почувства изключително умна или истинска идиотка, прекрасна или отблъскващо грозна, очарована или нещастна, с най-небрежния поглед или коментар. Разбира се, подобни коментари, макар че може и да изглеждаха небрежни, всъщност никога не бяха такива. Всяка дума, която той произнасяше, беше обмислена, претеглена и умишлено избрана, и горко ѝ, ако не успеше да подбере така точно думите си. Макар да не помнеше дори един случай, в който баща ѝ да е

повишавал тон, тя помнеше безбройните пъти, когато бе разнищвал аргументите или мненията ѝ с тиха безпощадност, която я стряскаше и до днес.

— Той е редактор — казваше успокоително майка ѝ в детството ѝ, когато Леа се разстройваше. — Думите са неговият живот. Той борави внимателно с тях. Обича ги, обича езика. Не го приемай лично, скъпа. — И Леа кимаше и казваше, че разбира, и полагаше по-големи усилия да внимава какво казва, докато в същото време се опитваше да не приема нищо лично.

— Здравсти, татко — каза тя почти свенливо. Беше виждала и Еми, и Адриана да се обръщат към бащите си с „татенце“, но ѝ се струваше невъзможно да си представи, че може да нарече баща си с подобно сладникаво обръщение. Въпреки че се беше пенсиониран преди шест години, Чарлс Айзнър щеше да си остане внушителният главен редактор до деня на смъртта си. Бе управлявал с твърда ръка през дванайсетте си години като шеф на „Парамур Пъблишинг“ — ненапомнящо с нищо за „противно лигавите, едва ли не любовни“, по неговите думи, отношения в днешните големи издателски къщи и беше останал все така надменен и отчужден и вкъщи, доколкото можеше. Есенните събирания, работните срокове, помощник-редакторите, натискът от корпоративните шефове, дори самите автори бяха напълно предсказуеми след първите няколко години, и Леа си мислеше, че именно затова той винаги се вбесяваше, че с децата не е така. До ден-днешен Леа се опитваше да остане колкото е възможно по-уравновесена и безпристрастна в присъствието на баща си, като особено внимаваше да не изтърси изведнъж онова, което си мислеше.

— Вече честитих на бъдещия си зет — каза той, като тръгна през стаята към Леа. — Ела тук, скъпа. Позволи ми това удоволствие.

След кратка прегръдка и целувка по челото, никоя от които не беше особено топла или любяща, господин Айзнър въведе всички в трапезарията и тихо започна да раздава нареждания.

— Ръсел, би ли налял виното, ако обичаш? Използвай чашите без столчета от барчето, ако искаш.

— Каръл, салатата трябва да се поръси с оцет. Всичко останало е готово, но не исках салатата да се напои твърде много, докато чакаме.

— Леа, скъпа, ти можеш просто да седнеш и да си почиваш. В края на краищата, това е твоята специална вечер.

Тя си каза, че е параноично и невротично да тълкува това по друг начин, освен като комплимент, но не можеше да се отърси от чувството, че е предвидено като малка нападка.

— Добре — каза. — Аз ще съм тази, която официално ще се възползва от право на отдих.

По време на салатата с рукола и козе сирене обсъдиха пътуването на родителите ѝ, а годежа — докато ядяха филето с аспержи и картофите с розмарин. Ръсел забавляваше всички на масата с анекдоти за купуването на пръстена и планирането на предложението за брак, а родителите ѝ се усмихваха и се смееха повече, отколкото беше обичайно за който и да е от тях и всичко беше доста цивилизовано дори почти приятно до момента, в който клетъчният телефон на Леа иззвъня точно наред десерта.

Тя види чантата си изпод масата и си извади телефона.

— Леа! — сгълча я майка ѝ. — *Храним се!*

— Да, майко, знам, но ме търсят по работа. Извинете ме за минута. — Тя взе телефона си и се отправи към дневната, но усетила се, че всички ще могат да я чуят, свърна обратно към верандата и чу как баща ѝ казва: „Нито един от издателите, с които някога съм работил, не би се обадил на някого от редакторите си в девет часа в петък вечерта, освен ако нещо не се е объркало ужасно“ — точно преди тя да затвори вратата.

— Ало? — каза тя, убедена, че баща ѝ е прав и че Хенри се обажда да я уволни. От цялата катастрофална история с Джеси Чапмън бяха минали десет дни и макар че Леа се беше извинила многократно, Хенри пак изглеждаше отчужден и разсеян.

— Леа? — Хенри. — Съжалявам за късното обаждане, но не можеше да чака до утре.

Ето, помисли си тя, напрягайки се да приеме новината. Достатъчно лошо беше, че я уволняваха от издателството, в което беше най-младият старши редактор в цялата му история, но това че трябваше да влезе вътре и да каже на баща си, щеше да превърне случващото се в непоносимо.

— Няма проблем. В дома на родителите си съм и тъкмо приключихме с вечерята, така че моментът е идеален. Наред ли е всичко?

Хенри въздъхна. *Мамка му*. Това можеше да се окаже по-лошо, отколкото си мислеше.

— С Чарлс ли си? Идеално. На него страшно ще му хареса това...

Леа си пое дълбоко дъх и се насили да проговори:

— Да? — Прозвуча повече като писукане, отколкото като дума.

— Седнала ли си? Няма да повярваш на това. Господ ми е свидетел, че и аз почти не го вярвам.

— Хенри — каза тихо тя. — Моля те.

— Току-що говорих по телефона с Джеси Чапмън...

О, слава богу, помисли си Леа и свитите ѝ юмруци най-после се отпуснаха. *Той просто се обажда да ми каже, че Джеси си е избрал издател*. Знаеше, че вероятно би трябвало да я интересува дали е избрал „Брук Харис“, или не, но облекчението ѝ беше завладяващо.

— ... и той е решил, че би искал ние да издадем следващия му роман.

— Хенри, това е прекрасно! Страшно съм развълнувана. И, разбира се, знаеш, че лично ще му се извиня, когато...

Той я прекъсна:

— Не съм свършил, Леа. Той иска да издадем книгата му, но поставя едно условие: иска *ти* да му бъдеш редактор.

Леа точно се канеше да каже: „ти се шегуваш“, когато Хенри заговори отново.

— И това не е шега.

Леа се опита да преглътне, но усещаше устата си като памук. Съчетанието от вълнение, облекчение и ужас беше твърде много, за да го понесе.

— Хенри, моля те.

— За какво ме молиш? Ти слушаш ли? Чу ли ме? Най-продаваният автор начело на класацията на „*Ню Йорк Таймс*“, лауреат на наградата „Букър“, от чиито книги са продадени пет милиона екземпляра по цял свят, номиниран за шибаната Нобелова награда и до този момент, напълно изчезнал от ползрението на обществото, помоли — не, извинявай — настоя — ти, Леа Айснър, да му бъдеш редактор.

— Не.

— Леа, осъзнай се. Не знам как по друг начин да го кажа. Той иска теб и само теб. Каза, че след като вече си спечелил име, никой не бил пряк и откровен с него. Всички само го ухажвали и му се подмазвали и му казвали, че е блестящ, но никой — нито редакторът му, нито издателят или агентът му — не му казвали нещата направо. И очевидно много му е харесало, че ти не си се побояла да бъдеш пряма с него. Мисля, че точните му думи бяха: „Това момиче има нулева търпимост към глупостите и аз също. Искам да работя с нея“.

— Нулева търпимост към глупостите? Хенри, цялата ми работа се основава на изискването да казвам на авторите само онова, което искат да чуят. По дяволите, целият ми живот е подчинен на това. Понякога правя гафове, но...

— Правиш гафове ли?

— Добре де, значи това е малко неточно казано. Е, известно е, че понякога говоря, без да мисля. Не смятам обаче, че съм способна да проявявам искреност по поръчка. Тя просто избива на повърхността, когато най-малко очаквам...

— Е, аз определено знам това, но нашият приятел Джеси не го знае. Нито пък що го узнае. — Той направи пауза. — Леа, трябва да ти кажа, че бях точно толкова шокиран, колкото и ти, вероятно дори повече, но искам да ме изслушаш много внимателно. Ти имаш нужните качества. Не бих се съгласил на това, ако не бях абсолютно сигурен, че можеш да се справиш. И не просто да се справиш — да се справиш идеално. Не е нужно аз да ти казвам от какво голямо значение ще бъде това за кариерата ти. Отдели малко време тази вечер, обмисли го и ела в кабинета ми, като пристигнеш утре, става ли? Напълно те подкрепям в това, Леа. Ще бъде страхотно.

Семейството ѝ обсъждаше разумните варианти за годишно празненство, когато тя се върна на масата и тихо съобщи, че ще редактира новата книга на Джеси Чепмън.

— О, той ще издава нова книга, така ли? — попита майка ѝ, докато си наливаше още кафе. — Колко прекрасно. Доста време мина от последната, нали?

Ръсел беше малко по-съпричастен, но не много. Той я подкрепяше, разбира се, и винаги изглеждаше горд да разказва на приятелите и колегите си за работата ѝ, и знаеше, че Леа най-вероятно беше обидила Джеси Чапмън онзи ден в кабинета на Хенри, но автори

като Джеси Чапмън не бяха на върха сред личните му литературни предпочитания.

Въпреки това всъщност нямаше значение. Единственият, който разбираше значимостта на ситуацията, я беше чул съвсем ясно: баща ѝ имаше вид, сякаш някой беше използвал корема му като боксова круша.

— Джеси Чапмън? *Онзи* Джеси Чапмън ли?

Леа просто кимна, тъй като не беше сигурна дали ще успее да сдържи злорадото си тържествуване, ако си отвори устата.

Той се съвзе бързо и вдигна високо чашата си с вино за тост, но Леа забеляза съмнението и неверието в очите му. Знаеше, че според него сигурно беше станала някаква грешка, че не е възможно дъщеря му толкова неопитна в сравнение със собствената му бляскава кариера да редактира по-важен автор, отколкото на него някога му се беше случвало. Леа почти изпита съчувствие към него, но само почти, когато видя, че за пръв път в живота ѝ нейният баща, ковачът на нови думи, великият гуру, единственият и необорим съдник, бе онемял.

[1] Dacquoise — вид десерт, приготвен с пластове орехова глазура и бита сметана. — Б.пр. ↑

[2] Framboise (фр.). — Ягода. — Б.пр. ↑

СЛОЖИШ ЛИ ГИ, ИСТИНСКИ СА

Докато останалата част от Америка прекарваше дългия празничен уикенд и наблюдаване на фойерверките и посещения на барбекюта край басейните, Еми тежко се отпусна заедно с приятелките си на настилката на летището в Кюрасо, и се опита да определи точно кога ваканцията им беше тръгнала така ужасно на зле. Дори не беше усетила как ѝ откраднаха закрепени на главата слънчеви очила, може би дори изобщо нямаше да забележи точния момент, в който бяха откъснати, ако крадците — и двама дългокоси, пъпчиви тийнейджъри в разнебитен пикап — не бяха спрели на няколкостотин метра от нея, не бяха се надвесили през прозорците и не бяха размахали очилата към нея, докато крещяха ликуващо на непознат за нея език.

Беше се случило толкова бързо. Все още несигурна. Еми докосна главата си, за да се увери, че очилата са изчезнали.

— Защо ни крещят тези хлапета? — попита Адриана с озадачено изражение. — Да не се опитват да ни продадат тези слънчеви очила?

Да отговори ѝ се струваше невероятно тежка задача. Езикът на Еми беше надебелял, неподатлив. Струваше ѝ се, че би трябвало да е съвсем просто да обясни, че това са нейните слънчеви очила, но колкото и усилия да полагаше, не успя да издаде дори звук.

Очевидно Леа също не схващаше положението:

— Кажы им, че не ти трябват слънчеви очила, че току-що си си купила един чифт — кача тя, като гълташе думите.

— Но аз наистина имам нужда от един чифт — изграчи Еми. Тя помахна равнодушно към момчетата, който току-що бяха подкарвали пикапа и се отравяха към изхода на летището. — Помогнете ни. — Звучеше като Роуз от „Титаник“, замръзнала и почти в безсъзнание на импровизирания си сал, носейки се по Атлантическия океан, само дето не бяха нито замръзнали, нито се носеха.

— Хайде, момичета, трябва да се вземем в ръце. Това е ваканция, празнуване, а не погребение — каза Адриана, без да произнесе ясно нито една дума.

Еми смяташе, че „ваканцията“ е значително по-малко весела от последното бдение, на което беше присъствала — да не говорим, че храната не беше толкова добра. Но не каза нищо. В края на краищата, бяха там, за да отпразнуват годежа на Леа и проклета да беше, ако се опиташе да го провали. Така че какво ако цялото начинание се превърнеше в пълен кошмар още преди да е започнало истински? Най-добрата ти приятелка се сгодява само веднъж в живота (дано... и ако тази приятелка беше Леа, тогава определено беше така) и тя щеше да си дава вид пред Леа, че си изкарва добре, пък ако ще и да умре. Кое то като нищо можеше и да се случи.

Беше успяла да не се задълбочава в размишления за иронията на цялата ситуация, но фактът, че седеше пияна и полудрогирана на някакво карибско летище, докато местните тийнейджъри я бяха ограбили и бяха оставили като сляпа, беше подтикнал известни разсъждения. В края на краищата, намираще се там най-вече, защото бившият ѝ приятел беше планирал това пътуване, за да ознаменуват петата си годишнина. Само че след като въпросният приятел я беше напуснал заради девствената си тренировка и водачка на мажоретките, беше предложил на Еми тази ваканция като един вид утешителна награда.

Самоуважението на Еми ѝ беше подсказвало да прояви достойнство и да му каже да се измита по дяволите, веднъж и завинаги, но всичко беше напълно платено и напоследък тя беше подложена на стрес заради новата работа и ами беше си струвало да приеме предложението само заради възможността да намекне, че отива с ново гадже.

— Сериозно, Ем, ти иди. Всичко е уредено и платено. Ще ти се отрази добре — беше казал Дънкан, когато се отби да си прибере дивидитата и последните останали чифтове долно бельо в седмицата след завръщането на Еми от Париж. Пътуването беше свършено от делова гледна точка, но още ѝ беше малко криво, задето Пол я беше отблъснал така недвусмислено — да не говорим пък за очевидната ѝ роля в това, че го беше пропъдила с всичките тези приказки за бебета. Не помогна и това, че Дънкан изглеждаше невероятно здрав, спретнат и щастлив — вероятно в най-добрата си форма, откакто го познаваше. Гадина.

— Какво? Вие с водачката на мажоретките още не сте готови за пътуване заедно ли? Или тя не вярва и в предбрачните пътешествия?

Той беше въздъхнал, сякаш за да намекне, че точно това е очаквал от Еми, беше й връчил папка с пълна програма за пътуването и я беше целунал набързо по бузата.

— Върви. Събери малко слънце. Никак няма да ми е приятно всичко това да отиде на вятъра.

— Благодаря ти, Дънкан, точно това ще направим. — Наблегна на множественото число, разбира се. На него и окоето му не беше мигнало.

Копеле.

Еми го мразеше, задето я беше насърчил да замине, но повече мразеше себе си за това, че беше приела предложението му. Можеше просто да зарече цялата идея, но лекомислено беше попитала приятелките си какво мислят за едно „солово“ пътуване до Холандските Антили.

— Солово ли? За какво, да му се не види, ти е да ходиш там сама! Особено като се има предвид фактът, че имаш две най-добри приятелки, които седят точно тук, една от които току-що се е сгодила. Мисля, че ще бъде проява на истинско пренебрежение от твоя страна да не ни поканиш — изсумтя Адриана.

Не особено изненадващо, Леа беше проявила по-голяма сдържаност.

— О, моля те, не е кой знае какво. И освен това точно в момента в работата е доста натоварено. Редактирам първия си истински голям автор. И не мисля, че Ръсел ще се зарадва особено, ако го зарече за Четвърти юли.

Еми кимна:

— Виждаш ли? Леа е прекалено заета, а съм сигурна, че и ти имаш, въ... разни неща за вършене. — Никоя нямаше ясна представа какво прави Адриана по цял ден, но между тях съществуваше негласно споразумение никога да не засягат тази тема. — Освен това резервацията е само за двама.

Независимо от взетото вследствие раздялата решение, Еми нямаше особено желание да прекара седмицата в ходене на „разузнаване“ за мъже или в танцуване по масите в местните нощни клубове. Париж и цялата неприятна история с Пол бяха сериозен удар

върху самочувствието ѝ: последното, което искаше, беше Адриана да я подтиква денонощно да ходи на лов за мъже.

— Двама, трима, каква е разликата? Нищо, което да не може да се уреди с едно кратко телефонно обаждане. И, Леа, скъпа, изобщо не ме интересува колко си заета с работа, по дяволите. Колкото до Ръсел, той просто ще трябва да разбере, че най-добрите ти приятелки се радват за теб и искат да направят нещо в твоя чест. — Адриана се усмихна широко на двете момичета. — Е, това го уредихме. Кога заминаваме?

Нещата бързо се бяха влошили, откакто тръгнаха от Ню Йорк, макар че подробностите вече малко им се губеха. Бяха взели полета в шест сутринта от „Ла Гуардия“ до Маями и по някакъв начин, противно на всякаква преценка, логика или разум, Адриана беше успяла да ги убеди да пият „Блъди Мери“ по време на полета. Коктейли „Блъди Мери“ в осем и четирийсет и пет сутринта. Което, макар че на Еми никак не ѝ се искаше да признае, се беше оказало доста приятно. Доста лесно бяха успели да изгълтат второто и третото питие и когато се приземиха на летището в Кюрасо, престоят в Маями вече им се струваше като малко повече от неясен сън. Единственото солидно доказателство, че наистина се е случил — тъмните очила „Гучи“ за двеста долара, които Адриана беше настояла, че Еми трябва да си купи от безмитния магазин — току-що се беше изпарило. Куфарът на Еми също беше изчезнал, но миниатюрните хапчета, които Адриана беше настояла двете с Леа да пробват постигаха магическото си въздействие: на Еми не ѝ пукаше от нищо — куфар, слънчеви очила, *каквото и да е*.

Момичетата седяха тежко отпуснати на куфарите на Адриана и Леа и двата като по чудо бяха налице и непокътнати — на жестоко препичащото следобедно слънце.

— Я повторете къде сме? — попита Леа, като дърпаше безуспешно карираната кърпа, която беше вързала около косата си. — Май не мога да си спомня.

Адриана вдигна поглед:

— Ямайка?

Разкикотиха се и двете, сигурни, че Ямайка не е правилният отговор, но без да могат да си спомнят кой е.

Еми измъкна папката от ръчната си чанта и зачете:

— Аруба, Бонер, Кюрасо. Азбучните острови^[1] на Холандските Антили. На сто и трийсет километра от брега на Венецуела. Население...

Адриана вдигна ръка:

— Отегчена съм.

— Започвам да си спомням — несигурно каза Еми. — В момента сме в Кюрасо. Полетът ни от Маями беше отложен и си изпуснахме ферибота до Бонер. Заседнали сме тук.

— Стига с това черногледство, момичета! — пропя Адриана. — Ще направим страхотен тен. Ще се срещаме с готини, страстни холандци. — Пауза. — Холандците страстни ли са?

— Холандци ли? Не знаех, че в Ямайка има холандци! — изписка Леа по твърде нетипичен за нея начин. Адриана се ухили широко и двете момичета плеснаха вдигнатите си длани една в друга за поздрав.

Слепоочията на Еми пулсираха от болка, а кожата ѝ сякаш пламтеше като огън.

— Осъзнайте се, хора. Трябва да се измъкнем оттук.

В крайна сметка можеха и да не изпаднат в подобно положение, ако фериботът не беше изчезнал. Момичетата бяха слезли от самолета в Кюрасо, леко пийнали, но в пълно съзнание, и бяха стигнали до гишетото с билети на ферибота. Нещата бяха започнали да се скапват едва когато Еми учтиво беше поискала три билета.

— Не — с очевидна радост в гласа заяви дебела чернокожа жена, облечена с широка, висяща от раменете хавайска рокля и сандали. — Отменен.

— „Отменен“ ли? Какво искате да кажете с това „отменен“? — Еми упорито се постара да я изгледа гневно, но фактът, че брадичката и едва стигаше до горния край на гишетото, обезсмисляше изцяло желанието ефект.

Жената се усмихна. Нелюбезно.

— Няма повече.

Мина още час, докато успеят да съберат достатъчно информация, за да стигнат до заключението: първо, че в някакъв момент беше имало ферибот, второ, че ферибот вече няма, и трето, че единственият начин да изминат петдесетте километра беше да летят с една от двете местни

авиолинии, които носеха влудяващите названия „Бонер Експрес“ и „Диви Диви Еър“.

— По-скоро бих умряла, отколкото да летя с нещо, наречено „Диви Диви“ — заяви Адриана, докато оглеждаха разположените едно до друго билетни гишета на авиокомпаниите, всяко от които се състоеше от един-единствен служител и масички за карти на колелца.

— Едното не изключва другото — каза Леа. Тя взе изписан на ръка пресниман лист хартия с актуалното разписание. — О, чакай, това би трябвало да те накара да се почувстваш много по-добре. Тук пише, че обновените и ремонтирани шестместни самолети са много надеждни.

— Обновени и ремонтирани? Шест места? *Надеждни*? Това е най-подходящото шибано прилагателно, което тези хора могат да измислят, а ние им поверяваме живота си? — Само три минути дяляха Еми от решението да зареже цялата тази безнадеждна идея и да се качи на следващия полет обратно за Ню Йорк.

Леа не беше свършила:

— О, чакайте, вижте, тук има снимка. — На гърба на разписанието беше закрепена с кламер изненадващо качествена снимка на самолет. Много шарен самолет. Почти флуоресциращ, всъщност. Леа подаде снимката на Адриана, която размаха отвратно ръце и запали цигара. Всмукна дълбоко от цигарата и я подаде на Леа, които посегна инстинктивно към нея, преди да си спомни, че пече не пуши.

Адриана издиша дима:

— Не ми я показвай. Моля те! Не съществува разбираемо, въобразимо, приемливо оправдание защо един самолет трябва да изглежда като рокля на Пучи! — Тя отново погледна снимката, вдиша дима и едновременно с това изстена. — О, господи, това е хеликоптер. Не мога да летя с хеликоптери.

— О, съвсем определено ще го направиш — пропя Леа. — Дори ще те заставим да решиш с кой. „Бонер Експрес“ — това е онзи, който прилича на картина от Джаксън Полак, в случай, че си се объркала — има полет в шест, а „Диви“-„Пучи“ лети в шест и двайсет. Кой предпочиташ?

Адриана изхленчи. Еми погледна Леа и завъртя очи.

Адриана зарови из портмонето си и подаде на Леа платинената си кредитна карта „Американ Експрес“.

— Напрани резервации за този, с който според теб имаме най-добри шансове да оцелеем. Аз ще намеря нещо за пиене.

След като купиха три билета с помощта на неразгадаема комбинация от холандски гулдени, долари и пътнически чекове, тъй като не се приемаха кредитни карти, Еми и Леа се огледаха за място за сядане. Изглежда, че летище „Хато“ не разполагаше с особени удобства и местата за сядане не правеха изключение. Летището представляваше прашна, открита конструкция, която противно на всички предвиждания не предлагаше дори един квадратен сантиметър сянка, която да ги предпази от жестокото пладнешко слънце. Твърде изтощени, за да продължат търсенето, момичетата се върнаха до малкия участък от настилката, където бяха седели преди — място, което можеше да служи като тротоар, площадка пред някой от хангарите или паркинг. Тъкмо се бяха сринали върху куфара на Адриана, когато тя, стиснала найлонова торбичка и с тържествуващо изражение на лицето, се тръсна до тях.

Еми грабна торбата от ръцете ѝ:

— Никога в живота си не съм имала толкова отчаяна нужда от вода. Моля те, кажи, че не си купила само една бутилка! — Вътре имаше само една стъклена бутилка с електриково синя течност. — Купила си тонизираща напитка вместо вода?

— Никаква тонизираща напитка, *querida*. Синьо кюрасо. Ммм. Не изглежда ли съблазнително? — Адриана свали пристягащите се с връзки на глезените балетни пантофки с равна подметка, при което се показа розовият ѝ педикюр, и подпъхна долния край на късото си потниче под долния край на сутиена си. Макар да беше виждала този стегнат корем и лишени от всякакви тлъстини бедра милион пъти, Еми не можа да се сдържи и я зяпна. Адриана учтиво се престори, че не забелязва. Кимна към бутилката: — Местен специалитет. Добре е да започнем незабавно, ако възнамеряваме да сме се натряскали до забрава преди излитането.

Леа взе бутилката от Еми.

— Тук пише, че синьото кюрасо е сладък син ликьор, приготвен от изсушената кора на горчиви портокали, и че се използва в коктейли, за да им придава цвят — прочете тя от етикета.

— А, така ли. И какво значи? — попита Адриана, като втриваше голяма колкото петцентова монета капка хавайско тропическо плажно масло в и без друго златистите си рамене.

— Какво ли? Значи, че това е просто оцветител за храна с алкохол в него. Не можем да пием това.

— Наистина ли? Аз мога. — Адриана развъртя капачката и отпи дълга глътка.

Еми въздъхна:

— Значи няма вода? Готова съм на убийство за малко вода.

— Разбира се, че няма вода. Обиколих цялото летище. Единственото магазинче беше затворено — изглежда, за постоянно с табела, на която пишеше „Не“. В един момент видях нещо, което можеше да е бар, но със същия успех можеше да е ресторант, и някакво място, което по предназначение трябваше да е ресторант, но приличаше на центъра на Багдад. До изхода за полетите на „Диви Диви“ обаче имаше сгъваема масичка за карти, обслужвана от любезен господин, който заяви че това било безмитен магазин. Той имаше десетина стека от нещо наречено „Ричмънд Ултра Лайтс“, няколко смачкани тоблерона, по една бутилка „Джим Бийм“ и ей това нещо. Избрах това. — Тя подаде бутилката на Еми. — О, хайде, Ем. Отпусни се малко. На почивка сме!

Еми пое бутилката, втренчи се в нея и отпи дълга глътка. Имаше вкус на развален изкуствен подсладител. Отпи отново.

Адриана се усмихна, горда като родител на представление на шестокласници.

— Така ви искам! Леа, скъпа, пийни си. Ето, заповядай... А сега, момичета, имам малък подарък за вас.

Леа се насили да преглътне и потръпна.

— Познавам това изражение. Моля те, кажи ми, че не си вмъкнала контрабандно нещо наистина незаконно. Ако *това* — тя широко размаха ръце — им е международното летище, представяш ли си как изглежда затворът?

Невъзмутима, Адриана измъкна от джоба на джинсите си флакон в червено и бяло с форма на голямо капсуловидно хапче. Отвъртя капачката и изгърси три таблетки. Едната изчезна в гърлото ѝ. Подаде по една на приятелките си.

— Малкият помощник на мама — пропя тя.

— Валиум? Откога вземаш валиум?

— Откога ли? Откакто решихме да летим със самолет, който прилича на увеселително влакче.

Е, това беше достатъчно да убеди Еми. Тя преглътна кръглото оранжево хапче и го прокара с малко синьо кюрасо. Загледа как Леа направи същото и после всичко отново придоби по-меки очертания.

Мина час, после още един. Еми първа отвори очи. Прасците ѝ бяха покрити с яркорозови петна, а на земята имаше шест празни бирени бутилки. Смътно си спомняше как към нея се беше приближил мъж, с провесена на врата хладилна чанта. Той също нямаше вода, но продаваше бира в кутийки, носеща съмнителното име „Амстел Брайт“^[2]. Тогава ѝ се беше сторило добра идея, но бирата, синьото кюрасо и валиумът в съчетание с над трийсетградусова жега и липсата на вода вероятно не беше най-мъдрата постъпка. Еми се опитваше да не си представя колко различно щеше да бъде това пътуване, ако беше дошла с Дънкан, а не с откачената си бразилска приятелка.

— Адриана, събуди се. Леа? Мисля, че е време да се качваме на самолета.

Леа отвори едно око без да помръдне и мускулче и вдигна изненадващо ясен поглед:

— Къде сме?

— Хайде, трябва да се размърдаме. Единственото по-лошо нещо от това да се качим на онзи самолет, е да спим тук тази вечер.

Това, изглежда, ободри всички. Със залитане успяха да потеглят всички заедно в правилната посока.

— Леле, страхотни проверки за сигурност имат тук, няма що — промърмори Леа, докато момичетата с криволичене си проправяха път към черната дъска, на която пишеше: „Бонер Експрес, шест сутринта“.

— Просто обожавам летища, които не ти създават неудобства с разни рентгени и детектори за метални предмети.

Качиха се на шестместния самолет след съвсем кратка драматична сцена, без особено драматични препятствия, навличайки си само странен поглед от страна на пилота, когато той видя как Адриана бързо пресуши на един дъх последните остатъци от кюрасото и се свлече до прозореца. Полетът дори не беше особено ужасяващ, макар че Еми заръкопляска заедно със спътниците си, когато колелата на самолета се допряха до пистата. Естествено, колата и шофьорът,

които трябваше да ти чакат по план, не можеха да бъдат открити никъде из летище „Фламинго“ в Бонер, а куфарчето с козметичните принадлежности на Адриана някак беше изчезнало по време на двайсетминутното пътуване, но изглежда, че на всички вече им беше безразлично.

— Цялата тази история с изгубването на по един куфар при всеки полет допринася за пътуването с малко багаж — равнодушно сви рамене Адриана.

Когато слязоха от таксито пред хотела, бяха будни вече от почти двайсет и четири часа, бяха се напили, изтрезнели, бяха изгубили две чанти и бяха летели с авиокомпания, чието име звучеше като детско стихче, от летище, което със сигурност не би издържало и най-снизходителната инспекция на асоциацията за контрол на гражданските полети. За щастие, курортът изглеждаше точно толкова елегантен и спокоен, колкото в дадената ѝ от Дънкан папка с информация и на Еми ѝ идваше да разцелува служителя на регистратурата, когато той замени резервацията им с апартамент с две спални. Леа вече беше рухнала, напълно облечена, на леглото в по-малката спалня, а Адриана имаше вид сякаш се готви да направи същото, но Еми беше твърдо решена да се изкъпе, преди да потъне в безпамятен сън.

— Ади, може ли да взема назаем нещо, с което да спя? — провикна се Еми от огромната мраморна вана. Вече беше изсипала цялото миниатюрно шишенце с шампоан за тяло във водата и то се беше разпопило обилно, изпълвайки цялата баня с аромат на евкалипт.

— Взимай каквото искаш, само остави моравия копринен комплект бельо и халата за мен. Този комплект ми носи късмет.

— Гладна ли си? — провикна се отново Еми.

— Умирам от глад. Нещо от обслужването по стаите?

Еми влезе в стаята на Адриана по хотелска хавлия за баня и чехли и започна да рови в куфара ѝ. Измъкна черни жартиери и мрежести дълги чорапи и ги вдигна:

— Нямах ли просто чифт боксерки или нещо от този род?

— Еми, *querida*, в случай че не знаеш, боксерките са за момчета.

— Тя с усилие се изправи до седнало положение и пъкна ръка в куфара си. — Ето, сложи тези.

Еми взе бледолилавите копринени изключително женствени дамски боксерки и вървящото в комплект с тях бюстие от същата материя, и ги вдигна:

— Наистина ли някой носи това, когато е сам в апартамента си и просто иска да се чувства удобно?

Адриана издаде деликатното си женствено сумтене:

— Едва ли. Приличат на нещо, което баба ми би носила. Всъщност, мисля, че тя ми ги подари. Аз обикновено нося тези. — Тя нахлузи през главата си дълга пурпурна камизолка: меката като коприна тъкан се движеше около тялото ѝ, сякаш беше течна.

Еми въздъхна:

— Знам, че не бива да те мразя, задето имаш свършено тяло, но е така. Наистина, наистина те мразя.

— Скъпа, ти също можеш да имаш такива. — Адриана обгърна със свити длани гърдите си и ги повдигна, при което нощницата ѝ се плъзна нагоре по бедрата и разкри изцяло епилирано бразилско тяло — за десет бона и няколко часа под вълшебните ръце на доктор Крамър. — Тя погледна надолу и отново стисни всяка от двете си гърди. — Толкова се радвам, че отидох да ми ги коригират, когато легализираха силикона. Много по-естествено е, не мислиш ли?

Еми се възхищаваше — о, по дяволите, обожаваше ги — на имплантираните гърди на Адриана още от мига, в който тя се върна с тях след коледната ваканция във втори курс. Трябва да се признае, че не изглеждаха толкова свършени, когато едната от тях започна да тече четири месеца по-късно и се наложи Еми да закара на пожар Адриана в спешното отделение и да седи с нея цяла нощ, докато чакаха да дойде пластичен хирург, за да възстанови провисналата ѝ лява гърда. Но сега? Заменянето на физиологичния разтвор със силикон се беше оказало добро решение, макар да беше означавало още цели четири денонощия, през които Еми трябваше да се грижи за приятелката си. Бяха безупречни. Толкова приятно закръглени, пълни и красиви, без да изглеждат ни най-малко изкуствени... е, може би изглеждаха мъничко изкуствени, но само за онези, които познаваха Адриана отпреди и както самата Ади беше казала през смях: „Сложиш ли ги, истински са“. Истински, изкуствени — на кого всъщност му пукаше, когато бяха толкова дяволски свършени?

Еми се беше питала хиляди пъти, десетки хиляди пъти, какво ли щеше да е да притежава такива гърди. Или да си го кажем направо, каквито и да е гърди. Винаги се беше чувствала достатъчно доволна от собственото си крехко тяло, чувствайки се все по-доволна от фигурата си, докато остаряваше и си даваше сметка колко рядко се случва една жена да си остане слаба по такъв естествен начин. И все пак, макар да си даваше сметка колко жени бяха готови на убийство, за да имат нейната обмяна на веществата, слабите ѝ като клечки бедра и малък задник и лишена от всякакви тресящи се тлъстини горни части на ръцете, тя копнееше да узнае какво ли е да имаш тяло на жена с цялата мекота и извивки, по които мъжете толкова си падаха. Когато имаше пред погледа си гърди като тези на Адриана, Еми си представяше чекмеджета, пълни със секси сутиени, украсени с дантели, къси рокли, които бюстът ѝ можеше да изпълни; цял един свят, богато населен с горница на бански без подплънки; тотална невъзможност да пазарува в детския отдел, защото гърдите ѝ никога нямаше да се вместят в тениска за малко момиченце. Мечтаеше си никога повече да не чува подмятания и да носи рокли без презрамки, без първо да им сложи подплънки и поне веднъж някои мъж да се втренчи в гърдите, а не в очите ѝ.

Разбира се, никога нямаше да има смелостта да го направи. Дори докато оглеждаше гърдите на Адриана тази вечер, знаеше, че никога няма да разбере какво ли е самата тя да има такива. Това чисто и просто не ѝ беше в стила. Разбираше, че не би могла да разчита на тези гърди, за да съблязнява погледите; че привлекателността ѝ за мъжете се коренеше в нейната деликатност, в естествената грациозност, произтичаща от това да има такова дребно тяло, в начина, по който физическата ѝ крехкост ги караше да си дават още по-ясно сметка за собствената си физическа сила и мъжественост, а не в нещо толкова явно сексуално като големите, красиви гърди.

Еми въздъхна. Дръпна кърпата от главата си и я хвърли на пода.

— Като премисли, какво ще кажеш да пропуснем вечерята тази вечер? Не мога да се помръдна.

Адриана вдигна ръце към сърцето си:

— Сякаш изобщо трябва да питаш. По-малко храна днес означава по-добре изглеждащо в бикини тяло утре.

— Добре казано. Лека нощ, Ади.

— Лека нощ, Ем. Надявам се сънищата ти да са изпълнени с фантастични чужденци. Не си мисли, че просто сме забравили за това...

Но преди да успее да продължи, Еми се предаде на съня.

Адриана чувстваше как Леа я наблюдава, докато извади цигара от плажната чанта, запали я и бавно вдъхна дима. Беше жестоко да пушиш пред някого, на когото това липсваше толкова много, признаваше го, но по дяволите, бяха на почивка.

Нямаше причина Леа да не може да си достави малко наслада и да зарече отново цигарите, когато се прибере у дома; в крайна сметка, Адриана го правеше непрекъснато.

— Искаш ли една? — попита Адриана с лукава усмивчица като протегна ръка към шезлонга на Леа.

Леа я изгледа гневно, а после се приведе напред.

— Дай само да я помириша — каза тя, потапяйки лицето си в струйката дим. Изстена, дрезгавият ѝ глас прозвуча още по-дълбоко от обикновено: — Боже мой, приятно е. Ако разбере, че ми остава да живея само още година или пет, или десет години, кълна ти се, най-първото, което ще направя, ще бъде да си купя пакет цигари.

Еми разтърси глава, при което няколко кафяви къдрици се измъкнаха от конската ѝ опашка. Тя оправи банския си костюм — спортно изглеждащ син костюм от две части, който приличаше повече на екип за тренировка, отколкото на бикини, и каза:

— Вие двете сте просто отвратителни с тези цигари. Никой ли не ви е казал какъв гаден навик е това? Адски противен.

— Добро утро, слънчице! Просто преливаш от радост тази сутрин, нали? — подметна Леа. Тя пресуши остатъка от портокаловия си сок и придърпа сламената си чанта върху шезлонга. — Боже мой, нямам търпение да събера малко слънце. Можете ли да повярвате, че вече е юли, а аз още не съм се изтягала да се пека през това лято?

Адриана театрално огледа Леа от горе до долу:

— О, човек никога не би се досетил — подметна тя. — Този полупрозрачен цвят, който имаш, работи изцяло в твоя полза.

— Смей се, щом трябва — пропя Леа, изглеждайки истински щастлива за пръв път от седмици, — но ще видим кой ще се смее след

двайсет години, когато от лицата и на двете ви са изрязали огромни кожни ракови образувания и са ви инжектирани огромни количества ботокс, заради всичките тези бръчки. Направо нямам търпение.

Адриана и Еми наблюдаваха като в транс как Леа методично измъква от чантата си две шишета и една тубичка със слънцезащитен крем. Първо нанесе гъст крем „Кларинс“ със слънцезащитен фактор 50 върху всеки непокрит сантиметър плът от пръстите на краката до раменете си, като внимателно дръпна назад черния си бански костюм от две части и втри лепкавото мазило в местата около банския си. Когато приключи тази изтощителна задача, тя се напръска цялата с аерозолен флакон „Нютроген“, също със слънцезащитен фактор 50, от който около нея се образува нещо като пласт лека мъгла, за да „гарантира, че не е пропуснала нито едно местенце“ — обясни тя на заплепената си публика. След като тялото ѝ беше успешно намазано с крем и напръскано със спрей, тя се залови с лицето си, като с масажирани движения втриваше малки локвички от някакъв превъзнесен, вносен френски слънцезащитен крем в бузите, челото, слепоочията, клепачите и шията си. Събра косата си в хлабав кок, покри я със сламена шапка с периферия колкото на кръгла масичка и си сложи чифт огромни, снабдени с кожена лента за окачване на врата слънчеви очила.

— Ммм — въздъхна тя, като протегна ръце над главата си, внимавайки да не събори шапката. — Прекрасно е.

Адриана хвърли поглед към Еми и забели очи. И двете се усмигнаха. Леа си беше особена, не можеше да се отрече, но нейният ритуал действаше успокояващо и на двете им дори само с това, че беше толкова типичен за нея.

— Добре, момичета, стига празни приказки. Налага се да обсъдим нещо — обяви Адриана. Знаеше, че Леа няма особено желание да говори надълго и нашироко за годежа — пределно ясно беше дала това да се разбере по време на предишния прекаран на плажа ден, с непрестанното си нервно бърбене за новия изключително важен автор, който ѝ бяха възложили да редактира (точно онзи вид нервно бърбене, който момичетата сега просто „изключваха“ от съзнанието си, след като толкова много години бяха чували Леа да казва: „Напълно се провалих на този годишен изпит“ и „Никога няма да успея да предам този ръкопис навреме“ само за да стават свидетели

как непрекъснато изкарва отлични оценки през време на цялото следване в колежа и получава повишение след повишение в службата) и състоящи се от една дума отговори относно предстоящата ѝ женитба — и затова реши да я остави на спокойствие. Засега.

— Не знам за теб, Леа, но знам, че аз искам да науча още подробности за пътуването на Еми до Париж — изчурулика Адриана, като гледаше настойчиво Еми. — Градът на любовта. Предполагам, че има много за разказване.

Еми изпъшка и остави екземпляра си с меки корици на „Лондон е най-хубавият град в Америка“ разтворен с кориците нагоре на гърдите си.

— Колко пъти трябва да повтарям? Няма нищо за разказване.

— Лъжи, само лъжи — каза Леа. — Спомена нещо за някой си Пол. Кое по една случайност не ми звучи като особено чуждестранно име, но може би ти можеш да хвърлиш известна светлина върху въпроса?

— Просто не разбирам защо и двете непрекъснато ме карате да преживявам отново това — каза Еми с умолително изражение. — Садистично е. Разказах ви цялата история: полуаржентинецът, полубританецът Пол, добре облечен, доста пътувал и като цяло изключително чаровен и привлекателен, избра партито по случай рождения ден на бившата си приятелка пред секса с вашата вярна приятелка.

— Сигурна съм, че има друго обяснение. Може би той просто...

Адриана прекъсна онова, което със сигурност щеше да бъде изключително тактичното, безумно измамно заиграване на Леа с предположенията от типа „може би“.

— Моля те! Има само едно обяснение за случилото се, онази вечер, ако предположим както в случая, че Пол е както хетеросексуален, така и мъж. Еми, бъди честна. Искаше ли да правиш секс с него онази нощ? Изпитваше ли похотливо желание към него? Неподправено и истински ли *копнееше* за тялото му?

Еми се засмя неловко:

— Ау. Не знам как да отговоря на това. Предполагам? Да, сигурно. Поканих го да се качи горе броени часове след като се запознах с него, нали така? На практика му налетях.

— И като казваш, че си му „налетяла“ искаш да кажеш, че „нервно и изтънчено си му предала — или си се опитала да му предадеш, — че би ти харесала идеята за още едно питие“. Права ли съм?

— Ами може би — подсмръкна Еми. Беше твърдо решена да не споделя истинската причина за скорострелното оттегляне на Пол. Ако признаеше, че е попитала Пол дали иска деца някой ден — напълно разумен въпрос, що се отнасяше до нея — Еми знаеше, че приятелките ѝ никога, ама никога нямаше да отминат това просто ей така.

— Значи всъщност не си се натъкнала на него като безгрижно, щуро падащо си по партита момиче, което е навито на всичко забавно?

— О, не знам! Вероятно не, ясно? Но защо е така според вас? *Защото не съм щуро падащо си по партитата момиче, готово на всичко.* Аз съм едно обикновено момиче, на което му харесва да свали някого, но предпочитам да опозная някого, когото наистина харесвам, отколкото да изкарам някаква бърза мръснишка история с непознат.

Адриана се усмихна тържествуващо:

— И в това, приятелко моя, ти е проблемът.

— Това не ѝ е проблемът — добави Леа, без да отваря очи. — Просто си е такава. Не всеки може да има безсмислени завоевания за една нощ.

Адриана изпусна дълга, раздразнена въздишка:

— Първо, момичета, „завоеванията за една нощ“ са за тъжни дребни хорица, които се запознават в казината на Атлантик Сити или хотелите на Средния запад. „Свалянето“ е това, което пияните момичета от женските клубове правят след пролетните си сбирки. Ние имаме *любовни истории*. Ясно? Второ, мисля, че тук на всички ни убягва нещо: не аз реших, че Еми трябва да има любовни връзки във всеки град, който посещава. Тя направи това малко изявление изцяло по своя воля. Разбира се, ако не мислиш, че можеш да се справиш с това...

Сервитърът, палаво привлекателен мъж в риза с висока яка и къси панталони в цвят каки, попита дали може да им донесе нещо. Поръчаха си маргарити и подхванаха разговори оттам, докъдето бяха стигнали, сякаш не ги бяха прекъсвали.

— Не, права си — призна Еми. — Това беше мое решение и аз ще го направя. Ще бъде добре за мен, нали? Така няма да се

съсредоточавам толкова много върху тази история с женитбата. Ще съм по-спокойна. Просто работата е там, че звучи страхотно на теория, но когато е полунощ и се намиращ в някакъв непознат хотел и се взираш в този мъж, когото едва познаваш и си мислиш, че той ей сега ще те види гола, въпреки че дори не му знаеш фамилията... Не знам, просто е... различно.

— И ако се направи с подходящото отношение, може да бъде изключително освобождаващо — каза Адриана.

— Или пълна катастрофа — допълни Леа.

— Винаги си оптимистка, нали?

— Виж, чувам, че Еми иска да направи това, и напълно разбирам защо. Искам да кажа, ако аз бях спала само с трима мъже през целия си живот и всичките са ми били дългогодишни гаджета, щеше да ми се иска да вкуся какво още има там, във външния свят. Но е важно тя да разбере, че връзките — извинявай, *любовните истории* за една нощ — невинаги са толкова фантастични — каза Леа.

— Говори от свое име. Аз винаги съм била доста доволна — усмихна се Адриана. Вярно беше в повечето случаи. Тя беше спала с толкова много мъже, че вече не можеше да ги преброи, но се беше наслаждавала на абсолютно всеки от тях.

Леа се наежи:

— О, наистина ли? Тогава предполагам, че не помпиш онзи сърфист как му беше името? Паша? — който след секс те поздравяваше, като пляскаше вдигнатата си разтворена длан в твоята, а после те нарече „кучка“, като в израза „кучко, просто поохлади страстите за минутка“, когато го попита дали иска още една чаша вино? И ли фетишизиращият краката тип, който просто искаше да ти намаже стъпалата с крем и после да ги разтърка по цялото си тяло? А кой би могъл да забрави онзи, с когото се запозна на сватбата на Изи, дето отговори на обаждането на *майка си*, точно когато ти беше на върха? Да продължавам ли?

Адриана успя да докара най-очарователната си усмивка и вдигна дясната си ръка:

— Мисля, че схващаме идеята. Обаче, скъпа приятелко, думите ти са малко подвеждащи. Няколко гнили ябълки не са причина да не ходиш в овощната градина. Това бяха само няколко злощастни изключения. Ами австрийския барон, който си мислеше, и то с право,

че купуването на диаманти в „Булгари“ е добра предварителна любовна игра? Или онзи път в Коста Рика, когато двамата със сърфиста — другия сърфист — правихме любов на плажа по изгрев-слънце? Или когато онзи архитект с великолепната мансарда с изглед към Хъдсън...

— Просто бъди наясно, че може да потръгне във всяка от двете посоки — каза Леа, като гледаше право към Еми с вдигнати вежди.

— Толкова те бива да съсипваш радостта на хората! — изпищя Адриана. — Отивам да плувам. — Тя се опита да запази лек и безгрижен тон, но всичко това вече започваше да я дразни. В края на краищата, защо Леа се озлобяваше толкова? Имаше обещаваща работа в най-престижното издателство в града, обожаващ я, преследван от всички жени годеник спортен коментатор, който виждаше само нея, и добре поддържана, елегантна външност, точно толкова съблазнителна, че да се харесва на мъжете, но не толкова съблазнителна, че жените да я мразят. Защо винаги беше толкова нещастна?

— Не се безпокой, Ади, знам, че си упълномощена развратница — каза Еми. — О, чакай, извини ме, би трябвало да кажа, че беше упълномощена развратница, нали така? Надявам се, че след като ме изтормози, не си забравила своята част от споразумението?

— Разбира се, че не — каза Адриана, като разтърси къдравата си коса. — Всъщност, мисля, че вече се запознах с бъдещия си съпруг.

Необезпокоени от подобно изказване — в края на краищата Адриана правеше подобни изявления поне по два пъти седмично — момичетата почти не реагираха.

— Хмм — промърмори Леа, като пое леденостудената си маргарита от подноса на сервитьора с двете си ръце. За миг я притисна право към челото си, преди да оближе от край до край посипания със сол ръб.

— Така ли? — попита Еми с нещо, което за раздразнение на Адриана прозвуча като снизхождение.

— Да, така отвърна Адриана лека троснато. — И макар че нито една от вас не изглежда поне малко заинтригувана, ще ви осведомя, че просто по една случайност става дума за Тобиас Барън.

Е, това наистина им прикова вниманието, слава богу. Две глави се вдигнаха рязко, за да я погледнат с благоговейно.

— Онзи Тобиас Барън ли? — попита Леа.

Да, това беше по-добре.

— Единственият и неповторим — кимна тя. — И всъщност приятелите му го наричат Тоби.

Леа невярващо изблещи очи:

— Шегуваш ли се? Изплюй камъчето, момиче. Трябва да чуем...

— Разбира се! — усмихна се Адриана. — Но първо ще поплувам набързо. Адриана се измъкна от шезлонга си като котка, протягаща се след следобедна дрямка и лениво тръгна към басейна. Това щеше да ги научи да не я приемат несериозно, помисли си тя, докато опитваше водата с пръстите на краката си. Гмурна се вътре, нарушавайки гладката повърхност на водата в пълна тишина без дори най-лекия плясък, със стегнатото си тяло и веднага заплува напред в мощен, но въпреки това грациозен кроул. Макар че не си падаше особено по моретата (солената вода действаше толкова изсушаващо на косата ѝ, да не говорим пък за всичките онези противни жилеци гадини), Адриана плуваше като риба. Майка ѝ, ужасена да не би едва проходящата Адриана да падне в басейна на жилищната им сграда, настоя Адриана да се научи да плува още преди да проходи. Това беше постигнато напълно успешно само за четири дни. Всъщност то включваше госпожа де Суза, понесла гърчещата се деветмесечна Адриана в дълбоката метър и петдесет вода, смъкнала спасителния пояс на момиченцето, застанала отстрани и гледаща как детето започна да потъва. Когато чу тази история за пръв път, в началото на тийнейджърските си години, Адриана се ужаси: „Просто си гледала как се давя?“, попита тя майка си. „Моля ти се, изобщо не беше толкова драматично — ти беше под водата само една-две секунди. После схвана какво трябва да правиш и с пляскане измъкна главичката си над водата. Малко вода в носа едва ли е чак такава травма, нали?“ — Методът не беше точно сред одобрените от доктор Фил^[3], но въпреки това беше дал резултат.

Адриана преплува десет дължини в басейна и с благодарност прие навита на плажна кърпа от един мускулест служител, възнаграждавайки го с широка усмивка. Когато се приближи към приятелките си, Еми прегъна крайчето на страницата, която четеше, и метна книгата настрана.

— Адриана де Суза, как така още не си ни казала това? В Аруба сме вече от...

— Бонер! — казаха Леа и Адриана в един глас.

Еми размаха ръце, за да ги накара да млъкнат:

— Няма значение. Вече от цели два дни сме в *Бонер*, а ти чак сега едва споменавах това? Що за приятелка е тази, дето постъпва така?

— Не е сериозно — каза тя, наслаждавайки се на изразенията на приятелките си — просто обожаваше да бави изричането на информацията до момента, в който щеше да има най-голямо въздействие — но мисля, че има потенциал.

— Потенциал ли? Списанията го наричат „по-изискана версия на Джордж Клуни“. Красив, добре възпитан, хетеросексуален, неженен...

— Разведен — добави Еми.

Леа махна с ръка във въздуха, сякаш отпъждаше насекоми.

— Една грешка в началото на двайсетте му години, продължила трийсет и шест месеца и от която не са се родили деца. По критериите за разведени мъже, той едва покрива изискванията за тази категория.

Адриана подсвирна:

— Добре, добре, изглежда, че и двете сте доста осведомени. Това значи ли, че одобрявате?

И двете занимаха ожесточено.

— Е, разкажи ни всичко за него — прошепна Еми, вероятно облекчена, че вниманието се е изместило от нея.

Адриана лекичко повдигна от стола задника си, за да опрани възглавничката под себе си, но това леко движение беше достатъчно да накара поне трима мъже да се обърнат и да я зяпнат.

— Ами да видим. Не е нужно да ви съобщавам биографичната информация — вие, момичета, явно сте запознати с нея — но, хм, той наистина е прекрасен. Запознах се с него преди две седмици на снимачната площадка на „*Градски жител*“.

Леа се претърколи и разкопча горницето на банския си.

— Какво си правила там?

— Жил ме заведе. Щях да се срещна с Анджелина и Мадокс, но вместо това срещнах Тоби. — Адриана продължи да говори и предаде разговора си с Тоби дума по дума, като може би добави няколко изречения (за да стане по-цветисто), но не пропуска нито едно. След като свърши, тя прелъстително обви устни около сламката на ивици и отпи дълга глътка от маргаритата си. Не беше абсолютно сигурна, но й

се стори, че групата симпатични мъже от другата страна на басейна я зяпа.

— Е, мислиш ли, че ще се обади? — попита Еми с нещо, което приличаше на искрена загриженост.

Малко подразнена, че приятелката ѝ изобщо е могла да си помисли, че той няма да се обади, да не говорим пък да облече тази мисъл в думи, тя изсъска:

— Разбира се, че ще се обади. Защо да не го направи?

— Оооо, някой май е малко чувствителен... — пропя Леа.

— Какво? За Яни ли намекнат? Отдавна преодолях това. — Адриана изпружи крака и вирни нагоре пръстите си, доволна от начина, по който бедрата и отзивчиво се стегнаха.

— Има ли някакво развитие с Яни? — попита нетърпеливо Еми. — Защо все аз последна научавам всичко?

Адриана въздъхна:

— Нямам представа защо предъкваме това. Дадох му номера си след часа миналата седмица и му казах да ми се обади.

— И?

— И той ми го върна. — Адриана се опита да звучи изключително отегчена от този разпит, но приятелките ѝ я познаваха твърде добре; това ѝ се беше въртало в ума цяла седмица, засилвайки още повече увереността ѝ, че вече ѝ е дошло времето да си намери съпруг. Отхвърлянето от страна на Яни — нещо, което, сигурна беше в това, никога не би се случило преди една-две години — ѝ показваше ясно, че времето ѝ изтича.

— О — беше всичко, което Еми каза. — Каза ли защо?

— Не, само, че съжалявал, но нямало да може да се възползва от номера.

— Сигурна съм, че е било просто защото той...

— Моля те — каза Адриана с небрежно махване на ръка и престорена усмивка. — *Абсолютно* не ме интересува. Инструкторът по йога Яни не е точно един от най-уважаваните холивудски режисьори на земята, нали така?

— Здравсти — каза Еми, като се изправи до седнало положение и се усмихна широко в посока на дясното рамо на Адриана.

— Какво? — Адриана се обърка за миг, докато не се обърна и не видя зад гърба ѝ да стои мъж. Доста привлекателен мъж, ако трябваше

да го признае. Какво пък, късите моряшки панталони с хавайска шарка бяха смъкнати под бедрените му кости, обгръщайки впечатляващо стегнат и плосък корем. Изсветлялата му от слънцето коса беше мокра и Адриана забеляза силните му ръце, докато той я отмахваше от лицето си. Нямаше да му се отрази зле едно бръснене, помисли си тя, а и не беше толкова висок, колкото обикновено ѝ харесваше, но като цяло беше доста привлекателен. И се усмихваше. *На Еми.*

— Хей — каза той. — Надявам се, че не прекъсвам нещо. Австралиеца! Тези ѝ бяха най-любимите. Първата целувка в живота ѝ беше с едно австралийско момче, единайсетгодишно, изпратено в Сао Пауло да отседне за през лятото при съседите на Адриана от апартамента до техния и оттогава беше спала с достатъчно негови сънародници, за да се смята за почетна гражданка на страната им.

— Разбира се, че не — измърка Адриана, като инстинктивни сви рамене назад и изпъчи гърди.

— Ами, въ, ние с моите приятели, ей там? — той посочи към масата от другата страна на басейна, където седяха трима мъже и се опитваха на не гледат — се питахме дали бихте искали да се присъедините към нас за вечеря тази вечер? — Адриана се втренчи невярващо в него. Подозрението ѝ се потвърди: той се обръщаше директно към Еми. Невероятно! Възможно ли беше този невероятно съблазнителен мъж наистина да предпочете Еми пред нея?

— Просто въпросът е там, че сме тук за едно от ергенските партита на съквартиранта ми и ами тук сме вече от три дни и започва наистина да ни омръзва да разговаряме само помежду си. Ще бъде, въ, страхотно, ако вие, момичета, се съгласите да дойдете с нас тази вечер. Никакви безумия, обещавам, просто едно страхотно местенце край плажа с хубави питиета и хубава музика. Ние черпим. Какво ще кажете?

Досега дори Еми вече беше загоряла, че австралиеца се обръща към нея, а Адриана, макар и шокирана от цялата ситуация, беше впечатлена колко бързо се окопоти Еми.

— Наистина много мило от ваша страна — каза тя с най-добрата си имитация на тона на южна красавица. — С огромно удоволствие.

Австралиеца, явно доволен, затича към бара да потърси химикалка. В мига, в който той си тръгна, Адриана умишлено реши да се държи приповдигнато. Потисна все по-усилващата се паника, че

мъжете вече не я намират за привлекателна и преглътна критичните си мисли за австралиеца — който при по-внимателно вглеждане беше доста нисък... да не говорим за тази мръсно изглеждаща набола брада: не бяха ли твърде стари за мъже, които не си правят труда да се погрижат за себе си? — и вместо това се съсредоточи върху задачата да се усмихне възможно най-широко. Навеждайки се заговорнически, тя прошепна на приятелката си:

— Еми, скъпа, това момче направо е предопределено за теб. Историята с Париж беше любителско изпълнение. Сега, приятелко моя, си заедно с експерта. Смятай се за предупреждена...

И докато Еми се изчерви, а Леа намигна одобрително, Адриана се съсредоточи да сдържи сълзите си.

Леа ровеше из чантата си, търсейки нещо, каквото и да е, с което можеше да се занимава, докато Джеси пристигне. Не можеше просто да седи там, за бога, забила поглед в пространството, но не искаше да бъде като *онези* момичета, онези, дето седяха прегърбени, трескаво загледана в екрана на миникомпютъра си „Блекбъри“. Имаше дълъг сто страници откъс от един ръкопис, който асистентът ѝ беше връчил на излизане от офиса, но тя отхвърли и тази идея: да измъкнеш ръкопис в ресторанта на Майкъл по времето за обяд беше все едно да четеш сценарий в „Кафееното зърно“ в Бевърли Хилс. Такива неща просто не се правеха. Това, което наистина ѝ се искаше да направи, беше да си сложи любимите отблъскващи останалия шум слушалки и да блокира пискливия, стържещ глас на седящия зад нея мъж, който крещеше в клетъчния си телефон. Ако беше сама или с приятели, щеше просто да помоли келнера да ги премести на друга маса, но Джеси щеше да се появи всеки момент и тя не искаше да я види как се суети. Нервността заради днешния обяд в съчетание с трополенето късно през нощта, когато съседката ѝ от горния етаж беше отишла до кухнята, беше довела до изключително недостатъчен сън през нощта, и тя копнееше да пъхне в ухото си слушалка — само една ѝ трябваше! — и да остави верния си дискмен (пълен само с най-отпускащата класическа музика и с оркестрови аранжimenti на популярни мелодии) да успокои разстроените ѝ нерви. Тъкмо размотаваше жиците, когато до масата се появи салонният управител, следван от Джеси.

— Приятно ми е да се срещнем отново — каза тя гладко, като нарочно не стана да го поздрави, а вместо това подаде ръка.

Той се наведе да я целуне по бузата. Беше инстинктивно и напълно безлично и не по-възбуждащо, отколкото да те целуне баба ти, по Леа почувства лека тръпка на вълнение. *Просто нерви*, помисли си тя.

Джеси застана до стола, който келнерът му беше издърпал напред, за да седне, и огледа сцената, сякаш за да я прецени:

— Леа, скъпа, дали бих могъл да ти създам неудобството да се преместиш на моята маса? — Той се втренчи в двамата костюмирани мъже, седящи зад нея, единият от които още говореше по мобилния си телефон, и каза не особено тихо: — По дяволите, не мога да понасям хора, достатъчно нецивилизовани, че да крещят по мобилните си телефони в ресторант.

Упрекът му остана незабелязан от нарушителите, но Леа без малко щеше да подскочи от мястото си и да се озове право и ръцете му.

— Ненавиждам този човек — каза тя, като събираше припряно нещата си, но Джеси вече беше зает да маха на салонния управител да се приближи. Едва след като отново седнаха — този път на идеално разположена маса за двама в тихия ъгъл отзад — Леа си позволи да хвърли крадешком един поглед към Джеси.

Той носеше джинси и блейзър — може би съвсем същите, с които беше облечен онзи път в кабинета на Хенри, а косата му беше разрошена. Изглеждаше добре избръснат, но небрежно измачкан, сякаш се беше постарал с външния си вид само дотолкова, че да изглежда достатъчно приемливо, за да излезе от къщи и това накара Леа остро да осъзнае колко много време беше прекарала в приготовления.

Дори Леа трябваше да признае, че от доста отдавна не беше посвещавала толкова много време на обичайните си сутрешни приготовления. Напоследък беше толкова заета и недоспала, че едночасовият график на процедурите ѝ за разкрасяване се беше сгъстил дотам, че включваше само основното: едно бързо изтъркване с кесията за баня, едно прокарване на сешоара през косата само колкото да отстрани влагата, малко набързо положена очна линия и червило в метрото. Но тази сутрин беше различна. Измъкна се от леглото, без да подремне още няколко минути, след като чу будилника, като

внимаваше да не събуди Ръсел, и оттам нататък тялото ѝ сякаш беше включено на автопилот.

Пусна водата и я остави да тече, докато си миеше зъбите: парата създаваше уютен контраст спрямо химическия студ, предлаган от климатичната инсталация. След като нагласи температурата, тя влезе във ваната и извърна лице от дръжката на подвижния душ, оставяйки водата да намокри обилно косата ѝ, докато държеше ръцете си скръстени в китките по протежение на кръста, с обърнати нагоре длани. Натри обилно косата си с шампоан с аромат на кокос, като внимаваше да не търка кожата на главата си твърде ожесточено (изсветляването на кичури е скъпо, а Леа не можеше да се отърси от терзаещия я страх, колкото и неоснователен да беше, че от много търкане може направо да ги изтрие), и веднага си сложи балсам, за да даде на косата си възможно най-много време да се навлажни. Тук също внимаваше: твърде много балсам върху кожата на главата, и косата щеше да изглежда мазна; твърде много върху корените, и балсамът щеше да подейства като котва, като притегли косата надолу и тя увисне. Докато балсамът попиваше в косата ѝ, а струята на душа стана възможно най-гореща, Леа си изми лицето е внимателно ексфолираща гъба, избърсна краката и подмишниците си и бързо прокара бърсначката над „линията на бикините“, само за изравняване — нещо, което правеше от време на време между коламаските. Както винаги, започна да обмисля какво да прави с няколкото случайни косъмчета, които забеляза върху ивицата между срамната си кост и пъпа (днес нямаше нито едно по зърната на гърдите, слава богу), убедена, че само ще израснат по-гъсти, ако ги обръсне, но ужасяваща се от идеята да ги изскубне с пинсети. Дали на другите жени им растяха косми там? Имаше неща, които намекваха, че е възможно — вариантите за коламаска, предлагани в каталога на салона за красота, който посещаваше, включваха тези области, но Леа осъзна, че макар да беше виждала стотици жени голи в училищните съблекални, общите спални помещения по лагерите, в помещенията на женския клуб и в няколкото порнофилма, които се беше наложило да изгледа заедно с различни гаджета през годините колкото от любопитство, толкова и от желание да изглежда готина, никога не се беше приближавала до гола жена достатъчно, за да огледа подробно тялото ѝ. Колко странно, че телата на мъжете бяха толкова познати, че макар и да имаше леки разлики, те

по-скоро си приличаха. Стори и се интересна мисълта, че беше имала време и възможност да докосне всеки сантиметър от тялото на един мъж, да докосне всяка повърхност и да огледа всяка частица; че макар някога мъжете да ѝ се бяха стрували толкова загадъчни, сега ги разбираше. Бяха предсказуеми. И въпреки всичко останалите жени си оставаха пълна загадка, до такава степен, че случайното зърване на голите гърди или вътрешната част на бедрото на друга жена все още можеше да бъде разстройващо.

Изплакна остатъците от балсама и си позволи миг наслада, докато топлата вода се стичаше на мощни, тежки струи по раменете, гърба и задника ѝ. Канеше се да спре душа, когато чу Ръсел да влиза с тежки стъпки. Знаейки, че трябва да е буден чак след часове, Леа се престори, че не го е чула. Заслуша се как той повдигна капака на тоалетната чиния, а после надникна и зад завесата на душа, за да го гледа, докато се облекчаваше, със затворени очи, сякаш изпълнен с блаженство или все още спящ. Дори в този уязвим момент изглеждаше великолепно, мускулест, силен и мъжествен. Той потръпна, отръска се и после промърмори нещо, което със същия успех можеше да е както „добро утро“, така и „лека нощ“ и се затътри обратно към леглото. След като се увери, че си е отишъл, Леа пристъпи в обвитата в пара баня и се подсуши с кърпата.

Какво беше най-подходящо да облече за първата си официална среща с Джеси? Цялата му аура излъчваше неофициалност, това поне беше сигурно, но тя искаше да изглежда професионално. Баща ѝ никога не беше пропускал да ѝ напомни, че по-възрастните автори от мъжки пол винаги ще гледат на нея първо като на жена, а чак след това като на редактор, и че ако иска да има някакъв шанс да спечели уважението им, не бива да подчертава женствеността си, а тъкмо обратното. Или най-малкото да не преиграваш с проявяването ѝ. Леа винаги беше следвала внимателно това напътствие, но днес — когато трябваше да има най-голямо значение, като се имаше предвид статута на Джеси като един от най-уважаваните живи писатели — просто не можеше да си облече обичайния черен костюм с панталон. Или антрацитно сивия. Нито пък морскосиния. Обичайните памучни бикини също не ѝ се струаха достатъчно подходящи: вместо това се вмъкна в еластични съблазнителни розови прашки и сутиен от мрежеста материя в тон с тях, който поддържаше съвсем малко и не

скриваше нищо. Защо не? — помисли си. Бяха по-скоро сладки, отколкото секси, а и какво лошо имаше да внесе малко промяна? Над сутиена завърза любимата си загръщаща се около тялото рокля с марката на Даян фон Фюрстснберг — дълга до коленете туника с три четвърти ръкави, изрязано деколте и абстрактен десен в яркожълто, бяло и черно. Изсуши косата си със сешоара и се гримира боса, след което добави чифт сандали с усукващи се около глезените каишки, като взе решение в полза на десетсантиметровите токчета вместо по-практичните обувки с платформи, с които ходеше на работа. Ръсел беше подсвирнал сънено, когато го целуна по челото за довиждане, но в мига, щом се качи в метрото, тя започна да се пита дали не се е издокарала твърде много за случая, а когато седна в ресторанта, вече беше убедена, че изглежда далеч повече като скъпо платена компаньонка, отколкото като стилна и въпреки това сериозна професионалистка.

За негова чест или просто поради разсеяността си — Леа не беше съвсем сигурна каква точно беше причината — погледът на Джеси си остана твърдо прикован в лицето ѝ, докато казваше:

— Къде изчезна моята невзрачна редакторка? Надявам се, че не сте си дали целия този труд само заради мен.

Леа го проследи с поглед как се настанява в стола срещу нейния и моментално съжали за избора на тоалет. Беше подготвена за сексиските коментари на Джеси — Хенри я беше предупредил за тях и ако съдеше от първата им среща и положението му на нещо като литературен еквивалент на рок звезда, предполагаше, че той ще се окаже надут глупак, но въпреки всичко това не беше готова за такава неподправена обида. Такова поведение бе неприемливо и ако го тушираше сега, работните им взаимоотношения бяха напълно обречени. Той може и да беше прочут писател, но сега беше *нейният* прочут писател, и тя щеше да се погрижи той дяволски добре да проумее това.

Леа разигра цяло представление, като огледа дрехата си и се засмя весело:

— За теб ли? Джеси, много мило от твоя страна, че забеляза, но всъщност по-късно съм на парти. — Тя направи пауза, надявайки се че звучи по уверена, отколкото се чувстваше. — Трябва ли сега аз да си направя извода, че ти си хвърлил целия този труд заради мен?

Туш. Ръцете му незабавно посегнаха към косата му и я отметнаха от лицето му.

— Да, наистина изглеждам ужасно, нали? — каза малко овчедушно. — Изпуснах по-ранния влак, а после разписанието беше адски скапано. Истински кошмар.

— Влак ли? Мислех, че живееш в града?

— Така е, но тук не мога да се съсредоточа, затова напоследък пиша в Хамптънс.

— О, това е...

Той я прекъсна с печален смях:

— Наистина адски оригинално, знам. Наех къщата миналия ноември, точно когато започваше да застудява. Едва ли ще си шокирана да чуеш, че винаги съм имал присъщо за мен негативно мнение за Хамптънс, но това беше различно: беше сиво, изолирано, идеалното място да се залостиш с компютър и бутилка „Джак“. Дни наред не виждаш жива душа, а после — пуф! — слънцето се показва за частица от секундата през май и цял Горен Ийтсайд пристига *en masse*^[4].

— Тогава защо оставаш? През юли там е истински ад на земята — попита Леа.

— Чист мързел.

— О, моли те. Това не го вярвам и за секунда.

— Повярвай го. Направо съм пуснал корени тук. Просто не мога да се накарам да изляза от къщата — което не е лошо, като се имат предвид някои обстоятелства. Освен това в апартамента над мен в града правят ремонт и шумът е нетърпим.

— Ммм — каза Леа, като взе менюто, подадено ѝ от келнера.

— Боже, отегчителен съм за самия себе си. — Джеси поклати глава и се облегна назад в стола си с шумна въздишка. — Как можеш да издържаш толкова много часове с обсебени от собствената си личност тъпащи като мен?

Леа се засмя против волята си. Макар да не ѝ се искаше да си признае, намираще го за чаровен. Тя самата винаги глупашки се беше придържала към цялата тази история със самоподценяването.

— Това е просто част от изискванията на професията — рече тя.

— Като говорим за това, сигурна съм, че ти е любопитно какво...

— Джеси — каза тя мило, прекъсвайки го на средата на изречението. — Ще имаме много време за работа, затова си помислих, че може би ще е хубаво, ако днес просто се запознаем и запазим редакторските обсъждания за другия път — каза тя.

Той се втренчи в нея:

— Сериозно ли говорите? — попита.

— Съвсем. Ако това те устройва, разбира се.

Той наклони глава и я погледна косо:

— Странна личност сте вие, нали? Редактор, който не иска да говори за книгата ми. Добре, добре, добре. За какво искате да говорим госпожице Айзнър?

Леа беше доволна от реакцията му. Пътуването ѝ до Кюрасо с момичетата не ѝ се беше видяло като кой знае колко добър начин за отпразнуване на годежа, но ѝ бе предоставило много време да обмисли каква стратегия да използва с Джеси. Знаеше, че ако изобщо се надяваше да се справи с тази работа, трябва отрано и твърдо да установи тона на общуването с него. Щеше да се наложи единствено тя да диктува както темпото, така и съдържанието на разговорите им и единственият хрумнал ѝ начин беше да го завари неподготвен. Той беше дошъл на този обяд с очакването, че новата му редакторка в новото му издателство примира от нетърпение да научи всичко за новата му книга и вероятно е прекарала цели часове, ако не и дни, подготвяйки се за това. Изглежда, не можеше да повярва, че Леа не просто е готова да отложи този момент, а и е изпълнена с желание да го направи.

— О, добре. Сигурна съм, че можем да измислим нещо, не смяташ ли? — попита тя.

Докато приключат с предястията (котлет със салата за него и костур на скара с билки за нея), вече бяха говорили за всичко, само не и за писане.

Леа научи, че Джеси е израсъл в Сиатъл, но това му струвало потискащо и прекарал двайсетте си години, работейки тук-там из Югоизточна Азия, но това също му се сторило потискащо. Разказа ѝ колко бил шокиран, когато „Разочарование“ най-напред попаднала в списъка на бестселърите и колко нереално му се струвало да спечели милиони от нещо, което според него не било нищо повече от дневник с пътни бележки и колко щур е купонът в Ню Йорк Сити, когато си

млад, културен и възпитан и много, много богат. Беше минал само малко повече от час, но на Леа започваше да ѝ се струва, че познава Джеси съвсем мъничко, сякаш започваха да създават връзка, необичайна и за двамата не романтична, разбира се, но въпреки това някак интимна. Това беше много повече, отколкото се беше надявала всеки път, когато си беше представяла този обяд, и затова се оказа още по-изненадващо, когато Джеси, мимоходом и без това ни или малко да прозвучи като изтъкване или признание, спомена съпругата си.

— Имаш *съпруга*? — попита Леа; цялото ѝ предишно хладнокръвие се изпари в един миг.

Той кимна.

— Искаш да кажеш, че си *женен*?

— Така го определят най-общо хората, да. Изненадана ли сте?

— Не. Всъщност, да. Не съм изненадана, че си женен, просто... въ... изненадана съм, че... ами, че не съм го прочела във всичките тези вестници.

Джеси се ухили и тя си помисли колко по-добре изглежда той, когато се усмихва. Някак по-млад, съвсем не толкова съсипан.

— Много ясно казано, госпожице Айзнър. Виждам, че вие също планирате да се присъедините към редиците на нас, *женените*.

Той хвърли поглед към лявата ѝ ръка и повдигна вежди.

Тя не можеше да си обясни защо, но внезапно изпита смущение. Смущение и доста силно усещане за неловкост. Как всичко се беше извъртяло толкова бързо? Беше твърдо решена да владее положението по време на целия обяд, като задава на Джеси очарователни въпроси и отговаря духовито на негови те. А сега само с небрежното споменаване на нямащия нищо общо с конкретната ситуация факт, че той има съпруга, Джеси някак беше взел положението под свой контрол.

— Десерт? — попита тя, като взе менюто и се престори, че го прелиства.

Джеси поръча еспreso за двамата. Без да пита. Което, естествено, се стори на Леа колкото дразнещо, толкова и очарователно. Тя би предпочела билков чай, ако ѝ беше позволено да избира, но беше странно приятно да не трябва да взема решение.

— И така, кажете ми, госпожице Айзнър. Коя е последната велика книга, която сте редактирали? Преди моята, разбира се.

— Е, господин Чапмън, не е нужно да ви напомням, че тепърва предстои да се види колко велика е вашата.

— Права сте. Но все още не сте отговорила на въпроса ми. Заявихте, че това е среща за запознаване и колкото до мен, аз просто съм любопитен по отношение на жената, която ще ме редактира.

— Какво точно бихте искали да научите?

— Кои са другите ви автори? Любимите ви? Кои от книгите ми са ви доставили удоволствие?

Леко смутена, Леа каза:

— Мисля, че вероятно знаете отговора на този въпрос.

— Което значи?

Леа замълча за момент и обмисли евентуалните последици от абсолютната искреност. Определено не се чувстваше задължена от морална гледна точка да каже цялата истина: просто ѝ се струваше глупаво да продължава да поддържа заблудата, че е свикнала да редактира литературни гиганти, автори на мегабестселъри. Решила да опита различен подход, тя го погледна прано и очите и каза:

— Което значи, че не се съмнявам, че сте си подготвили домашното. Знаете много добре, че вие ще бъдете най-добре продавания автор, с когото съм работила до този момент — и, разбира се за доста време напред — и също така знаете, че моят шеф, колегите ми и вероятно цялата книгоиздателска общност, смятат, че съм прекалено неопитна, за да се справя с книгата ви.

Джеси изпи еспресото си на една глътка.

— А какво мислиш ти, скъпа Леа? — попита той с играеща на устните му полуусмивка.

— Мисля, че ви е втръснало от всички глупости, съпътствали последната ви книга. Че ви е омръзнало хората просто да ви казват онова, което искате да чуете, защото сте продали много екземпляри от книгите си и те искат да продължавате да бълвате книги. Не знам защо изчезнахте през последните девет години, но подозирам, че причината не е била само в твърде многото забавления... или каквото друго там твърдяха ловците на клюки. Мисля, че търсите ново начало и редактор, който няма какво да губи. Някой млад и гладен и готов да поеме някой и друг риск. — Тя направи пауза. — Как се справям?

— Много си проникателни, Леа.

— Благодаря. — Почувства се почти възбудена от прилива на адреналин и нервна, но по приятен начин.

— И с риск да прозвуча като покровителствено настроен задник, напълно съм сигурен, че взех правилното решение.

— Така е — кимна тя.

— Знам.

— Е, сега, след като постигнахме съгласие...

Джеси махна на сервитьора да донесе сметката и когато тя пристигна, я подаде направо на Леа:

— Предполагам, че това е за сметка на „Брук Харис“?

— Разбира се — засмя се тя. Пъхна чисто новата си кредитна карта „Американ Експрес“ в малката папка и се облегна назад.

— Е, Джеси — каза тя, като извади от дамската чанта червения си кожен органайзер. — Кога ще се видим отново?

— Дързък ход, госпожице Айзнър. Не е ли редно аз да задавам въпросите? — Тонът му беше безспорно закачлив, сякаш флиртуваше с нея — факт, който Леа забеляза и който за голяма нейна почуда й хареса, но в края на краищата това беше работа, така че тя не обърна внимание.

— Свободна съм за обяд във вторник и петък другата седмица, макар че във вторник вероятно е по-добре. Разбира се, добре дошъл си да се отбиеш в офиса и после...

— Другата седмица не ми е удобно.

— О. Добре тогава. В такъв случай, по-другата. Какво ще кажеш да...

— Не, и това не ме устройва.

Леа изпита раздразнение. За кого, по дяволите, се мислеше този? Нейното издателство току-що беше похарчило три милиона долара, за да закупи онова, което не беше много повече от едно име и едно обещание, а той не смяташе, че е достатъчно важно да я удостои с присъствието си за нормален разговор между редактор и автор?

— Ти дори не ме остави да довърша — каза тя тихо.

— Съжалявам — каза той с едва потисната усмивка. — Просто въпросът е, че през следващите няколко седмици нямам планове да идвам отново в града. Неприятната случка с тазсутрешния влак затвърди решението ми. Сега можем или да изчакаме докато се върна, или, ако си навита, ще се радвам да бъда твой домакин в Хамптънс.

Леа не можеше да повярва на онова, което чуваше. Той ѝ казваше какви са възможностите за избор? Това беше абсурдно! Да не говорим, че нямаше представа как да реагира. Останалите автори, с които беше работила, винаги бяха толкова сговорчиви, толкова ценяха времето и вниманието ѝ, че сега беше изгубила дар слово. Как ли пък нямаше да пътува по два часа и половина, отклонявайки се от пътя си, за да се среща с някакъв писател! Дори самата мисъл за това беше вбесяваща. И все пак тя знаеше, че не може да се върне в службата, без да разполага с някакво по-ясно описание на романа на Джеси и приблизителен отговор кога ще може да предостави такава. Направи единственото, което ѝ хрумна, и заговори колебливо, за да спечели време:

— Ами ще трябва да си проверя графика и да ти се обадя отново — хладно каза тя.

— Той ще ти каже да дойдеш — каза Джеси.

— Моля?

— Хенри. Той ще ти каже да дойдеш. Не се безпокой, Леа, не е чак толкова далече, а аз обещавам да се грижа добре за теб. Има дори „Старбъкс“.

Леа изпита благодарност, когато сервитьорът ѝ върна кредитната карта и разписката. Внимателно сложи всяка от тях в съответното отделение на портмонето си и си събра нещата.

— Не съм те разстроил, нали? — попита Джеси. Леа имаше ясното чувство, че изобщо не му пука.

— Разбира се, че не. Просто закъснявам за друга среща. Ще ти се обадя по-късно днес или утре и ще уговоря следващата ни среща.

Той се ухили и отстъпи встрани, за да може тя да мине пред него.

— Звучи ми добре. И Леа? Опитай се да не изпадаш в паника, става ли? Ще се сработим прекрасно.

— Паника ли? — Леа си помисли да забели очи, но вместо това просто изсумтя презрително. — Ласкаеш себе си, Джеси Чапмън. Може би просто си мисля за други неща?

— Може би — призна той. Отново я целуна по бузата, но този път тя не изпита нищо. Когато излязоха навън, валеше, и докато Леа ровеше из огромната си чанта за чадър, Джеси се отправи, подтичвайки, към Шесто Авеню. — Ще говорим по-късно — провикна се, без да се обръща.

Леа кипеше от гняв. Той наистина беше самомнителен, надут кретен. Дори не си беше направил труда да я попита дали ѝ трябва такси, или да предложи да я изпрати пеша обратно до офиса — дори не ѝ беше благодарил за обяда! Не знаеше как ще успее да се справи с човек с подобно гигантско его. Можеше да бъде дипломатична и да кара по мекия начин, но предвзетият, изпълнен с възхита подход от типа „безкрайно-съм-впечатлена-от-гениалността-ви-мистър-Бестселър“ просто не беше в стила ѝ. Нито сега, нито когато и да било и определено не и заради някой, толкова неприятен като Джеси Чапмън. По дяволите, дори Адриана би могла да се справи по-добре с него, макар че никога не беше редактирала — а може би дори не беше и прочела — дори една книга през целия си живот. Тази мисъл я тормозеше по време на цялото изминаване пеша на осемте пресечки на връщане към офиса — връщане, станало още по-неприятно от това, че сега обувките ѝ с десетсантиметрови токчета бяха подгизнали. Когато влезе в сградата, вече беше готова да се откаже от цялата тази история... факт, който не си направи особен труд да скрие от Хенри.

— Влизай тук, Айзнър — повика я той, докато минаваше покрай вратата му. Нямаше начин да стигне от асансьора до офиса си, без да мине покрай този на Хенри — влудяващ замисъл, който без съмнение беше планиран.

Леа щеше да се зарадва, ако имаше няколко минути да се съвземе и честно казано да пооправи тоалета си, като добави дълга вълнена жилетка или чифт сандали, но знаеше, че Хенри вероятно си е освободил целия следобед в очакване на завръщането ѝ.

— Здравсти — изчурулика тя бодро и се настани колкото можеше по-смирено на двуместното му канапе.

Хенри я огледа от горе до долу, но слава богу, лицето му остана безизразно.

— Е? — попита той.

— Ами той определено е труден човек — каза тя, преди да си даде сметка колко невероятно тъпо звучеше това.

— Труден човек?

— Доста е арогантен — точно както ти ме предупреди, — но съм сигурна, че това не е нищо, с което да не успеем да се справим.

— Определено бих казал, че той си е заслужил правото да бъде малко арогантен, не смяташ ли? В края на краищата, той все пак

заемаше място в челната десетка на бестселърите с твърди корици в продължение на двайсет и два месеца.

— Разбира се, разбира се, изобщо нямам това предвид. Всички мина много гладко. Просто въпросът е там, че когато се опитах да уговоря дата за следващата ни среща, той безцеремонно отказа да се върне в Манхатън.

Хенри вдигна поглед:

— Той не живее ли в Уест Вилидж?

— Да, обаче твърди, че тук не може да се съсредоточи, затова е наел къща в Саг Харбър. Той просто прие за дадено, че *аз ще отида там...* — провлече Леа със смях.

— Разбира се, че ще отидеш — тросна се Хенри — нещо, което не правеше често.

— Така ли? — попита Леа, изненадана повече от ожесточения тон на Хенри, отколкото от каквото и да е друго.

— Да. Ще възложи останалите ти проекти на други редактори, ако се налага. От днес до датата, определена за издаването на книгата му, ще превърнеш това в единствен приоритет. Ако това означава да се срещате в зоологическата градина в Бронкс, защото той се вдъхновява от малките лъвчета, така да бъде. Имаш позволение ми да направиш всичко, каквото е необходимо, за да удовлетвориш нуждите му. Стига този ръкопис да бъде предаден в срок и да е годен за публикуване, не ми пука, дори да прекараш следващите шест месеца в Танзания. Просто се погрижи това да се случи.

— Разбирам, Хенри. Наистина разбирам. Можеш да разчиташ на мен. И не е необходимо да възлагаш проектите ми на друг — каза Леа, сетила се за автора на мемоари с хроничната умора, за романиста, чиято книга чакаше да бъде подписана за печат и за преквалифициралия се в писател комик-скечист, който се обаждаше с нови шеги най-малко по три пъти седмично.

За щастие телефонът на Хенри иззвъня и миг по-късно асистентката му обяви по интеркома, че се обажда жена му.

— Помисли си за онова, което ти казах, Леа — каза той, с ръка върху микрофона на слушалката.

Тя кимна и излезе почти тичешком от офиса му, почти без да обръща внимание на пронизващата болка, която чувстваше и в двете си пети. Собствената ѝ асистентка, стиснала купчина съобщения и

паметни бележки, се втурна към Леа в мига, в който тя се стовари в стола пред бюрото си.

— Този договор тук трябва да се подпише веднага, за да мога да го изпратя с „Фед Екс“ преди края на работното време, а Пабло от художествения отдел има нужда от някакви анотации за корицата на мемоарната книга на Матисън толкова скоро, колкото е в границите на човешките възможности. О, и...

— Анет, може ли това да почака за минутка? Трябва да се обадя по телефона. Би ли затворила вратата на излизане? Ще се забавя само минутка. — Леа се опита да запази спокоен и равен тон, но ѝ идваше да закрещи.

Анет, бог да я благослови, само кимна и тихо затвори вратата след себе си. Несигурна дали някога отново ще събере сили да се обади, ако не го направеше още сега на секундата, Леа вдигна слушалката и набра номера.

— Хей, това наистина беше бързо — отговори Джеси. Прозвуча като закачка. — Какво мота да направя за вас, госпожице Айзнър?

— Прегледах графика си и след като премислих, смятам, че напълно може да се уреди следващата ни среща да се състои в Хамптънс.

Той демонстрира достатъчно съдържаност, за да не прозвучи самодоволно, но Леа можеше да го почувства как се хили.

— Оценявам това Леа. През следващите две седмици ще бъда извън града, за да правя проучвания. Устройва ли те вторият уикенд на август?

Леа не си направи труд да погледне органайзера си или календара, който държеше отворен на екрана на компютъра си. Какво значение имаше? Хенри достатъчно ясно бе дал да се разбере: ако това устройваше Джеси, значи устройваше и нея.

Тя си пое дълбоко дъх и захапа палеца си толкова силно, че остави белег.

— Ще бъда там — каза тя.

[1] Азбучните острови — на английски имената на трите острова започват с първите три букви от английската азбука и името „Кюрасо“ се изписва със „С“. — Б.пр. ↑

[2] На английски „Amstel Bright“ (вместо „Light“). — Б.пр. ↑

[3] Доктор Фил — американски телевизионен водещ, психолог и автор на книги, известен най-вече с телевизионното шоу. — Б.пр. ↑

[4] En masse (фр.) — вкупом. — Б.пр. ↑

МАМА ПИЕ, ЗАЩОТО ПЛАЧА

Изи се качи преди нея в асансьора на сградата си и натисна копчето за единайсети етаж.

— Значи се опитваш да ми кажеш, че някакъв великолепен австралийски жребец те е завел на разходка по плажа, късно през нощта, след цели часове пиене и танци и че въпреки тържествения обет, който си дала пред себе си и приятелките си, извини ме за циничния език, ще се чукаш с всеки мъж, притежаващ чуждестранен паспорт — все пак не си спала с него?

— Да.

— Еми, Еми, Еми.

— Не можах, ясно? Просто не можах! Търкаляхме се по пясъка, държахме се като луди. Той се целуваше толкова добре. Свали си ризата, и, боже мой... — простена силно Еми и затвори очи.

— И? Дотук не чувам нищо лошо.

— И в мига, когато посегна да ми разкопчае джинсите, изперках. Не знам защо, просто изперках. Беше толкова... толкова странно да виждам този тип върху мен, готвещ се да влезе и мен, а дори не му знаех фамилията. Не можах да го направя.

Изи отключи вратата на апартамента и Еми я последва в малкото настлано с мрамор фоайе.

— Наистина ли току-що каза, че той се е готвел „да влезе в теб“?

— Изи... — предупредително проточи Еми. — Може ли да се съсредоточим върху въпроса? Исках да го направя, наистина исках. Бях толкова привлечена от него. Той беше абсолютно сладък и безобиден и на всичкото отгоре австралиец — идеалната краткотрайна любовна връзка за ваканцията. Но когато ножът опря до кокала, аз го накарах да спре.

Кевин вдигна поглед от бюрото в другия край на стаята, където седеше, и се усмихна:

— Този разговор звучи значително по-интересно от моята пациентка, която току-що ми изпрати имейл с описание на

консистенцията на изпращанията си. — Той затвори лаптопа и прекоси дневната, като първо целуна Еми по бузата, а след тона обгърна Изи в топла, приветстваща мечешка прегръдка. — Липсваше ми, скъпа — прошепна тихо в ухото ѝ.

Изи притисна устни към неговите и погали лицето му с опакото на ръката си.

— Ммм. И ти ми липсваше. Как ти мина смяната?

— Тъ, извинете? — прекъсна задушевния им разговор Еми. — Много ми е неприятно, че трябва да разваля това мило събиране, но тъй като вие двамата вече сте женени, а аз си нямам никого, на когото да се доверя, бих искала за малко да се съсредоточите върху мен...

Кевин се засмя и потупа жена си по задника:

— Съвсем честно. Ще метна нещата ти в спалнята за гости и ще донеса нещо за пиене. Вие, момичета, ме изчакайте отвън. — Той се отправи към кухнята, а Изи се загледа с копнеж след него.

— Отвратително възхитителен е — каза Еми.

— Знам — въздъхна Изи с едва сдържана усмивка. — Толкова адски мил е. Вероятно щеше да е непоносимо, ако не го обичах толкова много. Хайде, ела да седнем на балкона.

Еми можеше да си представи и други места, на които би предпочела да седне, вместо на столовете и масичката от ковано желязо на балкона под силното слънце на Южна Флорида, където въздухът бе натежал от влага. Например на килима точно пред централните отдушници на климатичната инсталация, ако оставеха избора само на нея. Потта по гърба и врата ѝ едва беше изсъхнала, а влудяващият сърбеж, който нападаше очите и гърлото ѝ в мига, щом напуснеше Манхатън и се озовеше на което и да е място с дървета, растения, трева, храсти или цветя, най-после беше започнал да затихва. Но би ли си позволила да се оплаче? Разбира се, че не.

— Човек спира ли *изобщо* някога да се поти тук? — обърна се Еми към Изи, която изглеждаше напълно незасегната от задушаващата горещина.

Изи сви рамене.

— След известно време свикваш. Макар че трябва да кажа, че не са много хората, които избират да дойдат в Маями през август. — Тя извърна лице нагоре, за да улови топлината на слънцето, но едва след

като намигна на Еми. — И така, значи тъкмо бяхме на онази част, в която той се е готвел да влезе в теб...

Плъзгащата се остъклена врата се отвори и Кевин, отрупан с напитки и други неща в ръце, поклати удивено глава: — Изглежда, че не мога да избягам от този разговор. Сериозно, Ем, може ли съвсем леко да претупаме това?

Докато Изи скачаше да помогне на Кевин, Еми се запита откъде ли намираще енергия това момиче. Безмилостната горещина и влага я караха да се чувства така, сякаш цялото и тяло се втечняваше: почти несъществуващите ѝ мускули сякаш се разтапяха; пот избиваше и течеше на струйки по всеки сантиметър от плътта ѝ, а цялото ужасно усещане се увенчаваше от влажна, безжизнена гъста коса. Изи някак си все още изглеждаше свежа. Отпочинала.

— Няма кой знае още колко за казване — каза Еми, като сграбчи чепка грозде от подноса на Кевин. Измъкна бутилка вода от кофичка с лед, която той беше оставил на масата, и попита:

— Нима ни да го ударим на пиянство? Мислех си, че никой от вас не е на повикване.

Изи и Кевин се спогледаха бързо.

— Да, след минутка ще отворим нещо. Но първо — Кевин подаде на Изи брезентовата плажна чанта — имаме нещо за теб.

— За мен ли? — попита объркана Еми. — Би трябвало аз да ви донеса нещо... аз съм гостенката.

Изи отвори брезентовата чанта и подаде на Еми малка кутия, празнично украсена с жълта хартия и панделки във всички цветове на дъгата. — Заповядай — каза тя.

— Това е наистина мило от страна на двама ви, но мисля, че е честно да ви предупредя, хора: ако това е някакъв талон за подарък за Match.com или наръчник за любовни срещи, или каквато и да е информация от сорта на това как да си замразя яйцеклетките, ще загазите.

Изи сигурно беше разбрала, че тя само се шегува, затова Еми се изненада, когато видя усмивката ѝ да помръква леко.

— Просто го отвори — настоя тя.

Тъй като изобщо не беше от хората, които отварят подаръци деликатно — струваше ли си наистина да складираш използвана опаковъчна хартия и панделки? — Еми с наслада разкъса опаковката.

Не се изненада, когато откри сгъната бяла тениска, сгушена сред жълтата шумоляща хартия. Двете с Изи правеха това от години, откакто станаха достатъчно големи да си изкарват собствени пари и достатъчно отговорни, за да си изпращат редовно колетти по пощата: изпращаха си една на друга тениски със забавни, противни, остроумни или просто откровено глупави надписи, като всяка винаги се надяваше да надмине последното постижение на другата. Точно предната седмица Еми беше изпратила на Изи по куриер от „Фед Екс“ тениска от нарочно протрита и осеяна с петна от неизвестен произход материя, на която пишеше: „ДОВЕРИ МИ СЕ, АЗ СЪМ ДОФТУР“, а Изи беше върнала жеста с изпратена също с „Фед Екс“ дрешка за куче — предназначена за кучета от дребна декоративна порода, но адресирана до Отис, на която пишеше: „ХАПЯ САМО КОГАТО МЕ МИЛВАТ ГРОЗНИ ХОРА“. С истеричен смях Еми насила напъха папагала в тениската и го настани пред камерата на компютъра, за да може Изи да се наслади на гледката. Всичко това правеше точно въпросната тениска още по-дразнеща.

Еми вдигна бебешката тениска.

— „Най-добрата леля на света“? — прочете тя на глас. — Не разбирам. Какво му е толкова остроумното на... — Погледът, който Изи и Кевин си размениха, я накара да млъкне наред изречението. — О, боже мой.

Изи само се ухили и кимна. Кевин стисна ръката ѝ през масата.

— О, боже — промърмори отново Еми.

— Ще имаме бебе! — изкрещя Изи, събаряйки две бутилки с вода, когато скочи да прегърне Еми.

— О, боже мой.

— Ем, сериозно, кажи нещо друго — посъветва я Кевин и челото му се смръщи от загриженост за съпругата му.

Еми си даваше сметка, че е обвила ръце около Изи, че се е вкопчила в сестра си с яростна решителност, но не беше в състояние да формулира никакви думи. Умът ѝ бързо се отнесе към места, които винаги изникнаха в представите ѝ, когато някой за пръв път споменеше нещо, свързано с бременност: към онзи ден, само преди около година, когато за пръв път беше наблюдавала раждане на живо. Изи беше облякла Еми в зелени хирургични дрехи, беше я инструктирала как да се държи като студентка по медицина и я беше въвела в родилната зала

да наблюдава съвсем нормално раждане без усложнения. Нищо от показваните в часовете по здравна просвета в шести клас видеозаписи или кървавите истории, които беше чувала от приятелки или от Изи, не я беше подготвило за гледката, на която стана свидетелка в онзи ден, и сега целият спомен я връхлетя обратно. Само че сега непознатата жена върху масата беше сестра ѝ, а тя не можеше да пропъди представата за малка плешива бебешка глава, излизаща от интимните части на сестра ѝ.

Но още преди да започне да осмисля тази представа, умът ѝ се насочи в съвсем различна посока. Сега започна мислено да изброява всички бебешки бутици и уебсайтове, които бе посещавала в продължение на толкова много години, като гукеше възторжено над пухкави обувчици и лигавничета с монограм, пълнейки въображаемата си пазарска количка с възможно най-сладурски неща. Сега щеше да има истински повод да пазарува за собствената си племенница или племенник! — но как щеше да реши? Разбира се, щеше да се наложи да купи някоя от онези малки дрешки с остроумни надписи от рода на „НИКОЙ НЕ СЛАГА БЕБЕТО В ЪГЪЛА“ и „МАМА ПИЕ, ЗАЩОТО ПЛАЧА“, но какво да кажем за онова сладко кашмирено пуловерче с обръщаща се яка или подплатените с овча кожа бебешки ботуши „Уг“, или произведената в ограничени бройки бебешка количка в бледозелено? Всички онези мънички чорапки, приличащи на цигара с марихуана, се подразбираха, както и миниатюрната хавлия за баня. Щеше да прескочи всичко, което беше твърде функционално или скъпо — нека други купуват извитите дунапренови възглавнички, които поддържат главата на бебето изправена, уредите за затопляне на шишетата с мляко или гравираните лъжички от „Тифани“, но щеше да се погрижи бебето на Изи да получи всички съществени за живота в Манхатън принадлежности. Ако не го направеше тя, кой щеше да го стори? Определено не и бъдещите родители на това бебе, които със сигурност щяха да са твърде заети да израждат бебета на *другите* хора, та да издирват най-новите, най-страхотните и най-сладките неща. Да, наистина нямаше избор. Ако изобщо имаше подходящ момент да докаже, че е на висотата на положението, то този момент беше именно сега. Щеше да изпълни повелята в надписа на мъничката тениска и да бъде най-добрата леля, която човек може да си представи. И кой знае? Може би един ден щеше да използва тези неща за собственото си бебе;

нейните деца и децата на Изи можеха да си делят дрехите и играчките, точно както бяха правили майките им цял живот. Щяха да бъдат по-скоро като братя и сестри, отколкото като братовчеди! Всъщност, след като промисли, тя осъзна, че Изи можеше да прецени нещата, така че втората ѝ бременност да съвпадне по време с първата на Еми, и тогава и двете щяха да са бременни по едно и също време. Можеха да ходят на предродилни часове по йога, а Изи можеше да обяснява какво се случва по всяка стъпка от пътя, с онзи спокоен, професионален тон, с който разговаряше с пациентките си, и когато най-после дойдеше време да родят, щяха да го направят с няколко седмици разлика, за да може всяка от сестрите да бъде край другата. Да, това беше наистина добър план, особено като се имаше предвид, че...

— Ем? Добре ли си? Каж ми нещо! — възкликна Изи, като се отдръпна.

— О, Изи, толкова се радвам за вас двамата! — възкликна Еми, изправяйки се. Тя прегърна отново сестра си, а после се хвърли в прегръдките на Кевин. — Съжалявам, просто бях толкова шокирана.

— Щуро е, нали? — попита Изи. — Самите ние още не сме свикнали съвсем с мисълта. Мислех си, че няма да е чак толкова вълнуващо, след като бременностите и бебетата са, така да се каже, нашият *живот*, но е толкова различно, когато се случва на теб, нали знаеш?

Всъщност технически погледнато, тя не знаеше. Ако нещата продължаваха както досега, можеше и никога да не узнае. Но освен това знаеше, че Изи изобщо не беше искала да каже това.

— В кой месец си?

Изи сложи ръка на скута на Еми и хвана двете ръце на сестра си:

— Не се сърди, Ем...

— Какво? Да не би терминът ти да е другият месец? Да не си една от онези откачалки, дето могат да изкарат девет месеца бременност и всички просто да си мислят, че си прекалила с поничките с пълнеж? Сега като се замисля, бях забелязала, че лицето ти изглежда малко по-подпухнало.

— В тринайсетата седмица съм. Току-що започнах второто си тримесечие. Терминът ми е през февруари.

Еми се съсредоточи върху изчисленията. Четири седмици и един месец, четири се съдържа три пъти в тринайсет...

— Бременна си вече повече от три месеца? Та нима Кейти Холмс и Дженифър Гарнър не обявиха това пред американската общественост, когато бяха бременни едва във втория месец? А собствената ми сестра чака, докато влезе във второто тримесечие!

— Ем, беше ни адски мъчително да си мълчим, но ужасно много искахме да ти го кажем лично. Исках всички да сме заедно, лице в лице, с онази сладка тениска... — Изи изглеждаше посърнала от тревога, когато очите ѝ се наляха със сълзи, на самата Еми ѝ се доплака.

— Не, Изи, недей. Само се шегувам, кълна се! Очарована съм от начина, по който ми съобщи. Нямаше да е същото по телефона — побърза да каже тя, докато по лицето на сестра ѝ се стичаха сълзи. Поколебавайки се само за миг заради Кевин, преди да си спомни, че той на практика ѝ е като брат, Еми изхлузи потничето си през главата и облече новата тениска с надписа „Най-добрата леля на света“. — Погледни — каза тя, като се обърна да се покаже на Изи, забелязвайки, че Кевин твърде любезно е извърнал поглед. — Толкова те обичам, Изи. Ела тук, за бога, и ме прегърни отново!

— Съжалявам — подсмръкна Изи, като избърса една сълза от бузата си. — Напоследък съм ужасно нервна и избухлива.

— Наистина е такава — кимна Кевин.

— Няма значение. Да празнуваме! Довечера ще ви заведе в най-добрия ресторант в Маями. Къде е най-добре да отидем? „Каменния рак“ на Дож?

Кевин се изправи:

— Винаги съм навит за малко каменни раци, но сега ще ви оставя за малко да се видите насаме, момичета. Събудете ме, когато сте готови за тръгване, и нито секунда преди това, моля ви. — Той целуна жена си по бузата и стисна рамото на Еми. — Радвам се, че си тук, Ем. И много се радвам, че най-после можахме да ти кажем. Тя се измъчваше заради това...

Момичетата го отпратиха с махване на ръка и се преместиха вътре на дивана, където прекараха близо два часа, прегърнати, предъвквайки всяка подробност от новото развитие на нещата. Да, щяха да разберат пола на бебето независимо дали искаха, или не, защото неминуемо щяха да искат да видят резултатите от прегледа с ултразвук, а и двамата, очевидно, знаеха как да ги разчетат. Не, още не

бяха обсъждали никакви имена, макар че Изи обожаваше името Езра за момче и Райли — за момиче. Обсъдиха относително привлекателната идея да се дават момчешки имена на момичета и колко щеше да се подразни майка им, ако бебето не бъде кръстено на собствените ѝ родители. Еми точно беше помолила Изи да опише настоящия етап от развитието на бебето, когато Изи задряма насред изречението. Еми измъкна едно одеяло от дрешника в коридора и зави сестра си. Бедното същество сигурно беше изтощено! Да си бременна и да работиш на трийсет и шест часови смени, а и вълнението от това, да съобщиш на сестра си голямата новина. Докато се сгушваше до Изи и затваряше очи, Еми едва удържаше собствените си мисли. Да, разбира се, беше ужасно развълнувана, че Изи ще има бебе. Малката Изабел, която си смучеше палеца, докато навърши единайсет, и се боеше до смърт от паяци, и беше толкова невероятно, ужасно, безспорно лишена от музикален слух, че цялото семейство я умоляваше да не пее под душа, щеше да стане нечия *майка*. Малкото момиченце, което винаги подражаваше на изтънчените обноски на Еми и я молеше да я включи в плановете си, скоро щеше да роди свое собствено дете. Беше почти прекалено странно, за да го проумее. А когато в ума ѝ се промъкна, макар и само за миг мисълта, че по-малката ѝ сестра щеше да има бебе, а тя, Еми, си нямаше дори приятел, на когото да обича да пише имейли, ами тя веднага я прогони. Нямаше място за подобни егоистични мисли, не и когато искаш да подкрепяш сестра си и да бъдеш най-добрата леля на света. Не, тя просто нямаше да си позволи да стигне дотам, точка по въпроса.

Еми още си мислеше за същите тези неща, когато Кевин лекичко разтърси и двете, за да ги събуди.

— Не трябваше ли вие двете да ме събудите? — попита той като светна една лампа.

Изи зарови глава под одеялото и простена:

— Колко е часът?

— Почти единайсет, и не знам за сестра ти, но няма начин аз да се навия да изляза на вечеря сега. — Той се наведе и целуна Изи по челото. — Скъпа? Искаш ли да дойдеш в леглото?

— Аарргх — беше всичко, което Изи успя да каже.

— Подкрепям мнението ти — изпъшка Еми. Тя прекарваше в ресторанти по шейсет и пет часа на седмица, и винаги приветстваше

идеята да си остане у дома. Просто не ѝ действаше от пускащо да влезе в ресторант, в който и да е ресторант като клиент. Мозъкът ѝ веднага превключваше на мениджърска вълна, и тя не можеше да се съдържи да не изчисли съотношението в броя на персонала и посетителите, да отбележи колко успешно се справя барманът, да определи колко бързо се опитват да се сменят управителите. Беше по-лесно просто да си остане вкъщи и да потърси нещо в хладилника. Но после си спомни: — О, боже мой, ти чакаш бебе!

Изи се засмя и смушка сестра си в ребрата.

— Да, наистина не се шегувахме за това. Какво, да не би да се надяваше, че е просто лош сън?

— Само един поглед към приятно закръглените ти бузи и споменът ме връхлетя като вихър — ухили се Еми.

— Кучка.

— Крава.

Кевин вдигна ръце, сякаш се предава:

— Изчезвам оттук. Изи, само изгаси и затвори хубаво навсякъде, като дойдеш да си легнеш, става ли?

Изи се обърна към Еми:

— Ще ми се разсърдиш ли много, ако сега отида да си легна? Знам, че за теб на практики е обед, обаче нощната смяна снощи направо ме съсипа.

Еми въздъхна театрално и поклати глава с престорено разочарование:

— Само защото си бременна и работиш на денонощни смени, израждайки бебета по цяла нощ, не е извинение, нали знаеш. Чудесно. Предполагам, че ще оцелея и сама през следващите осем часа.

Изи сръга Еми с лакти и я прегърна:

— Утре ще съм по-забавна, обещавам.

Те подхвърлиха на Еми две хавлиени кърпи и изчезнаха секунди, след като ѝ пожелаха лека нощ — постъпка, която Еми не сметна за съвсем неприятна. Още беше малко замаяна от дрямката, но като си спомни за бременността на Изи, се изпълни с трепетна нервна енергия. Като грабна клетъчния си телефон и последния брой на „Ел“, тя слезе с асансьора до сутерена и излезе през задното фоайе до драматично осветения басейн. С изключение на двама мъже на по двайсетина години, които пиеха бира и играеха табла на една от масите, наоколо за

щастие беше пусто, затова Еми вдигна нагоре стигащите до коленете ѝ къси панталони и се тръсна на земята до джакузито, издишвайки дълбоко, когато потоци крака във вдигащата пара вода.

Набра номера на Леа.

— Божичко, радвам се да те чуя — каза Леа, след като вдигна на първото позвъняване.

— Защо? Прекрасна петъчна вечер е, а ти си сгодена за един от най-готините мъже, които съм виждала на живо. Нямах ли по-приятни неща за вършене?

— По-малката сестра на Ръсел плувкинята — е в Ню Йорк за уикенда, затова тази вечер той остана в дома си с нея.

— Ясно. Ти така предпочиташ, нали?

Леа въздъхна:

— Относително казано, да, предполагам. Тя е възхитително сладка и дружелюбна и общителна, и като цяло отвратително съвършена. Доста прилича на другата.

Еми се заслуша в познатия звук, докато Леа пъхаше в устата си никотиново драже от целофанената опаковка и го захапваше. Почти можеше да почувства облекчението на приятелката си.

— По-добре, отколкото някоя пасивно-агресивна кучка, която ще превърне живота ти в истински ад. Можеше да ти се паднат много поужасни зълви, отколкото такива, които да са дразнещо вежливи.

— Вярно. Но ми трябва нещо, за което да се оплаквам. — Пауза, дъвчене, пак дъвчене. — Какво мислиш да правиш тачи вечер? О, чакай, забравих — не си ли във Флорида?

— Определено. Тук е горещо като в Сахара.

— Как е Изи? Не съм я виждала от цяла вечност.

— Изи е... — Еми размишляваше как да каже на Леа. Знаеше, че би трябвало да звучи по-развълнувано — по дяволите, наистина беше развълнувана, но нещо в питиетата на вечеря и късния час и горещата вода, в съчетание с шока от новината на Изи беше изтощило Еми. Искрено се радваше за Изи и беше възхитена от мисълта, че ще стане леля, но не можеше да се освободи от чувството, че всеки момент ще се разплаче.

— Еми, добре ли е тя? Наред ли е всичко?

Нотката на загриженост и симпатия в гласа на Леа отключи нещо: след броени мигове сълзите се стичаха по страните ѝ.

— Еми, сериозно, кажи нещо. Какво става с теб?

— О, Леа, аз съм ужасен човек — изхълца тя. — Отвратителен човек. Злобен. Достоен за презрение. Единствената ми сестра, най-добрата ми приятелка на този свят, е бременна, а аз дори не мога да се зарадвам за нея.

— Изи е бременна? — попита Леа със сериозния си тон.

Еми кимна, а после си спомни, че говори по телефона.

— Определено. Терминът ѝ е през февруари. Другия месец ще разберат какво е.

— О, Еми — каза Леа. — Едновременно ми се иска да кажа „честито“ и „съжалявам“, така че мога само да си представя как се чувстваш.

— Не би трябвало да изпитвам друго, освен истински възторг заради тях. Разбира се, знаех, че в края на краищата ще създадат семейство, но просто не мислех, че ще е сега. Беше трудно, като се ожениха, въпреки че бяха излизали заедно по-малко време от нас с Дънкан, но бременна? Леа, та тя е малката ми сестричка!

— Знаем, знаем успокой се — каза Леа. — Просто и за секунда не си помисляй, че грешиш в което и да е от чувствата си. Разбира се, че се радваш за нея, но е напълно разбираемо, че изпитваш смесени чувства по този въпрос. Всеки би се чувствал така, особено в светлината на всичко, което се случи с Дънкан...

Точно затова Еми се беше обадила на Леа, вместо на Адриана или — пази боже — на майка си.

— Пристигам тук и цели три часа говоря за всички тези мои глупави краткотрайни връзки — буквално каканижа ли, каканижа как не мога да се заставя да спя с непознати, а Изи започва да създава идеално семейство с идеалния си съпруг на идеалната възраст. Какво ми има? — Жалостивата нотка в собствения ѝ глас накара Еми отново да избухне в плач. Този сеанс на самосъжаление ѝ се струваше приятен и ако си позволеше да се поотпусне, заслужен. Реши да проявява единствено готовност за подкрепа и буен ентузиазъм пред Изи, но това не означаваше, че трябва да имитира тези чувства пред Леа.

— Еми, скъпа, нищо ти няма. Вие с Изи просто сте на различни етапи точно сега. Това е чисто и просто въпрос на избор на време — няма нищо общо с това какви сте като хора. И, разбира се, не се съмнявам, че ще бъдеш страхотна леля и сестра, но и нещо повече,

просто знам, че ти също ще си намериш някой страхотен мъж. Идеален мъж. Ясно?

— Ясно — въздъхна Еми. Тя измъкна краката си от джакузито, навис джинсите си още по-високо, и отново спусна краката си вътре. — Зарадвай ме. Каж ми какво става с теб?

Беше ред на Леа да въздъхне.

— Не много. О, чакай, всъщност лъжа. Познай кого срещнах миналата вечер?

— Подскажи ми.

— Адриана си го е набелязала като бъдещия си съпруг.

— Срещнала си Тобиас Барън? О, боже мой! Разкажи ми всичко! Дори не знаех, че ѝ се е обадил.

— Знам, тя се държи малко странно по отношение на тази връзка. Мълчи си. Почти сякаш се бои да не я урочаса. Предполагам, че той си е ходил къщи до Ел Ей за две седмици, а сега се е върнал в Ню Йорк. Излязоха за пръв път на вечеря миналата сряда, а после отново с Ръсел и мен снощи и — само чуи това... тя още не е спала с него.

Еми ахна:

— Не!

— Наистина.

— Е, в такъв случай, какво не му е наред? На Адриана никога, *ама никога* не ѝ се е случвало да излиза с успял, прочут, привлекателен мъж и да не преспи с него — и то още след втората среща. Наистина никога.

— Знам — засмя се Леа. — Мисля, че тя сигурно наистина приема насериозно целия онзи облог, който вие двете сключихте, защото не изглеждаше той да има никакви драстични недостатъци. Беше очарователен по онзи леко угоднически холивудски маниер, но не неприятен. Вежлив, мил, и определено хлътнал по нея.

— А тя? — попита Еми.

— Тя изглеждаше обзета от благоговение пред него. Всички отидохме на късна вечеря в „Харисън“ и не съм сигурна защо си направихме труда. Двамата не можеха да откъснат очи един от друг.

— Това е наистина страхотно — каза автоматично Еми, давайки отговора, която се очакваше от нея. Разбира се, би трябвало да е щастлива, че нейната изпитваща фобия от обвързване приятелка беше

намерила истинска любов, точно както би трябвало да е развълнувана, че сестра ѝ чака бебе. Но онова, което би трябвало да стане, не се пренасяше в реалността.

— Да, ами ще видим. Тя заминава за Ел Ей другия уикенд, за да го види, така че това вероятно ще провали сделката. Тогава тя със сигурност ще прецака всичко.

— Леа! Какво стана с нашето доверие в Адриана? С вярата, че тя е съвсем пораснала, променена жена? Това не звучи твърде подобаващо за една най-добра приятелка от твоя страна — престори се на възмутена Еми, но естествено, беше възхитена.

— Да, добре де, убий ме. И двете познаваме това момиче и двете знаем, че тя не може да бъде *ничия* съпруга. Не и сега, и вероятно никога. Мило е, че иска да опита, но още не съм напълно убедена.

— Така е честно. Ти как си? Как е Ръсел? — Еми забеляза как двамата мъже си прибраха дъската за табла и си пожелаха лека нощ с леки потупвания по гърба. По-светлият с твърде дългата коса, който изглеждаше съвсем млад, прибра двете празни бирени бутилки и дъската и тръгна към фоайето. Онзи с по-тъмната коса, който беше висок към метър и седемдесет или осемдесет и носеше бяла ленена риза с къси ръкави, тръгна към нея.

— Добре. Няма много новини за съобщаване. Майките ни напълно са превключили на режим „планиране на сватбата“, но ние и двамата се опитваме да не им се пречкаме.

— Определено добро решение — промърмори Еми. С раздражение видя как мъжът метна портфейла и кърпата си на близък шезлонг и започна да си сваля ризата. При положение, че цялото пространство около басейна беше съвсем пусто, защо трябваше да се настанява точно до нея?

— Да, не сме толкова заинтересувани. Положението в службата е достатъчно напечено точно в момента, а току-що разбрах, че следващия уикенд трябва да замина за Лонг Айленд.

— Хмм — каза Еми, без да чува и думичка. Мъжът си смъкна джинсите и под тях се показаха морскосини шорти от мрежест плат и Еми с интерес забеляза, че без дрехи той всъщност изглеждаше много по-строен и слаб. Някои дори можеха да го определят като кльоцав, но Еми предпочиташе да мисли за него като за гъвкав и подвижен. Запита се дали е редно да описваш едно момче като „гъвкаво“. Той имаше

съвсем плосък корем и не особено силно развит гръден кош, но въпреки това беше привлекателен по начин, напомнящ за Джон Майър. Меланхоличен и темпераментен. Може би дори секси, ако успееш да се примириш с плътно закопчаната риза с къс ръкав.

Леа говореше нещо за Хамптънс и за някакъв нов автор, но Еми не обръщаше внимание. Беше твърде смутена от младежа, който слушаше нейните реплики от разговора, така че вместо това каза:

— Леа, тъкмо влизам вътре. Мога ли да ти се обадя след ни колко минути от горе?

— Лягам си да спя, затова нека просто да поговорим утре Ръсел...

— Звучи добре, сладурче. Приятни сънища. — Еми затвори с щракване капачето на телефона, без да изчака отговора на Леа.

Младежът ѝ се усмихна — приятна усмивка, реши тя, макар не и особено впечатляваща — и стъпи на най-горното стъпало на джакузито. Излегна се бързо вътре, явно дори не забеляза колко гореща е водата, и подхвърли:

— Ауу. Липсва ти гаджето, а?

Тя почувства как се изчервява, което мразеше.

— Не, въ, не беше гаджето ми. Нямам си гадже. Беше приятелката ми, Леа. От Ню Йорк.

Той се ухили, а на нея ѝ се прииска да убие първо него, а после и себе си. Защо винаги говореше така? Какво изобщо му и имаше в работата с кого говори тя по телефона, къде ще прекара нощта, дали си има гадже или не? Знаеше, че има сериозни проблеми с пазенето на тайна, но трябваше ли той да ѝ се присмива за това?

— А, ясно. Как се чувства Леа от Ню Йорк?

Еми не можеше да прецени дали той ѝ се подиграва, или пита сериозно, и намираще това за влудяващо:

— Леа от Ню Йорк се чувства просто прекрасно — заяви тя малко по-надменно, отколкото възнамеряваше. А после, докато люлееше пръстите на краката си в топлата вода и гледаше как това странно момче я наблюдава, изведнъж престана да ѝ пука какво си мисли той. — Тя наистина има много натоварена седмица в службата и не звучи ни най-малко толкова развълнувана от предстоящата си женитба, колкото би трябвало да бъде според мен. Кое е странно, защото годеникът ѝ е фантастичен. Тя току-що ми съобщи, че другата

ни приятелка се е влюбила до уши в прочут режисьор — и не, няма да ви кажа името му, защото съм си такава дискретна — и това е толкова нетипично за Адриана, защото тя не се отдава на мъжете, тя ги колекционира. И за капак на всичко тази вечер току-що научих, че сестра ми — моята *по-малка* сестра чака дете.

— Виж ти, звучи сякаш вие с Леа от Ню Йорк сте имали да си говорите за много неща — каза той с развеселено, но не и изненадано изражение.

— Нещо изключително лично или неуместно в някакъв друг смисъл, което да искаш да споделиш с мен? — попита Еми.

Той сви рамене и размаха ръце в жест, който казваше: „всичко е такова, каквото го виждаш“.

— Всъщност не.

— О, добре, това е очарователно — каза Еми. *Задник*, помисли си тя. Не тя беше човекът, който беше нахлул в личното пространство на някой друг и го беше прекъснал, докато говореше по телефона, а сега подхващаше разговор, нали така? Тогава защо, за бога, той се държеше така идиотски? Твърде уморена и апатична, за да разбере, Еми измъкна крака от водата и понечи да се изправи.

— Добре де, добре. Казвам се Джордж. Уча право в Университета на Маями. Онзи, с когото играех табла, ми е първи братовчед, но всъщност го чувствам повече като брат. И той току-що ми каза, че приятелката му има хламиди... и не ги е хванала от него. Да видим, какво още? Влязох в Университета на Маями само защото баща ми подръпна няколко връзки тук-там и никога не ме оставя да забравя това. А вероятно най-тъпото нещо, което някога съм правил, беше, че се ожених една нощ във Вегас, когато бях наистина адски пиян.

Е, така вече по-можеше! Не можеше да се мери с Пол по отношение на интелекта, но определено беше забавен. Еми се засмя:

— Малко в стила на Бритни.

— Всъщност напълно в стила на Бритни, чак до анулирането на брака. Макар че всъщност може би по-лошо, тъй като се бях запознал с онова момиче едва предната вечер.

— Отлично. — Еми плесна с ръце и отново потопи крака във водата. — Е, кажи ми, Джордж, какво мислиш за...

Тя млъкна на средата на изречението и застина с широко отворени очи и увиснала от почуда отворена уста, когато Джордж се материализира до нея сякаш от нищото. Преди да е имала дори един миг да помисли или да реагира, той плъзни тялото си между краката ѝ, облегна коленете си на пейката на сауната и положи устните си върху нейните. Твърде изненадана, за да направи кой знае какво, Еми отвърна на целувката му. Мигновено почувства как през тялото ѝ премина онзи отдавна забравен шеметен прилив на възбуда, същият, който изпитваше в първите дни с Дънкан, но не беше изпитвала често след първата година. Не го беше почувствала дори с австралиеца, когото успя да съблазни в Кюрасо — безспорно изключително приятно преживяване, но не се беше отдала достатъчно на магията на момента, за да изключи от съзнанието си непрестанния вътрешен монолог. Тук, с Джордж, умът ѝ беше вълшебно, блажено празен, с едно-единствено изключение: смътно, в някакво дълбоко и отдалечено кътче на съзнанието си, тя си даваше сметка, че никога преди не е била целувана така.

Нежното докосване продължи само няколко минути, напълно достатъчно Еми да се забрави напълно и тогава Джордж я обгърна в прегръдките си, притисна голите си гърди към нейните, облечени в тениска, и подръпна долната ѝ устна със зъби. Зарови лице в шията ѝ и за миг само за миг — Еми беше изтръгната от магията на този момент и си помисли: *„Боже мой, това е направо като излязло от страниците на лош любовен роман“*. В следващата минута обаче отметна глава назад в прилив на удоволствие, захвърлила всякаква изтънченост, и едва ли не започна да го умолява да продължава да целува чувствителната кожа по шията и раменете ѝ. Еми обви крака около кръста му и прокара пръсти през косата му. Джордж дишаше тежко. Само за миг сякаш се поколеба, а после напълно неочаквано повдигна задника ѝ от цимента, притегли цялото ѝ тяло към своето, и събори и двама им във водата.

Това най-сетне се оказа достатъчно да стресне Еми и да я изтръгне от сънливия унес.

— Джордж! О, боже мой. Напълно облечена съм. Какво правиш?

В отговор той притисна уста към нейната. Тя продължи да протестира, докато той отново направи онова нещо с долната ѝ устна. Цялата влага от устните им, издигащата се пара и неповторимото

усещане от горещата вода, просмукваща се през дрехите ѝ накараха Еми да се почувства, сякаш се топи. Сякаш се носи нанякъде. Именно затова все пак *забеляза*, когато Джордж изхлузи подгизналата от вода тениска през главата ѝ — в края на краищата, тя беше натежала от попилата в нея вода — но не можа напълно да осмисли ставащото. Тази вечер, както винаги, тя не носеше сутиен единственото хубаво нещо на това, да нямаш големи гърди затова и двамата веднага изпитаха приятното чувство от допира на гола кожа до друга кожа, и именно този момент на интензивен контакт накара Еми да се запита защо, за бога, никога по-рано не се беше чувствала така. Щеше да е унизително, ако не беше толкова дяволски невероятно да си на трийсет и да не разбираш всъщност за какво е цялата шумотевица. Не че някога се беше чувствала по друг начин, освен изключително приятно, с предишните си три гаджета, но *това!* На кого му бяха притрябвали приятни усещания, когато съществуваше това?

От този момент нататък Джордж престана да съществува като отделен човек или всъщност като какъвто и да било човек. Той не беше студент по право или младежът, който играеше табла, или някакъв непознат, когото беше срещнала само преди минути: той беше просто тялото, за чиято близост тя отчаяно копнееше. Стори ѝ се като най-естественото нещо на света, когато той умело смъкна дългите ѝ до коленете панталони и памучните прашки и ги остави да се понесат на вятъра, а после като си служеше само с едната ръка, докато с другата поднесе главата ѝ към устните си, смъкна и собствените си шорти. Едва забеляза кога той отново я вдигна и я извади от водата и нежно я положи върху настилката. Хладината на повърхността и въздуха бяха като облекчение от цялата тази горещина. Еми забрави, че е напълно гола в присъствието на напълно непознат и в близостта на бог знае колко апартаменти и дори за секунда не се разтревожи за състоянието на тялото си в долната част на корема, точно над линията на бикините (почти неприемливо), за това как, когато беше развълнувана, лицето ѝ се обливаше в червенина (наситен винен цвят), или колко плоски изглеждаха гърдите ѝ, когато лежеше по гръб (много). Не мислеше за абсолютно нищо, освен за това колко много го желаше, дори след като той умело се намести върху нея. Почувствала го как се притиска към бедрото ѝ, тя се извъртя по всички възможни начини, за да го накара да се приближи повече, но той изглежда се забавляваше да я дразни. Едва

след, както ѝ се стори, безкрайно притискане, целуване и взаимно мачкане, с едва доловимо извъртане на бедрата, Джордж проникна с тласък в нея и Еми разбра именно в този момент, че вече не иска да живее без това.

ЦЯЛ В АРОГАНТНА УВЕРЕНОСТ И ЗАШЕМЕТЯВАЩИ УСМИВКИ

Адриана винаги се питаше защо хората толкова мразеха да летят. Наистина какво толкова ужасно имаше да прекараш няколко часа, сгушен под кашмирено пътническо одеяло, докато отпиваш шампанско и гледаш филми? Храната беше отвратителна, разбира се, дори в първа класа, но когато човек се качваше на борда, „оборудван“ с основните запаси (блокчета „Зоун“, смесена плодова салата от „Хол Фудс“ и няколко бутилки „Евиан“), всъщност можеше да бъде доста приятно. Особено когато както днес съседът ти по място е красив, прочут, необвързан актьор. Телевизионен актьор, наистина, но все пак звезда в най-популярната, излъчвана в най-гледаното време поредица на Ен Би Си — предаване, което дори Адриана следеше. Току-що беше преживял много шумна раздяла с една долнопробна звезда от излъчваните през деня сапунени опери, двайсет и една годишна долнопробна звезда от дневните сапунени опери с фантастично тяло. Адриана беше проследила в „Ю Ес Уийкли“ цялата безвкусна афера, чак до препечатките на гневните електронни съобщения, които си бяха разменили една нощ от срещуположни крайбрежия, и беше убедена, че той би могъл да се справи по-добре. Беше си го помислила тогава, но сега докато крадешком хвърляше лукави погледи към красивия му профил и изваяните му бицепси, беше напълно убедена.

Толкова по-зле, че *тя* беше заета, помисли си Адриана с ясно доловима въздишка. Това накара съседа ѝ по място да вдигне поглед — жест, който Адриана съзнателно се престори, че не е забелязала. Господ беше свидетел, че не съществуваше по-изискващ усилия човешки вид от представител на развлекателната индустрия с напомпано самочувствие — Адриана беше излизала с достатъчно актьори, музиканти, комици и професионални спортисти, за да се смята за авторитет по въпроса — и всяко момиче, което струваше поне колкото бикините си „Ла Перла“, знаеше че те реагираха само на едно: предизвикателство. Адриана винаги казваше, че приличат повече на

деца, отколкото на истински хора, и затова беше очевидно, че единственото, което отчаяно желаеха, е онова, което не можеха да имат — и именно затова Адриана се преструваше, че той не съществува.

Беше го познала незабавно, когато той се настани на мястото до пътеката точно до нея, но беше отговорила само едно „хмм“, когато той поздрави вежливо. Като запълни времето между качването на борда и излитането с възможно най-много изпълнени с безгрижно бърбрене и приповдигнат телефонни разговори и си включи iPod-а в мига, щом използването на електронни устройства беше разрешено — преди *той* да е успял да реши да заглуши нея — Адриана сметна, че дотук се е справила доста добре. А когато жизнерадостната стюардеса я попита дали ще желае питие — запитване, което господин Телевизионна звезда повтори на Адриана — тя се усмихна само на стюардесата, поръча си ново шампанско и отново си сложи слушалките.

След няколко минути той измъкна някакъв сценарий и направи истинско представление, позволявайки ѝ да зърне за миг издайническата заглавна страница с инициалите на Холивудската актьорска асоциация. Започна да чете, макар Адриана да остана с чувството, че всъщност само прелиства набързо страниците, за да се направи на интересен. Заради нея, естествено — предполагаше се, че трябва да е впечатлена. Тя тайно забели очи и си позволи да се усмихне жест, на който той се хвана моментално. Адриана не беше ни най-малко изненадана. Той в крайна сметка само чакаше повод да я заговори.

— Нещо забавно ли слушате? — попита той, като също ѝ хвърли доста прилична усмивка.

В действителност Адриана не слушаше нищо. Слушалките бяха просто предлог, нещо, което показваше, че не се интересува от разговори и както беше предвидила, бяха изпълнили идеално задачата си.

Тя хвърли поглед към него, изчака за миг, и бавно отдръпна лявата слушалка от ухото си.

— Моля? — попита тя с широко отворени очи. — Казахте ли нещо?

— Просто се питах дали слушате нещо забавно. Смеехте се...

Адриана изчака няколко секунди повече от необходимото, за да го накара да се смути, а после му се притече на помощ:

— О, така ли? Не, просто си спомних нещо наистина забавно. — Неясно. Навеждащо на размисъл. Загадъчно. Все специалистети на Адриана.

Той се ухили. Боже, *наистина* беше сладък.

— Е, много ще ми е приятно да чуя какво е то. Нямаме нищо друго, освен време — каза той, като разпери ръце в широк жест.

— Четири часа и половина, ако трябва да сме точни.

— Може да си запазя правото да се възползвам по-късно — каза Адриана. Бавно, тя затъкна една измъкнала се къдрица зад ухото си, като се погрижи той да види хубаво деликатните ѝ, женствени ръце, с техните елегантно издължени пръсти, лакирани в бледорозово нокти и безупречна кожа, а после му подаде едната. — Адриана — представи се тя, като придаде на името си малко допълнително бразилско звучене.

— Дийн — представи се той, като обгърна плътно ръката ѝ в своята.

Разбира се, Адриана вече знаеше това, но не показа с нищо, че го е познала.

— Е, Дийн, какво те води в Ел Ей днес? — попита тя невинно.

— Просто няколко срещи. С някои режисьори и хора от филмовите студия, такива неща.

— О, ти си начинаещ актьор! Нямах представа. — Сега прекаляваше малко, но така се налагаше. Разбира се, никой начинаещ актьор нямаше да лети в първа класа, но този беше станал твърде прочут твърде бързо: ако се беше поддала дори незначително, егото му щеше да ги смаже и двамата. Плюс това, дори най-малкият намек от нейна страна, че го е познала, щеше на мига да я смъкне рязко от положението на сексапилна и изтънчена бразилска нюйоркчанка до това на подмазваща се поразена от срещата със звездата почитателка, а Адриана по-скоро би умряла, отколкото да допусне това да се случи.

— Тъ, не, всъщност, аз...

— Е, късмет с прослушването! Нервен ли си?

Челото му се смръщи.

— Не е прослушване. Аз всъщност вече...

— Дийн? — прекъсна го Адриана със сладко гласче. — Имаш ли нещо против да повикаш стюардесата вместо мен? Просто бих била възхитена да изпия още една чаша шампанско.

Той въздъхна, махна на стюардесата и поръча „Джак Даниелс“ и джинджифилова напитка в допълнение към шампанското на Адриана.

— В Ел Ей ли живееш? — попита той, сега още по-нетърпелив да продължи разговора, за да поправи погрешните й представи.

— Аз? В Лос Анжелис? Няма такова нещо — засмя се Адриана. — Просто идвам на гости на една приятелка за уикенда. — Определено въобще не му влизаше в работата, че „приятелката“ всъщност беше приятел и то не друг, а Тоби Барън — име, от което на горкия Дийн вероятно щеше да му се завие свят. — Нима нещо повълнуващо от едно истинско прослушване! За телевизията ли, или за някой филм?

Изражението му показваше, че е сразен. За да поправи предположението й, че е гладуващ актьор, трябваше да обясни подробно кой е — нещо, което егото му никога не би позволило. Беше сигурна, че сега го е хванала натясно. Толкова сигурна, че започна да брои. *Пет, четири, три, две, едно, и...*

— Кажу, Адриана, защо не ми позволиш да те заведа на вечеря? Теб и приятелката ти, ако искаш. В Ел Ей не е чак толкова лошо... ако знаеш къде да отидеш.

Бинго. Още я биваше. Може и да приближаваше трийсет, но все още можеше за десет минути или дори по-малко да накара всеки мъж — е, добре де, почти всеки мъж, но в онзи случай вината вероятно беше на Яни, не нейна — да я покани да излязат. Работата й тук беше приключена.

— О, толкова ми се иска да можех, Дийн, но този уикенд съм плътно заета. — Изискваше се свръхчовешко усилие да изрече тези думи, но тя наистина беше ангажирана в моногамна връзка. Едва миналата седмица Тоби беше обявил, че вече не излиза с други момичета и се надявал, че Адриана също няма да го прави. Първото и истинско сериозно гадже — и идеален за съпруг на всичкото отгоре. Получил образованието си точно в най-подходящите училища на Източното крайбрежие, създал си име с големи хитове веднага след излизането си от Филмовото училище към Университета на Южна Калифорния и понастоящем един от най-търсените режисьори в

Холивуд. Изпитваше огромно удоволствие да си представя колко шокирани щяха да бъдат приятелите ѝ, когато след само няколко месеца, обявеше годеща си. Ами майка ѝ! Адриана беше сигурна, че тя направо щеше да припадне. Единствено тези мисли ѝ вдъхнаха нужната сила да отблъсне възхитителния мъж, който седеше до нея.

— Е, предполагам, че в такъв случай просто ще трябва да го направим в Ню Йорк — каза Дийн, цял в арогантна увереност и зашеметяващи усмивки.

— Предполагам — изстреля в отговор Адриана без нито миг колебание. *Как би трябвало да постъпи едно момиче?* — запита се. Едно питие си беше просто едно питие и никой не можеше да каже, че досега не се е държала като съвършеното гадже. Той просто беше толкова сладък.

Бъбриха си през остатъка от полета и по времето когато слязоха от самолета, Адриана вече знаеше точно какво ѝ се искаше да му направи в леглото. Едва в последната възможна секунда си спомни, че трябваше да чака Тоби при лентата за багажа.

— Дийн, *querido*, трябва да се поосвежа. Сега трябва да ти кажа „довиждане“.

— Ще те изчакам. Ще дойдат да ме вземат с кола, така че просто ще те откарам до дома на приятелката ти — каза той и спря пред една дамска тоалетна.

— Не, скъпи, но все пак ти благодаря. Ти върви. — Сведе клепки и го погледна през полузатворените си очи. — Предпочитам просто да изчакаме до Ню Йорк.

— Много ще се радвам — каза той и я целуна по бузата. — Ще ти се обадя.

— Непременно го направи — измърка тя.

Адриана се шмугна и тоалетната и уби пет минути в освежаване на грима си, след което уверено закрачи към багажната лента, за да се срещне с *приятеля* си. Не се разстрои особено, когато видя униформен шофьор, който държеше табелка с името ѝ, вместо усмихващия се Тоби. В края на краищата, щяха да разполагат с целия уикенд да са заедно, а на нея щяха да ѝ дойдат добре няколко минути почивка от флиртуването, игричките и другите усилия да се държи фантастично. Шофьорът натовари куфара ѝ, марка „Гояр“, на една количка за багаж

— платформите на колелца бяха толкова буржоазни — и й връчи един плик с логото на „Туенти Сенчъри Фокс“ в левия ъгъл.

— Господин Барън изпраща извиненията си, че не е успял да ни посрещне — каза шофьорът, като вървеше пред нея към паркинга.

— О, това е просто чудесно — каза Адриана. — Просто ще подремна малко в колата, ако нямате нищо против.

Веднъж настанила се на плюшената задна седалка на лимузина последен модел, Адриана откри, че е твърде развълнувана да заспи. След два месеца и половина най-после щеше да види легендарното име на Тоби в Холивуд Хилс. Четеше и препрочиташе писмото му („Скъпа Адриана, ужасно съжалявам, че те изпуснах на летището, но в последната минута изникна нещо неочаквано. Обещавам да се реванширам. С обич, Г“), отбеляза употребата на „обич“ вероятно просто обичайна холивудска любезност, помисли си, тъй като нямаше начин той вече да я обича... или имаше? — и въздъхна от удоволствие. Цялата тази история с моногамията беше лесна като детска игра. Защо, за бога, се беше съпротивлявала толкова дълго? Може и да не беше ни най-малко толкова вълнуващо, колкото да излизаш с половин дузина мъже едновременно, но определено не беше толкова изтощително. Освен това колкото и неприятно да й беше да признае, че майка й има право, наистина *съществува*ше целият този проблем с остаряването. Едва тази сутрин в самолета беше забелязала, че бедрата й се разпростират мъничко по-широко върху кожената седалка. Когато се изстреля към тоалетната да разучи подробно видяното, забеляза мъничка линия близо до лявото си око: бръчка. Мътните да ги вземат тези отвратителни флуоресцентни лампи и така наречените мерки за безопасност, които пречеха на едно момиче да вземе със себе си на борда свестни продукти за поддържане на кожата!

Адриана беше първата, която би признала, че още изглеждаше дяволски добре, но нямаше как да отрече, че трийсет беше важна възраст. Още три-четири сантиметра разширяване на бедрата или — да не дава господ — няколко ясно забележими дребни бръчици около очите — и нямаше още дълго да може да сваля успели режисьори или привлекателни актьори. Беше време да стане сериозна и да си намери някой, който можеше да се грижи за нея както трябва, и Адриана беше изключително доволна от напредъка си до момента. С осемнайсет години по-възрастен от нея (и по тийнейджърски глуповат, трябваше

да признае), Тоби беше истински късметлия, че има толкова млада и прекрасна приятелка като Адриана и той, за щастие, явно си даваше сметка за това.

Сякаш по поръчка името на Тоби проблесна върху екранчето на телефона ѝ. Тя го изчака да иззвъни цели три пъти, и едва тогава отговори.

— Уилям? — попита тя смутено.

— Адриана? Ти ли си? — Горкият Тоби звучеше объркан и леко възмутен.

— О, Тоби, *querido!* Как си, скъпи? Каква прекрасна бележка си написал!

— Кой е Уилям? — излая той.

— Кой Уилям, скъпи? — Тя въздъхна едва чуто, цялата тази шарада беше изморителна, но необходима.

— Ти ме помисли за някой си Уилям. Когато вдигна слушалката, каза „Уилям“. Пак те питам: кой е Уилям?

— Тоби, скъпи, просто допуснах глупава малка грешка! Знаеш колко разсеяна мога да бъда понякога. Изобщо никакъв Уилям не съм срещала, кълна се. — Адриана сниши глас и плавно превключи от държанието на сладка ученичка към това на сексапилна прелъстителка. — А сега ми кажи, развълнуван ли си да ме видиш? Защото аз съм *много* развълнувана да те видя.

— Нямам търпение да сложа ръце върху тялото ти — прошепна той в слушалката.

Мъжете бяха толкова лесни за манипулиране, че беше почти престъпно. Как беше възможно да има толкова много жени, които не разбираха, че със съвсем мъничко дисциплина и щипка изобретателност, можеха да имат който мъж си пожелаят?

Индикаторът на другата линия изписука точно когато шофьорът излезе на 405 и Адриана каза:

— Тоби, трябва да отговоря на това обаждане. Ще се срещнеш ли с мен в хотела, когато си свободен?

— Това Уилям ли е? — попита той собственически.

— Не, скъпи, съжалявам да ти съобщя, че изобщо не става дума за нещо толкова вълнуващо като таен любовник. Всъщност се обажда майка ми.

— Значи признаваш, че *има* таен любовник?

Тя се засмя весело и реши да остави бедния човечец да си отдъхне; освен това вече дори не беше предизвикателно.

— Категорично не съществува никакъв таен любовник. Само една приближаваща шейсетте бразилска майка, която иска да ми изброи всички начини, по които съм се проявила като ужасна дъщеря напоследък.

— Ще се видим скоро — каза той намусено и затвори.

Адриана си пое дълбоко дъх и превключи на другата линия.

— Мамо! Много се радвам да те чуя.

— Кажи ми, Ади, къде се губиш тези дни?

— Какво имаш предвид, мамо? И преносния или в буквалния смисъл?

— Адриана, точно сега не съм в настроение за игрички — каза троснато госпожа де Суза.

— Нещо не е наред ли? — попита Адриана. Притесняваше се не за това, че баща и може за е получил инфаркт или че някой от безбройните братовчеди е бил застигнат от преждевременна смърт, а само че родителите й обмислят да удължат престоя си в Ню Йорк.

— Току-що говорих по телефона с Джерард. Каза, че тази сутрин си излязла от къщи с куфар с размерите на лендроувър.

— Обадила си се на портиера, за да ме шпионира? — изкрещя Адриана, забравила, че шофьорът на Тоби чува всяка нейна дума. — Как се осмеляваш!

— Обадих се на моя портиер — изстреля в отговор госпожа де Суза. — Адриана, мисля, че току-що обсъдихме това. На баща ти не му хареса извлечението от кредитната ти карта „Америкън Експрес“ миналия месец. Доколкото си спомням, бяха десет хиляди за дрехи и обувки, и още десет — за пътуване и забавления. Беше ти наредено значително да намалиш всички лекомислени разходи, а сега ти отново пърхаш безцелно насам-натам.

— Мамо! Никъде не „пърхам безцелно“. Случайно съм в Лос Анжелис. — Тя снижи глас и покри устата си с ръка. — Виждам се с един мъж. Много подходящ мъж. — Тя снижи глас още повече, до шепот. — Това не е разход, а инвестиция.

Е, това, изглежда, укроти възрастната жена. Беше унижително, че Адриана разчита на тяхната милост. Можеха да пристигнат без предупреждение по всяко време и да останат колкото си искат, тъй като

апартаментът беше техен. Можеха да правят на въпрос всеки долар, похарчен от нея за дрехи, масажи на лицето или полети просто защото сметките се плащаха с техни пари. А сега като трийсетгодишна жена, беше принудени да изтъква пред родителите си колко подходящ е Тоби? Радваше се единствено, че никой друг не ставаше свидетел на това.

— Така ли? — попита майка ѝ. — И кой, ако разрешиш да попитам, е този джентълмен?

— О, просто един незначителен филмов режисьор. Знаеш кой е Тоби Барън, нали?

Адриана чу как майка ѝ ахна и едва не пощуря от удоволствие.

— Тобиас Барън? Той не спечели ли „Оскар“?

— Съвсем определено спечели. И беше номиниран за още три. Да, вероятно е един от тримата най-влиятелни живи режисьори днес — гордо заяви Адриана.

— Какви са отношенията ти с господин Барън? — попита майка ѝ.

— О, той ми е гадже. — Колкото и да се опитваше, не можеше да прикрие ликуването в гласа си.

— Гадже ли? Ади, *querida*, та ти не си имала гадже от седми клас насам. Какво искаш да ми кажеш — че излизаш изключително и само с него ли?

— Точно това се опитвам да ти кажа, мамо — каза Адриана. — Всъщност, това гостуване беше изцяло негова идея. Каза, че му се струвало странно да не присъствам като част от живота му в Лос Анжелис, да не познавам приятелите му и да не знам как изглежда домът му. — Тя отново сниши глас и наведе глава под гърба на седалката на шофьора. — За който по една случайност съм чувала, че е невероятен.

Честно казано, не само беше чувала: в многобройните часове, които беше прекарала да проучва Тоби онлайн, се беше натъкнала на статия в „*Ин Стайл*“, в която на видно място имаше дванайсетина снимки на интериора на ергенското му жилище. Адриана вече знаеше, че той предпочита пестелив и модернистичен вид за трите спални и четирите бани; че домът му е обзаведен в напомнящ за остров Бали стил с вътрешни и външни душеве и градини, плюс отделни павилиони за хранене, обитаване и спане; че като връх на всичко

имаше невероятно фантастичен огромен басейн, който сякаш се простираше до, ами до безкрайност към низината отдолу. Още преди да види жилището на живо, беше решила, че само с няколко дребни промени (разбира се, голямата спалня очевидно се нуждаеше от тоалетка с огледало и незабавното поставяне на свестни вградени дрешници) ще бъде много, наистина много щастлива да живее тук.

— Е, *querida*, този път сме готови да си затворим очите. Но, моля те, постарай се да проявиш малко сдържаност за в бъдеще! Не е нужно да ти казвам, че напоследък баща ти е подложен на голям стрес.

— Знам, мамо.

— И се дръж прилично с господин Барън — предупреди я майка ѝ. — Не забравяй всичко, на което съм те научила.

— Мамо! Разбира се, че няма да забравя.

— Ако изобщо е възможно, правилата стават още по-важни, когато става въпрос за богати и влиятелни мъже! Точно те са най-свикнали да карат жените да падат в краката им и на свой ред са най-впечатлени, когато срещнат някоя, отказваща да го направи.

— Знам, мамо.

— Старай се да бъдеш винаги загадъчна, Адриана. Знам, че сега се озоваваш по-бързо в леглото с мъжете, отколкото ние по мое време, но точно заради това е дори още по-важно да останеш до известна степен недостъпна в други отношения. Разбираш ли?

— Да, мамо, идеално разбирам.

— Защото не създаваш никакъв страхотен прецедент, като прелиташ през цялата страна, за да се видиш с някакъв мъж — отбеляза госпожа де Суза.

— Мамо! Време е. Той вече четири пъти идва в Ню Йорк да ме види. — Е, може и да преувеличаваше мъничко, но нямаше нужда майка ѝ да знае това.

— И ще отседнеш в хотел, надявам се?

— Разбира се. Макар че би било много по-евтино да отесани в къщата му...

Дори само при намека за тази възможност майка и едва не получи инфаркт:

— Адриана! Знаеш колко нередно е това! Разбира се, двамата с баща ти бихме били доволни, че показваш малко повече разум по

отношение на финансовите въпроси, но точно тази област не подлежи на обсъждане.

— *Шегувах* се, мамо. Имам запазен апартамент в „Пенинсула“ и възнамерявам да го използвам.

— И не забравяй: никакви нощувки при него! Ако е толкова наложително да бъдеш интимна с него, то поне имай благоразумието да си тръгнеш след това.

— Да, мамо. — Адриана се усмихна тайничко. Повечето майки предупреждаваха дъщерите си да избягват случайния секс поради страх от потенциални болести, неуважение или страх да не навредят на доброто си име. Госпожа де Суза не се тревожеше за нито едно от тези неща: тя се опасяваше единствено, че един погрешен ход ще навреди непоправимо на баланса на силите във връзката и ще направи крайната цел — бързото сгодяване на Адриана за подходящ мъж — още по-трудно постижима.

— Е, добре, скъпа, радвам се, че така си побъбрихме. Той наистина звучи много обещаващ. Определено далеч по-подходящ в сравнение с мъжете, с които обикновено излизаш...

— Ще ти се обадя, като се върна в Ню Йорк в неделя, става ли?

Майка ѝ изцъка неодобрително с език и каза:

— Я да видя... тъкмо си проверявам бележника с ангажиментите. Да видим тук. А, да, тогава ще сме в Дубай. Клетъчният телефон би трябвало да свърши работа, но винаги е по-добре просто да се обадиш на телефона в апартамента. Имаш ли номера?

— Имам го. Ще ти позвъня там. Пожелай ми късмет!

— Не ти трябва късмет, *querida*. Ти си абсолютно зашеметяващо момиче, което всеки мъж — в това число със сигурност и господин Тобиас Барън — би бил възхитен да притежава. Просто не забравяй отговорностите си, Адриана.

Размениха си целувки по телефона и затвориха. Адриана хвърли поглед към шофьора да разбере колко ли може да е чул, но той самият говореше тихо в снабдения си с „блутуут“ устройство микрофон със слушалка. Не можеше да се отрече, че майка ѝ беше изтощително досадна и, съдейки от разказите на Леа и Еми, доста различна от повечето други майки, но беше трудно да се оспорят постиженията и Госпожа де Суза беше успяла плавно да премине от феноменално

успешната си кариерата на модел към живот, изпълнен с лукс и удоволствия, всички осигурени от един мил, упорито трудещ се мъж, който обожаваше земята, по която тя стъпваше. Голяма къща с двор в Сао Пауло, имение с изглед към океана в Португалия, и фантастични апартаменти в Ню Йорк и в Дубай — е, това определено не беше повод за хленчене. Кожите и бижутата, колите и останалите неща също не бяха за изхвърляне — и, естествено, госпожа де Суза се възползваше много добре от правото си да харчи неограничено и без да дава обяснения (клауза, за чието включване бе настояла преди да се състои сватбената церемония). Може и да беше досадно да слуша безкрайните „поучения“ на майка си, но Адриана не поставяше под никакво съмнение авторитетното ѝ мнение по всички свързани с мъжете въпроси.

Адриана се загледа през прозореца, докато излязоха по магистрала 405 на Уилтшър и се запровираха през Уестууд, а после по Синагог Али. Адриана беше идвала за последен път в Лос Анжелис преди две години, но беше съвсем сигурна, че шофьорът току-що беше пропуснал отбивката за хотела ѝ.

— Сър? Извинете, мисля, че току-що подминахме „Пенинсула“.

Той се прокашля и погледна към нея през огледалото за обратно виждане.

— Господин Барън ни нареди да се отправим към друго място, мадам.

— О, така ли? Е, боя се, че трябва да пренебрегна нареждането му. Бих искала да отида първо в хотела си, ако обичате. Колкото и нетърпелива да беше да види огромната, подобна на палат къща на Тоби, тоест бъдещия си дом, имаше отчаяна нужда да се погрижи за провисналата си от влагата коси и бледият цвят на лицето си след пътуването. А после трябваше да се оправи и с цялата тази история с обръщението „мадам“.

За голямо нейно раздражение, а след това и шок, шофьорът продължи да кара, без да ѝ обръща внимание. Да не би да я отвличаха? Да не би шофьорът да беше някой перверзник, който си изгубваше ума в мига щом на задната седалка седнеше хубаво момиче? Дали не трябваше да се обади на Тоби? На майка си? На полицията?

— Съжалявам, госпожо. Просто работата е там, че...

— Може ли да не ме наричате „госпожо“, ако обичате? — изсъска Адриана, забравила всякакви мисли за скорошна смърт.

Шофьорът изглеждаше подобаващо смутен:

— Разбира се, *госпожице*. Просто казвах, че според мен ще ви хареса мястото, към което сме се отправили. Всъщност — той плавно изви колата в ляв завой, а после спря странично до един бордюр — целта ни е тук.

— Тук ли? — попита Адриана, докато се взираше в грозна дори за Ел Ей — редица от постройки, наречена „Център Водолей“. И въпреки всичко не можеше да се освободи от чувството, че е чувала преди за това място.

— Това Центърът по Кабала на Мадона ли е? — попита тя с надежда.

— Не, госпожо. Тъ, госпожице.

— Сциентоложкия център на Том?

— Боя се, че не. — Той отвори вратата на Адриана и ѝ подаде ръка.

— Федералният затвор на Парис?

Той се засмя и Адриана се почувства малко по-добре.

— Наистина прилича малко на него, но не, днес няма да се ходи в затвора. Ако ме последвате...

Той я въведе в леко занемарения магазин, но не преди да е успяла да зърне за миг малката, дискретна табелка отпред. Адриана едва не забрави да диша. Искаше ѝ се да запее, да заплаче и да запищи едновременно. *Обожемой, обожемой, обожемой*, помисли си тя, заставяйки се да поеме няколко малки глътки въздух. Не можеше да бъде. Или можеше? Един бърз оглед на вътрешността на магазина потвърди онова, което инстинктите ѝ (и услужливо поставената табелка) ѝ бяха подсказали, че е вярно: току-що бяха влезли в смятаните едва ли не за свещени помещения на невероятния майстор на бижутата, които звездите носеха на церемониите по връчването на „Оскарите“, самият гуру... Нийл Лейн.

— О, божичко — ахна тя високо, забравяйки за момент, че както шофьорът, така и една продавачка с надменен вид я наблюдават внимателно.

— Да, може да бъде изумително — каза продавачката, като кимна с глава с престорен жест на разбиране. — За първи път ли ви е?

Адриана се овладя. Проклета да беше, ако позволеше на тази пасивно-агресивна продавачка да се държи покровителствено с нея. Пусна най-сияйната си усмивка и посегна да докосне ръката на жената.

— За първи път ли? — попита Адриана с лек развеселен смях. — Много ми се ще да беше. Просто бях малко неприятно изненадана, защото си мислех, че отиваме в „Хари Уинстън“.

— Аа — промърмори жената, явно неповярвала и една дума. — Е, боя се, че днес просто ще трябва да се задоволите с този магазин, нали така?

Обикновено на Адриана щеше да ѝ е нужна всяка частица от запасите ѝ със сила на волята, за да се въздържи и да не каже нещо наистина противно, но нещо в целия заобикалящ я блясък сякаш напълно сломи съпротивата ѝ. Вместо това тя се усмихна:

— Всъщност, не съм напълно сигурна защо съм тук...

Жената вероятно беше в края на четирийсетте и дори Адриана трябваше да признае, че тя изглеждаше доста добре за годините си. Моряшкият ѝ костюм беше женствен, прикриващ недостатъците на фигурата ѝ и делови, а гримът ѝ беше умело положен. Тя протегна ръка към малко пространство за сядане и направи знак на Адриана да седне.

Шофьорът дискретно се отдалечи, докато Адриана се настаняваше на старинен кадифен диван. Беше претъпкан с пълнеж и подканващ с цялата си рубиненочервена плюшена тапицерия, но тя можеше само да се настани внимателно и единия край, ако не искаше да се стовари назад. Закръглена жена в старомодна униформа на прислужница сложи на масата поднос с чай и сладки.

— Благодаря ти, Ама — каза продавачката, без да я погледне.

— Грациас, Ама — допълни Адриана. — *Me gustan sus aretes. Son ve aqui?*^[1]

Камериерката се изчерви, несвикнала клиентите да се обръщат към нея.

— Si, senora, estan ve aqui. El senor Lane me los did como regalo de boda hace casi veinte anos._^[2]

— *Mui lindos*^[3] — кимна Адриана одобрително, докато Ама се изчерви отново и изчезна зад плътна кадифена завеса.

— Как така говорите толкова добре испански? — попита продавачката, повече от учтивост, отколкото от искрено любопитство.

— Португалският е родният ми език, но всички учим също и испански. Двата езика са близки — обясни Адриана търпеливо, въпреки че едва сдържаше вълнението си.

— Ах, колко интересно.

Не, не е, помисли си Адриана, питайки се дали няма да постави някакъв рекорд от най-кратко време, за което един мъж да ѝ е направил предложение за женитба. Не беше възможно Тоби наистина да се готви да ѝ предложи... или беше? Не, беше нелепо: та те се бяха запознали едва в началото на лятото. Далеч по-вероятно беше да е започнал да става малко по-нервен по въпроса с въображаемия ѝ „таен любовник“ и да е решил — правилно, разбира се, — че една дребна дрънкулка може да наклони везните повече в негова полза.

— Днес е необичайно хладно, нали? — тъкмо казваше жената.

— Хмм. — *Стига вече прати приказки!* — прииска се на Адриана да изпищи. — *Искам. Си. Подаръка.*

— Е, скъпа, вероятно се питаш защо си тук — каза жената.

Най-тъпото изказване на века, помисли си Адриана.

— Господин Барън ме помоли да ти подаря... — Сякаш по поръчка, се почни изискан господин на шейсетина години в костюм от три части, с висяща на врата бижутерска лупа, и връчи на продавачката малък подплатен с кадифе поднос, който тя подаде на Адриана — тези.

Положени съвършено върху черното кадифе, лежаха чифт от най-прекрасните обици, които Адриана беше виждала през живота си. Не просто красиви, всъщност — зашеметяващи.

Продавачката предпазливо докосна една от тях с нокът, оформен в маникюр, и каза:

— Не са ли прекрасни?

Адриана издиша за пръв път от повече от минута.

— Изящни са. Висулки от кварц с кехлибарен цвят, точно като онези, които Кейт Уолш носеше на церемонията по връчване на наградите „Еми“ — ахна тя.

Главата на жената рязко се вдигна и тя се вгледа в Адриана:

— Виж ти, виж ти, наистина разбирате от бижута, нали?

— Всъщност не — каза Адриана през смях, — но наистина познавам *ваши*те бижута. — Беше чудо — не, беше си направо зашеметяващо, че Тоби си беше спомнил как се беше възхитила на обичите, носени от Кейт Уолш на церемонията по връчване на

наградите „Еми“ в някакво старо списание. Дори само това беше достатъчно невероятно, но фактът, че след това той беше запазил снимката и беше открил къде са отишли обиците, два месеца след събитието, беше почти невъзможен за възприемане.

— Ами, всъщност, това са точно същите обици, с които госпожица Уолш беше на наградите „Еми“. Бяха ѝ дадени назаем и оттогава получихме безброй запитвания за тях. Както и да е — тя направи пауза, за да постигне драматичен ефект, — сега те принадлежат на вас.

— Ооооооо — ахна Адриана, отново забранила за миг къде се намира, и забързано посегна да си ги сложи.

Петнайсет минути по-късно, с достойните за знаменитост кварцови висулки с цвят на кехлибар стабилно сложени на място и с бутилка „Евиан“ в ръка, Ариана скочи на задната седалка на лимузината. Беше доволна от себе си — не само заради новата си придобивка, но и заради онова, което символизираше — тя стабилен, отдаден приятел, обожаваш я, обсипваш я с любов и нежност (и подаръци). Най-сетне разбираше защо всички останали момичета толкова копнееха за такава стабилност. Кому бяха нужни стотици мъже и всички съпътстващи ги проблеми, когато можеше да си намериш само един, който има всичко? Разбира се, телевизионният актьор Дийн беше симпатичен, спор нямаше, но колко симпатичен щеше да е, след като не беше работил от пет години и живееше в някое актьорско общежитие в Западен Холивуд? Не можеше да се отрече, че ѝ беше много приятно и с хирурга от Гринич, и с израелския шпионин, и с онова момче от братството в Дартмът — опаа, него беше ли го споменавала преди? Той изглеждаше толкова по-възрастен от двайсет и една, когато се запознаха в града вечерта преди първото интервю за работа в живота му — беше се насладила на абсолютно всеки от тях и, честно казано, на безброй други. Но това беше преди, още когато тя беше просто едно дете, а не зряла жена с желанията на зряла жена. Адриана опипа висящите златни нишки и се усмихна тайно. Това щеше да бъде съвършен уикенд, сигурна беше в това.

— Не ти плащат достатъчно, за да правиш домашни посещения — промърмори Ръсел, докато милваше Леа нежно по гърба, само с

връхчетата на пръстите си.

— На мен ли го казваш — каза тя, молейки се той да не спира. Сгуши се по-плътнo до широките му, топли гърди почти без нито едно косъмче по тях и зарови глава в подмишницата му. Винаги ѝ беше хубаво, като се гушеха така един в друг, и дори сега това я окуражаваше: може и да не искаше да прави секс с Ръсел, но поне не се отвращаваше от докосването му. Леа си спомняше как Еми бе преживяла това с Марк, гаджето преди Дънкан. Тя твърдеше, че сексът никога не е бил страхотен, дори не и в началото, но нещата постепенно започнали да се влошават — предполагаше, че това е било така най-вече във въображението на Еми, докато започнала да се присвива от отвращение всеки път, щом я докоснел. Тази история винаги беше преследвала Леа — човек, който превъзходно разбираше какво е да се отдръпваш от целувката на гаджето си, но точно затова намираще тези моменти, в които се сгушваха така един в друг, за толкова успокояващи. Тя не би искала да лежи гола в леглото с Ръсел, да се задява с него и да се наслаждава на докосването му, ако нещо не беше наред... или щеше? Не, това ясно показваше, че всичко е така, както би трябвало да бъде. Коя жена не претърпяваше промени в сексуалните си желания понякога? Според статията в „Харпърс Базар“, която беше чела в салона за маникюр миналата седмица, либидото на една жена беше твърде уязвимо нещо: влияеше се от стреса, от сънните навици, хормоните и от около милион други фактори, които тя не можеше да контролира. „Базар“ се кълнеше, че с малко време и много търпение — нещо, което Ръсел бе показвал в изобилие съвсем доскоро — повече то жени се връщали към нормалното си състояние. Тя щеше просто да изчака.

— Е, какъв е той? — попита Ръсел. — Наистина ли е толкова луд, колкото го изкарват всички?

Леа се запита кога ли Ръсел беше издирил в „Гугъл“ информация за Джеси.

— Какво имаш предвид? Той изглежда като... не знам, като писател. Те всичките са от качени.

Ръсел се претърколи по гръб и праметна ръка над очите си, за да ги закрие от ранното утринно слънце, чиято светлина струеше през крайчеца на щората.

— Да, но той продаде пет милиона екземпляра от книгите си, беше номиниран за Нобелова награда, а после изчезна. За десет години. Наистина ли е било проблем с наркотиците? Или просто е изгубил контрол?

— Нямам представа. Само веднъж сме излизали на обяд — не е точно като да ми се е изповядал. — Леа се опита да не допусне раздражение в гласа си, но не беше лесно. — Виж и аз също не умирам от желание да ходя там.

Което беше доста вярно. Определено имаше други неща, които Леа би предпочела да прави, когато имаше на разположение два дни извън офиса, вместо да шофира до Хамптънс два дни преди уикенда, в който се падаше Денят на труда — един от най-натоварените през годината, за да угоди на някакъв разглезен писател, който не само отказваше да дойде в града, но и вече беше отменил предишните им две срещи.

— Знам, скъпа. Просто не му позволявай да те разиграва, окей? Той може и да се мисли за голямата работа, но ти все още си негов редактор. Ти командваш парада, нали така?

— Правилно — каза тя автоматично, макар всъщност да си мислеше колко силно страда, когато Ръсел звучи толкова много като баща ѝ. Господин Айзнър ѝ беше казал същото предната вечер, с нещо, което вероятно беше планирано като насърчителни думи, целящи да ѝ помогнат, но на Леа ѝ прозвуча като снизходителна лекция, изнесена от завършения професионалист на неопитния като дете аматьор.

Ръсел я целуна по челото, нахлузи чифт пантофи и тръгна към банята. След като нагласи душа на възможно най-горещата струя, той се отпрати към кухнята, затваряйки зад себе си вратата на банята. Там щеше да изчака цялата баня да се изпълни с горещина и пара — точно както му харесваше, докато приготвяше ежедневната си подсилваща закуска: шейк със соеви протеини, обезмаслено мляко и три бъркани яйчни белтъка. Този ритуал дразнеше Леа неопируемо. *Ами цялото това прахосване на вода?* — питаше го тя отново и отново, но той просто ѝ напомняше, че водата е включена в месечната такса за поддръжка, която тя плащаше, затова всъщност няма особено значение. Това беше просто едно от нещата у него, които намираще за абсолютно влудяващи. Напълно разбираше необходимостта му да носи цялостен телевизионен грим за лице заради единия ден седмично, в

който записваше предаването си, но ненавиждаше да го гледа как го сваля. Използваше нейния крем и памучни тампони за отстраняване на грим и попиваше толкова деликатно кожата под очите и около носа си и въпреки че не можеше да посочи точно защо, тя намираще това за отблъскващо. Не чак толкова отблъскващо, колкото когато той забравеше да махне грима и накрая калъфките на възглавниците ѝ се оказваха изпоцапани с мъжки фон дьо тен, но все пак цялото нещо просто беше гадно.

Смъмри се, задето беше толкова скована и нетолерантна, и си пое дълбок, успокояващ дъх. Беше едва девет часа в слънчева вторнична сутрин, а тя вече имаше чувството, че е будна от четирийсет и осем часа и е преживяла малка световна война. Изтощена и въпреки това обзета от леко нервно нетърпение, Леа се измъкна от леглото и се шмугна в обвитата в пара баня.

Успя да си сложи набързо чифт панталони до под коляното и да опакова всичко останало, преди Ръсел също да приключи с душа, затова му изпрати въздушна целувка през вратата на банята и бързо тръгна. Изтъркаля малкия си куфар на колелца до „Херц“ на Източна Тринайсета улица и след като прие всички предложени застраховки — по-добре да се подсигури, отколкото да съжалява! Леа набързо си взе голяма чаша айскафе с мляко от кафенето на Джо, пъкна в устата си две дражета никотинова дъвка и се плъзна на шофьорската седалка на червения си „Форд Фокус“. Пътуването отне по-малко време от предвиденото: след малко повече от два часа вече спираше на паркинга на малък ресторант, наречен „При Естия“. Имаше форма на малка облицована с дъски селска къща, точно според описанието на Джеси и тя влезе вътре, за да използва тоалетната и да изгълта още една чаша кафе, а после му се обади.

Той вдигна на четвъртото позвъняване точно когато тя се канеше да затвори.

— Джеси? Обажда се Леа. Намирам се в „При Естия“.

— Вече? Очаквах те чак следобед.

Тя почувства как кръвното ѝ се вдигна още повече.

— Ами не съм сигурна защо, като се има предвид, че говорихме едва вчера и аз ти казах, че пристигам между дванайсет и дванайсет и половина.

Той се засмя. Гласът му звучеше, сякаш току-що се беше събудил.

— Да, но кой изобщо пристига наистина навреме? Когато кажа „по обяд“, всъщност имам предвид „три часа“.

— О, така ли? — попита тя със заядлив тон. — Защото когато аз кажа „по обяд“, наистина имам предвид по обяд.

Той отново се засмя:

— Ясно — каза. — Само ще се облека и веднага идвам там. Изпий едно кафе. Опитай се да се отпуснеш. Веднага се залавяме за работа, обещавам.

Тя си поръча още една чаша и прелисти броя от четвъртък на рубриката „Стилове“, който някой беше оставил на барплота. Каква дързост притежаваха някои хора! Спомни си какво каза Ръсел по-рано тази сутрин, и макар че тогава то адски я беше подразнило, знаеше, че е прав: само защото беше написал няколко успешни книги, това не му даваше правото да се държи с редактора си като с измет. Особено като се имаше предвид, че той беше избрал нея и независимо дали ѝ харесваше, или не, тя трябваше да признае, че в противен случай никога не би работила с него. Но все пак. Просто имаше толкова много пъти, когато можеше да повтаря това до втръсване, преди да ѝ се наложи да овладее положението и да започне да се държи като професионалист, каквато трябваше да бъде заради Джеси и Хенри.

Чу го да влиза, преди да го види, тъй като се взираше съсредоточено във вестника пред себе си, преструвайки се на напълно погълната от някаква статия за четките за коса от естествена глиганска четина. Навсякъде около нея постоянните клиенти на ресторанта — все местни хора и както изглеждаше, не особено големи привърженици на стила „Били Джоел“ — замахаха с ръце и се запровикваха за поздрав. Възрастен мъж с особено свадлив вид, в работни дрехи и избродирана табелка с името — истински работен екип, не някой от онези в ретро стил, които се продаваха в младежкия отдел на „Блумингдейл“, на която пишеше „Смит“, вдигна чашата си с кафе и намигна на Джеси.

— Добро утро, сър — каза Джеси, като тупна мъжа по гърба.

— Здравсти, шефе — отвърна мъжът, кимна и отпи голяма глътка кафе.

— Още ли важи уговорката за понеделник вечерта?

Мъжът отново кимна.

— Понеделник.

Джеси си проправи път до бара със закуските, като поздравяваше абсолютно всички по пътя си, а след това седна на празното място до Леа. Макар да не можеше да определи точно защо, на Леа ѝ се стори, че днес той изглежда по-добре, отколкото по време на която и да е от предишните им срещи. Все още не съблазнителен, нито дори красив в общоприетия смисъл, Джеси все пак изглеждаше небрежно измачкан и колкото и глупаво да звучеше, *готин*. Причината беше отчасти в начина, по който беше облечен — елегантна карирана риза, ушита така, че да го прави да изглежда слаб, с дънки „Левис“, които изглеждаха специално ушити за него, но беше и нещо повече от това, нещо в осанката му. Всичко около него сякаш крещеше, че е човек, който постига всичко в живота си без усилие, но за разлика от надменния гръндж от деветдесетте години или косата, умишлено разчорлена така, сякаш човек току-що е станал от леглото, видът на Джеси си беше съвсем неподправен и истински.

Тя си даде сметки, че се е втренчила в него.

— Какво ще става в понеделник? — попита тя бързо първото нещо, което ѝ хрумна.

— Не си падаш по обичайните любезности, а? — попита Джеси с усмивка. — Аз също. В понеделник вечер играем покер и е ред на Смит да ни бъде домакин. Той живее в невероятно малък апартамент, тип „студио“, над кварталния магазин за алкохол, затова уреди всички да се съберем на летището в Ййст Хамптън — той работи като авиомеханик там. Ще играем в хангара, което аз очаквам с доста голямо нетърпение. Ще бъде двоен повод за празник, тъй като ще отбележим края на лятото, а следователно и края на Голямото нашествие на задниците — поне до следващата година.

Леа поклати глава. Може би всички клюки и таблоиди има ха право и Джеси наистина си беше изгубил ума. Само преди няколко години той предприемаше екстравагантни обиколки по цял свят, за да представя книгите си, наслаждаваше се в изобилие на най-прекрасната храна, дрехи и жени на света, възползвайки се от новооткритата си литературна слава, за да преследва всяка привлекателна жена, а сега се беше усамотил в този работнически квартал в източната част на Лонг Айлънд, като играеше покер в изоставени самолетни хангари с разни

механици? По-добре щеше да бъде следващата книга да е дяволски добра — само това можеше да каже Леа.

Сякаш прочел мислите й, Джеси каза:

— Вече отчаяно искаш да започнеш, нали? Просто си го кажи.

— *Наистина* отчаяно искам да започна. Тук съм само за два дни и една нощ, а още нямам и най-малка представа върху какво работиш.

Той се засмя:

— Да, но Хенри знае и това напълно го устройва.

— Имаш предвид, че цената на това „устройство“ е три милиона долара.

— Е, нямаше да го формулирам точно така, но да, предполагам, че би могла да кажеш и така.

Леа остави чашата си с кафе на масата и погледна Джеси в очите:

— Не се съмнявам, че ще си струва всеки цент. Просто трябва да го видя с очите си.

— Да вървим тогава. — Той плъзна десетдоларова банкноти към жената зад гишето и пръв се отправи навън. Запали цигара в мига, щом стъпи на пътя. — Бих ти предложил една, но нещо ми подсказва, че не си пушачка.

Не я изчака да отговори, вместо това скочи в джипа си.

— Карай след мен. Къщата е само на няколко минути оттук, но има много извивки и завой.

— Сигурен ли си, че не трябва първо да се регистрирам в хотела? — попита Леа, като въртеше кичур от конската си опашка около пръста си. Беше отседнала в историческия хотел „Американ“ в селцето Саг Харбър място, прочуто до еднаква степен с малките старомодни гостоприемни, облицовани с дърво къщички и с огромните мартинита.

Джеси се наведе през прозореца:

— Нямам нищо прогни да опиташ, но докато идвах насам, им се обадох, и те настояват, че регистрирането може да стане едва след три часа. Аз бих бил повече от щастлив да изчакам дотогава, повярвай ми...

— Не, не, хайде да потегляме. Този следобед ще си взема почивка, за да се регистрирам, а после можем да се заловим отново за работа.

— Ау. Звучи страхотно. Истинска мечта. — Той вдигна стъклото на прозореца и подкара джипа назад; от задните колела се вдигна облак прах.

Леа затича към взетата под наем кола и я изтегли зад неговата. Той зави наляво по Саг Роуд и подкара право през селото и покрай хотела, който посочи на Леа, като махна с ръка в огледалото за обратно виждане. Главната улица беше прелестна. Имаше старомодни бутици, семейни ресторанти и местни пазари за пресни храни, и между тях по някоя и друга художествена галерия и магазин за вино. Родители теглеха деца и зеленчуци, натоварени в червени каручки. Пешеходците бяха плъзнали по целия път. Хората сякаш се усмихваха без причина. Всички имаха кучета.

Леа с изненада видя, че селцето беше точно толкова очарователно, колкото твърдеше Джеси. Нейните спомени за Хамптънс бяха от летата в началото на двайсетте й години, когато тя, Адриана, Еми и още шест-седем момичета, които познаваха в града, бяха наели една къща заедно. Не беше като абсолютния ад, какъвто представляваха споделяните от петдесет и повече души къщи в Куог, но винаги беше претъпкано с бърборещи момичета и техните отдаващи се на шумни празненства гаджета, и целият им досег с Хамптънс се ограничаваше в триъгълника между басейна в задния двор, заведението на „Старбъкс“ в Ийст Хамптън, и шепа клубове с ограничен достъп. Какви ли щяха да бъдат тези три лета — същите тези три лета, за които тя се бе преструвала, че й харесват, с безсънните нощи, хаотично настаняване и постоянна тълпа от хора, и денем, и нощем — какви ли щяха да бъдат, ако беше знаела, че това идилично градче е толкова наблизко? Предполагаше, че вероятно нямаше да са били много различни, а и ако не друго, то поне именно това беше мястото, където Леа, Еми и Адриана бяха затвърдили приятелството си. Като погледнеше назад, онези първи няколко години след дипломирането бяха от съществена важност за определянето кои приятелства от колежа ще останат в историята и кои ще продължат в дългосрочен план. Всички онези уикенди, през които те трите бяха стоици сгущени в единия край на басейна, като замисляха стратегии, анализираха, и разискваха до най-малки подробности всеки човек или връзка, пресекли общия им път... е, това беше единственото положително нещо на онези лета.

Прекошиха градчето и се отправиха към залива, точно пред който имаше морски кей, разположен на централно място, и минаха по един мост, преди да се впуснат бързо отново в лъкатушещите пътища с дървета покрай тях. Алеята за коли пред къщата на Джеси беше дълга близо километър и непавирана, а малките проблясващи светлини, които се стрелкаха през дърветата ѝ придаваха вид на нещо неземно. Когато се отдалечиха малко по-нататък, Леа забеляза отстрани до пътеката нещо, което приличаше на къща за гости. Беше малка бяла вила със сини капаци на прозорците и очарователна малка веранда за почивка и четене. Близо зад нея имаше претенциозна и чисто нова външна детска площадка за игра. При това не беше някоя пъстрите пластмасови модели на „Фишър-Прайс“: всъщност по-скоро изработена на ръка от пищен махагон и включваща стена за катерене, къщичка на дърво, купол с балдахин, пясъчник, детска маса за пикник и две пързалки. От тази гледка на Леа за миг ѝ секна дъхът. Тя знаеше, че Джеси има съпруга (макар да беше оставил у Леа впечатлението, че тя не е в Хамптънс), но никога, абсолютно никога, не си го беше представяла като баща. Разбира се, беше напълно логично и щеше да е странно, ако той не беше такъв, но нещо във факта, че беше видяла доказателство за това, я накара да изпита смътно раздражение и леко разочарование. Люлки? За един от най-големите почитатели на празненствата и увеселенията, които Манхатън някога беше виждал? Тя въздъхна.

Докато стигнат до къщата, сърцето ѝ започна да бие по-бързо, а дишането ѝ започна да става накъсано в издайническите признаци на нервно напрежение: беше огромна грешка да дойде в къщата му; това беше непрофесионално, тя постъпваше като глупачка, това беше личното му пространство, тя изобщо не биваше да се съгласява на това. Пред нея Джеси слезе от джипа си и се приближи до колата ѝ. Тя почувства как по челото ѝ изби пот, въпреки че навън беше приятно прохладно, температурата беше едва тринайсет градуса и ѝ се прииска да можеше да се е настанила на дивана си, като чете някой ръкопис или си бърби с Ръсел за предстоящото му интервю с Тони Ромо. Щеше да си струва, дори ако той искаше да правят секс и да гледа „Спортен център“ и съседката ѝ от горния етаж даваше танцова забава, пълна с гости, носещи гривни на краката. Точно сега ѝ се искаше да бъде където и да е, само не и тук.

Джеси отвори на Леа вратата на колата и я поведе по малка пътечка към предната веранда — обширно открито пространство, в което имаше само хамак и двуместна люлка. До нея имаше празна бутилка от „Кианти“ и една-единствена мръсна чаша за вино.

— Децата ти тук ли са? Много ще се радвам да се запозная с тях — излъга Леа.

Джеси се огледа около верандата, като за миг изглежда объркан, а после се усмихна многозначително, сякаш можеше да прочете какво става в ума ѝ.

— О, имаш предвид площадката за игра? Тя е за племенниците ми, не моя.

Нещо в начина, по който каза това, изглеждаше категорично, макар че и в двата случая не я беше грижа и въпреки че много добре осъзнаваше, че е грубо и прекалено лично — тя настоя:

— Какво значи това, че просто по една случайност нямаш деца, или че изобщо не искаш такива?

Той се засмя и поклати глава, докато отваряше предната врата:

— Божичко, не знам защо съм толкова изненадан, че казваш каквото мислиш... преди всичко затова настоях да работя с теб. Но все пак...

Ако ще е гарга, да е рошава, помисли си Леа и попита:

— Е? Искаш ли?

— Не, мамо, не искам деца. Нито сега, нито когато и да било.

Леа вдигна ръце в престолено отбранителен жест.

— Ау, извадихме картата с мамчето. Май засегнах болно място.

Джеси се опита да потисне една усмивка, но въпреки това Леа успя да я зърне.

— Не съм аз виновен, че звучиш точно като нея. Нещо друго, което да искаш да знаеш? Любимите ѝ теми са как се храня, как спя, кога ще я зарадвам с внуче.

— Добре тогава, да зарежем въпроса с децата. Е... как се храниш и спиш? — Тя се ухили широко и почувства как нервността ѝ започва да се разсейва. Беше забравила колко приятно е да се задява с него.

С ръка върху дръжката на вратата, той я погледна през рамо. Очите му бяха кървясали, а лицето му беше небръснато и бледо. Дори косата му изглеждаше малко матова, не точно мръсна или мазна,

просто някак запусната. Той зае преувеличена поза като на модел, с издадени напред бедра и нацупени устни и каза:

— Ти ми кажи. Ти как мислиш, че се храня и спя?

— Отвратително — каза Леа, без нито миг колебание.

Джеси се засмя и бутна вратата да се отвори.

— Добре дошла в скромната ми обител.

Леа се огледа. Запечатана в съзнанието си скърцащите подове и огромната, овехтяла селска маса, изплетеното на една кука одеяло, метнато небрежно на канапето и макар че вече се беше влюбила в цялата къща още от тази първа стая, тя въздъхна високо, за да подсили ефекта и каза:

— Джеси, Джеси, Джеси... наистина ли похарчи всичките си спестявания за кокаин и проститутки, както твърдят таблоидите?

Той поклати отрицателно глава:

— Всъщност, беше кокаин, пиене и проститутки. Обичам да отделям фактите от измислицата, моля.

Леа кимна:

— Приемам поправката.

— Добре тогава, да започваме. През повечето време работя отзад в дневната, така че защо не се настаниш там, а аз ще донеса питиета. — Той отвори хладилника и се наведе настрани да погледне вътре. — Да видим. Имам бира, някакво долнопробно бяло вино, някакво не чак толкова долнопробно розе и смес за „Блъди Мери“. Мисля, че е малко рано за червено, а ти?

— Мисля, че е малко рано за каквото и да е от тези неща. Ще взема една диетична кока-кола.

Джеси щракна с пръсти и измъкна от фризера наполовина пълна бутилка „Кетел“:

— Отличен избор. Едно „Блъди Мери“ пристига на секундата.

Тя вече знаеше, че е безсмислено да спори с него, а освен това той имаше вид, сякаш се нуждаеше от едно питие, за да притъпи махмурлука от предишната вечер. Леа смътно си спомняше какво е усещането. През годините непосредствено след завършването на колежа в града, когато тялото ѝ позволяваше да пие до три часа и пак да успява в девет вече да е на работа, понякога беше изпивала по няколко глътки вино със закуската, за да облекчи болката. Спомни си всичките нощи, през които излизаха с Еми и Адриана, шляейки се от

късна следобедна запивка на парти по случай рожден ден, като пиеха прекалено много, пушеха твърде много и се целуваха с твърде много, безименни, непознати момчета. Господи, струваше й се, че е било преди цяла вечност... изминалите седем или осем години сякаш бяха един цял живот. Сега токетата вече не бяха и наполовина толкова високи (как изобщо беше носила нещо толкова неудобно?), претъпканите барове бяха отстъпили място на по-цивилизовани ресторанти (слава богу), и не помнеше кога за последен път беше стояла будна цяла нощ по друга причина, освен работа или безсъние. Но, напомни си Леа, някои от тези щастливи спомени трябва да са били ревизионистка история. Как можеше да не са били? По онова време нямаше престижна работа, нито собствен и поддържан апартамент, и със сигурност не и обожаваш я годеник.

Леа бавно прекоси осветената от прозорец на покрива дневна и когато отвори плъзгащата се остъклена врата, пред нея се разкри едно от най-приветливите външни пространства, които беше виждала. Не беше толкова заден двор, колкото оазис наред гората. Огромни извисяващи се дъбове и кленове създаваха затворено уединено пространство, покрито с примамливо изглеждаща, но не твърде старателно подрязана зелена трева от двете страни на малък ограден с пръскана мазилка басейн — толкова малък, че може би всъщност беше само съвсем малък дълбок плувен басейн, в който човек да се поразхлади или джакузи — имаше два шезлонга, маса и столове и той сякаш се сливеше с фона, позволявайки на човек да съсредоточи вниманието си върху истинската атракция: съвършено малко езерце, може би двайсет на трийсет стъпки, с плаваща, застлана с възглавници слънчева веранда и най-обикновена дървена лодка с гребла, привързана към брега. Зад езерцето, в самия край на имота, под китка сенчести дървета беше уютно разположено легло, използвано за почивка през деня, изработено от тиково дърво в стила на остров Бали — от онези, които без проблем могат да съберат двама души и осигуряват сянка с помощта на покрив, закрепен отгоре върху четирите му колони. Единственото, което Леа можеше да направи, за да не тръгне право към леглото за дневна почивка и да се стовари в него, беше да се запита как, при такова красиво и отпускащо място, Джеси изобщо успява да свърши някаква работа.

— Не е зле, а? — попита той, като излезе в каменния вътрешен двор и ѝ подаде чаша „Блъди Мери“: коктейлът завършваше със стръкче целина и резенче зелен лимон.

— Боже мой, това място наистина не е кой знае колко впечатляващо отпред или всъщност и вътре, но това... това е фантастично.

— Благодаря. И аз така мисля.

— Не, наистина, замислял ли си се да поръчаш да направят снимки на това място? Направо си го представям в някое от онези списания, как се казваха... „Красиви жилища“. Идеално е за „Красиви жилища“.

Той прокара ръце през косата си и отпи голяма глътка от бутилката си „Будвайзер“.

— Едва ли.

— Не, наистина, мисля, че може да бъде...

— Никакви репортери или фотографи в дома ми, *при никакви обстоятелства*.

— И аз така разбрах — съгласи се Леа, макар че не може да не си спомни разположената на две страници снимка на апартамента на Ръсел, която беше видяла в „Ел Декор“ много преди да се познават. Беше включена в статия за най-хубавите ергенски жилища в града и показваше ултрамодерния мезонет на Ръсел в Трибека като негово *piece de resistance*^[4]. По онова време Леа се беше захласвала по снимките на кухнята, която имаше достатъчно промишлен вид, за да служи като работно помещение на фирма за кетъринг: поставеното върху платформа легло от палисандрово дърво, което беше толкова ниско, че със същия успех можеше да бъде и дюшек на пода; банята, която изглеждаше като извадена направо от хотел на веригата „W“ и инсталирана наред с апартамента. Леа беше прочела, че жилището се състои от двеста квадратни метра напълно открито пространство, с огромни прозорци и лакирани в черно подове от твърдо дърво, но едва при третата им среща го видя с очите си. Оттогава беше прекарвала там възможно най-малко време; цялата тази стомана, черен лак и остри ъгли я правеха още по-нервна от обикновено.

Джеси седна до масата и направи знак на Леа да заеме мястото срещу него. След като отпи нова, умишлено бавна глътка от бирата си, той си пое дълбоко дъх, щракна закопчалката на опърпана брезентова

куриерска чанта, и измъкна от средната ѝ преграда сноп листове с големината на телефонен указател. Връчи го на Леа с две ръце, както някой азиатски келнер можеше да поднесе сметка или визитна картичка.

— Чети внимателно — каза тихо.

— Мислех си, че искаш честност, а не внимателно отношение. — Тя взе ръкописа и го сложи пред себе си, несигурна как щеше да устои още миг да не се нахвърли с критика срещу него. — „Никой не е пряк и откровен с мен, подмазват ми се и ми угаждат, а аз просто искам редактор, който ще ми каже нещата, каквито са“ — имитира тя казаното от него при първата им среща в кабинета на Хенри.

Джеси запали цигара и каза:

— Всичко това беше просто перчене. Глупости. Аз съм едно истинско бебе, което едва може да изтърпи малко конструктивна критика, какво остава пък за истинско словесно бичуване.

Леа притисна длани към масата и се усмихна:

— Е, Джеси Чапмън, това те прави точно същият като всеки друг автор, когото познавам. Все още не ми се е паднал някой с комплекс за божественост, но болезнена липса на самоувереност, в съчетание с постоянни съмнения в себе си и самобичуване? С *това* мога да се справя.

Джеси вдигна цигарата си във възпиращ жест:

— Хей, спокойно, хайде да не избързваме тук. Това — посочи той към ръкописа — е най-добрият принос към литературата за тази година, ако не и за десетилетието — поне в това съм сигурен, само исках малко разбиране от твоя страна, в случай, че се натъкнеш на един-два абзаца, които не ти се нравят.

— Ах, да, разбира се. Един-два абзаца. Сигурна съм, че няма да има дори толкова... — Леа кимна престорено сериозно.

— Отлично. Радвам с е, че сме на едно мнение. — Той направи пауза, погледна я крадешком, а после каза: — Е?

— Какво „Е“?

— Няма ли да го прочетеш?

— Ще го прочета, щом ме оставиш сама.

Очите на Джеси се разшириха:

— Сама ли? Не знаех, че това е стандартна процедура.

Леа се засмя:

— Знаеш толкова добре, колкото и аз, че нищо в тази работа не е стандартна процедура.

Джеси си придаде престорено невинно изражение:

— Нямам представа за какво говориш.

— Стандартната процедура щеше да бъде не аз, а моят шеф да редактира книгата ти. Стандартната процедура щеше да бъде аз да съм прочела ръкописи ти — или дори само една анотация, изясняваща сюжета в общи линии и една пробно изпратена глава от книгата, преди да шофирам два часа и половина, за да се срещна с теб. Според стандартната процедура...

Джеси вдигна ръце, сякаш за да се предпази от яростната атака, и се изправи.

— Отегчен съм — обяви той. — Свирни, ако ти потрябва нещо. Ще се кача горе да подремна. Без да каже и дума повече, той изчезна в къщата.

Едва след миг-два Леа осъзна, че ноктите ѝ са се впили в дланите. Да я оскърбява и унижава ли се опитваше, или това беше нещо, което просто му идваше отвътре? Дали се шегуваше за това, че е свръхчувствителен към критики, или за това как смята, че тази книга — за каквото и да ставаше дума в нея — наистина е равна по величина на второто при шествие или всичко това беше просто фасада? Можеше да бъде толкова очарователен и непочтителен и остроумен, а после тряс! Сякаш щракваше някакъв превключвател, и той отново се преобразяваше точно в такъв и дързък и надменен задник, какъвто всички твърдяха, че е.

Тя си погледна часовника и видя, че има да убива още един час, преди да може да се регистрира в хотела, затова след като отпи глътка „Блъди Мери“ и хвърли похотлив поглед към пакета цигари, който Джеси беше забравил, започна да чете. Действието на романа започваше в Клуба на чуждестранния кореспондент в Пном Пен и включваше уволнен, затънал в тежко пиянство американец, от чието име се водеше повествованието, за когото Леа не се съдържа да не си помисли, че ѝ се струва много познат. Не познат в смисъл на плагиатство, просто малко шаблонен: веднага се сети за „Краят на аферата“, „Спорт и развлечение“ и „Дела на вярата“. Това само по себе си не я тревожеше особено — беше достатъчно лесно да се промени, но следващите няколко страници, а после и страниците след тях,

засилиха тревогата ѝ. Самата история за двайсет и няколко годишен хлапак, който се озовава в списъка на бестселърите още с първата си книга, беше завладяваща по някакъв прекрасно воайорски начин: без съмнение тук се използваша придобитите и от личен опит познания на самия автор. Това, което я разтревожи, беше самото писане: беше плоско, лишено от оригиналност, дори монотонно звучащо на моменти. Напълно неподобаващо за Джеси. Тя си пое дълбоко дъх и си напомни, че можеше да е далеч по-лошо. Ако самият сюжет беше пълна катастрофа, тя нямаше да знае дори откъде да започне.

Когато Джеси се появи отново, тътрейки крака час по-късно и със замъглен поглед, но заменил бирата с бутилка вода, Леа започваше да си дава сметка колко извън възможностите ѝ беше това. Как, за бога, се предполагаше тя, Леа Айзнър, младши редактор и до този момент без никакъв опит в редактирането на който и да е автор на бестселъри, да каже на един от най-успелите в литературно и търговско отношение автори от неговото поколение, че в сегашното си превъплъщение най-новата му творба няма да оглави нито един списък на бестселъри, докато не направи някои основни преработки? Отговорът, осъзна тя, беше прост: тя нямаше да го направи.

Джеси запали цигара и плъзна пакета към нея през масата.

— Удари го малко на живот. Цял ден ги изпиваш с поглед.

— Така ли?

Той кимна.

Така че тя го направи. Без да обмисля повече дали да го направи, и помисляйки си само за секунда колко разочарован щеше да е Ръсел, ако узнаеше, тя измъкна цигара от пакета, сложи я между устните си и нетърпеливо се наведе към кибритената клечка, която Джеси поднесе към цигарата ѝ. Изненада се, че първото всмукване на дима изгори дробовете ѝ и имаше толкова стипчив вкус, но второто, а след това и третото бяха много по-приятни.

— Цяла година, отишла на вятъра — каза тя печално, преди да си дръпне отново.

Джеси сви рамене:

— Не ми правиш впечатление на човек, който прекалява с алкохол, наркотици или храна, или... с каквото и да било, всъщност. Ако изпушването на една цигара от време на време ще ти достави удоволствие, тогава защо просто не ѝ се насладиш?

— Ако можех да изпушвам само по една-две от време на време, щях да се наслаждавам — каза Леа. — Проблемът е, че изпушвам една, и ето че десет минути по-късно вече съм изпушила един пакет.

— Ах, значи госпожичка Самото съвършенство все пак има някакво слабо място — усмихна се Джеси.

— Страхотно. Радвам се, че усилията ми да се преборя с пристрастяването те забавляват.

— Намирам го не толкова за забавно, колкото за привлекателно. — Той направи пауза и сякаш се замисли за момент. — Но да, предполагам, че е и забавно.

— Благодаря.

Джеси посочи към ръкописа и каза:

— Наведе ли те на някакви мисли до този момент, или не е *стандартна процедура* да го обсъждаш, докато не приключиш. — Той отпи голяма глътка от бутилката си с вода.

Облекчена, че ѝ беше предоставил начин да се измъкне, когато самата тя още не се беше сетила за такъв, Леа каза мъгляво:

— Прочела съм само седемдесет страници, затова предпочитам да изчакам, докато приключа. — Тя се прокашля.

Джеси се вгледа косо в нея, така напрегнато, че Леа изпита неудобство. Изглежда, че той изучаваше лицето ѝ в търсене на знаци, които да му подсказват какво мисли и след почти цяла минута тя почувства как започва да се изчервява. И въпреки това той все още не казваше нищо.

— Е, вероятно трябва, въ, да се регистрирам в хотела — каза Леа, като пусна цигарата си в импровизирания пепелник, който Джеси беше направил от бутилката от вода „Поланд спринг“.

— Да.

— Да се върна ли тук след това, или предпочиташ да се срещнем някъде другаде? Във фойето на хотела? В някое кафене? Какво ще кажеш за четири, четири и половина? — Напрежението беше толкова осезаемо, че чак изнервящо и Леа трябваше да си напомни да млъкне.

— Върни се тук, но едва след като дочетеш ръкописа.

Леа се засмя, но бързо видя, че Джеси не се шегува.

— Ще ми отнеме най-малко още пет-шест часа да го изчета докрай. Бихме могли поне да започнем да обсъждаме някакво време.

— Когато си даде сметка, че звучи, сякаш му искаше разрешение, Леа възприе най-авторитетния си тон и каза:

— Хенри даде съвсем ясно да се разбере, че този краен срок не подлежи на обсъждане.

— Леа, Леа, Леа — рече той: звучеше някак *разочарован*. — Всеки срок подлежи на обсъждане. Моля те, прочети ръкописа. Върни се, след като приключиш. Както можеш да се досетиш, не си лягам рано.

Ти сви рамене в неубедителен опит да се престори на безразлична и си събра нещата.

— Ако искаш да будуваш през цялото денонощие, нямам нищо против.

Той запали нова цигара и се облегна назад в стола си:

— Не ми се сърди, Леа. Ще ни трябва известно време да открием подходящия начин за действие. Бъди търпелива.

Леа изсумтя и каза без да мисли:

— Да „намерим подходящия начин на действие“ ли? Да „бъда търпелива“ ли? Какво, това да не си го научил по време на някой от престоите си в ашрамите след рехабилитацията? Я чакай малко, да не би още да се възстановяваш?

За миг той изглеждаше така, сякаш са го зашлевили, но се съвзе бързо и се ухили:

— Радвам се да чуя поне, че си прочела нещо за мен — каза той, като изпусна струйка дим.

— Съжалявам. Не исках да...

— Моля те, Леа, бягай сега. — Той махна с цигарата си към вратата. — Не съм имал редактор от повече от девет години, затова прости ми, ако отначало съм малко неподатлив, може ли?

Леа кимна.

— Отлично. С нетърпение очаквам да те видя по-късно. Не е необходимо първо да се обаждаш, просто ела когато и да е. Приятно четене.

Докато подкарваше взетата си под наем кола надолу по непавираната автомобилна алея на Джеси, Леа осъзна, че няма представа дали първата им среща е била прилично начало или пълна катастрофа... но подозираше, с присвиващо усещане под лъжичката, че вероятно беше последната.

[1] Оттук ли са? (исп.) — Б.пр. ↑

[2] Да, госпожице, оттук са. Господин Лейн ми ги даде като сватбен подарък преди почти двайсет години (исп.). — Б.пр. ↑

[3] Много красиви (исп.). — Б.пр. ↑

[4] Piece de resistance (фр.) — изключително постижение — Б.пр.

↑

БРОЙ ГО ЗА ЮЖНОАМЕРИКАНЕЦ

Еми махна скарата от тостера и внимателно обърна с връхчетата на пръстите си всяка от тъничките хрупкави арабски питки, като ту се възхищаваше на деликатната им хрупкавост, ту се дразнеше, че не може да изпече по-голяма партида в истинска фурна. Приятелките ѝ щяха да дойдат за организираното два пъти годишно гостуване в апартамента ѝ, и вместо да им спретне набързо пиршество (вероятно италианска храна, с едно хубаво блюдо от миди с гарнитура от превъзходна паста), тя печеше тънки арабски питки в тостер, който заемаше почти изцяло плота за рязане, и мачкаше нахут в една купа на скута си. Еми винаги се беше утешавала със знанието, че тя и Дънкан скоро ще имат нов съвместен дом — дом с огромна печка „Вайкинг“, фризер и шкафове, пълни с истински тенджери от неръждаема стомана, но тази мечта беше изчезнала заедно с него.

Почти не можеше да повярва, че бяха скъсали преди цели пет месеца. Дори още по-невероятно беше как те — или, ако трябваше да бъде наистина честна, Дънкан — бяха прекъснали контактите си. Макар да не беше казала на Изи или на момичетата, Еми му се беше обаждала доста редовно през първите два месеца и дори се беше появявала неочаквано в апартамента му, поне докато той не смени ключалките. След това унижение Еми успя да овладее до известна степен положението и към средата на лятото почти беше простинала да се обажда, с изключение на един малък „рецидив“, след като Пол я отблъсна в Париж. О, и *онзи* имейл. Беше смущаващо, но Еми си каза успокоително, че стават такива неща. Не беше имала намерение да му пише, но една вечер точно преди заминаването за Флорида се беше прибрали вкъщи, леко подпийнала от свързана с работата ѝ дегустация на вино, и беше седнала пред компютъра, за да сърфира майко из интернет, преди да си легне. Спомнила си, че днес е трийсетия рожден ден на приятелката ѝ Поли, тя отвори електронната си поща, напечата „П“ в полето за „получател“ и иска ли питане, там веднага изникна електронният адрес на Дънкан (беше го записала в адресния си

указател като „пиленце“). Обмисли идеята само за миг, преди да продължи смело напред и да съчини лъжлив имейл до Пол, типът, с когото се беше запознала в „Кост“ и той безцеремонно я беше отблъснал, и чиято фамилия и електронен адрес със сигурност нямаше:

„Хей, бейби,

Радвам се да науча, че си прекарваш толкова страхотно в Сен Тропе, въпреки че ми липсваш тук. Точно сега в работата е истинска лудница, но предполагам, че това трябва да се очаква при една нова работа, която изисква толкова много пътуване. Просто е толкова трудно да съм далече от теб! Страшно ти благодаря за великолепната малка френска нощничка, която ми изпрати. Толкова е дантелена и красива и с-е-к-с-и. Нямам ТЪРПЕНИЕ да ти се покажа с нея. Само още една седмица, докато дойда там при теб...

Целувки и поздрави,

Е.“

Натисна клавиша за изпращане и почувства тръпка на вълнение, когато видя името на Дънкан в графата „изпратено“ — ако това не предизвикаше реакция, нищо нямаше да успее. На него му трябваша цели два дни да отговори и дори тогава реакцията му беше разочароваща. Той просто беше отговорил и беше написал: „Мисля, че без да искаш, си изпратила това не на когото трябва“ и се беше подписал с усмихнато лице. Емотикон! Беше твърде обидно, за да се изрази с думи и тя моментално съжали за цялата история. Никакви ревниви въпроси за самоличността на тайния ѝ любовник, никакво споменаване на новата ѝ работа, нито дори сух намек за сексапилната ѝ нощничка или (предполагаемото) предстоящо пътуване до Южна Франция. Това беше последната капка, която преля чашата. Бяха минали почти два месеца от онзи унизителен разговор и Еми не се беше свързала с него нито веднъж. И още по-важно, с радост си даде сметка, че дори не се беше сещала за него през двете седмици, откакто

беше правила горещ, безразборен секс с Джордж. Което очевидно означаваше само едно — нужен беше още горещ, безразборен секс.

Домофонът на вратата ѝ извънтя точно в осем и Еми се напрегна за неизбежния крясък на Отис. И наистина, той се събуди стреснато и изписука:

— Кой там е? Качвай се! Кой там е? Качвай се!

Тя въздъхна, нахлузи джапанките си и тръгна към стълбите. Механизмът, който ѝ позволяваше да отваря входната врата само с едно натискане на копчето за домофона, беше счупен, и макар че сградата разполагаше с асансьор някъде от хиляда деветстотин двайсет и пета година насам, на Еми ѝ трябваше само един следобед преди три години, който прекара заседнала вътре, за да я убеди, че стълбите са много по-удачен вариант. Оценяваше това, че Адриана и Леа си правеха труда да идват в жилището ѝ по около два пъти годишно — особено като се имаше предвид, че живееха в същата сграда и че апартаментите и на двете бяха значително по-удобни от нейния, — но накрая винаги се чувстваше смутена заради миниатюрното си студио и виновна, че подлагаше всички на усилието да се катерят до петия етаж, след което трябваше да седят на пода и цяла нощ да търпят обидите на отвратителния папагал.

— Здравсти! — провикна се бодро тя, забравила опасенията си, когато отвори вратата на сградата и видя момичетата, застанали на входа. Въздухът бе топъл за октомври, но беше изпълнен с дим. — Ей! Какво виждам тук?

Адриана сръга Еми с лакът в ребрата и ухилена, посочи към Леа:
— Само виж това.

И наистина, Леа точно стъпкваше с крак една цигара, докато издишваше последна струйка дим.

— Леа! Какво се е случило? Справяше се толкова добре! — извика Еми.

— „Справях се“ с най-точната дума.

— Какво се е случило?

— Джеси Чапмън, ето какво се е случило — изчурулика Адриана с видимо удоволствие.

Момичетата се повлякоха нагоре в индианска нишка.

Еми се обърна и погледна приятелките си:

— Защо Джеси Чапмън да е виновен за твоя „рецидив“?

Леа въздъхна мелодраматично:

— Винаги съм подозирала, момичета, че не слушате и думичка от това, което казвам.

— О, спести ни драматичните изпълнения — отсече Адриана. — Слушаме всяка твоя нищожна мелодрама. Просто имаме късмет, че Джеси Чапмън по една случайност е малко по-интересен от обичайните ти откачени автори.

— Чакайте! Да се върнем към изказването: „Джеси Чапмън, ето какво се е случило“ — изписка Еми. Най-последно бяха стигнали до нейния апартамент: Еми със задоволство забеляза, че макар и двете ѝ приятелки да се бяха задъхали, тя се чувстваше отлично.

— Нищо не се е случило. Правите го да звучи, сякаш става нещо скандално, каквото уверявам ви, не съществува. Той просто е труден човек.

Адриана се подсмихна лукаво:

— Бас държа, че е така.

Еми направи знак на момичетата да се разполагат по възглавничките и започна да налива червено вино, което беше отворила преди пристигането им.

— Като говорим за секс с непознати...

Адриана изписка толкова високо, че Отис подхвана почти ликуваща поредица от писъци и крякащи звуци и Леа рязко запуши ушите си с ръце.

— Еми! Не си го направила! — възкликна Адриана.

— О, напротив, направих го. — Беше ѝ толкова приятно да изрече тези думи, да наблюдава реакциите върху лицата на приятелките си. Между пътуванията им до Хамптънс и Ел Ей, целият септември се беше изнизал неусетно, без да има дори единствена възможност да им каже на живо, но Еми се радваше, че е изчакала досега.

— Неееее — ахна Леа, вдигайки поглед от чашата си с вино с напълно шокирано изражение.

— Даааааа — пропя ликуващо Еми.

— Дебелана! Дебелана! Дебело момиче! — изпищя Отис. Адриана стовари върху клетката опакото на ръката си, която Отис моментално се опита да захапне.

— Разкажи ни всичко! Кой беше той? Къде? Кога? Как? Хубаво ли беше? Той ли е бъдещият баща на децата ти?

Еми се тръсна на пода и отпи дълга глътка вино, наслаждавайки се на вниманието.

— Казва се Джордж. Учи право в Маями. Ясно е, че се запознах с него, когато гостувах на Изи и Кевин. И то някак просто се случи — каза Еми, забила поглед в ръцете си.

Адриана закачливо я смушка по рамото.

— Абсолютно ни лъжеш. Не мислиш ли, Леа?

— Вярвам, че наистина е извършила деянието — каза Леа замислено, — но нещо не се връзва. Не мисля, че научаваме истинската история.

— Влюбена си, нали? — помита Леа, като се наведе напред. — Това е. Влюбила си се до уши в този тип и вече си го представяш като свой съпруг.

Адриана кимна в знак на съгласие:

— Сто процента. Адвокат, приятел на сестра ти, вероятно най-приятният човек на земята. Е, щастлива съм за теб, миличка. Не и изненадана, трябва да призная, но щастлива за теб. Въпреки това — Адриана размаха предупредително показалец, — бих искала да отбележим, че аз като едната половинка от сериозна връзка, която *обещавам*, ще доведе до годеж в следващите няколко месеца, официално спечелих нашия облог.

— Аз съм свидетел — съгласи се Леа, — и това е вярно. Аз също съм щастлива, че си срещнала мъжа на мечтите си, Еми, но трябва да отстъпиш победата на Адриана.

Адриана взе папка с менюта от ресторанти за храна за вкъщи от масичката за кафе и ги запрелиства.

— Хайде да поръчаме сега, та храната да пристигне навреме за „Шоуто на Грей“. Суши?

— Чакайте само минутка — каза Еми.

— Чакай! Дебело момиче! Чакай! Дебело момиче! — изкрюка Отис.

— Не знам как живееш с това противно създание — каза Адриана.

Еми грабна папката от Адриана, а после изтръгна дистанционното от ръката на Леа. Изключи телевизора и каза:

— Бих искала пълното ви внимание, ако обичате.

Леа въздъхна:

— Сгодена ли си? Моля те, не ми казвай, че вече ще се омъжваш за този тип.

Адриана и Леа избухнаха в буен смях.

— Искам и двете да знаете, че... — Еми вдигна пръст — първо, правих абсолютно случаен, необвързващ секс с човек, когото никога, ама никога няма да видя отново.

Доволна да види, че това беше привлякло вниманието на приятелките ѝ, тя продължи:

— И, второ, хареса ми.

Това второ изявление беше посрещнато с мълчание, което Адриана най-сетне наруши:

— Наистина ли?

Еми кимна:

— И като ви казвам, че беше неподходящ... наистина го мисля.

Самата Еми не беше си давала напълно сметка за извършеното до другата сутрин, когато небрежно спомена името на Джордж пред сестра си.

— Кой? — беше попитала Изи, докато бъркаше яйца на печката.

— Един тип на име Джордж. Снощи слязох до басейна да се обадя на Леа и той беше там. Поговорихме си малко. — Пауза. — Изглеждаше доста мил.

— Джордж, Джордж... Не познавам никакъв Джордж — каза Изи.

— Може би е нов? Няма значение, не е важно. — Еми никога преди не беше крила нещо от Изи, но просто не можеше да се макара да разкрие случилото се с Джордж, като се имаше предвид съобщението на сестра ѝ за бебето. Просто изглеждаше такова... някак си толкова дребнаво. Глупаво.

Кевин влезе небрежно в кухнята и си наля чаша кафе.

— За кого става въпрос?

— Еми срещнала един от съседите ни снощи край басейна. Джордж. Но не се сещам кой е.

Кевин се обърна към Еми и попита:

— Студент по право?

Еми кимна:

— Да, каза, че учил право в Маями.

— Високо хлапе, с приличен вид, винаги носи мрежести шорти?

— Същият — съгласи се Еми.

— Хорхе! Чудя се кога ли е започнал да се нарича Джордж. Хлапето е истинска легенда тук.

Нещо в начина, по който Кевин непрекъснато повтаряше „хлапе“, смущаваше Еми, а цялата тази част с легендата също не звучеше особено страхотно.

— Какво искаш да кажеш? — попита Еми, макар че всъщност не искаше да зададе въпрос.

— Просто с такъв невероятен играч. Различно момиче буквално всяка нощ, понякога по две или три. На двайсет и три годишна възраст този тип е бил с повече момичета, отколкото повечето мъже през целия си живот.

Еми застина неподвижно с чаша с портокалов сок, увиснала във въздуха на половината път между масата и устата ѝ:

— Двайсет и три?

Изи дойде при Еми на масата и деликатно захапа парче препечена филийка.

— Да, направо си е невръстен. Но момичетата наистина го обожават. — Тя погледна Еми със странно изражение. — Защо? Случи ли се нещо?

Еми упорито се съсредоточи да не се задави, преди да каже:

— Не ставай смешна! Разбира се, че не. Познаваш ме...

Кевин пресуши остатъка от кафето си и си завърза маратонките.

— Изи, скъпа, колкото и красива да е Еми, мисля, че Хорхе се съсредоточава повече върху онези от осемнайсет до двайсет и пет години.

Ау.

Еми предаде съдържанието на този разговор на приятелките си, по чиито лица буквално се стичаха сълзи от смях, когато свърши.

— Не. Може. Да. Говориш. Сериозно! — ахна Леа. Тя се хвана за корема и се претърколи на пода.

— Бил е на двайсет и три, *querida*? Сериозно?

— Не знаех това, нали! И определено си нямах представа, че хобито му е да прави сладка любов край басейна с нищо неподозиращи жени...

— Нищо неподозиращи *по-възрастни* жени — добави Адриана.

— Подигравай се, колкото си искаш кача Еми, като метна хавлиена кърпа върху клетката на Отис. — Но това беше най-хубавият секс в живота ми на възрастна дама.

Леа вдигна ръка:

— Чакай само секунда. Тук не обръщаме внимание на изключително важен пункт. Трябва ли да предположа, че Хорхе е кубинец?

Еми сви рамене:

— Вероятно. Всъщност, май по-късно Кевин спомена, че роднините му били известни активисти, действащи против Кастро.

— Следователно... — Леа наведе глава и протегна ръка.

— Следователно? — попита Еми, смутена.

— Следователно ти току-що преспа с първия си чужденец! — възкликна Адриана. — Въпреки че трябва да се има предвид, че вероятно е роден в Щатите, а дори и да не е, Куба е в Северна Америка. Но аз гласувам — като жест на добра воля и насърчение — той да се брой.

— Подкрепям мнението. Брой го за Южна Америка. Но определено го брой.

Адриана се пресегна и щипна Еми по бузата:

— Поздравления, скъпа. Един е готов — двама, ако броим Дънкан за Северна Америка — и остават още петима.

При звука на името на Дънкан, Еми почувства внезапна тръпка във въздуха и беше готова да се закълне, че видя Адриана и Леа да се споглеждат, но не обърна внимание. Еми знаеше, че те не вярваха, че наистина е преодоляла раздялата с него, и вече започваше да ѝ омръзва от опитите да ги убеди.

— Да, добре, по този начин съм излекувана от пристрастеността си към моногамията. И оценявам това, че вие и двете сте до мен и ме насърчавате по пътя към превръщането ми в развратница.

Момичетата се чукнаха с чашите за вино. Еми направи по телефона обичайната им поръчка в ресторанта за суши (две супи мисо^[1], две предястия със суши и огромно количество екстра пикантен сос за топене), а Леа се зае да нагласи DVD-устройството да започне да записва „Шоуто на Грей“, така че да не губят време с рекламите. Половин час по-късно — след като Еми отново беше изтичала по

стълбите да отвори на момчето с доставките и когато се върна, откри Адриана да люлее клетката на Отис навън през прозореца на петия етаж — момичетата щастливо набождаха с пръчиците за хранене всичко, което им се изпречеше пред погледа, и пиеха вече втора бутилка от любимия на Еми Gewurtztraminer.

— Как е Ръсел? — обърна се Еми към Леа, за да я предразположи поне малко да каже нещо. Познаваха се от достатъчно време, та Еми да е приела изключителната дискретност и сдържаност на приятелката си, но тя никога не преставаше да се опитва.

— Какво? — попита Леа, явно разсеяна. — Ръсел ли? О, той е много добре. Страхотно. Тази седмица ще има интервю с Тони Ромо, затова наистина е претрупан с работа.

Адриана топна парченце суши от хавайска риба в соевия сос и го пълна в устата си.

— Еми каза, че съвсем скоро ще определите дата за сватбата, вярно ли е?

Леа кимна:

— Април.

— Април? Сериозно? Това е толкова скоро! — Еми беше изненадана. Като се има предвид, че се познаваха само от година, преди да се сгодят, тя смяташе, че ще изчакат поне до другото лято, но беше доволна да види, че Леа явно най-после започваше да възприема това.

— Да, определено не беше най-голямото ми желание, но ще бъде чудесно.

— Защо?

— Не знам, винаги много ми е харесвала идеята за есенна сватба, предполагам. Освен това ми се струва малко скоро. И по план книгата на Джеси е предвидена да излезе точно някъде по това време, така че ще бъде истинска лудница. Но родителите ми настояват, че това е единственият свободен уикенд в клуба за следващите две години, защото някой си е отменил резервацията, а това устройва и семейството на Ръсел по отношение на пътуването, така че приемаме тази дата. Всъщност няма значение — сви рамене тя.

— Казано с тон на истинска сияеща от щастие годеница — подхвърли Адриана.

Леа отново сви рамене:

— Защо трябва да се стресирам толкова заради някаква си дата? Все в някакъв момент ще се оженим, така че наистина ли има значение кога ще се случи?

— Боже, Леа, направо ме караш да се разтапям от романтичността на цялата ситуация — каза Еми. Намерението ѝ беше с тази реплика да разведри ситуацията, но всичко се беше объркало. Тя бързо продължи, за да смени темата: — Е, как върви всичко с господин Чапмън? Запозна ли се вече с жена му?

Леа остави пръчиците за хранене и сви крака под себе си, сякаш се подготвяше да изнесе дълга беседа:

— Знаете ли, не съм се запознала с нея. Дори не съм сигурна, че тя съществува — никога не съм чела за нея в нито един вестник или списание, и никога нямаше да повярвам, ако той не беше споменал веднъж на обяд, че е женен. Въпреки това е странно, защото той всъщност не я споменава дори мимоходом — искам да кажа, дори не знам името ѝ.

— Той опита ли се вече да ти се натиска? — попита Еми. Тя се питаше кога Леа ще се събуди и ще проумее какво става тук. Беше очевидно, че в известен смисъл си беше паднала по този тип, който, между другото, се очертаваше като първокласен задник и Еми смяташе, че от тази ситуация могат да се очакват само неприятности. Освен това беше дразнещо, че Леа беше намерила такъв възхитителен мъж в лицето на Ръсел, а явно не го оценяваше и наполовина толкова, колкото би трябвало.

Леа вдигна очи.

— Да ми се е натискал ли? Еми, той е мой *автор*. Разбира се, че не.

— И си сгодена — добави Еми.

— Очевидно! Мислех, че това се подразбира.

Адриана наля на всички по още една чаша вино и каза:

— Момичета, момичета, успокойте се. Сигурна съм, че господин Джеси Чапмън изцяло е обвил развратните си ръце около Леа. В края на краищата, той не е точно известен с целомъдрието си, а нашата Леа е красива жена. Но вината за това определено не е нейна. Сега може ли да поговорим за мен, ако обичате? Имам да покажа нещо на вас двете.

Тя зарови ръка в голямата си украсена с позлата чанта „Шанел“ и измъкна кадифена кутийка.

— Вижте ги внимателно.

Двете момичета се наведоха да видят изложените на показ красиви обици.

— Зашеметяващи са — заяви Леа, като ги докосна благоговейно с лявата си ръка.

Еми нямаше как да не забележи яркия контраст между бляскавия годежен пръстен на Леа и кехлибарените висулки на Адриана. Макар че приятелките ѝ изглеждаха заплени от дрънкулките, Еми се запита дали те изобщо си дават сметка какъв късмет са извадили да имат любящи мъже, които стояха зад тези бижута. Тя с радост би се отказала от всички диаманти на света, ако можеше просто да намери предназначения за нея човек. Или всъщност да задържи онзи, който беше предназначен за нея. Ако всичко се беше развило така, както винаги бяха обсъждали, точно в този момент тя и Дънкан щяха да планират своята сватба.

— Тоби си спомнил колко много съм ги харесала, като ги видях на стара снимка на Кейт Уолш от церемония по връчване на наградите „Еми“. Това са точно същите, които е носила. От Нийл Лейн.

Еми подсвирна:

— Този човек не е за изпускане, Ади. Адски ме е яд, че Леа го е срещала, а аз — не. Кога ще имам възможност да го срещна?

— През следващите две седмици е в Торонто, но иска да даде голяма празнична вечеря за рождения ми ден другия месец. Казах му, че три... тази възраст... не е повод за празнуване, но той настоява. Къде е подходящо?

Момичетата бърбиха през целия епизод на „Шоуто на Грей“, едно повторение на „Антураж“ и откъси от излъчваното по „Дейт лайн“ „Да уловиш хищник“. Точно се готвеха да се вгълбят в „Нотинг Хил“ по Оксиджън Нетуърк, когато Еми обяви, че е изтощена и трябва да става рано на другия ден, и колкото и да оценявала това, че всички са дошли, може би било време да приключват. Леа и Адриана изглеждаха изненадани, но не и особено загрижени, и след няколко минути, колкото да си съберат нещата и да се прегърнат, Еми остана блажено сама.

Тази вече просто не беше в настроение за обичайното безгрижно бърбене. Уморена и малко тъжна без някаква основателна причина. Пълна лъжа, каза си Еми, докато опъваше назад и прибираше с шноли

къдриците на челото си и небрежно с и миеше лицето. Изи се беше обадила два часа преди това, с новината, че тя и Кевин ще си имат момченце. Когато Еми възкликна бурно от вълнение (непресторено) и попита дали все още обмислят да кръстят бебето Айзък, Изи се засмя и каза, че изглежда по някаква неизвестна причина Кевин е твърдо решен за името Дилън. Дилън с „Д“. Д като Дънкан. Дънкан, който ако човек изобщо успееше да го накара да говори за това да има деца, настояваше, че неговите деца ще са само момчета, и то само момчета, кръстени на него. *Толкова* дълго се беше справяла *толкова* добре — беше устоявала на абсолютно всяко предишно изкушение, но тази вечер почувства как силата на волята ѝ отслабва. Съчетанието от съобщението на Изи за бебето и погледът, който беше наблюдавала да си разменят Леа и Адриана при споменаването на името на Дънкан, бяха довели до това, че цяла вечер Еми не можеше да спре да мисли за него. Еми осъзна, че той можеше да е избягал с онази треньорка или, по-лошо, да я е забременил, а тя нямаше да има никаква представа. Как се беше случило това? Как в крайна сметка тя се беше оказала сама и необвързана на трийсет, а Адриана и Леа — на нито една от които явно не ѝ пукаше особено — и двете щяха да се омъжат вече всеки момент. Беше толкова нечестно. Дънкан може и да не беше прочут режисьор или знаменит телевизионен водещ, но беше добър с нея през повечето време. Еми не беше глупачка: знаеше, че той обича да флиртува, беше го чувала всички онези пъти, когато се кълнеше, че не е готов да се установи и да създаде семейство, но кой можеше да предвиди това?

Тя се промъкна малко по-близо до компютъра.

Умът ѝ заповядваше да ме отваря лаптопа, крещеше: *Не! Не! Не!* *Ще съжаляваш за това. Лоша идея! Лоша идея!* и за миг звучеше толкова истински, че тя се запита дали Отис всъщност не крещеше тези думи, но вече не можеше да издържа. Четири секунди по-късно пръстите ѝ летяха по клавиатурата. Десет секунди след това вече гледаше страницата на Бриана в MySpace.

И високотехнологичния, седемнайсетинчов екран, изпълнен със снимки на Дънкан и треньорката. На почивка. По бански костюми. С абсолютни зашеметяващ вид.

Еми бързо прегледа снимките на щастливата двойка, правеща слънчеви бани на покрит с бял пясък плаж, изтегната край нещо, което приличаше на уединен басейн в някакъв вътрешен двор и усмихваща

се над купчини изсмукани рачешки щипки и празни чаши за коктейли. Под снимките обаче нямаше никакви надписи, което беше влудяващи. Къде бяха? Къде? Това меден месец ли беше? Тя прегледа набързо имейлите долу вдясно — закачливи кратки послания от приятелите на Бриана, пълни с емотикони, символи и толкова много удивителни знаци, че беше трудно да се преброят. Едно от блудкавите послания включваше линк към уебсайт на „Галерия Кодак“ и Еми почувства, че мъчението ѝ тепърва започва.

— О, господи, не — изстена тя високо, като се изтегна назад в стола си и се втренчи в компютъра предпазливо, сякаш топ можеше да избухне. Знаеше, че не биваше да кликва на линка, но нямаше връщане назад. Седна изправена с изопнати назад рамене и изпъчени гърди, пое си дълбоко дъх и придвижи курсора на мишката до линка. Точно се готвеше да щракне с мишката, когато, слава богу, си спомни: изпълващата и с ужас книга за гости. Ако беше кликнала върху линка, от „Галерия Кодак“ автоматично щяха да си я спомнят от предишния път и да запазят името ѝ в книгата за гости на Бриана, заедно с услужливо запамятане на датата и часа. Кошмар! Изпълнена с облекчение, че е избегнала катастрофата, Еми бързо отиде на общата главна страница, излезе от мрежата и влезе отново с псевдонима и фалшивия имейл, който използваше за подобни тайни разходки из мрежата. Когато отвори албума този път, поздравът в албума гласеше: „Добре дошла, Луси! Кликни тук, за да видиш снимки от мексиканското приключение на Бриана и Дънкан.“

Мексиканско приключение ли? Пфу! Та те лежат на някакъв шибан плаж, не изкачват Климанджаро. Еми отново си пое дъх, който не беше ни най-малкото успокояващ, и кликна с мишката.

Преди екранът да превключи на режим „показване на диапозитиви“, Еми видя, че имаше десетки, може би стотици, кадри с големината на нокът. Знаеше, че идеята е много лоша, че е глупаво от интелектуална гледна точка и направо отровно от гледна точка на разума, но ситуацията вече беше извън нейния контрол. Кадрите от първия до шестия включително преминаха светкавично: едва на седмия Еми се опомни достатъчно, за да нагласи скоростта. Побавното темпо я устройваше достатъчно, за да разгледа още дванайсет кадъра, но неудържимото ѝ желание да изучава, да огледа подробно всеки квадратен сантиметър от абсолютно всяка снимка я погълна, и

след броени секунди беше успяла да изключи автоматичната скорост, с която се сменяха диапозитивите. Сега можеше да го направи както трябва, с избрано от самата нея темпо.

За нещастие, първият кадър, който остана неподвижен на екрана, беше на снимка, сигурно направена от Дънкан. На нея се виждаше Бриана, забавляваща се в дълбока до коленете пенеста морска вода, наведена напред, за да опръска обектива, и едновременно с това гледаща нагоре — движение, от което гърбът ѝ се беше извил в почти порнографска поза. Еми се премести по-близо до екрана. Възможно ли беше задникът ѝ наистина да стои изправен така, без чужда помощ? И тези гърди! Въпреки че момичето се беше навело напред по бикини тип „прашка“ и, изглежда, имаше чашки на сутиена поне размер С, гърдите ѝ почти не бяха увиснали! Еми се взира в тях цяла минута и стигна до печалното заключение, че не са изкуствени, просто бяха наистина млади. Освен тона двайсет и две годишните девственици не си слагат изкуствени цици, нали?

Клик.

Дънкан изпълни екрана. Лежеше на плажен дюшек, с праметната на челото загоряла, придобила нови мускули ръка, за да заслони очите си от слънцето. Носеше бански с крачоли, като онези на сърфистите, с хавайска шарка (Еми безрезултатно го бе умолявала да смени старомодния си бански с приложения на алигатори) и, я чакай малко... това *стегнати коремни мускули* ли бяха? Тя присви очи. Определено! Отпуснатият и блед преди това Дънкан, с вид, които ясно показваше, че по цял ден седи зад някое бюро, се беше преобразил в проклет плажен Адонис право пред очи ѝ. Еми стисна здраво очи и ги разтърка, но Дънкан пак си изглеждаше и идеална форма — направо фантастично, — когато отново ги отвори.

Клик.

Отново щастливата двойка... на подводница! Седяха заедно на дървена пейка, всеки сложил ръка на коляното на другия, изглеждайки влюбени в спорта и възхитителни в незакопчани гумени костюми за гмуркане, които им стигаха до кръста. Около тях се виждаха разхвърляните следи от неотдавнашно гмуркане — купчини резервоари за въздух и регулатори, захвърлени маски и плавници и далече встрани мексиканец в бяла къса униформа, който се готвеше да им сервира прясно изцеден плодов сок. Еми беше молила Дънкан —

буквално го беше умолявала да пробва гмуркане с водолазен костюм заедно с нея една година, когато бяха отишли на Бахамите за Коледа. Той безцеремонно беше отказал, напомняйки й, че имал само една седмица отпусका годишно и дяволски сигурно нямало да прекара тази седмица във вършене на нещо толкова активно и предизвикателно като гмуркането с водолазен костюм. Отказа да се гмурка дори с шнорхел, копелето му с копеле, защото „не си падал по цялото това нещо с носещата се по водата плячка“.

Клик. Бриана, седнала върху завивките на легло с балдахин, зачетена в някакво списание, облечена в много оскъдни и неподобаващи на една девственица момчешки шорти и една забележимо бюстие. Клик. Двамата по тренировъчни екипи и с дискмени, плувнали в пот и с порозовели бузи след тичането. Клик. Дънкан, правещ глупава, имитираща целувка гримаса срещу фотоапарата — въпреки че Дънкан никога не правеше глупави, имитиращи целувка гримаси — облечен в тениската с емблемата на университета „Корнъл“, която Еми му купи на срещата със съучениците си от колежа по случай петата годишнина от дипломирането. Клик. Издокаран за вечеря на свещи на пясъка, където изглежда пируваха с цели риби, печени на скара, купища пресни зеленчуци и бяло вино. Клик. Клик. Клик. Еми премина с щракане през всички снимки в албума, за кратко прецени доколко е отвратена и се наведе, за да започне пак от началото.

Чакаше я една много дълга нощ.

[1] Мисо вид соева паста. — Б.пр. ↑

„ДРУЖЕЛЮБНА“ ВСЪЩНОСТ ЗНАЧИ „ОТЧАЯНА“ И „ВИНАГИ НА РАЗПОЛОЖЕНИЕ“

— Ади, портиерът току-що позвъни да каже, че колата ти е тук — обяви госпожа де Суза от прага на стаята на Адриана.

— Добре — промърмори Адриана, призовавайки на помощ цялата сила на волята си, за да не реагира с неприятна агресия на думите на майка си.

— Какво каза, скъпа? Чу ли ме? Казах, че портиерът...

— Чух те! — отговори Адриана по-троснато, отколкото възнамеряваше.

Майка ѝ въздъхна — дълга, проточена, драматична въздишка, която почти винаги беше предисловие към дълъг, проточен, драматичен разговор.

— Адриана, опитах се да проявя разбиране — наистина и опитах, — но положението стана неконтролируемо.

Адриана почувства как цялото ѝ тяло се сви от напрежение, но преди изобщо да успее да реагира, машата за къдрене се беше изплъзнала от ръката ѝ и се беше приземила на пода, спирайки се за кратко, но болезнено върху бедрото ѝ, докато падаше.

— Мамка му! — изпищя тя, като скочи светкавично на крака и разтри горната част на дясното си бедро с две ръце.

— Адриана! Не използвай такъв език! Няма да търпя да говориш така в тази къща! — Госпожа де Суза сниши глас и придаде на гласа си нещо като успокоителен тон. — Ела тук. Добре ли си?

— Изгорих се. Ще излезе мехур!

— Ще ти донеса малко „Неоспирин“ само след минутка. Но първо искам да обсъдя нещо с теб. Разбрах, че ти...

— Мамо, моля те, моля те, моля те, можем ли да проведем този разговор, след като се прибера? Вече закъснях, а както виждаш, дори

не съм близо до приключването на приготовленията. Съжалявам, че използвах такъв език. Наистина. Но може ли това да почака?

— Не става дума само за езика, Ади, проблемът е в тона, който държиш напоследък на баща си и мен. Не е нужно да ти напомням, че това е нашият апартамент и ние сме добре дошли да го използваме, когато пожелаем. Сега ти много ясно даде да се разбере, че присъствието ни ти е неприятно, но помисли ли си как може да ни накара това да се почувстваме?

— Мамо...

— И, разбира се, съществува и въпросът с харченето. Уверявам те, че тези разговори са ми точно толкова неприятни, колкото и на теб, но нищо не се променя. Просто е неприемливо, че...

Адриана почувства как възелът в гърлото ѝ започна да се увеличава. Твърдо решена да не се разплаче и да провали отнелото ѝ четирийсет и пет минути внимателно полагане на грима, тя вдиша дълбоко и тръгна към майка си.

Наистина възнамеряваше да вземе ръцете на възрастната жена в своите и да обясни спокойно защо моментът не е подходящ — наистина, точно така смяташе да направи, — но гневът и раздразнението я завладяха. Нищо на земята не можеше да събуди в нея такава ярост, както онова покровителствено и снизходително изражение на лицето на майка ѝ. Затова тя направи каквото бе правила през целия си живот, когато се чувстваше притисната в ъгъла от майка си, закрещя:

— ЗАЩО СЕ ОПИТВАШ ДА МИ СЪСИПЕШ ЖИВОТА? ВЕЖЛИВО ТЕ ПОПИТАХ ДАЛИ МОЖЕМ ДА ОБСЪДИМ ТОВА ДРУГ ПЪТ, А ТИ ОТКАЗА ДА МЕ ЧУЕШ! — Тя се приближи към майка си, която бавно отстъпваше назад в коридора. — ЩЕ СВЪРША С ПРИГОТОВЛЕНИЯТА И ЩЕ ИЗЛИЗАМ, А ТИ ЩЕ СЕ СПРАВИШ С ТОВА. СЕГА МЕ ОСТАВИ НА МИРА!

Подчерта гневната си реч със силно затръшване на вратата и моментално изпита вълна на освобождаване и облекчение. Разбира се, на нейната възраст беше нелепо да вика, да крещи и да тряска врати... определено би подходило повече на някоя второкурсничка. Но тази жена можеше да бъде толкова невероятно вбесяваща, а умението ѝ да подбира моментите беше под всякаква критика. Беше непоносимо, че родителите ѝ бяха пристигнали вчера изневиделица, без почти никакво

предупреждение, освен времето, което им беше нужно да стигнат от летище „Кенеди“ до апартамента, и смятаха да останат за Деня на благодарността — празник, който дори не отбелязваха! Единствената ѝ утеха беше фактът, че вчера не беше пристигнал и Тоби, както беше по план (ужасът от факта всичките накуп да се мотаят из фоайето беше просто неописуем) и следователно той имаше достатъчно време да си намери хотел.

— Хотел? Наистина ли? — бе попитал той с изненадан тон, когато Адриана го попита дали иска тя да направи резервацията, или сам ще я направи.

— Но, да, разбира се, *querido*, разбира се, че хотел.

— Сам по себе си ми е понятен фактът защо ще се почувстват неудобно, ако остана в стаята ти, но наистина ли смяташ.

— Тоби, моля те! — беше го прекъснала раздражено Адриана. — И дума не може да става да останеш тук заедно с тях.

Той беше отстъпил, естествено, и се беше регистрирал в „Карлайл“: Адриана не можеше да се застави да обясни, че красивия ѝ апартамент всъщност беше техният красив апартамент — факт, който той със сигурност щеше да разкрие, ако останеше под един и същи покрив с тях. Не, това просто беше неприемливо.

Твърдо решена да се успокои, за да запази цвета на лицето си, Адриана седна пред огледалото на тоалетката си и сложи с пухчето малко бронзираща пудра върху бузите си. Внимателно очерта устните си с безцветен молив, запълни ги с малко по тъмно матово червило и намаза отгоре малко прозрачен гланц, та да им придаде блясък. Още едно попиване с кърпичката и беше готова.

Тоалетът беше съвсем друг въпрос. Как се предполагаше, че трябва да се облечеш за някаква делова вечеря? О, колко се ужасяваше от това! Беше необичайно топла ноемврийска събота вечер и всички ресторанти със сигурност щяха да изнесат масите си отвън, и всички щяха да са приятно развълнувани от неочакваното циганско лято, забързани да стигнат до всички клубове за танци и празненствата в огромните мезонети тачи вечер, а тя отиваше в някакъв задушен апартамент в Горен Ийст Сайд. Със сигурност щеше да е претъпкан с плесенянали антики и колекции от скъпоценни дреболии, самата мисъл за които и отвращаваше. Антиките ѝ докарваха алергия. И изделията от лиможки порцелан! Само от вида на онези малки кутийки ѝ се

повръщаше. Беше се оплаквала толкова, колкото се осмели, когато Тоби обяви плана за вечерта, но не беше склонна да упорства: Тоби може и да беше малко отегчителен, освен че винаги беше леко тъповат, но ѝ беше гадже и тя смяташе да изтърпи стоически всичко като покорна и обожаваща го приятелка, та ако ще и да умре.

Полагайки значително по-малко усилия от обикновено, Адриана бързо избра прилепнал, загръщащ се около тялото кашмирен пуловер с къс ръкав и го съчета с изключително впитата тясна пола. Дълги чорапи с ръбове — госпожа де Суза изтъкваше вечната им сексапилност още от момичешките години на Адриана и чифт пантофки с десетсантиметрови токчета завършваха вида ѝ.

Чувстваше се като монахиня.

— Тръгвам — провикна се, без да се обръща конкретно към някого.

Майка ѝ се материализира от нищото: очите ѝ опитно прецениха вида на Адриана само за секунди.

Резултатът беше едва доловимо кимване, а после жената каза:

— Той няма да те вземе, така ли?

— Хотелът му е в горен Ийст Сайд, а също и партито. Вместо това изпрати кола. — Никой не настояваше на кавалерството повече от Адриана, но дори тя си даваше сметка колко нелепо е човек да шофира в продължение на осемдесет пресечки до центъра, само за да направи обратен завой и да подкара отново в посоката, от която е дошъл.

С госпожа де Суза обаче не беше така:

— Ооо — промърмори тя мъгляво, намеквайки дори без да каже и дума, че не одобрява това обяснение.

— Не стой будна да ме чакаш. — Адриана наметна тънък шлифер „Бърбъри“ — най-консервативната ѝ връхна дреха — и целуна майка си по бузата.

— По кое време мислиш, че ще се прибереш?

— Мамо...

Госпожа де Суза вдигна ръце:

— Права си, извинявай. Върви, забавлявай се. Просто въпросът е там, че ние с баща ти искаме скоро да се запознаем с господин Барън. Нали, Ренато?

Господин де Суза вдигна поглед от вестника си „Глобус“ само колкото да кимне и да каже на Адриана, че изглежда прекрасно и да ѝ

пожелае чудесно изкарване.

Адриана се измъкна от апартамента без повече въпроси и затаи дъх, докато чакаше асансьора. Това вече наистина беше прекалено. Тя беше зряла жена, а все още трябваше да търпи все същите родителски разпити и намеси, все едно беше тийнейджърка.

Излезе в елегантното мраморно фоайе, толкова погълната от кипящия си гняв, че отначало дори не забеляза никого във фоайето.

— Ади, насам — провикна се един глас.

Адриана се обърна и видя Леа, застанала в малкото пощенско помещение на сградата, разположено отвъд фоайето, ровейки из купчина хартии.

— Здравсти — въздъхна тя драматично, като се приближи бавно до нея.

Леа не вдигна очи, само метна в боклука един каталог на „Виктория’с Сикрет“.

— Нищо не може да те накара по-бързо да се почувстваш адски кофти от този парцал — подметна злъчно тя. — Е, не и теб, очевидно, но останалите от нас...

— О, моля те, ти си фантастична — автоматично каза Адриана, макар че беше доволна — и напълно съгласна — с оценката на Леа.

— Накъде си се запътила тази вечер?

Нова въздишка:

— С Тоби на някаква кошмарна свързана с „индустрията“ официална вечеря. Изпълнителни директори на студия или продуценти, или нещо от този род, дошли в града по причина, която не помня.

— Може би няма да е толкова зле. Къде е?

— В жилищната част на града.

Леа сбърчи нос:

— О. Това е гадно.

— Ами ти какво си намислила? — Адриана вече знаеше какъв е отговорът, но смяташе, че все пак е редно да попита. Леа има много прекрасни качества, но „забавна“ не беше сред тях.

— Аз ли? — Леа хвърли бърз поглед надолу към фланеленото долнище на пижамата си и се засмя. — Имам страстна среща с телевизора си и половин килограм замразен сладоледен десерт.^[1] Знаем, че е направо зашеметяващо.

Адриана поклати глава:

— А годеникът ти къде е? Не, чакай — нека позная. Излязъл е някъде като нормален човек, забавлява се и се държи общително, а ти си отказала да го придружиш?

— Не съм отказала. Просто реших да не участвам. Освен това имам работа.

— Добре, добре, *querida*. Трябва да тръгвам. Ако остана тук само още един миг, много ще се разстроя от поведението ти. Ще започна да звуча като майка ти и да попитам защо една жена, толкова млада, красива и очарователна като теб, настоява да спи зимен сън, вместо да разцъфтява.

— Да *разцъфтява* ли? Наистина ли току-що каза това? — Леа хвърли бърз поглед на корицата на „По-ярък образ“ и метна и него в боклука.

— Ах! — Адриана отметна раздражено ръце нагоре. Това момиче беше невъзможно. И какво прахосване на едно идеално гадже. Горкият Ръсел вероятно просто искаше да излезе, да се поотпусне, да се позабавлява, а неговата приятелка не знаеше значението на тази дума. — Трябваше ти да отиваш на тази досадна вечеря довчера, а аз да излизам с Ръсел и да се забавлявам.

Леа забели очи.

— Върви! Поздрави Тоби от мен. И се дръж прилично, става ли? Без палави изпълнения на вечерята.

— Какво, да не се тревожиш, че ще вземем да правим секс в тоалетната? — попита ухилено Адриана.

— Повече се тревожа, че ще вземеш да правиш секс в тоалетната с някой друг, а не с Тоби.

Адриана се престори, че обмисля възможността:

— Хмм, това дори не ми беше хрумвало. Много интересно.

Пътуването с кола до Седемдесет и четвърта улица и Парка беше безкрайно. Беше прекалено млада за официални вечери в жилищната част на града! Твърде млада, за да погребва красивата си фигура под поли до коленете и шлифери! Твърде млада, за да остане само с един мъж до края на живота си! Всичко това беше толкова глупаво — цялото това бързане да си намери съпруг само защото скоро щеше да стане на трийсет. Такъв натиск! От страна на родителите ѝ, но също и на приятелите: защо бяха толкова убедени, че техният път е

правилният? Адриана се вбесяваше все повече с всяка измината пресечка: когато профучаха покрай сградата на „МетЛайф“, вече беше решила твърдо да прекрати целия този фарс веднъж завинаги. Значи щеше да загуби един бас — голяма работа.

Лимузината прелетя покрай Беар Стърнс и Адриана не можа да не се сети за Еминия Дънкан, както винаги на минаване покрай сградата, в която той веднъж знаменито (поне според нея) беше заявил, че „държи света за топките“. Адриана никога не го беше харесвала, но трябваше да признае, че беше сравнително привлекателен, прекалено самоуверен, типичен нюйоркски banker, който имаше доста добър вкус по отношение на момичетата. Не беше ли логично да се предположи, че щом Дънкан беше заменил Еми за осем години по-млада жена, приятелите и колегите му биха направили същото? Разбира се, че на. А и винаги съществуваше Яни. През последните няколко месеца тя беше започнала още по-усилено да флиртува с него, да го кара да я забелязва, докато всичко беше приключило една съкрушителна сутрин, когато го видя да целува друго момиче след часа. Не по-красиво или в по-добра форма, трябва да се отбележи, но с едно ясно и неоспоримо предимство: едва ли беше и ден по-стара от двайсет години. И накрая, съществуваше и Тоби. Майка ѝ може и да го беше казала първа, но Адриана не показва несъгласие: макар и да нямаше недостиг на успели красиви, богати мъже, не толкова много бяха хетеросексуалните необвързани. А колко от останалите биха предпочели да се оженият за трийсет и няколко годишна жена, вместо за свежо двайсет и две годишно момиче, момиче, което ги гледаше с големи, изпълнени с обожание очи и изражение, което казваше: „Благоговей пред теб и смятам всяка изречена от теб дума за божие слово?“ Адриана знаеше, че може да се преструва малко в началото, но дните, в които се отнасяше с обожание към мъжете, отдавна бяха отминали — ако бяха достойни за вниманието ѝ, те можеха да обожават нея. Оставаше въпросът: колко дълго беше в границите на разумното да очаква, че те ще продължат да ѝ играят по спирката, преди красотата ѝ да започне да повяхва? Докато стане на трийсет и една? На трийсет и две? Може би. Но навярно беше по-добре да не рискува.

Тоби я чакаше пред сградата, когато пристигна. Адриана едва не му каза, че беше по-добре да съчетае блейзъра си с чифт памучни панталони вместо с джинси — Парк Авеню и Холивуд Хилс не се

подчиняваха точно на едни и същи правила по отношение на облеклото, но си спомни, че трябва да поддържа вътрешното си усещане на двайсет и две годишна жена, наведе се към него и прошепна в ухото му:

— Изглеждаш толкова готино тази вечер. Едва ще дочакам до по-късно.

Лицето му трепна в неприкрита радост:

— Наистина ли?

Боже мили, беше прекалено лесно. Господин Прочутият режисьор може и да излъчваше напереност и увереност, когато ставаше въпрос за правене на филми, но явно не беше свикнал с подобни комплименти. Адриана пресметна набързо и изчисли, че вероятно току-що беше отбелязала навършването на цял месец от „Търсенето на пръстена“ ’08.

— Наистина — измърка тя.

Портиерът ги поздрави по име и ги въведе в пищно тапицирания асансьор.

— Отведи го до върха — каза той без следа от ирония. Адриана забели очи, а Тоби се засмя. *Не е толкова лошо*, помисли си тя, като му позволи да я обгърне с ръце изотзад, когато асансьорът се затвори. *Той е приятен за прегръщане и е сладък, и ме обича. Бих могла да свикна с това, ако трябва.*

Което продължи точно още десет секунди, точно достатъчно време, та асансьорът да се отвори право към мезонета и Адриана да срещне погледа на първия човек, когото видя.

— Хей, я виж ти кой бил тук — изрева Тоби, като пусна Адриана и тръгна напред да се ръкува с мъжа. — Скъпа, бих искал да те запозная с някого. Дийн Декър, това е Адриана де Суза. Адриана, Дийн.

Умът на Адриана заработи с бясна скорост. Откъде се познаваха Дийн и Тоби? Беше ли споменала на Дийн за Тоби онзи ден в самолета? Щеше ли някой да я хване в лъжа, или да я изпорти за нещо? Бързо заключи, че не, колкото до този момент, не беше направила нищо нередно, но все още беше твърде шокирана, за да реагира по какъвто и да било уместен начин. За щастие, Дийн изглеждаше много по-овладян. Дори развеселен.

— Адриана, така ли? Страхотно име. Ами приятно ми е да се запознаем. — Той подаде ръка.

— На мен също — успя да каже тя. Почувства как косъмчетата по ръцете ѝ настръхнаха, когато ръката ѝ докосна неговата. Не можеше да се отрече, че беше абсолютно прелестен, особено защото се беше издокарал по съвсем същия начин (черен блейзър, бяла риза и джинси) като Тоби. Само преди минути Тоби беше изглеждал сравнително привлекателен, но сега, застанал до Дийн, така че можеше да ги сравнява пряко, имаше стряскаща прилика с трол. Умът на Адриана бързо нарисова разстройваща картина: снимки на Тоби и Дийн един до друг на страницата „На кого му стои по-добре“ в „Ю Ес Уийкли“, като сто процента от анкетирания в Рокфелер Сентър бяха гласували за Дийн. Никога преди не беше виждала пълен стопроцентов вот дори не и онзи път, когато бяха изправили Роузи О’Донъл срещу Наоми Кембъл, но в нейната мислена графика, резултатите бяха кристално ясни.

Явно без да си дава сметка нито за еднаквите им тоалети, нито за претърпяното зашеметяващо поражение, Тоби собственически обгърна с ръка рамото на Адриана и я придърпа по-близо до Дийн, така че главите на тримата бяха само на сантиметри разстояние.

— Току-що поверихме на Дийн главната роля в „Близо до нея“ — обяви той със заговорнически тон.

Очите на Адриана се стрелнаха към Дийн.

— Вярно е — кимна ухилено той.

Адриана почувства, че ѝ се завива свят от изненада:

— Сериозно? — изписка тя. *Взemi се в ръце!*, сгълча се Адриана. Пое си дълбоко дъх, а после си лепна усмивка на лицето — истинската ѝ зашеметяваща усмивка, обикновено запазена за специални случаи (среща със съпругата на някой настоящ любовник, молба към татко за нова кола и т.н.)

— Колко прекрасно! Поздравления и на двама ви. — Ето. Така по-биваше.

Висока, зашеметяваща жена в костюм на „Шанел“, чиято мода никога не отминаваше, се приближи към тях.

— Добре дошли на нашето малко празненство — пропя тя, като прати въздушна целувка на цялата група. — Просто сме възхитени, че вие, всичките момчета от Калифорния, успяхте да дойдете.

— Катрин — каза Тоби, като стисна ръцете ѝ и я целуна по двете бузи.

На Адриана ѝ идваше да повърне. Пфу! Единственото по-лошо нещо от това европейците да се държат като европейци бяха американци, които се държаха като европейци!

— Бих искал да те запозная с гаджето си, Адриана де Суза. — При звука на думичката с „г“ Адриана хвърли крадешком поглед към Дийн, който вече я гледаше с вдигнати вежди и развеселено изражение на лицето. — А също и с Дийн Декър. Адриана, Дийн, тази прекрасна дама е вашата домакиня за тази вечер.

Адриана се обърна към жената, която при по-внимателно вглеждане беше по-възрастна, отколкото отначало си беше по мислила, вероятно по-скоро към шейсетте. Насили се да изрече обичайните плоски любезности за красивия апартамент, колко се радва, че е тук, каква прекрасна огърлица имате, дрън-дрън, дрън, но жената само я гледаше втренчено. След като остави Адриана да се запъва така още известно време, тя обхвана в шепи брадичката ѝ и бавно, много внимателно, сякаш докосваше фин порцелан, обърна лицето ѝ напред и назад.

— Боже, боже, прекрасна си — каза Катрин, като се взираше в Адриана. — Великолепни скули и красиви, големи очи. Обаче кожата ти! — Жената изстена. — Ангелски тен.

Добре. Така по-биваше. Адриана откри, че отправя втората си зашеметяваща усмивка за тази вечер.

— Благодаря ви! Много мило от ваша страна да го кажете. — Опитва се да си придаде смутено или поне скромно изражение, но не беше сигурна какво се е получило.

— Катрин... — изрече Тоби с предупредителен тон.

— Съжалявам. Знам — никаква работа по време на парти. Обещавам да не я притеснявам тази вечер, макар че можеш да се обзаложиш, че ще я потърся в понеделник.

Жената вдигна поглед, когато във фоайето се появиха още двама гости.

— Барът е отсреща, в дневната — посочи тя към внушителна двукрила френска врата. — Извинете ме за момент, ако обичате.

— Мисля, че ще се отправя право към пиячката — обяви Дийн, когато Катрин плавно се приближи да поздрави новите си гости. — Ще

се видим по-късно, нали?

— По-късно, мой човек — кимна Тоби, в опит да прозвучи бодро, но просто прозвуча като старец.

Адриана просто не знаеше откъде да започне. За Дийн ли да започне първо да върти Тоби на шиш и да го разпитва, или за Катрин.

— Ще трябва да внимаващ, иначе може като нищо да се озовеш на страниците на „*Мари Клер*“ — каза Тоби, като грабна две чаши шампанско от подноса на мотаещ се наблизо сервитьор и си запробива път към Адриана.

— Катрин работи в „*Мари Клер*“? — настойчиво попита Адриана.

— Катрин *работеше* в „*Мари Клер*“. В продължение на десетилетия беше редактор в отдела за мода, занимаваща се с издирването на нови модели, и има заслуга за откриването на безброй прочути в момента фотомодели. Така че ти направи голям комплимент. Не че аз вече не си го знаех... — той се наведе толкова близо, че Адриана усети мириса на шампанско в дъха му.

— Интересно — отбеляза Адриана. — Много, много интересно. — Трябваше да пита майка си за Катрин: ако тази жена наистина беше гуруто на откривателите на модели в „*Мари Клер*“, значи госпожа де Суза със сигурност щеше да я познава.

— Ела, скъпа. Нека те покажа на всички.

Когато дойде време за вечеря, от картончето с името Адриана откри, че мястото ѝ е между една редакторка от „*Мари Клер*“ и... Дийн. Катрин — както правят всички добри домакини и заради което ги мразят всичките им гости — беше разделила всички двойки и ги беше разпръснала по цялата маса, за да насърчи започването на нови разговори между непознати. Не беше идеално, но ме беше и пълна катастрофа. Можеше да е настанена между Дийн и Тоби — това нямаше да бъде забавно. Адриана огледа преценяващо обстановката, състави си план за действие и седна на мястото си. Кимна на Дийн, а после според плана бързо се обърна наляво. Наклони се плътно към жената, толкова плътно, че челата им почти се допряха, и попита:

— Давате ли си сметка каква късметлийка сте? Настанена сте до най-фантастичния мъж в стаята.

Жената, която Тоби по рано беше представил като Макензи Майкълс — *най-важната жена*, която трябва да познаваш в „*Мари*

Клер“ — за миг се втренчи безизразно в Адриана, несигурна как да реагира. Адриана просто кимна, сякаш да каже: *да, вярно е*, и Макензи крадешком хвърли поглед наляво. Адриана забеляза как очите ѝ се разшириха и тя вдиша дълбоко. От другата страна на Макензи седеше мъж, още по-фантастичен от Дийн. Носеше ушит по мярка супермоден костюм на тънко райе в стила на Том Браун, без вратовръзка. Косата му беше високо подстригана около тила и скулите, но малко по-дългата коса отгоре беше разрошена и стърчаща точно колкото трябваше: готин, но не и полагащ особени усилия. Най-хубавото от всичко обаче беше това как той сякаш *блестеше*. Кожата му изглеждаше прясно епилирана и избръсната и с истински слънчев загар, а не придобит в солариума: ноктите му бяха късо подрязани и прави с едва доловим блясък, който успяваше изобщо да не изглежда женствен; дори мокасините му с украсени пискюли носове проблясваха на светлината.

Макензи се обърна отново към Адриана и изстена:

— Права си. Той е истинско шибано божество — прошепна тя.

Адриана огледа ръцете на Макензи и след като не откри никакви пръстени, каза:

— Давай, скъпа. Направи го свой.

Макензи се засмя — подобен на сумтене смях, който не беше ни най-малко толкова деликатен или така женствен като този на Адриана.

— Да, как не. По-голям шанс имам да се прибера с Джордж Клуни тази вечер.

— Той тук ли е? — попита Адриана, забравила даденото пред себе си обещание да не поглежда в посоката на Дийн. Огледа масата, като внимателно местеше поглед по лицата на всичките дванайсет гости.

— Не, той не е *тук* — каза Макензи със смях. — Просто изтъквах аргумент: по дяволите, просто няма начин този великолепен мъж да си падне по мен.

Адриана отново огледа преценяващо новата си приятелка. Среден ръст. Лице, по-хубаво от средните норми, със симпатичен чип нос и приятна усмивка. Доста прилична фигура — предположи тя, макар че беше невъзможно да се разбере какво става под тази широка рокля, тип кринолин. Как мразеше такива рокли! Всяка жена на земята, включително самата тя, изглеждаше или противно дебела, или бременна в осмия месец в такава рокля и въпреки това те бяха

невероятно модерни. Адриана подозираше, че Макензи може би дори крие доста приличен бюст под тази широка рокля... и това ако не беше истинско престъпление. За щастие момичето беше донякъде спасено от безупречната си прическа и грим. Имаше лъскава коса, подредена в направена със сешоар прическа, грим, който изглеждаше професионално положен, и съчетание от обувки и чанта, за което повечето представителки на женската половина от човечеството биха извършили убийство. Видът ѝ в съчетание с успеха ѝ като една от най-търсените редактори на списания в Ню Йорк, би трябвало да е изстрелял Макензи в стратосферата на уверените жени: несигурността ѝ изглеждаше напълно нелогична.

После, преди Адриана да успее да направи каквото и да било, за да я спре, Макензи се обърна към готиния тип, потупа го настойчиво по ръката и се прокашля. Явно не забеляза, че прекъсваше разговора с жената от лявата му страна, нито пък долови изненаданото и леко раздражено изражение на лицето му. Той се извъртя и я погледна косо.

— Здравсти — каза той с безразличен глас, но Адриана разбираше, че това, което всъщност иска да каже, е: „Да? Мога ли да ви помогна с нещо?“

Макензи залепи на лицето си огромна престорена усмивка и протегна ръка — твърде тромав жест, като се има предвид колко нагъсто бяха насядали всички около масата. Накрая изглеждаше леко схваната — факт, който не убягна на мъжа.

— Привет. Искан да ви се представя. Аз съм Макензи Майкълс, редактор по оформлението в „*Мари Клер*“. Вероятно не най-предпочитаното от вас четиво, тъй като е женско списание — но, всъщност, сега като се замисля, наистина имаме доста редактори мъже. И, изненадващо, не всичките са гейове, което...

— Макензи, *querida*. Случайно да имаш ментово бонбонче за освежаване на дъха или може би парченце дъвка? — попита Адриана, сграбчвайки момичето за ръката. Не беше гениално, но беше най-доброто, което можеше да направи с тази жена, която едва познаваше. Освен това всъщност не я беше грижа какво ще каже, стига само Макензи да млъкне. Гледката беше мъчителна, като да седи на първия ред, докато комикът прави гаф или кумът оплесква тоста. Накара дори нея да се почувства неудобно и точно по тази причина Адриана се намеси.

Погледна готиния тип и ѝ хрумна само за миг, че той беше прекрасна перспектива. Ако Макензи искаше да подкопае собствените си шансове... но не! Тя беше извадила достатъчно късмет да открие бъдещия си съпруг и нямаше да позволи на този евтин плейбой да я изкуши. Тази мисъл определено се налагаше по необходимост, а не за удоволствие.

— Хеей! — Тя извиси бразилския си акцент с няколко полутона. — Аз съм Адриана. Имаш ли нещо против да взема приятелката си за малко назаем?

Макензи отвори уста да се намеси, но Адриана си позволи волността да я ощипе над лакътя.

Готиният тип се усмихна, кимна, и се обърна да продължи първоначалния си разговор.

Адриана чувстваше ледената студенина, която се излъчваше от цялото тяло на Макензи, но още по-остро си даваше сметка за присъствието на Дийн от дясната си страна. Той беше проследил цялата сцена и с крайчеца на окото си тя го забеляза, че се усмихва. После, там беше и Тоби, който от другия край на масата използваше името ѝ в някакъв разговор достатъчно високо, за да може тя да чуе всяка дума. Би трябвало да се е сгушила на някои тъмен подиум заедно с чаша коктейл и някое момче, а вместо това търпеше едно светско унижение след друго.

— Ако самата ти си го искала, защо ме насърчи да му се пусна? Само за да ме направиш на глупачка ли? — изсъска Макензи в ухото на Адриана, докато се взираше право напред. И двете жени се усмихнаха на сервитьорката, докато тя поставяше пред тях смесени зелени салати.

Адриана въздъхна и погледна да се увери, че Дийн се е задълбочил в друг разговор, а после продължи:

— Не съм го искала — не го искам — за себе си. Продсто ми беше непоносимо да гледам това. Просто ми се струваше толкова, толкова... — Адриана се опита да се сети за не толкова груба дума, която да използва в случая, но вече се чувстваше толкова изтощена.

— Толкова какво? — настоя Макензи.

Адриана срещна спокойно погледа ѝ:

— Толкова *отчаяно*.

Макензи вдиша рязко и Адриана почувства лек пристъп на съчувствие, преди да си спомни, че правеше услуга на това момиче. Дори още никой да не ѝ беше казал това, тя беше до голяма степен обречена. Значи щеше да я намрази. Адриана имаше да се тревожи за по-важни неща, отколкото за това, че още едно момиче ще я намрази.

— Не беше *отчаяно* — прошепна Макензи. — Просто се държах дружелюбно.

Ах, картата с дружелюбното държание. Адриана се пренесе за миг в тийнейджърските си години, когато майка ѝ се опитваше да ѝ предаде тези важни уроци и Адриана беше изтъквала същите тези доводи. Почти се усмихна при спомена за онези сладки, невинни дни.

— Дружелюбна, общителна, обаятелна, очарователна, наричай го както си искаш... всъщност значи „отчаяна и винаги на разположение“, когато ти си тази, която се обажда първа.

Макензи сякаш обмисляше това, като в един момент отвори уста да изкаже несъгласие, а после размисли:

— Смяташ ли? — попита накрая.

Адриана кимна. Беше толкова очевидно, та чак досадно. Защо американките не разбираха това? Защо не ги учеха на това? „Правилата“ бяха помогнали донякъде, но съвсем недостатъчно: там се даваха указания на жените как да отблъскват мъжете, но не и как да ги прелъстяват. Ако всъщност сама не беше ставала свидетелка на това през последните десет години, никога нямаше да повярва, че съществуват *зрели жени*, които смятат, че начинът да се добереш до някой мъж е, като го преследваш. Беше открила същото и при приятелките си — при Леа до малко по-малка степен заради поддържания ѝ характер, но поведението на Еми си беше направо унижително с цялото това подхващане на разговори, с това да се обажда първа, да предлага планове и да се предоставя изцяло на разположение.

— Значи не биваше да се представям?

— Не. — Адриана отпи от виното си.

— Е, добре де, как иначе щяхме да се срещнем?

Адриана я погледна и се опита да не се дразни: не трябваше да забравя, че вината всъщност не е на Макензи.

— Щяхте да се запознаете, вероятно след броени минути, когато *той* щеше да ти се представи на *теб*.

— О, я стига! Какво значение всъщност има кой...

Адриана продължи, сякаш не беше чула нищо:

— И в този момент ти щеше да възнаградиш вежливостта му с усмивка и малко жарки погледи, а след това веднага щеше ловко да избегнеш всичките му директни въпроси, да се обърнеш и да потънеш изцяло в разговор, който не включва него.

— Дори ако...

— Дори ако е на средата на изречението, дори ако ти е задал въпрос, дори ако е изглеждал зашеметен от теб. Особено ако е изглеждал зашеметен от теб. Допустимо е да продължиш единствено ако е грозен, защото, ами всъщност не ни интересува наистина какво ще излезе в такъв случай, нали така?

Макензи кимна: изглеждаше повече омаяна от Адриана, отколкото подразнена от леко покровителствения ѝ тон. Това беше толкова основно, толкова близко до ума, че беше елементарно... как беше убягнало на тази иначе привлекателна, успяла жена?

— Значи в общи линии твърдиш, че всички трябва да сме живи превъплъщения на „Правилата“? Което, по мое мнение е напълно нереалистично.

— Съгласна съм — каза Адриана. — Напълно нереалистично е. „Правилата“ са добра отправна точка за тийнейджърките. Но са напълно безполезни за зрелите жени. Искам да кажа, всяка книга, която се отнася към секса само като към нещо, което трябва да избягваш или от което да се въздържаш, не е ни най-малко подходяща.

Адриана беше доволна, че Макензи изглежда зашеметена. Продължи:

— Защото наистина, за какво изобщо са мъжете, ако не можеш да им се наслаждаваш както трябва?

Макензи продължи ожесточено да кима с глава в знак на съгласие, затова Адриана продължи да говори. От доста време не беше правила нещо ей така, просто от добро сърце, за някой друг: беше време да предаде житейските си уроци на някой, който не беше извадил чак такъв късмет.

— Абсолютен мит е, че след като един мъж вече веднъж е правил секс с теб, ще изгуби интерес. Всъщност, би трябвало да е точно обратното: ако си вършиш добре работата, това ще го накара да те желае повече. Цялата работа е в това да намериш баланса между

загадъчността, трудно достъпността и предизвикателното държание и това да бъдеш чувствена, прелъстителна и секси. Накараш ли ги да се потрудат за това — не само първия път, а отново и отново и отново — те ще те обичат вечно.

— Звучиш толкова уверено... — Гласът на Макензи заглъхна, но Адриана усещаше, че ѝ е повярвала.

— Напълно съм сигурна. И съм бразилка. Ние разбираме от мъже и от секс.

Адриана започна да яде салатата си, но Макензи просто се взираше в нея. Почти в същия миг Адриана видя как фантастичният мъж приключи разговора си и се обърна към Макензи.

— Извинете? — каза той.

Макензи се поколеба за миг, а после се обърна към него и му отправи сияйна усмивка:

— Да?

— Боя се, че не се представих както трябва. Казвам се Джак. Радвам се да се запознаем.

Като истинска професионалистка, Макензи погледна крадешком към него точно достатъчно дълго, преди да му отправи нова усмивка — само че тази беше малко по-закачлива, с начупени, току-що облизани устни:

— Прекрасно е да се запозная с теб, Джак — измърка Макензи.

— Е, откъде познаваш Катрин? — попита той.

— О, че кой не познава Катрин? — засмя се тя заговорнически и му обърна гръб. — Адриана, скъпа, ти тъкмо ми разказваше онази изключително забавна история за провала с пазаруването миналата седмица. Моля те, разкажи ми я докрай. Ако обичаш?

Боже мили, помисли си Адриана, на това момиче просто му идваше отвътре. Адриана се включи в играта скалъпи какъв измислен анекдот колкото заради разговора, точно толкова дълъг, че Джак да се извини и да отиде до мъжката тоалетна.

— Беше свършена — заяви Адриана в мига, в който той се изправи.

— Наистина ли? Струва ми се, че го обидих. Бях толкова груба, че той си тръгна!

— Абсолютно свършена. Не си го обидила и не си била груба — беше загадъчна. Продължавай така до края на вечерта и тази вечер той

ще се прибере вкъщи с теб. Даваш малко, а след това го пренебрегваш. Флиртуваш, после проявяваш сдържаност. Ще полудее от опитите да се добере до теб.

И наистина, когато се върна, Джак прекара цялото време до края на вечерята, цялото време на десерта и цял час, докато пиеха след вечеря, в опити да задържи разсейващото се в различни посоки внимание на Макензи. Това момче наистина *полагаше* усилия и Макензи очевидно се наслаждаваше на всяка минута от опитите му. Адриана забеляза, че увереността ѝ се усилваше с всеки изминал флирт и се поздрави за добре свършената работа. Беше възхитително да наблюдава, особено след като беше заета да привежда в изпълнение триковете за напреднали от онова, на което току-що беше научила Макензи, като сама се опитваше да жонглира ту с прояви на безразличие, ту с пърхане на клепки, с двама съвсем различни мъже.

Малко след полунощ Тоби най-после склони да си тръгват. Дийн се беше измъкнал малко преди това с порой от извинения за партито на някакъв приятел, което просто не можел да пропусне (да го вземат мътните!), в момента Макензи се преструваше на незаинтересувана от Джак, на малко двуместно канапе в един тъмен ъгъл и Адриана отново беше изключително отегчена. Вече беше опитала всички възможни трикове, за да накара Тоби да я заведе да танцуват, но той не се поддаваше на нищо. Беше изтощен от работата и пътуването; смяташе да се върне право в хотела и очакваше приятелката му да го придружи.

Тоби продължаваше да бърби за нещо, докато помагаше на Адриана да облече шлифера си, но не беше трудно да го изключи от съзнанието си. По-трудно се оказа да си спомни, че е само на трийсет — още момиче, на практика — а не петдесетгодишната жена, като каквато се чувстваше. Поне вечерта не беше напълно пропиляна — изглежда, Макензи, захласнала се да се опипва и да се смее с Джак, беше една променена жена. Адриана изчака да улови погледа ѝ и леко ѝ помахаша за довиждане.

Макензи и направи знак да изчака малко и като завършена професионалистка, леко докосна устните на Джак с връхчето на пръста си и небрежно се отдалечи от него, отправяйки се към Адриана.

— Тръгваш ли си вече? — попита Макензи, като хвърли поглед към шлифера на Адриана.

— Минава полунощ. Смазана съм от умора — излъга Адриана. *Не смазана от умора, просто отегчена*, помисли си тя. — Изглежда обаче, че ти се справяш страхотно.

— Ти. Си. Богиня! — прошепна Макензи, като се наведе към Адриана и стисна ръката ѝ. — Той вече ме покани да отида с него у тях за едно питие. Казах му, че ще си помисля.

Адриана беше впечатлена. Нищо не вършеше по-добра работа от едно „може би“. Не беше пряко отблъскване, но определено изпращаше на мъжете посланието, че ще трябва да се потрудят малко по-усърдно.

— Само запомни — ако преспиш с него, никакво оставане за през нощта. Не ме интересува дали е пет сутринта, именно ти трябва да си тази, която да стане и да си тръгне. Оставай само, докато правите секс. В мига щом стане време за сън, изчезвай оттам — съветваше Адриана новата си ученичка и се опитваше да не мисли до колко голяма степен звучи като майка си.

Макензи кимна, попивайки всяка дума.

— Ами ако той...

— Няма изключения.

Ново кимване.

— Приятно изкарване! — пропя Адриана. Тя дръпна леко Тоби за ръката, за да го изтегли от човешкия обръч, който го заобикаляше в момента. — Скъпи, наистина трябва да тръгваме...

— О, и още едно нещо? — прошепна Макензи. — Искам да ти предложи да напишеш една история като централна тема на следващия ни брой. Още не съм сигурна каква точно ще бъде темата, но ти имаш страхотна дарба и мисля, че на нашите читатели ще им е много приятно да разберат за нея.

Така. Интересно — и неочаквано развитие. Адриана беше свикнала случайни туристи, които я смятаха за екзотично красива, да я молят за разрешение да я снимат и тази вечер не беше първият случай, в който редактор на списание я беше сметнал за достатъчно красива, за да бъде включена в някой брой. Но история, съсредоточаваща се върху вродените ѝ умения с мъжете и таланта ѝ да учи други жени как да ги впримчват? Това не се случваше всеки ден.

Престори се на безразлична, макар че гласът ѝ потрепери леко от вълнението, което всичко това предизвика у нея.

— О, добре, това може да е приятно — каза тя любезно.

— О, толкова се надявам, че ще го обмислиш и ще се съгласиш. Вече си представям подробно интервю на две страници, и купища великолепни лъскави снимки. Ще го направим феноменално, обещавам — бърбеше безспирно Макензи. По-рано тази вечер не беше изглеждала от типа хора, които имат навика да бърбят неконтролируемо, но пък не беше изглеждала и като жена, която може така умело да впримчи някой мъж.

Това беше единственото, което Адриана можа да направи, за да не изпищи от радост:

— Ами, хм, Катрин знае как да се свърже с мен — или поне, как да се свърже с Тоби, — така че това вероятно е най-добрият начин...

Но Макензи вече се отправяше обратно към Джак.

— Ще ти се обадя другата седмица! Страхотно е, че се запознахме. И благодаря за... всичко. — Тя помахаше и нехайно тръгна отново към обгърнатото в мрак двуместно канапе.

— Надявам се, че прекара приятно, скъпа? — попита Тоби, докато махаше на едно такси пред сградата.

— Беше много повече от приятно, Тоби. Изкарах си чудесно — каза Адриана по-искрено, отколкото някога беше смятала за възможно. — Удивително, великолепно, чудесно.

Почукването изтръгна Леа от дълбок сън — нещо, което рядко постигаше през нощта, да не говорим пък за средата на следобед, когато дори не беше имала намерение да заспива. Тук имаше нещо във въздуха или водата, нещо, което трябваше да съхрани: всеки път, щом малката ѝ взета под наем кола влезеше в Саг Харбър, цялото ѝ тяло омекваше от отпускването.

— Влез — обади се тя след бърз оглед, за да се увери, че е облечена и не е покрита с лиги. Беше шокирана, когато видя, че навън вече е тъмно.

Джеси отвори вратата и пхна вътре само главата си:

— Събудих ли те? Съжалявам, смятах, че работиш здравата по двайсет и четири часа в денонощието.

Леа изсумтя:

— Ъ-хъ. Научавам от личен опит, че да изпиеш два коктейла „Блъди Мери“ преди обяд, не е най-удачният план за плодотворна работа.

— Съвсем вярно. Но колко добре се чувстваш?

— Доста добре — призна тя. Въпреки откъслечните мигове от съня ѝ, които проблясваха бързо в паметта ѝ — нещо за това как върви по пътеката между скамейките в църквата, гола и трепереща, — все пак се чувстваше отпочинала и спокойна.

— Я чакай малко — каза Джеси, докато прекосяваше стаята с три бързи крачки. Седна на крайчеца на леглото, където Леа се беше подпряла на половин дузина възглавници, напълно облечена върху завивката. — Какво виждам тук?

Леа проследи погледа му до книгата с меки корици, която лежеше отворена с кориците нагоре върху корема ѝ. На нея се мъдреше бебешко синя корица с рисунка на красиво опакован подарък, и книгата беше продължение на „Нещо назаем“ — книга, която тя току-що беше дочела и много я беше харесала.

— Това ли? — попита тя, като прегъна отдолу ъгълчето на една страница и му я подаде. — Казва се „Нещо синьо“. В първата се разказваше за момиче, което се влюбва в годеника на най-добрата си приятелка и не знае как да постъпи. Е, накрая се събират и сега в тази, виждаме историята от гледна точка на най-добрата приятелка, която изгубва годеника си. Не че и тя е толкова невинна, защото е спала с един от шаферите на бившия си годеник.

Джеси прочете анотацията на задната корица, като клатеше глава:

— Невероятно — промърмори той.

— Кое?

— Фактът, че *ти* четеш *това*.

— Какво трябва да означава това?

— О, хайде сега, Леа. Значи не смяташ за забавно, че малката госпожичка, възпитаничката на Принстън, която редактира само сериозни литературни творби, чете „Нещо синьо“ в свободното си време?

Леа си грабна обратно книгата и я притисна към гърдите си:

— Книгата наистина е добра — каза тя намръщено.

— Сигурен съм, че така.

На Леа ѝ идваше да каже, че поне до този момент „Нещо синьо“ беше далеч по-добре написана от черновата на неговата последна книга. Че има смислена структура и стегната и последователна употреба на езика. Че може би не изследва кой знае колко много възвишени интелектуални теми, но какво от това? Беше закачлива, остроумна и забавна за четене — нещо, от което господин Голямата литературна клечка можеше да се възползва в утроени количества точно сега.

Но, разбира се, Леа не каза нищо от това. Просто каза:

— Не възнамерявам да защитавам пред теб предпочитанията си относно четенето.

Джеси вдигна ръце в знак, че се предава:

— Съвсем честно. Но наистина си даваш сметка, че това променя всичко, нали? Че сега имам истинско доказателство, че страховитата редакторка всъщност е човешко същество.

— Защо? Само защото чета женски романи?

— Именно. Колко жилав и суров може да бъде човек, щом чете и прави препратки към „Дневникът на Бриджет Джоунс“?

Леа въздъхна:

— Направо се влюбих в тази книга.

Джеси се усмихна:

— Как се казваше онази другата... „Дневниците на Нани“?

— Още една добра книга. Определено класика.

— Ммм — промърмори Джеси и Леа разбра, че той бързо губи интерес. Вече познаваше жестовете му, израженията, можеше да дешифрира значението на една смръщена вежда или полуусмивка. През последните три месеца беше идвала в Хамптънс четири пъти и е всяка среща положението ѝ се струваше все по-малко и по-малко неловко. Втория път отново беше отседнала в хотел „Американ“, въпреки че беше прекарала там само няколко часа факт, който казваше много, като се има предвид, че посещението се осъществи в Понеделник Без Човешки Контакти (временно отмени правилото за една вечер). Третия и четвъртия път прие предложението на Джеси да отседне в къщата за гости, която беше построил за племенниците си — беше много по-удобно и едва вчера, при това пето посещение, Леа си даде сметка колко е разумно да нощува в една от разположените на горния етаж стаи за гости в главната къща. В края на краищата, често

работеха до късно през нощта, а пътят пеша до къщата за гости беше ветровит и тъмен.

Всичко беше съвсем невинно и за изненада на Леа ѝ се струваше изключително естествено. Беше доволна, че успяваха да се сработят толкова добре и все пак да спазват професионална дистанция, въпреки че спяха доста близо един до друг. На Хенри не му се беше сторило ни най-малко странно, когато Лен спомена, че вече не отсяда в хотела: той имаше други редактори, които пътуваха, за да посещават автори — някои до по-отдалечени места от Хамптънс — и често нощуваха някъде в къщата. Дори баща ѝ не беше сметнал за нужно да удостои това положение с някаква забележка. Когато Леа му каза миналата седмица на вечеря, че е започнала да прекарва по два-три дни седмично, работейки с Джеси в дома му, той беше казал нещо в смисъл: „Не е приятно, но е част от изискванията на работата. Ако те не идват при теб, ти отиваш при тях“. Безразличното отношение на всички само затвърди убеждението на Леа, че не е нужно Ръсел да знае. Ако тя просто правеше каквото изискваше работата ѝ, в такъв случай със сигурност не правеше нищо нередно — и всякакъв евентуален спор, който можеше да последва, просто не си струваше труда.

— Исках да разбера какво ти се прави за вечеря — тъкмо казваше Джеси. — Почти шест е и сме извън сезона, така че ако скоро не се решим, просто няма да ни се усмихне късметът. Искаш ли да хапнем набързо по един сандвич някъде или аз да приготвя нещо?

— Да не би с „да приготвя нещо“ всъщност искаш да кажеш „да изсипя мюсли в една купичка“? Защото ако случаят е такъв, бих предпочела сандвич.

— Ах, сладката Леа, очарователна както винаги. Това ли е начинът ти да кажеш: „Благодаря, Джеси, наистина много би ми се усладило едно домашно приготвено ядене, просто съм твърде заядлива кучка, за да си го призная?“

Леа се засмя:

— Да.

— Имах предчувствие. Добре тогава, готвено да бъде. Ще изтичам до „Скиавони“ за малко храна. Някакви желания?

— „Лъки Чармс“? Или хрупкави канелени късчета. С мляко с масленост два процента, моля.

Джеси отметна ръце нагоре в престолен жест на отвращение и излезе от стаята. Леа изчака, докато чу как входната врата се затвори и колата потегли, преди да вземе телефона си.

Ръсел вдигна на първото позвъняване:

— Ало?

Винаги отговаряше така, макар че като всички останали хора от цивилизацията свят имаше в телефона функция за разпознаване на номера и знаеше много добре, че се обаждат Леа.

— Здравсти — каза тя. Аз съм.

— Привет, скъпа, как си? Как е откачалката напоследък? Оставали трезвен достатъчно дълго, за да свърши някаква съществена работа?

Ръсел беше започнал да прави унизителни подмятания по адрес на Джеси почти всеки път щом му се удадеше възможност, независимо колко често Леа го уверяваше, че Джеси въобще не е такъв, какъвто то изкарват, или колко пъти му казваше, че той е просто още един писател, ту самоуверен до степен на арогантност, ту несигурен до степен на безпомощност. Изглежда, че това нямаше значение и Леа бързо си даде сметка, че колкото повече тя защитава Джеси, толкова повече се настървяваше Ръсел. Разбираше, че той вероятно ревнува — тя със сигурност би ревнувала, ако той прекарваше толкова много време насаме с друга жена, но изглежда, никога не можеше да го успокои. Дори при положение, че Джеси никога не споменава жена си (а Леа все още не беше открила никакво действително доказателство за съществуването ѝ), оставаше фактът, че Джеси е женен, а Леа е сгодена и между тях се беше зародило хубаво приятелство в допълнение към работните им взаимоотношения. Хубаво, платонично приятелство — нещо, за което, за голямо раздражение на Леа, Ръсел твърдеше, че е невъзможно между мъже и жени.

Леа въздъхна:

— Той наистина не е такъв, Ръсел. Не е пияница, просто е... просто е различен. Не е такъв строг привърженик на контрола, каквито сме ние.

По дяволите. Това определено не беше правилният подход. Всеки разговор, за който позволеше да се насочи към Джеси, определено

щеше да приключи с кавга — нещо, което въпреки всичките й усилия напоследък май се случваше доста често.

— *Строг привърженик на контрола ли?*

— Знаеш какво имам предвид.

— Звучи, сякаш смяташ, че е направо страхотен и истински привърженик на зен, а аз съм стресиран и... *строг привърженик на контрола.*

— *Ние* просто сме различни хора, Ръсел. И по мое мнение, именно ние сме тези, които живеят като отговорни възрастни, докато той се носи по течението, изгубен и без посока, окей? — Леа не призна пред Ръсел, че макар да беше смятала така само преди месец, начинът на живот на Джеси вече не й се струваше толкова неприятен. — Виж, защо изобщо говорим за него? На кого му пука? Обадих се да разбера какво става с теб. Как беше днешното съвещание след завършването на продукцията?

— Добре. Нищо извън рамките на обичайното.

— Ръсел, не се цупи. Не ти отива.

— Благодаря за урока по учтиво поведение, *скъпа*. Ще го запомня.

— Защо се държиш така? — въздъхна Леа. Просто искаше да се обади ей така, без причина, да разменят няколко учтиви реплики и да се върне към книгата си, но чувстваше, че Ръсел се готви да изнесе обширна беседа на тема „Състоянието на нашата връзка“. Това беше неговият специалитет и нейният най-страшен кошмар.

— Леа, какво става с нас? — Гласът му стана по-тих, по-внимателен. — Сериозно, мисля, че би трябвало да поговорим за това.

Леа си пое дълбоко дъх и го изпусна мълчаливо. Положи усилие да остане спокойна, макар че вътрешно крещеше: *Не, не, не! Втръсна ми да говоря за това. Хайде да не говорим за всичко това. Не можем ли просто да си разкажем взаимно е минал денят ни и да продължим нататък? Моля те, не ми причинявай това!* и каза:

— Какво имаш предвид, Ръс? Нищо нередно не става с нас.

Той замълча за минута.

— Наистина ли смяташ така? Не ти ли се струва, че между нас има огромно разстояние? И какво се предполага, че трябва да кажа, когато хората питат защо още дори не сме имали годишно

празненство? Че годеницата ми, изглежда, няма време — макар че сме сгодени вече от пет месеца?

О, господи, моля те, не пак това.

— Защо повдигаш отново този въпрос? Говорили сме затова сто пъти. Хиляда пъти. Просто точно сега в работата е пълна лудница. Ако изобщо искам това повишение, трябва да се справя по най-добрия начин с тази книга и да я предам навреме. Знаеш колко важно е това за мен — защо не можеш да проявиш повече разбиране?

— Да, добре, наречи ме луд, ако трябва, но сигурно съм си мислел, че женитбата също с нещо важно.

— Ръсел, разбира се, че е така. И точно затова искам да изчакам за всичко, докато може да стане съвършено.

Това не беше съвсем невярно: Леа знаеше, че изостава с плановете. Причината отчасти беше просто абсолютна липса на интерес към всичко, свързано със сватбата — тя просто не беше от момичетата, които си избираха сватбената рокля още на дванайсет години и отчасти в ужаса да се справи както с майка си, така и с майката на Ръсел, но когато беше напълно честна със себе си, Леа знаеше, че става дума за нещо повече от това. За известно време можеше да си казва, че всичко се развива твърде бързо. В края на краищата, струваше ѝ се, че е било едва вчера, когато се целуваха за пръв път на една пейка на Юниън Скуеър. Тогава също харесваше много Ръсел, смяташе, че е сладък и добре изглеждащ и беше горда че той се интересува от нея. Надяваше се, че ще продължат да излизат заедно и връзката ще се развие или ще се разпадне по естествен път. Смяташе цялата теория за това, че отношенията никога не оставали същите за успокояваща: двама души или се сближават още повече и връзката процъфтява, или връзката бавни догаря и е време за раздяла. Леа сметна, че може просто да остави нещата да следват естествения си ход, а междувременно тя щеше просто да се наслаждава на времето, което прекарваше с Ръсел, и да не се тревожи непрекъснато какво ли крие бъдещето. Което вършеше идеална работа, докато Ръсел просто взе, че ѝ *направи предложение*. И не просто ѝ направи предложение, а постави на пръста ѝ онзи пръстен, докато Леа седеше застинала от шока, а после я целуна по устата, докато същата тази уста висеше отворена в почуда. Никога, през целия си живот, не се беше чувствала по-неподготвена за нещо и не беше нужно човек да е гений, за да

разбере, че през последните няколко месеца тя се измъчваше от съмнения. Това, което не знаеше как да обясни на Ръсел или на който и да е друг, беше какво точно не е наред. Нищо не се беше променило между нея и Ръсел, откакто се бяха срещнали за пръв път: той все още беше точно толкова мил и сладък както в деня, в който се запознаха. Проблемът беше, че Леа все още чакаше да се влюби до уши в него, а всички останали — приятелките ѝ, родителите ѝ и което беше най-лошото самият Ръсел, си мислеха, че това вече отдавна се е случило. Като се имаше предвид всичко това, наистина ли беше толкова странно, че тя просто искаше да изчака?

Беше ред на Ръсел да въздъхне:

— Разбирам. Просто ми се искаше в гласа ти да има, не знам, малко повече вълнение. Говориш ли изобщо за това с момичетата?

— Разбира се, че говоря — излъга Леа. Еми и Адриана непрекъснато питаха за плановете за предстоящата сватба — умираха си от желание да организират моминско парти, но Леа винаги се хващаше, че сменя темата. Защо не разбираха, че всичко това се развиваше твърде бързо? Дори мисълта за това обаче я караше да се чувства виновна, затова тя смекчи тона и каза:

— Скъпи, вълнувам се за всичко. Ще се оженим и когато това свърши, ще отидем на някое екзотично и наистина много далечно място, като например Малдивските острови и просто ще си почиваме и ще се наслаждаваме един на друг, става ли? Обещавам.

— Ще носиш ли онзи бански костюм от две части, който обожавам? Онзи с металните кръгчета на хълбоците и в средата на горницето?

— Определено.

— И няма да си носиш лаптопа и нито един ръкопис, дори не и само за да си го четеш в самолета?

— Нито един — каза тя уверено, макар че се позабави малко преди този отговор. — Ще бъде свършено.

— Разбрахме се — каза Ръсел: звучеше така, сякаш въпросът се е решил изцяло по негов вкус.

— Ще ти позвъня по късно да ти кажа „лека ноц“, става ли?

— Става. Определено се връщаш утре, нали? Имаме нужда от поне една вечер насаме преди Великата среща на родителите по случай Деня на благодарността.

— Разбира се, че имаме, скъпи. Определено ще се прибера утре вечер — насили се да каже Леа. Перспективата да прекара Деня на благодарността в Кънектикът не я ужасяваше особено — макар че вероятно би трябвало, като се имаше предвид, че цялото семейство на Ръсел щеше да долети, за да прекара празника с нейното, но точно в този момент отчаяното ѝ желание да затвори телефона беше по-силно от всичко друго.

— Мммлясс! — Ръсел издаде в слушалката силен, имитиращ целувка звук — малък жест на интимност, който винаги си разменяха по телефона, кога то бяха разделени.

Леа му отвърна, като се чувстваше глупаво и леко подразнена, а после — виновна, задето се е почувствала глупаво и леко подразнена. Едва след като затвори, тя се чувства облекчена и обзета от ново изтощение, твърде уморена дори да отвори наново книгата си.

Събуди се от смущаващото чувство, че някой я наблюдава. Погледна през прозореца и видя няколко разпръснати снежинки, подчертани от светлината над входната врата. В стаята беше почти непрогледно тъмно, но чувстваше нечие друго присъствие.

— Джеси?

— Хей. Съжалявам, изплаших ли те?

Когато очите ѝ привикнаха към тъмнината, тя го видя да седи в отсрещния край на стаята в махагоновия люлеещ се стол.

Ръцете му бяха скръстени на гърдите, а главата му беше отпусната на облегалката на стола. Отнякъде се носеше миризма на пресен чесън и печаш се хляб.

— Какво правиш тук?

— Просто се възхищавам на съня ти.

— На съня ми ли?

— Качих се да те събудя за вечеря, но ти изглеждаше толкова омиротворена. Аз почти никога не спя истински, затова винаги ми е приятно да наблюдавам някой друг. Вероятно е стряскащо, но се надявам, че нямаш нищо против.

— Всъщност в това има известна ирония, защото не спя никъде другаде, освен тук. Тук има нещо, което ми действа по-добре от бамбиън — каза Леа.

— Не е ли амбиън? Без „б“?

— „Баня“ плюс „амбиън“ е равно на „бамбиън“. Но дори това върши работа само понякога.

Джеси се засмя и Леа почувства прилив на щастие. И за пръв път през трийсетгодишния си живот тя направи нещо, без изобщо да обмисли потенциалните последствия или реакции. С напълно празен ум и без ни най-малко нетърпение тя слезе от теглото и отиде до люлеещия се стол. Не се почувства нервна дори от това, че беше застанала над него, с колене, толкова близо до неговите — тя просто протегна ръка и когато той я прие със съвсем леко смущение, изписано на лицето, тя го затегли нагоре. Лицата им бяха на едно ниво — нещо, което ѝ се струваше странно, защото Ръсел беше много по-висок, но това усещане беше почти несъзнателно; и все пак, когато той освободи ръцете си, сложи ги зад тила ѝ и преплете пръсти в косата ѝ, тя ни потръпна шокирано. Леа нямаше представа кой кого целуна пръв, знаеше само, че устните им се притиснаха едни към други, а после се разтвориха и докосването на езика на Джеси до нейния ѝ се стори почти нереално.

Оттам нататък всичко се разви бързо. Паднаха назад върху леглото и след броени секунди и двамата бяха голи. Беше почти свирепо, някакъв жаден секс, какъвто Леа никога не беше преживявала. Макар че той беше нежен и внимателен през цялото време — играеше си с косата ѝ, обгръщаше в дланите си лицето ѝ, целуваше връхчето на носа ѝ, милваше я по гърба — той не се поколеба почти грубо да вдигне ръцете ѝ над главата и да ги прикове неподвижно. След това не задрямаха — Джеси придърпа Леа по-близо, все още върху завивките и леко прокара пръсти по раменете ѝ, докато кожата по задната част на ръцете ѝ над лактите настръхна. Той я попита дали всичко е наред, дали се чувства добре, дали иска малко вода? Когато Леа притихна за няколко минути, той повдигна брадичката ѝ и я целуна толкова нежно, че ся си помисли, че ще умре. Целуваха се така в продължение на минути, много минути, лениво и отпуснато, и когато Джеси притисна плоската част на езика си направо върху долната и устна, Леа имаше усещането, че може да изчезне напълно в устата му. Никой не вдигна глава от възглавницата: просто се обърнаха и се целунаха и беше толкова топло, нежно и прекрасно, докато нещо щракна и неотложността стана почти непреодолима,

докато зъбите им се сблъскваха, а ноктите им се впиваха в кожа са, а ръцете им отново се вкопчваха и теглеха.

След това Леа облегна глава на гърдите на Джеси и когато надзърна през полузатворените си очи, го видя напълно буден, загледан в нея. Не с любопитство или любов. Изглеждаше, сякаш се опитва да запомни всяка подробност. Леа знаеше точно толкова добре, както и всички останали, че се предполага, че зрителният контакт по време на секс е най-висшата проява на интимност, надзъртане в душата, дрън, дрън, дрън. Но независимо колко близко се беше чувствала до Ръсел или други мъже преди него, взирането в нечи очи винаги ѝ се беше струвало принудено или престорено, сякаш и двамата бяха чели една и съща статия, настойчиво твърдяща, че сексът си е просто секс, но правенето на любов включва зрителен контакт. Това винаги я караше да се чувства малко неудобно, пречеше ѝ да почувства мига и да му се наслади, но това гледане беше различно. Когато Джеси я погледна, ѝ беше трудно да диша и тя се почувства, сякаш никой не я беше виждал по този начин преди. Беше почти като сцена от филм и Леа се почувства точно толкова страхотна, точно толкова секси като която и да е филмова звезда. Нямаше значение, че имаше лек обрив на корема от алергична реакция към нов лосион, или че кожата на Джеси беше малко прекалено бледа за такива тъмни косми на гърдите, или че и двамата бяха зачервени и потни: те бяха двамата най-сексапилни хора на земята и някак се бяха открили взаимно.

В някакъв момент сигурно бяха заспали, защото когато Леа отвори очи, небето точно започваше да просветлява. Тя се измъкна безшумно изпод лекото одеяло, което Джеси беше метнал върху двама им, и отиде на пръсти до банята в срещния край на коридора, където зачака неизбежните приливи на съжаление, вина и самобичуване. Не се случи нищо. Вместо това тя се изпишка и се напрегна да посрещне познатата болка от спазмите при уриниране, но като по чудо се чувстваше добре. Едва когато започна да плиска лицето си с вода, зърна за миг отражението си в огледалото и едва не припадна. Лицето, което я погледна, изглеждаше сякаш е било удряно. Брадичката и бузите ѝ бяха зачервени и възпалени, а някои места леко кървяха от протъркването на брадичката; устните ѝ бяха подути, кожата на врата ѝ беше покрита с червени следи от зъби; косата ѝ беше сплетена в тънички сплъстени кичури; по вътрешната страна на бедрата ѝ имаше

натъртвания там, където той се беше притискал силно към нея. Когато огледа подробно лицето и тялото си, Леа осъзна, че не всички щети бяха физически видими: главата ѝ пулсираше от удара в таблата на леглото, тазовата кост я болеше от триенето, а чувствителната кожа между краката ѝ сякаш беше остъргана с шкурка. Дори стъпалата я боляха от това, че беше държала свити пръстите на краката си в продължение на толкова много часове.

Никога преди не се беше чувствала толкова ужасно, ако под „ужасно“ човек всъщност има предвид „направо дяволски фантастично“. Едва когато се върна в стаята за гости и намери Джеси седнал в леглото, все още очевидно гол под покриващото скута му одеяло, тя почувства да я пронизва познатата паника. Светлината от прозореца до леглото осветяваше лицето му, и сега Леа видя часовника: беше седем и двайсет и три сутринта. Той вдигна поглед, когато тя влезе, и за първи път от часове тя беше почти изцяло завладяна от смущение. Стоеше там пред този мъж, когото едва познаваше, неин автор, за бога, напълно гола в блясъка на ярката дневна светлина. Споменът за всички начини, по които бяха споделяли телата си само преди броени часове, сега нахлу бурно и ума ѝ, но възбудата и удоволствието бяха заменени от смущение. И ума ѝ продължаваха да проблясват неканени мигове от нощта, която бяха прекарвали заедно. *Наистина* ли беше направила това? Действително ли беше казала това? О, мили боже, ами ако той си спомняше...

— Леа. — Гласът му прекъсна бушуващите ѝ като вихър мисли.

Тя се насили да го погледне право в лицето, но всичко, което искаше, беше да покрие гърдите си или да си сложи някакво бельо. В стаята беше студено и тя почувства как косъмчетата по краката ѝ започнаха да настръхват.

— Леа. Скъпа. Ели тук — Той повдигна крайчеца на одеялото и ѝ даде знак да отиде при него.

Тя послушно се приближи до леглото и се покатери до него. Той обви ръце около нея и издърпа завивките върху двама им и тя беше обгърната от топлина и чувство за сигурност. Той я целуна по челото както правеше баща ѝ, когато беше болна — постъпка, която ѝ подежда успокояващо точно в продължение на три секунди, до момента, в който ѝ напомни за баща ѝ... и какво щеше да си помисли той, ако можеше да я види сега... не просто в леглото с някого — дори

и това беше достатъчно лошо за един баща, — но и с човека, за чийто редактор беше назначена... ами Ръсел... годеникът й... все още беше с красивия пръстен, който беше поставил на пръста й само преди пет месеца. Тя беше мръсна, отвратителна развратница, недостойна за всички тях.

— Изглеждаш, сякаш си изпаднала в смазващ пристъп на паническа атака — прошепна Джеси в ухото й. Придърпа я още поплътно към себе си, но движението беше покровителствено, а не със сексуален подтекст.

— Точно си мислех, че съм мръсна, отвратителна, недостойна развратница — каза тя, преди да успее да се спре, но съжали за думите си в мига, щом излязоха от устата й.

Очаквайки отричане или най-малкото, нова прегръдки и съчувствено цъкане с език — специалитетът на Ръсел — Леа беше ужасена, а после изключително вбесена, когато Джеси започна да се смее.

Тя изви тялото си, за да се освободи от неговото и се втрени в него, зашеметена:

— Мислиш, че това е смешно? Смяташ за забавно това, че, в общи линии аз току-що си провалих живота?

Той я прегърна по-здраво и вместо да се почувства, сякаш се задушаваше, както ставаше обикновено, Леа си позволи да се отпусне в прегръдките му. Джеси я целуна по устните, челото и всяка от двете страни, а после каза:

— Смея се само защото ми напомняш толкова много за самия мен.

— О, страхотно — промърмори Леа, но изпита тайно задоволство.

— Но ние не сме направили нищо нередно, Леа.

— Какво искаш да кажеш с това, че не сме направили нищо нередно? Дори не знам откъде да започна. Може би с факта, че съм сгодена? Или е това, че ти си женен? *Или че работим заедно?*

Леа наблегна на частта с работата, но едва след като изброи всичко, призна пред себе си нещо: беше очаквала Джеси да даде разумно обяснение за женитбата си, нещо в смисъла на „ние всъщност сме разведени“ или „вестниците са схванали всичко погрешно, всъщност не съм женен“. Знаеше, че това е неправдоподобно, особено

след като той беше споменал съпругата си по време на първия им обяд заедно, но това не беше попречило на Леа да се надява, че той може да се е объркал.

Той притисна пръст към устните ѝ и я накара да замълчи — нещо, което за своя изненада тя сметна за мило, а не за вбесяващо.

— Това, което се случи между нас, се случи естествено. И двамата го искахме. Какво нередно има в това?

— Какво нередно има в това ли? — процеди тя: гласът ѝ прие заядлив, почти злобен тон. — Ами жена ти, на първо място?

Джеси се претърколи на лакът, така че сега се извисяваше над Леа и я погледни право в очите.

— Няма да те залъгам с обичайните празни приказки затова колко сме нещастни и как тя не ме разбира и как ще я напусна, защото това не е вярно, а аз не искам да те лъжа. Но това не означава, че не съществуват смекчаващи обстоятелства. И определено не означава, че не те желая отчаяно точно сега.

Така. Това определено не беше каквото искаше да чуе. Що се отнася до нея, празните приказки за омразната и неразбираща съпруга щяха да я устроят напълно. Фактът, че такива нямаше да последват, я накара още по-остро да си даде сметка колко нередно бе всичко това нещо, станало още по-смуцаващо от факта, че всичко ѝ се струваше толкова правилно. Толкова правилно ли? Какво, по дяволите, си въобразяваше? Това беше лудост... нищо правилно нямаше в това да предаде Ръсел или да прави секс с мъжа, с когото се предполагаше, че трябва да работи. Това беше ужасна, дори непростима грешка в преценката и щеше да е истинско чудо, ако всички оцелееха в тази ситуация невредими. Разбира се, тя вече не можеше да бъде редактор на Джеси, това поне беше ясно, но това ѝ се струваше незначителна цена, която трябваше да плати за изключителното си лекомислие.

Беше време да си върви. Незабавно.

— Какво правиш? — попита Джеси, когато Леа се извъртя и се измъкна изпод него и се загърна в лекото одеяло. Тя грабна цялата си чанта с нещата, които си беше донесла за пренощуването, и като стискаше с една ръка одеялото, за да е сигурна, че се е покрила, наполовина затича, наполовина се заклатушка към банята. Едва след като заключи вратата зад гърба си, остави одеялото да падне, но този път не можеше да погледне тялото си в огледалото. Знаейки, че само

ще започне да ридае с глас, ако си позволи лукса да вземе душ, тя си сложи чисто бельо, джинси и риза с копчета на яката и събра сплъстената си, разрошена коса на кок. Отдели време само колкото да си измие зъбите и след като приключи с тази единствена задача, стисна здраво челюсти, за да се сдържи да не се разплаче и отвори вратата.

Той стоеше на прага, по тениска и боксерки, с изключително нещастно изражение. На Леа нищо не ѝ се искаше по-силно от това да го прегърне — желание, което ѝ се струваше колкото отблъскващо, толкова и примамливо, но успя да се промуши покрай него само с леко докосване по ръката.

— Леа, скъпа, не прави това — каза той, като я последва по коридора, а после по стълбите. — Поседи с мен за минутка. Да поговорим за това.

Тя влезе намръщено и забързано в кухнята да си събере книгата и бележниците и видя остатъците от вечерята, която така и не бяха успели да изядат. Върху гореща поставка между две подложки за чинии и две пълни чаши червено вино стоеше глинен съд с втвърдила се вече лазаня; два обикновени сребърни свещника бяха покрити с разтопен восък с цвят на слонова кост.

— Не искам да говоря. Искам да си вървя. — Леа изрече думите тихо, без някаква особена интонация.

— Знам и те моля да почакаш за минутка. — Той издиша шумно и прокара пръсти през косата си. Леа хвърли поглед към него и забеляза, че наболата му брада беше прошарена със сиво, кухините около очите му бяха толкова тъмни, че можеха да бъдат взети по погрешка за синини.

— Джеси, моля те — въздъхна тя, с гръб към него, докато пъхаше папките в чантата си. Спомни си, че беше оставила „Нещо синьо“ в стаята за гости горе, но нямаше начин да се върне да си я вземе сега.

Той сложи ръка на рамото ѝ и нежно я дръпна да се обърне:

— Леа, погледни ме. Съжалявам, че трябваше да се случи така, но искам да знаеш, че изобщо не съжалявам за нощес.

За пръв път, откакто беше станала от леглото, Леа срещна погледа му. Вгледа се в него с най-леденото си изражение, присвила очи и каза:

— О, изпитвам такова облекчение! Слава богу, *ти* не съжеляваш за случилото се. Ще спя по-добре нощес, като знам това. Междувременно *си* махни ръцете от мен.

Той се отдръпна като ужилен.

— Леа, не исках да кажа това. Моля те, поседни с мен само за минута... — Нещо в начина, по който заглъхна гласът му, даде и на двамата да разберат, че тази покана, макар и искрена, не беше нещо, което той наистина искаше. Изглеждаше уморен и сломен и доколкото Леа можеше да прецени като човек, изтощен от мисълта, че ще трябва да се справи с поредната изпаднала в истерия след приключването на половия акт представителка на женския род.

Макар че частица от нея отчаяно искаше да остане, да седне, да го чуе как казва, че я е обикнал от мига, в който я е срещнал и че това не е просто поредно извънбрачно завоевание за легендарния Джеси Чапмън, че тя, Леа Айзнър, е различна, друга частица от нея бе по-разумна. И именно затова когато най-после метна чантата си на рамо и излезе гордо през входната врата, с високо вдигната глава, тя беше шокирана и в същото време ни най-малко изненадана, че Джеси не я последва.

[1] На английски името на десерта е „Tasti-D-Lite“ (изопачено изписване на „Tasty delight“ — „Вкусна наслада“) — Б.пр. ↑

ТРИМА МЪЖЕ НЕ ПРАВЯТ ФАТАЛНА ЖЕНА

Адриана буквално не можеше да си спомни кога за последен път бе чакала с такова страстно нетърпение телефонът да звъне. В долните класове на гимназията, преди пубертета, когато подобно на всички останали момичета трябваше да се чуди дали някой ще я покани на училищна забава с танци? Може би. На няколко пъти доста нетърпеливо очакваше от здравния център в кампуса да ѝ съобщят резултатите от тестовете за бременност, а после и онзи малък инцидент в Ибиса с незначителната доза кокаин, заради която се беше наложило пристигането на приличен адвокат... чакането и тогава не беше лесно. Но това беше различно: толкова отчаяно искаше от „*Мари Клер*“ да ѝ се обадят с добри новини, че не можеше да мисли за почти нищо друго. Не че очакваше друго, освен добри новини, разбира се — ако можеше да се съди по вчерашната среща с главния редактор, беше сигурна, че е направила добро впечатление, но тези редактори на списания бяха непредсказуеми. Причината за нервността на Адриана не беше в облеклото ѝ (коя нормална жена не би се възхитила на контраста между леката ефирна рокля на „Клои“, оригинални обувки с токчета на „Сигерсон“, и кожухче от овча вълна с имитиран до съвършенство нарочно износен вид, което свършваше някак неочаквано точно на талията?), или в начина, по който беше минала срещата (двете пиха „Пелегрино“ и обмениха мнения за най-добрите пластични хирурзи в града), но не можеше да не се запита точно защо, преди всичко, Илейн Тайлър беше поискала да се срещне с нея.

Както беше обещала, Макензи се обади на Адриана няколко дни след ужасно скучната вечеря, за да разбере дали би се заинтересувала от предложението да напише примерна колонка със съвети относно секса и връзките, към която Макензи щеше да добави свои собствени впечатления, описващи вродените дарби на Адриана да се оправя с мъжете. Ако всичко минеше според очакванията, Илейн щеше да даде одобрението си за пробно пускане на рубриката на уебсайта на „Базар“

и щяха да изчакат, за да преценят реакцията на читателите. На Адриана ѝ беше нужен само един следобед да съчини половин дузина есета (кой ли би могъл да стесни нещата само до едно), кратки послания със заглавия, вариращи от „Секс — да, спане — не“ до „Просто се държах приятелски и други идиотски оправдания“. Беше напълно убедена, че е успяла да предаде трудно придобитата си мъдрост, като в същото време беше запазила тона лек и забавен, така че защо, за бога, Илейн беше настояла да се срещне с нея? И по-важно, защо от офиса на Илейн още не я бяха потърсили? Адриана беше направила глупостта да даде домашния си номер, когато надутата асистентка на Илейн я попита как може да се свърже с нея, а когато се опита да се поправи и да съобщи номера на клетъчния си телефон, момичето я отпрати с махване на ръка. Наближаваше шест вечерта и то в петък! Само след два часа трябваше да се измъкне изпод любимото си одеяло от кожа на норка и да се приготви да се срещне с Тоби. Наистина ли очакваха тя просто да си седи вкъщи и да чака телефонът да звънне?

— Ску-ка! — изграчи Отис. — Голяма ску-ка! — Беше кацнал на покрития с одеялото глезен на Адриана и я гледаше втренчено, докато тя пък се беше втренчила в телевизора.

— Добре, добре, това беше просто реклама. Ето, виж. Сега пак започва. — Отис извъртя глава към телевизора и загледа „Хилс“ с огромно внимание.

Адриана протегна ръка към него и погали копринено гладкия му гръб. Отис се притисна към ръката ѝ, наслаждавайки се на масажа. Адриана се усмихна на себе си, доволна от напредъка на птицата. След безкрайни писъци, твърде много безсънни пощи и поне половин дузина международни телефонни разговори с Еми, в които Адриана беше заплашвала да осакати и разчлени Отис, ако не бъде незабавно освободена от задължението си, момичето и птицата се бяха сблизихи.

Слава богу, че беше нейната чудотворна поява — кой знае какво ли щеше да стане с горкия Отис без нея. Беше се случило едва миналата седмица и беше прекрасна изненада. Адриана току-що се беше съблякла и посипваше соли в сутрешната си вана, когато Отис изпищя от мястото близо до тоалетната чиния, където бе кацнал: „Дебелана!“ Очите на Адриана мигновено се стрелнаха към огледалото, в търсене на потвърждение, че не се беше издула като балон през нощта: когато остана удовлетворена, че задникът ѝ си

изглеждаше стегнат както винаги, тя се обърна да погледне Отис. Той седеше на пръчката на металния си кафез, със сведена глава, с клюн, провиснал в нещо, което можеше да се опише единствено като печално изражение и което беше най-забележително, той се взираше в образа си в огледалото и точно когато Адриана разбра важността на ситуацията, Отис издаде продължителна, тъжна въздишка и изграчи „дебелана“ с тихо примирение.

Точно тогава Адриана разбра: Отис смяташе, че *той* е дебел, не тя.

През цялото това време Отис крещеше „дебело момиче“ и „дебелана“ и това бяха викове за помощ! Сигурно е знаел, че Еми винаги му предлагаше твърде много храна в отчаян опит да го усмири. Бедното създание! Как можеше да се очаква от него да се контролира, мри неограничените количества от онези евтини, изкуствено обработени, купени от магазина за домашни любимци семена за птици, които постоянно изсипваха в клетката му? Адриана веднага влезе в интернет и разгледа няколко статии за правилното хранене на африканските сиви папагали и с ужас откри, че храненето, състоящо се единствено от пакетирана храна от специализираните магазини за птици, на практика гарантира болезнено напълняване и ранна смърт от бъбречна недостатъчност. Да не говорим за мъчителния начин, по който сигурно му се отразяваше това от психологическа гледна точка! Да се гледаш в огледалото ден след ден — да прекарваш живота си затворен в клетка пред едно огледало! — и да си даваш сметка, че си с наднормено тегло, но да не можеш да направиш нищо по въпроса... е, Адриана не беше сигурна дали може да стане по-лошо от това.

Това промени всичко. Сега, след като разбра, че гневът и обидите на Отис не са от правени към нея, тя се чувстваше завладяна от съчувствие към дундестото малко същество, което мразеше външния си вид. Още същия следобед се беше обадила на Айрин Пебърбъг, самата жива легенда по въпроса с отглеждането на папагалите и я беше попитала с какво е хранила Алекс — нейния световноизвестен африкански сив папагал, който имаше по-богат речник от средностатистическия американски осмокласник. Мобилизирана от новопридобитите познания и подтиквана от желание за помощ, което ѝ се струваше толкова чуждо и непознато, Адриана веднага посети „Здравословни храни“, фермерския пазар на Юниън Скуеър, един

изтънчен фирмен магазин за храни за домашни любимци и ветеринар, специализирал се в лечение на екзотични птици. Беше ѝ отнело почти седмица постоянна работа, но преобразяването на начина на живот на Отис беше почти завършено.

Трудно беше да се каже кое имаше най-голям ефект, но Адриана предполагаше, че вероятно това беше новото жилище на Отис. Паянтовата му алуминиева клетка с противния мирис и гадните телени решетки, която изглеждаше и напомняше някаква клетка за изтезания от Изтока — беше изхвърлена. На нейно място сега имаше истинска къщичка за птици: ръчно изработен дървен сандък с големината на шкаф, проектирана от един от най-добрите архитекти в Ню Йорк и построена от уважаван предприемач, който беше изпълнил начертания план идеално. Рамката беше изработена от солиден дъб, който Адриана поръча да боядисат в цвят на палисандрово дърво, за да е в тон с мебелите в дневната ѝ; подът и таванът бяха от гранит, стените се състояха от висококачествена мрежа от неръждаема стомана, а предната част беше изработена от висока до тавана нечуплива плоскост от изкуствен материал, която изглеждаше точно като стъкло. Беше поръчала висококачествена снимка на буйна зелена джунгла, направена от световноизвестен фотограф, работещ за „Нешънъл Джиографик“, беше я ламинирала и я беше сложила за фон, така че Отис да се чувства близо до природата, и беше поръчала да инсталират цялостна осветителна система, за да не се измъчва той толкова много от смяната на деня и нощта. По съвет от един специалист по поведението на папагалите Адриана беше оборудвала вътрешността на клетката с всевъзможни издигнати места за печене на слънце, люлки, рафтчета, хранилки и пръчки за кацане, макар че по-късно беше махнала някои от аксесоарите, след като се разтревожи, че може би е твърде претрупано. Несъмнено си беше струвало да похарчи цели осемстотин долара, както ставаше очевидно от факта, че Отис буквално беше запял, като видя къщички за първи път. Адриана се кълнеше, че го вижда как се усмихва, докато се вира в изгледа от джунглата, кацнал на бамбуковата пръчка.

Предполагаше, че новата диета на Отис беше направила много, за да облекчи и някои от терзанията му по отношение на тялото му. Възхваляваните в рекламните семена за птици бяха зарязани и заменени с програма, която включваше само богати на хранителни вещества

пълнозърнести храни, плодове и зеленчуци. Адриана закупи огромен запас от кинуа^[1], изключително хранителна и произхождаща от родината на Отис, Южна Америка, и я допълваше с екологични ягоди, къпини, малини, боровинки, моркови и заради калция, два пъти седмично по една порция гръцко кисело мляко. Щом разбра, че Отис предпочита вкуса на артезианската вода „Фиджи“ както пред „Евиан“, така и пред „Поланд Сириш“, тя му допълваше бутилката три пъти дневно, за да е сигурна, че той изхвърля всички токсини. Едно отскачане до магазина за птича козметика за ваничка, дезодорант за придаване на блясък на перушината и нокторезачка бяха завършили програмата му за подмладяване.

Колко важно беше да се поглезиш малко! — отбеляза си наум Адриана, в случай, че някога се усъмнеш колко е важно да си угажда (колкото и малка да беше вероятността за това). Отис беше като нова птица. Пееше, чуруликаше, мятеше глава в такт с музиката в стил „боса нова“, която постоянно звучеше в апартамента. Само за седмица той се беше преобразил от агресивен звяр, заточен в банята, до добродушен другар в забавленията, който обичаше да се сгушва на дивана. Тази сутрин беше показал колко много е напреднал, когато най-после отговори правилно на неуморните опити за дресировка от страна на Адриана.

— Добре, Отис, сега се опитай да се съсредоточиш — изгука тя, докато измъкваше огледало от чекмеджето на нощната си масичка. Седяха заедно на пода в спалнята, където Отис щастливо кълвеше от един морков, а Адриана го учеше на новите думи в речника му.

— Сега аз ще ти покажа огледалото, а ти ще ми кажеш кого виждаш, ясно? Помни: ти си една умна, красива птица, която изобщо няма от какво да се срамува. Готов ли си?

Отис продължаваше да дъвче.

Адриана премести огледалото пред него и затаи дъх. Бяха близо, усещаше го, но досега Отис не беше успял да постигне нещо повече от това да изкреци „дебелана!“ при вида на отражението си. Тя държеше огледалото съвсем неподвижно и чакаше, призовавайки го със силата на волята си да изрече правилните думи.

Той явно беше запленил от образа си — безспорно добър знак, — тъй като перата на крилете му леко се наежиха, а клюнът му се разтвори едва забележимо. Явно беше доволен от това, което виждаше,

макар че, разбира се, беше невъзможно да се каже със сигурност. Хайде, призова го със силата на волята си Адриана, можеш да го направиш! И тогава, наистина, с наклонена настрани глава и блеснали очи, Отис изкряка: „Хубаво момиче!“

Адриана едва не припадна от вълнение.

— О, това се казва добро момче! — възкликна тя с ентузиазирани престолен глас, сякаш говореше на бебе. — Какво добро момче си ти! Искат ли доброто момче едно лакомство?

Беше решила да даде на Отис малка отстрочка, докато се справи с объркването по отношение на пола си — поне за момента. Имаше достатъчно време за всичко, а тя се притесняваше най-много от смазващата му липса на самочувствие. Фактът, че изобщо се наричаше „хубав“, беше блестящ напредък! Реши да се съсредоточи върху красотата и да се справи с въпроса с изясняването на пола му друг път.

— Грозде! — изкряка Отис, явно възхитен. — Хубаво момиче! Грозде! Хубаво момиче! Грозде! — Той подскачаше нагоре-надолу по прасеца на Адриана, докато подвикваше думите.

— Едно зърно грозде без пестициди, пристига веднага за... кого? Кой ще получи гроздето? Хубавото момче получава гроздето! — Адриана вдигна Отис върху облегалката на креслото и се отправи към кухнята. Точно посягаше да извади купата от хладилника, когато телефонът иззвъня.

— Ало? — каза Адриана с лека нотка на раздразнение, задето са я прекъснали. Намести преносимия телефон между рамото и брадичката си, докато подреждаше няколко зърна грозде върху блюдо за предястие.

— Адриана? — попита в слушалката задъхан женски глас.

Да я питат за името ѝ по телефона, преди да се представят, беше едно от нещата, които най-много дразнеха Адриана, но тя се застави да бъде учтива:

— Същата. Мога ли да попитам кой се обажда?

— Адриана, Макензи е. Привет, скъпа! Слушай, имам фантастични новини. Седнала ли си?

„Фантастични новини“ звучеше добре — помисли си Адриана с очакване. „Фантастични новини“ звучеше, сякаш Илейн е решила да публикува една (или може би повече!) от дописките ѝ на уебсайта на „Мари Клер“. „Фантастични новини“ можеше дори да означава, че

Илейн е била толкова възхитена от Адриана, че смята да я ангажира да списва редовна месечна рубрика в уебсайта, завършваща е изписан с вълнист шрифт линк към главната страница и (естествено) направена с вкус снимка на самата авторка в горния край на страницата. Авторка! Кой би си помислил, че тя, Адриана де Суза, ще се впусне в... писателска кариера! И то като авторка, която със сигурност щеше да има хиляди, ако не и милиони, читатели всеки ден. Момичетата щяха да препращат линка към нейната рубрика на всичките си приятелки, изпращайки я като прикачен файл към кратки бележки, които гласяха: „Погледни това!“, „Абсолютно вярно“ и „Колко забавно е това“, докато мъжете щяха тайничко да посещават сайта, за да се взират с обожание в снимката на Адриана в началото на рубриката и може би да „отнасят“ по някой и друг заканително насочен показалец от вражеския лагер. Беше почти прекалено невероятно, за да го възприеме.

— Да, да, седнала съм — каза тя, като се опитваше гласът ѝ да не звучи пискливо.

— Ами току-що излязох от среща с Илейн. — Пауза. — Тя беше много впечатлена от теб.

— Наистина ли?

— Много. Работя тук от почти девет години и мисля, че никога не съм я виждала толкова вдъхновена от някое предложение.

— Наистина ли? Значи това означава, че наистина ще публикува едно от тях в сайта? — Очевидно беше вярно, но Адриана имаше нужда да чуе точните думи. Вече обмислите на кого да каже най-напред. На момичетата? На Тоби? На майка си?

Настъпи нова пауза, точно толкова дълга, че да усили нервността на Адриана, а после Макензи каза:

— Хм, всъщност... тя нямаше предвид точно това.

Нямала предвид точно това ли? Но тя ги е харесала! — прииска се на Адриана да изкрещи. Ти самата го каза! Как можеше да е преценила толкова погрешно ситуацията — запита се ти, докато сядаше отново на дивана до Отис и крепеше чинията е гроздето между коленете си. Погали го по гърба, докато том радостно се нахвърли на плодовете. После започна мислено да унищожава цялата глупава идея. Американките никога нямаше да се променят — по дяволите, та жените вече от десетилетия разполагаха с власт, така че и без друго какъв беше смисълът? Известността беше едно нещо, но излагането на

показ в електронната мрежа, като се имат предвид всички онези противни дизайни на сайтовете и нежеланите шпиони... ъх. Тръпки я побиваха само като си помислеше за това. Беше време да сложи край на цялата тази глупост веднъж завинаги.

— О, така ли? Колко жалко — от гласа ѝ се процеждаше неискреност. — Ами оценявам това, че се обади да...

— Адриана! Просто млъкни за секунда и слушай. Вярно е, че Илейн не се интересува от статиите за уебсайта, но това е само защото, готова ли си да чуеш това — иска да те назначи като дописничка на редовна рубрика! Можеш ли да повярваш?

— Като каква?

— Дописничка на редовна рубрика.

— Дописничка на рубрика? — попита отново Адриана. Мозъкът ѝ отказваше да обработи думите.

— Да! В печатното издание на списанието.

— Кое есе избра?

— Адриана, не съм сигурна, че ме разбираш. Избра всичките! Мисля, че иска да започне с „Просто се държах приятелски“, но в крайна сметка ще ги пуснем всичките.

— Всичките ли?

— По едно на месец. Всеки месец. В зависимост от реакцията на читателите, за която и двете с нея смятаме, че ще бъде фантастична, ще превърнем това в редовна рубрика, която ще излиза абсолютно всеки месец. Ще я наречем „Съветите на бразилката: Как да се справим с мъжете“.

— Обожемой. О боже. Мой. — Адриана беше зарязала напълно всички опити да се държи хладнокръвно, но дори не я беше грижа.

— Знам! Невероятно е. Слушай, бързам за съвещание, но ще кажа на секретарката ми да ги позвъни, за да уговорите всички подробности за снимките. Приключваме мартенския брой след две седмици, така че ще трябва доста да се забързаме, но по отношение на спазването на сроковете това не е нищо необичайно. Звучи ли ти добре?

— Идеално — промърмори Адриана.

— О, и Адриана? Джак се обади снощи да ме покани да излезем този уикенд, и...

Това рязко изтръгна Адриана от унеса ѝ.

— Снощи? В четвъртък? Той за коя те мисли? За някоя загубенячка, която просто си седи и го чака да се обади? Абсолютно не можеш...

Макензи се засмя:

— Може ли просто да млъкнеш за минута? Казах му, че съм плътно заета през целия уикенд, въпреки че единственото нещо в плановете ми за целия уикенд е обяд с майка ми в събота, и... — Тук тя направи пауза и си пое дъх: — той каза, че няма да затвори телефона, докато не му посоча една вечер през идната седмица, която да ме устройва. Ще излизаме този вторник. Той вече е направил резервации.

— *Querida!* Толкова се гордея с теб. Ти си готова сама да списваш рубриката! — Адриана беше истински доволна от това развитие на нещата. То не само говореше ужасно много за собствените ѝ умения и съвети, но и от малкото, което знаеше за Макензи, ѝ се струваше, че тя е жена, която заслужава солиден, обожаващ я мъж. Това бяха все добри новини.

Макензи се засмя — звучеше толкова щастлива и развълнувана, че Адриана почти изпита лека ревност. Спомни си какво е да си развълнувана заради нов мъж.

— Не, все пак предпочитам да оставя това на професионалистката. Но от това може да стане добро представяне за първата ти дописка? Една малка винетка с пояснение, че това е истинска история, за това как твоята магия действа дори на най-озлобената, упорито оставаща необвързана редакторка на списание в цял Манхатън?

— Озлобена, но вече в минало време, готвеща се да остави необвързаността зад гърба си редакторка на списание — напомни ѝ Адриана.

— Съвсем честно. Добре, аз ще бягам. Да поговорим по-късно?

— Става. Тоооолкова много ти благодаря, *querida*. Чао!

Адриана се стовари обратно на дивана и махна на Отис да дойде при нея. Той издаде послушно тихо писукане и скочи от страничната облегалка на дивана в скута на Адриана. Побутна я по ръката да му даде грозде, но Адриана вече отново набираще номер.

— Кабинетът на Леа Айзнър? — каза отегчено звучащ глас на секретарка.

— Здравсти, Анет, Адриана е. Може ли да ме свържеш с Леа, ако обичаш?

— В момента я няма. Мога ли да ѝ предам нещо?

Адриана не беше в настроение да се занимава с професионалния жаргон на секретарката особено когато ставаше въпрос за нюйоркска секретарка, черпеща вдъхновение от холивудската си посестрима.

— Е, скъпа, ще трябва да я намериш. Спешно е.

— Почакайте, моля — каза рязко Анет.

Раздразненият глас на Леа се разнесе по линията миг по-късно:

— Спешно ли? — попита тя. — Моля те, не ми казвай, че отново се обаждаш, защото любимият ти шампоан за тяло на „Молтън Браун“ е свършил навсякъде. Не беше ли това причината за спешното обаждане миналата седмица?

— Няма да повярваш това изчурулика Адриана, без да обръща никакво внимание на Леа. — Наистина няма да повярваш.

— Обожемой. Какво, и ароматизираните свещи ли са свършили? Истинска трагедия за едно момиче! — изписка тя.

— Би ли млъкнала само за десет секунди? Обаждам ти се като приятелка, а и е като вбесена пазаруваща жена. Каквато съм си глупачка, смятах, че може би ще ти е интересно да научиш, че може да се появя в мартенския брой на „*Мари Клер*“.

Леа се прозина шумно на другия край:

— Ммм, сериозно? Поздравления. Това е — кой — май хиляда и стотният път, когато избират някоя от снимките ти като модел? Или имаш предвид страниците, посветени на партитата? В този случай, сигурно е за единайсетхиляден път.

— Държиш се като истинска кучка — заяви Адриана. — Ако беше благоволила да млъкнеш само за трийсет секунди, щях да ти кажа, че това няма нищо общо със снимки за корицата или снимки от разни партита... Ще списвам рубрика.

Леа престана да дава шепнешком указания на секретарката си по средата на изречението и остана абсолютно безмълвна цели двайсет секунди.

— Какво ще правиш? — попита накрая.

— Чу ме. Ще водя рубрика. Редовна рубрика в печатното издание. Ще се казва „Съветите на бразилката: Как да се справим с мъжете“ и ще предлага съвети как да се справим с мъжете.

— Имаш предвид как се прелъстяват мъже.

— Да, разбира се, че имам предвид прелъстяване на мъже! Какво друго може да искат да знаят жените? Ако знаеш как да прелъстваш мъжете, тогава излизането с тях и омъжването за тях си върви с територията. Няма да е лесно, но работата е важна и лично аз смятам, че просто не можеха да намерят по-подходящ човек за нея.

— Аз също — промърмори Леа. Звучеше не само искрено, а и впечатлено, и Адриана не можа да сдържи усмивката си. — Адриана, миличка, мисля, че не е твърде рано да го кажа, и никога не съм била по-сигурна в нещо през целия си живот. Роди се звезда.

Еми въздъхна дълбоко, докато измъкваше с крак запушалката на ваната и затваряше очи, оставяйки гърдите и краката си да се потопят изцяло под водата. Беше в хотелската вана вече от трийсет минути, като ту задрямваше, ту четеше под отпускаща струя топла вода, която източваше и пускаше отново да напълни ваната на всеки две минути. Не я беше грижа, че ръцете ѝ са се спарушили или че тънкият слой пот по челото ѝ беше започнала да се стича по бузата ѝ, или че проявяваше пълна безотговорност по отношение опазването на околната среда. Какво значение имаше каквото и да било от това, когато можеше да си лежи там в новогодишния ден, след една дълга, прекрасна нощ на пиене и правене на любов, и да се чувства толкова спокойна и отпуснатата?

Той се казваше Рафи някой си и беше просто мечта. Еми беше шокирана да открие колко много неща се бяха променили през петнайсетте години от последното ѝ идване в Израел, но за щастие мъжете им си бяха все така великолепни. Ако нещо в тях се беше променило, то беше, че сега бяха още по-възхитителни — всички тези млади едри и снажни войници в униформи и красивите им по-големи братя, които на трийсет или дори четирийсет години изглеждаха в далеч по-добра форма, отколкото американските им събратя. Накъдето и да се обърнеш, виждаше тъмнокоси мъже с маслинена кожа и красиво оформени мускули и сред това смущаващо изобилие, Рафи беше един от най-прекрасните.

Бяха се запознали два дни преди това, един четвъртък, в ресторант в Тел Авив, наречен „Йотвата“. Той беше истинска

институция в Израел, необременено с излишна елегантност, весело място точно на крайбрежната улица за разходки на града, чийто специалитет бяха огромните, приготвени с въображение салати и вкусните десерти с плодове и кисело мляко. Всички използвани в ресторанта продукти идваха направо от едноименния кибуц на йорданско-израелската граница в долината Аравах. На Еми не ѝ се беше наложило да мисли много, когато главният готвач Маси поиска от нея да предостави списък на по-малко известни райони и национални кухни, който можеше да послужи като вдъхновение за новия изискан ресторант само за обеда, който той смяташе да отвори в Лондон следващата година. Не се беше хранила в „Йотвата“ от последното си идване в Израел на тринайсетгодишна възраст по случай собствената си бат мицва^[2], а след това две години по-късно по случай тази на Изи, но още си спомняше храната там като най-прясната и вкусна, която беше опитвала. Отбеляза съсредоточаването на ресторанти върху млечните продукти и настояването им да използват само плодовете и зеленчуците, отглеждани екологично в кибуца. Развълнува се, когато главният готвач я покани да го придружи на „разузнавателно“ пътуване до Израел, където щяха да се съсредоточат върху разширяването на подбора в менюто със салатите отвъд обичайната в момента „троица“ от салата „Цезар“, гръцка салата и мешана зелена салата с балсамов оцет, и освен това да проучат различни видове блискоизточна кухня. Що се отнасяше до Еми, всичко, което щеше да ѝ помогне да се измъкне от Ню Йорк на Нова година, я устройваше идеално и ако това място беше Израел, толкова по-добре. Онова, което не беше предвиждала, беше, че главният готвач Маси ще се откаже от пътуването в последния момент, заявявайки, че трябвало да бъде със семейството си, когато всички всъщност знаеха, че има среща с онази пакистанска моделка в Сейнт Бартс. За миг Еми си помисли, че и собственото ѝ пътуване не е застрашено, но той ѝ беше връчил списък с ресторанти, които се предполагаха, че трябва да посети, главни готвачи, с които трябваше да разговаря, ястия, които да опита, и хората, занимаващи се с връзките с обществеността, с които да се срещне. Това, което не беше очаквала — не си беше представяла и в най-безумните си мечти — беше, че един от тези служители по връзките с обществеността ще бъде привлекателен мъж.

Еми беше влязла в ресторанта навреме за срещата им в два следобед, с очакването да изтърпи късен обяд с израелската версия на типично отговарящо за връзките с обществеността американско момиче: добре облечена, бързо говореща, дразнещо приповдигната и весела. Вместо това я придружиха до маса до прозореца, където към нея скоро се присъедини клонинг на Джош Дюамел със зелени очи и сексапилната наперена походка, толкова често срещана сред израелските мъже, та Еми беше убедена, че ги снабдяват с нея по рождение. На Еми ѝ трябваша три секунди да се увери, че той не носи венчална халка — задължителна проверка, която обаче не беше показателна за нищо и още пет минути да установи, че той няма приятелка.

— Нямаш си приятелка? — беше изгукала Еми, като си даваше сметка, но не се притесняваше особено, че звучи направо хищно. — В кибуца сигурно е пълно с красиви млади създания?

Рафи се засмя и Еми разбра извън всякакво съмнение, че ще спи с него. Което тя направи същата нощ, и сутринта след това, и на следващата вечер. Бяха правили секс точно шест пъти през последния ден и половина — толкова често, и толкова ентусиазирано, че Еми настоя лично да види шофьорската книжка на Рафи.

— Боже мой, не се шегуващ. Хиляда деветстотин седемдесет и осма. Никога през живота си не съм срещала толкова издръжлив мъж над двайсет и една годишна възраст — беше въздъхнала тя едва тази сутрин.

Той се засмя отново и я целуна по гърдите: явно нямаше абсолютно нищо против, че те съвсем се сплескваха, когато тя лежеше по гръб.

— Това е специално умение — рече той с акцент, който звучеше направо като излязъл от някой филм.

— И аз така смятам — каза Еми, изтягайки се като доволно кученце върху пухкавия юрган, блажено забравила всякакво смущение, макар че и двамата бяха голи. — Искаш ли да си поръчаме закуска в леглото? Покриват ми всички разходи...

Той се престори на ужасен и размаха укорително пръст:

— Хотел „Дан“ е добър с много неща... килими, възглавници, красив басейн, нали така? Но е истинско престъпление да си поръчваш закуска от тяхната кухня, когато „Йотвата“ е само на няколко крачки.

— Знам, но дори и за тези няколко крачки ще трябва да взема душ, да се облека и да изляза сред хората. — Еми издаде навън долната си устна и разтвори широко очи в най-драматичната нацупена физиономии, която успя да докара. — Да не искаш да се измъкваме от леглото?

— Не, не. Само почакай тук. — Той скочи от леглото с бурната енергичност на човек, който тренира всеки ден, и изчезна в банята.

Еми чу водата да тече и се почувства леко разочарована, че той не я беше поканил да се присъедини към него. Точно беше вдигнала телефона да поръча обслужване по стайте, когато Рафи се появи отново.

Той разтвори пухкава хотелска хавлия за баня и уви Еми в нея, прегръщайки я силно, преди да я поведе към банята.

— За вас, мадам — каза той, като размаха широко ръце. Ваната беше пълна догоре с вдигаща пара вода и пяна с аромат на ванилия: половин дузина запалени ароматни свещи бяха подредени в кръг около мрамора.

Без да се поколебае и за миг, Еми остави хавлията да се смъкне от раменете ѝ и да падне на пода, и влезе във ваната. Остави стъпалата си да свикнат с горещата вода, а после се сниши бавно, докато седна. Когато най-после успя да потопи цялото си тяло в горещата вода, затвори очи и изстена от удоволствие.

— Възхитително. Ела да ми правиш компания.

— Не, не — той размаха пръст и се наведе да я целуне леко по устните. — Това е само за теб. Ще се върна след половин час с истинско пиршество. — Още една целувка и той си отиде.

И така, тя се изтягаше. И се киснеше. И отново пълнеше ваната. Той се забави повече от половин час, но Еми нямаше нищо против. Това ѝ даде време да се намаже с малко от предоставения от хотела овлажняващ лосион и да се издокара хубаво в шемизетата, която си беше купила предния ден от малък бутик за бельо на улица „Шайнкен“. Не помнеше кога за последно си е купувала нещо сексапилно или дори сладко, но не можа да устои на това, когато го зърна на витрината. Мекотата на розовата му вълнена материя ѝ се струваше невероятна, когато то прилепваше към тялото ѝ, а фината зелена дантела, обточваща деколтето, го правеше едновременно удобно, небрежно и секси. Адриана щеше много да се гордее с мен —

помисли си тя, усмихвайки се тайно. Беше посрещнала две хиляди и осма година в обятията на сексапилен непознат и това я изпълваше с дяволски приятно чувство. Когато Рафи се появи отново с пликове в ръка, тя по някакъв чудодееен начин вече беше готова за нова порция секс.

— Върни се в леглото — измърка тя, като му позволи да пусне пликовете, преди да го придърпа върху себе си.

— Еми, имаш нужда от храна — каза той, но отвърна на целувката ѝ.

Отново правиха секс и въпреки че и двамата бяха твърде изтощени, за да стигнат до края, пак беше прекрасно. Рафи не ѝ позволи да стане от леглото, за да помогне в разопаковането на храната, затова тя просто се отпусна назад върху възглавниците — леглото беше малко прекалено пухено, почти като хамак, но коя беше тя, че да се оплаква? — и го загледа как внимателно трупа различни салати, видове хляб и кисели млека върху чиниите им. Той остави всичко на леглото и сложи смесен млечно-плодов десерт и чаша кафе на нощното шкафче, и подаде на Еми прибори, увити в платнена салфетка.

— Добър апетит — каза, като вдигна чашата си с кафе към тази на Еми.

— В'tayavon — отвърна тя ухилено.

Очите на Рафи се разшириха невярващо:

— Прекарахме заедно цели два дни, а ти не ми каза по-рано, че говориш иврит!

— Защото не говоря иврит — ходех в еврейско училище като всяко друго американско дете от еврейски произход, а учителката ми беше невероятно дебела жена, която ни учеше на много свързани с храната думи в допълнение към молитвите.

— Какви други думи знаеш?

— Хмм, да видим. Знаем „m'tzi-tzah“.

Рафи се разсмя и едва не си изплю хапката:

— Учителката ти в еврейското училище ви е научила на думата за „свирка“?

— Не, заслугата на това е изцяло на Джош Розенщайн. — Еми отпи от млечно-плодовия си шейк. — Откъде знаеш толкова добре английски? И моля те, спести ми приказките от рода на:

„Американците са единствените, които не учат чужди езици“, ако обичаш.

— Че то си е вярно — възрази Рафи.

— Разбира се, че с вярно, просто ми е втръснало да го чувам. Е? Къде си се научил да говориш така?

Той сви рамене и изглеждаше леко засрамен.

— Майка ми е американка. Запознала се с баща ми, когато следвала в чужбина, и после просто останала. Като се има пред вид това, всъщност би трябвало да говоря много по-добре, но тя почти никога не ни говореше на английски, защото татко не разбираше много, а тя искаше да научи иврит.

— Невероятно — каза Еми, внезапно запитала се защо у дома няма нито един приятел, който да владее два езика.

— Всъщност не. Трябва да чуеш сестра ми. Сега живее в Пенсилвания. Английски, иврит и пенсилванско-холандски акцент, събрани накуп...

Еми придърпа завивките около себе си, докато Рафи обясняваше извивките и разклоненията на фамилията си и как бил единственият от тях, който още живеел в Израел. Тя се опита да го слуша внимателно, но с всяка следваща дума, която и изричаше, тя все повече и повече се убеждаваше, че го харесва. Не беше подходящ материал за бъдещ съпруг, разбра и тя дори нямаше повече да ходи там, но изглеждаше доста свестен. И заедно с това осъзнаване дойдоха и тайните тревоги. Дали и той я харесваше? Щяха ли да се видят отново в Щатите? Дали той щеше да промени мнението си относно всичко и да се изпари, като Пол онази нощ в Париж?

— Много интересно — промърмори Еми. — Напълно логично е, но как стана главен отговорник за връзки с обществеността? Защото трябва да призная, че не изглеждаш точно като да си от същия калъп като тях.

— Основен предмет английски език.

— Достатъчно.

— Ами ти? — попита Рафи, като загреба пълна вилица салата с натрошено козе сирене.

— Администрация.

Той направи физиономия, която казваше „я стига“, и я смушка в ребрата.

— Не знам нищо кой знае колко интересно — каза Еми, и наистина го мислеше. Мразеше, когато хората искаха от нея да обобщава живота си, защото всъщност нямаше кой знае какво за разказване. — Родена съм и съм израснала в Ню Джърси, в изключително приятно предградие с добри държавни училища, американски футбол и всичките му там работи. Баща ми почина, когато бях на пет, затова всъщност дори не го помня, а след това мама някак излезе от форма. Винаги беше до нас, когато имахме нужда от нея, но в същото време и не беше, нали се сецаш? Преди няколко години се омъжи повторно и се премести в Аризона, затова не ги виждаме особено често. По-малка сестра, в момента бременна с първото си дете, работи като лекарка в Маями. Да видим какво още? Посещавах колежа в Корнъл, а после реших, че искам да стана главен готвач, затова отидох в института по кулинария, после реших, че изобщо не искам да бъда главен готвач, затова напуснах. Очарователна история, нали?

— Разбира се.

— Лъжец.

— Е, определено изглежда, че имаш страхотна работа — каза дипломатично Рафи.

— Вярно е. Минали са само шест месеца, но засега страшно ми харесва.

— Какво може да не ти харесва в това да пътуваш по цял свят, да отсядаш в красиви хотели и да имаш любовни истории с чужденци?

— Не правя това! — възрази Еми.

— Сега ти си лъжкията.

— Не всички хотели са красиви...

Рафи се засмя — хубав, мъжествен гръмък смях — и пак я смушка.

— Е, не се оплаквам. За мен е чест да бъда мъж номер шестстотин и дванайсет, или каквато там ти е бройката напоследък.

По-скоро най-обикновени шест броя — помисли си Еми. Кое като се има предвид, че Дънкан ѝ беше едва третият, направо си беше достойно за уважение, откакто бе започнала Обиколката на разврата миналия юни, тя беше удвоила броя, чието постигане ѝ беше отнело почти три години. Отне ѝ доста време да остави тази бройка зад гърба си, така да се каже, но Хорхе беше идеалното начало. После миналата

седмица се появи онзи австралиеца, понастоящем живеещ в Лондон, който беше израснал в Зимбабве, защото родителите му притежавали компания за организиране на сафарита (също като Челси, шестнайсетгодишната приятелка на принц Хари, която имаше вид на хитра лисичка) — беше грубоват и невъздържан и макар изобщо да не беше рус, нито пък дори наполовина толкова сладък, определено можеше да напомни на някого за Лео в „Кървав диамант“ след две водки с тоник. Еми беше там само за един дълъг уикенд и изцяло заета с работни ангажименти, но кое момиче на земята можеше просто така да подмине своя собствен Мик Дънди? Сега Рафи определено беше съблазнително допълнение. И тримата се бяха отнесли с нея напълно почтително, ако не и направо с благоговение и Еми не помнеше да се е чувствала по-секси или по-уверена. Стига да си и безопасност, а тя беше, използвайки както хапчето, така и презервативи, и да нямаш твърде големи очаквания за това какво ще последва — в общи линии, абсолютно нищо, можеше да се наслаждаваш на много неща. И точно затова тя се тревожеше толкова много, че и Леа, и Адриана изведнъж бяха започнали да се държат толкова резервирано по отношение точно на бурното забавление, което самите те толкова ентусиазирано бяха насърчили.

Когато им разказа за австралиеца, и двете се бяха разсмели и бяха приветствали с ръкопляскане авантюристичното ѝ завоевание. Леа официално беше обявила, че рискът тя да си остане еднократна блудница вече не съществува. Адриана настоя да научи обичайните подробности относно размера, позата и фетишите, и изглеждаше обзета от неподправена завист, когато Еми ги съобщи с явна наслада. „Обиколката на разврата“ беше обявена официално за започнала. Еми очакваше същия, или може би дори по-голям ентусиазъм особено когато отговори на обаждането на Адриана предишния ден, но приятелката ѝ беше прозвучала по-сдържано.

— Хей, честита Нова година! — каза Еми в клетъчния си телефон. — Какво е чувството да си бъдеш у дома?

Адриана въздъхна:

— В Сао Пауло е страхотно, хубаво е да се видя с всички, но мисля, че идеята за цяла седмица там между Коледа и Нова година е твърде амбициозна.

— Но предполагам, че баща ти е щастлив?

— На седмото небе е. Това е единственото време през годината, когато всичките му деца се събират на едно място, така че какво да се прави? Истински цирк е, но стига всички да сме наясно с това и да се преструваме и усмихваме, не е непоносимо.

Еми се засмя тайничко на представата на Адриана за непосимо; тропически топло време, огромна семейна къща с двор, в която имаше повече обслужващ персонал, отколкото в средно статистически хотел, и цяла седмица, в която да не правиш нищо, освен да ядеш, да пиеш и да ходиш на гости на стари приятели. Реши да смени изцяло темата, преди да е казала нещо неучтиво:

— Е, познай какво? Може би снощи опознах — в библейския смисъл — един невероятно готин израелец. А тази вечер ще празнуваме заедно Нова година.

Адриана подсвирна:

— Ау, *querida*. Бърза си, спор няма. Истинска светкавица.

— О, хайде сега, не ми казвай, че би скочила в леглото с някой войник!

— Разбира се, че бих. Но Дънди Крокодила не беше ли едва миналия уикенд? Или нещо съм се объркала? Боже мой, Еми, никога не съм си мислила, че ще ми е трудно да хвана бройката на мъжете ти.

Раздразнение ли беше това, което Еми долавяше в гласа на Ади? Упрек? Смееше ли дори да си го помисли... завист?

— Рафи е мил и умен, и е абсолютен сладур. Беше толкова забавно.

— Да не забравяме и „евреин“ — каза Адриана, и Еми почти си я представи как размахва показалец. — Знаем какво означава това... подходящ за съпруг!

Еми въздъхна театрално:

— Само преди шест месеца вие двечките с Леа вдигахте врява до небесата, че трябва да престана да се мъча да си хвана съпруг, че непременно имам нужда да обогатя сексуалния си репертоар. После, когато правя точно това, единственото, за което сте в състояние да говорите, е, че трябвало да се омъжа!

— Добре, *querida*, успокой се. Разбира се, че искам да се забавляваш. Да поговорим за нещо друго — например, за мен.

Еми се засмя, докато прещракваше набързо каналите на телевизора в хотела, чийто звук беше изключен.

— Така е честно. Как е господин Барън? Невероятен както винаги?

— Добре е. Върна се в Торонто да снима филм. Но имам новини.

— Не ми казвай, че...

— Не, не сме сгодени. Обаче... — Тя направи пауза, за да засили ефекта, и на Еми ѝ идваше да я удуши. — ... „Мари Клер“ ще публикуват моите дописки!

— Твоите дописки ли? — Еми знаеше, че не звучи особено окуражаващо, но за пръв път чуваше за това.

— Да, можеш ли да повярваш? Запознах се с една от редакторките на някаква ужасна вечеря, на която Тоби ме замъкна през ноември, и я научих на правилата за лов на мъже — което, трябва да добавя, свърши толкова добра работа, че тя още излиза с мъжа, с когото се запозна във въпросната вечер и тя иска да публикува съветите ми!

Еми едва успя да прикрие шока си. Адриана — авторка на рубрика? Някой друг да плаща на Адриана за свършена работа? Беше почти прекалено, за да го възприеме.

— Ади, поздравления! Ще можеш да предадеш мъдростта си на цяло ново поколение млади жени. Невероятно.

— Бог е свидетел, че имат нужда от това. Американките... мили боже... но ще опитам. Слушай, трябва да се приготвям за вечеря. Татко е поканил целия квартал за новогодишната вечер. Къде ще ходите с израелеца довечера?

— Някакъв ресторант в Тел Авив, после, ако имам какво да кажа по въпроса, направо се връщаме в хотелската ми стая.

Адриана въздъхна:

— Сякаш слушам една нова Еми. Това направо ми стопля сърцето, миличка, наистина. Просто внимавай, става ли? Не е нужно да спиш с всеки срещнат мъж.

— Наистина ли току-що каза това? Какво, по дяволите, искаше да кажеш с това? Трябва ли изобщо да ти напомням...

Адриана я прекъсна с напевен смях:

— Трябва да бягам, скъпа! Забавлявай се довечера и щастлива Нова година! Ще говорим през две хиляди и осма!

Разговорът беше оставил Еми със странно чувство, леко смутена, както се чувстваше едно време в долните класове на гимназията,

когато гледаше как приятелките ѝ отмъкват червила от „Кей-март“: не истински виновна, но нервна и леко засрамена. Не правеше ли точно каквото ѝ бяха казали? Не се опитваше да направи никого свой съпруг — в течение на цели месеци беше имала само един блян за женитба! — и въпреки това усещаше неодобрението им. Изглеждаше толкова нечестно. Дори Леа, които сега се държеше като истински ангел, беше спала с петнайсет, може би осемнайсет мъже преди Ръсел, и никой не смяташе това за особено забележително. Ами Адриана! Мили боже. Това момиче беше спало с мъже (в множествено число), с които се бе запознала в някое такси, прибирайки се вкъщи от някое парти в края на нощта, без да ги е виждала никога преди, а имаше дързостта да се преструва на шокирана до дън душа, когато Еми се запознава с приятен младеж по време на работна среща и взема трезво, зряло решение да преживее едно бързо изчукване с него. Извинявай, Ади — помисли си тя, забелвайки очи, една любовна история. Правенето на секс с трима напълно учтиви и красиви мъже не те прави фатална жена.

Заричайки се да не позволи новооткритото престорено благоприличие на приятелката ѝ да я тревожи, Еми бутна настрани чинията си и се сгуши в мускулестата прегръдка на Рафи.

— Искаш ли да гледаме някой филм довечера? — изгука тя, покривайки ръката му от лакътя до китката с леки целувки. — Или може би просто да поръчаме нещо в „Красив изглед“?

Рафи я помилва по косата и се наведе да я целуне по челото:

— Много бих искал, скъпа, но трябва да се прибирам вкъщи. — Той погледна часовника на нощното шкафче. — Всъщност, по-добре да тръгвам веднага.

— Сега ли? — Еми рязко се изправи и седна в леглото, като едва не удари челюстта му с рамото си. Нямахте ли да прекара целия следобед в леглото, като правят любов, вземат си вана и пият шейкове с кисело мляко? Смяташе, че ще се наслаждават на това поне до свечеряване, когато щяха да си навлекат нещо от разхвърляните наоколо дрехи и да се замъкнат до някое малко затънтено денонощно заведение с хубава храна, известно само на местните. Щяха да пируват с пържолки и пържени картофи и да се наливат с евтино червено вино, а после щяха със залитане да се върнат обратно в хотела, като се смеят, държат се за ръцете и се блъскат един в друг по целия път на връщане.

Сити и изтощени, щяха да се строполят в хладните чаршафи и да спят цели десет часа без прекъсване, само за да се събудят и да правят още малко любов, преди той да я закара до летището и да пресуши с целувка сълзите ѝ, заричайки се, че ще ѝ дойде на гости в Ню Йорк по празниците, ако не преди това. Със сигурност тогава щеше да се запознае и с родителите му — обикновено това би ѝ се струвало прекалено рано, но като се има предвид, че той щеше да дойде чак от Израел, а те бяха само във Филадельфия, щеше да е направо глупаво да не се срещнат за по едно хапване, та ако ще да е и само обяд набързо някъде на...

— Еми? Скъпа, вчера ти казах, че днес тръгвам на юг. Не помниш ли? — Гласът му беше загрижен, но Еми беше сигурна, че долови съвсем лека нотка на раздражение.

Разбира се, че помнеше как той каза, че трябвало да си заминава, но тя определено не беше повярвала.

Еми зарови лице в шията му.

— Спомням си, Рафи, но това беше... това беше вчера. Все още ли се налага да заминеш? — Стана ѝ неприятно как прозвуча гласът ѝ — умолително и донякъде жалко. Току-що беше свършила да разказва на всички, които бяха готови да слушат, че просто търси малко обикновено, необвързващо забавление, а ето че сега се беше вкопчила в този почти напълно непознат човек като конска муха. *Моля те, дано този не се окаже същия тип като Пол!* — помисли си настойчиво тя. *Моля те, моля те, моля те.*

Той се отдръпна съвсем леко и я изгледа странно:

— Да, все още се налага да замина — бяха думите, които изрече в действителност, но това, което Еми чу, беше по-скоро нещо като: *„Последните двайсет и четири часа бяха страхотни, но не чак толкова страхотни, че да си променя плановете и да остана с теб“*.

Засегната, Еми подпъхна чаршафа под ръцете си и се обърна на другата страна, като внимаваше да остави покрита възможно най-голяма част от кожата си. Чувстваше се изложена на показ и уязвима, да, но имаше нещо повече от това, беше се случило внезапно, но сега тя остро си даваше сметка, че най-вероятно няма да види Рафи никога повече. Така че какво, ако заминаването му само потвърждаваше, че просто са се забавлявали? И без друго това беше всичко, което тя искаше. Рафи беше сладък и красив, но тя едва го познаваше и ако

трябваше да бъде напълно честна със себе си, наистина не можеше да си представи двамата да прекарат остатъка от живота си заедно. Така че защо да се разстройва толкова много, че той наистина си тръгваше, когато през цялото време беше казал, че ще си върви? Беше съвсем просто, толкова просто, че Еми подозираше, че всяка нейна посестрима на планетата инстинктивно разбираше, дори когато нито един мъж не беше в състояние да схване концепцията. Не беше наложително тя да иска той да остане, тя просто искаше на него да му се иска да остане. Наистина ли искаше твърде много? И макар че никога, ама наистина никога, нямаше да се съгласи да го последва — честно казано, добре щеше да ѝ дойде малко време насаме и нямаше как да се отрече, че трябваше да навакса с работата, но не можеше ли той поне да има приличието да я попита? Една най-обикновена покана да го придружи, след като му се беше отдала изцяло? Наистина ли беше толкова неразумно?

Еми подготвяше стратегия да си изкопчи покана от Рафи — покана, която, разбира се, щеше да отклони, — когато той се измъкна от леглото и тръгна към банята.

— Ще си взема душ набързо — провикна се той, когато вратата вече се затваряше. — Надявам се, знаеш, че си добре дошла да се присъединиш, ако искаш.

Да се присъедини към какво? Към душа? Към пътуването надолу на юг? Към остатъка от живота му като негова възлюбена годеница?

Това беше изтощително. Ако трябваше да влагаш подобни емоции в някого, той би трябвало поне да ти е истинско гадже. Но заради едно обикновено преспиване? Човек можеше да полудее. Съмненията препускаха из ума ѝ (*Просто признай, че не си създадена за този начин на живот: ти си моногамна по душа, престани да се държиш като някоя незряла любителка на забавленията, която прескача от парти на парти, и т.н., и т.н.*)

Съзвези се, каза си Еми, докато решително навличаше чифт надеждни памучни бикини и един от покриващите изцяло гърдите ѝ, лишен от всякаква сексапилност сутиен с дебели подплънки. Последваха морскосиньо боди и бяла риза с копченца на яката и точно когато чу как душът спира, Еми избра класическите си мокасини вместо пантофките с високи токчета, които носеше през последните две седмици. Когато Рафи се появи от банята напълно облечен в чисти

джинси и синя риза, Еми вече седеше благоприлично на ръба на леглото, прелиствайки тефтера си с прикрепващи се страници, докато се опитваше да си придаде вид на надменна и много заета.

Рафи застана над нея, събра косата ѝ в конска опашка и я целуна по шията. Беше интимен жест, напомнящ за хора, които са прекарвали безкрайно много време заедно и за миг Еми се почувства доволна. Тоест, доволна до мига, в който Рафи пусна косата ѝ и след като отново я целуна по-скоро бащински по челото, започна да прибира часовника, портфейла и брезентовата си куриерска чанта. Беше си събрал нещата само за минута и не изглеждаше обезпокоен от факта, че Еми изглеждаше както мълчалива, така и изцяло погълната от преглеждането на собствените си планове.

— Знам, че сигурно имаш много работа, скъпа, ето защо няма да превръщам това в дълго, съзливо сбогуване. — Той дръпна тъмните си очила от нощната масичка и ги бутна на върха на главата си.

— Ммм — беше всичко, което Еми успя да каже. Той наистина ли щеше просто да се вдигне и да си замине?

— Ела тук, прегърни ме. — Той стисна ръката ѝ, за да ѝ даде знак да се изправи, когато се подчини, тя се озова в толкова хладна, толкова лишена от страст прегръдка, че все едно я беше прегърнал някой далечен възрастен роднина или близък фризьор. — Еми, това беше страхотно. Наистина, наистина страхотно.

— Ъ-хъ — промърмори тя отново. Той или не забеляза, или не му пукаше. — Надявам се, че нямаш нищо против да ти се обадя следващия път, когато съм в Щатите? — Той се усмихна похотливо. — По-добре да не възразяваш, защото ще те преследвам, докато се съгласиш да се видиш с мен. Смятай се за предупреждена, ясно? Няма да се отървеш от мен.

Той придружи тези думи с още една бащинска целувка и небрежна прегръдка и се отправи към вратата.

— Желая ти безопасен полет утре. Ще си мисля за теб.

— И на теб също — каза тя автоматично, без никакво чувство, макар че тези думи извикаха на лицето му усмивка на облекчение, която сякаш казваше: „Слава богу, че не смяташ да усложняваш това повече от необходимото“.

Миг по-късно той си беше отишъл. На Еми ѝ трябваше още минута да осъзнае, че той дори не си беше направил труда да поиска

имейла или телефонния ѝ номер — мисъл, последвана от очевидното си, но въпреки това съкрушително заключение: тя нямаше да го види никога, абсолютно никога вече... и на него очевидно въобще не му пукаше.

[1] Вид южноамериканско зърнено растение. — Б.пр. ↑

[2] Еврейски ритуал, изпълняван при навършване на 13-годишна възраст, отбелязващ навършване на пълнолетие (съответства на бар мицва при момчетата). — Б.пр. ↑

ИДЕАЛНАТА-ЗА-МОМЕНТА-ВРЪЗКА

У сещането от ръцете на терапевтката, които размачкваха схванатите ѝ рамене, беше прекрасно, но въпреки звучащата като фон лека отпускаща музика, приглушената светлина и лавандуловите масла за ароматерапия, Леа не можеше да успокои ума си. Месецът, изминал откакто беше преспала с Джеси, беше истинско мъчение, а за човек твърде свикнал с натрапчивите мисли и маниакалното поведение... е, това наистина казваше много неща. Не беше имало дори секунда — буквално, нито една, която да не беше прекарала в премисляне и предъвкване какво се беше случило с Джеси, какво щеше да стане с Ръсел или някаква извратена комбинация от двете. Беше готова незабавно да каже всичко на Ръсел, но после имаше малко време да помисли, докато шофираше към къщи и беше променила решението си. Нямахте да е честно нито спрямо Ръсел, нито спрямо родителите му, нито спрямо нейните родители, да провали празника за Деня на благодарността на всички с някакво драматични и най-вероятно, водещо до край на връзката съобщение за любовната си авантюра. Положението значително се беше улеснило, когато получи гласово съобщение от Джеси, в което той казваше, че на другия ден заминава на ваканционно пътуване до Индонезия и ще се върне чак след Нова година. Почувства се почти така, сякаш той ѝ предоставяше идеалната възможност да се измъкне и макар че съвестта ѝ умоляваше да бъде пречистена, тя реши да си носи вината и да се преструва, че всичко е наред, докато всички преминеха през този ужасен месец на Деня на благодарността, коледните и новогодишните празници.

По някакъв начин Леа беше успяла да оцелее през последните няколко седмици, без да претърпи пълен нервен срив, но беше дори по-нервна и потисната от обикновено. Тъй като Еми беше в Израел, а Адриана в Бразилия, тя дори нямаше възможност да сподели с приятелките си какво беше направила, макар че ако трябваше да бъде честна към себе си, изпитваше и облекчение, че не ѝ се налагаше да го изрича гласно. Дори беше изтърпяла едно особено мъчително парти

вечерта срещу Нова година в апартамента на един от колегите на Ръсел — мезонет, почти същият като точи на Ръсел, само че в Сохо, но когато на втори януари дойде време да тръгне отново на работа, просто не можа да го направи. Обади се в службата да си вземе болнични за този и за следващия ден — толкова рядко събитие, че предизвика изпълнено с подозрения телефонно обаждане от Хенри.

— Наистина ли си болна, Айзнър, или през този уикенд се е случило нещо, за което трябва да знам? — попита той. Беше се обадила да му остави съобщение на гласовата поща в шест сутринта, но той беше вдигнал на второто позвъняване. Хенри цял живот беше страдал от безсъние в неделните нощи, затова си беше създал навика в понеделниците да пристига в офиса в четири или пет сутринта, като твърдеше, че тези няколко прекарани в усамотение часове били единственото време през цялата седмица, в което работел като хората. В разстроеното си състояние Леа беше забравила това.

— За какво говориш? — попита Леа с приемливо правдоподобно раздражение. — Разбира се, че наистина съм болна. Защо би си помислил нещо друго?

— О, не знам, може би защото не си си вземала болнични през десетте години, откакто работиш тук в съчетание с факта, че Джеси Чапмън — току-що слязъл от самолета след завръщането си от Азия — вече ми остави три съобщения вчера и още две тази сутрин. Наречи го просто интуиция.

— Какво каза той? — попита Леа. Знаеше в сърцето си, че професионалните им отношения са приключили по същество, но искаше да получи възможност да го съобщи сама на Хенри, когато беше готова.

Леа чу как Хенри отпива глътка течност, а после цъка с език:

— Не каза и едно проклето нещо. Твърди, че просто „се обаждал ей така, без повод“, и „опипвал почвата“ и искал само да каже едно „здрасти“, което, изречено от устата на господин Чапмън, е все едно да изпише в небето „нещо се прецака напълно и се опитвам да се уверя дали знаеш какво е или не“.

Леа вдиша дълбоко, едновременно впечатлена от схватливостта на Хенри и разгневена от предвидимостта на Джеси.

— Ами не мога да говоря от името на Джеси, но що се отнася до мен, няма нищо за съобщаване. Ръкописът още не е там, където ми се

иска да бъде, но това не е повод за тревога — каза тя с увереност, която не чувстваше.

Хенри замълча за момент, понечи да каже нещо, а после размисли.

— Значи, това е твоята история и ти се придържаш към нея, така ли? Добре. Не я вярвам, но ще я приема — засега. Но в момента, щом възникне нещо, което застрашава определената дата за издаването на книгата, искам да знам за това. Не ме интересува кое време на деня или нощта е, дали ще пристигне с „Фед Екс“ или с шибан пощенски гълъб, искам да знам. Ясно?

— Разбира се! Хенри, изобщо не е нужно да ми втълпяваш колко важно е това. Кълна се, че се справям. И ми е много неприятно да съкращавам този разговор, но точно сега имам чувството, че преглъщам парченца стъкло.

— Стъкло, а?

Леа кимна, макар че никой не я виждаше.

— Да, предполагам, че е стрептококова инфекция, така че вероятно ще отсъствам от работа и утре. Но лаптопът ми е вкъщи и, разбира се, винаги можеш да ме намериш на мобилния.

— Е, бързо оздравяване. И се радвам, че така си побъбрихме.

Рязка болка, пронизала врата ѝ, я върна към масажа, за който си беше записала час веднага след като приключи разговорът с Хенри. Тя трепна.

— О, съжалявам кача терапевтката. — Твърде силно ли беше?

— Не, изобщо — излъга Леа. Знаеше, че е приемливо да реагираш по време на масажа, че е глупаво да плащаш куп пари и да не му се наслаждаваш или още по-лошо, да търпиш болка в продължение на цял час, но независимо колко често уверяваше себе си в тези факти, Леа не можеше да се застави да каже нищо. Всеки път се кълнеше пред себе си, че ще се обади, и всеки път понасяше със стиснати зъби мачкането, което беше твърде силно, музиката, която бе твърде висока, или стаите, в които бе твърде студено. Запита се дали не се тревожеше, че ще нарани чувствата на масажистката. Това щеше да е истинска ирония. Не се беше поколебала ни най-малко да изневери на годеника си, но смяташе, че е по-добре да не казваш на една непозната, на която ѝ се плащаше за това, че предпочиташ да те докосва по-леко! Леа отвратено поклати глава.

— Причинявам ви болка, нали? — попита момичето в отговор на движението на Леа.

— „Причиняване на болка“ всъщност е слабо казано. По-скоро имам чувството, че ме бяхти с юмруци професионален боксьор — каза Леа, без да мисли.

Момичето започна да сипе извинения:

— О, боже, нямах представа. Толкова съжалявам, определено мога да бъда много по-внимателна.

— Не, не, аз съжалявам. Аз, тъ, не исках да прозвучи така. Просто, хм, всичко излезе погрешно. Всичко е страотно — припряно каза Леа. Защо не можеше да си контролира приказките?

Масажът ѝ се беше сторил добра идея тази сутрин, ако някога беше имала нужда да се отпусне, това беше именно сега, а един от авторите, с които работеше, ѝ беше изпратил талон за подарък за Коледа, така че не се налагаше да се чувства виновна, че е похарчила парите, но досега той беше послужил само, за да ѝ осигури самотен, тих отрязък от време, през който Леа не можеше да прави нищо друго, освен да мисли.

Тя и Ръсел планираха да обсъдят сватбата днес на вечеря, и Леа не можеше да се сети за нищо друго, от което да изпитва по-голям ужас.

— Целият ви врат е схванат и покрит с възли. На голям стрес ли сте подложена напоследък? — попита момичето, като разтриваше схванат мускул с хоризонтално изпънатата си длан все. Със същото болезнено кръгообразно движение.

— Ммм — промърмори уклончиво Леа, молейки се момичето интуитивно да усети нежеланието ѝ за разговор.

— Да, мога да се досетя. Хората винаги се питат откъде знаем къде са напрегнати и на мен винаги ми идва да им кажа: „Хайде, хора, точно за това сме обучени“, нали се сещате? Разбира се, всеки може да ви разтрие гърба и да ви накара да изпитате приятно усещане, но определено е нужен професионалист, за да открие определените стресови точки и да ги успокои. Така че, какво е? — попита тя. Гласът ѝ беше нисък и не особено дрезгав, но от бързината, с която говореше, самата тя звучеше нервно.

— Какво е кое? — попита Леа, подразнена, че е принудена да участва в този разговор.

— С какво е свързан стресът ви?

За човек, който отказваше дори да ходи на психоаналитик, защото смяташе това за твърде разголващо, Леа не беше особено приятно развълнувана от посоката на този разпит. Или на какъвто и да било разпит, по каквата и да е тема, от страна на който и да било — особено не и от страна на момичето, което би трябвало да ѝ помогне да се отпусне. И въпреки това Леа бе напълно неспособна да изрече няколко прости думи, нещо в смисъла на: „Имам леко главоболие, ще имате ли нещо против просто да си полежа тихо тук?“ Вместо това Леа скалъпи някаква глупава история за тежките крайни срокове в службата и напрежението по планирането на свършената сватба в Гринич. Момичето зацъка съчувствено с език. Леа се запита каква ли реакция можеше да предизвика, ако опишеше истинските източници на своето „напрежение“, тоест факта, че беше преспала с един от авторите, с които работеше (и под „спала със“, всъщност имаше предвид „беше правила най-хубавия секс през живота си във всяка възможна поза и вариация в продължение на десет зашеметяващи часа“), докато все още се преструваше на любящата и развълнувана партньорка пред сладкия си, отзивчив и намиращ се в пълно неведение годеник.

По времето, когато масажът приключи, Леа се чувстваше малко по-нервна и значително по-малко отпусната и спокойна. Навлече дрехите си без дори да си прави труда да отмие с душ ароматните масла и мислено се опита да се подготви да се справи с неприятната ситуация, която беше създавала. Единственото, което всъщност искаше, беше да се върне в дома от детството си, да се свие на кълбо под завивките и да се вгълби в някое телевизионно предаване. Искаше го толкова отчаяно, че можеше да го почувства и точно се канеше да подкара натам колата на Ръсел, когато в ума ѝ се мярна друг образ. Той също съдържаше меката покривка на леглото и любимите романи, но включваше и ясна представа как двамата ѝ родители се прибират у дома и я атакуват с въпроси: „Защо си тук в средата на седмицата? Къде е Ръсел? Как върви работата? Кога ще изберем менюто за приема? Какво става с книгата на Джеси? Къде ще регистрирате брака си? Защо изглеждаш толкова нещастна? Защо? Къде? Кога? Кажу ни, Леа, кажи ни!“ Тъпата болка в главата ѝ сега се беше превърнала в онова особено усещане, сякаш някой дълбаеше черепа ѝ

с ледокоп и се чува ваше особено неприятно с пласт лепкаво, останало неразмазано масажно масло между кожата и дрехите си.

Плати бързо и успя да отстои позицията си, когато я помолиха да попълни формуляр с оценка за впечатленията си от спа-центъра.

— Сигурна ли сте? — попита служителката на рецепцията, като бързо и шумно пукаше с дъвката си. — Получавате петнайсет процента отстъпка от талона за следващата си процедура.

— Благодаря, но бързам — излъга Леа, като почти (почти) се усмихна на себе си, когато пресметна, че вероятно половината от онова, което казваше напоследък, беше напълно невярно. Надраска някакъв неразпознаваем подпис на разписката от кредитната карта, добави двацет процента бакшиш от чувство за вина, задето не беше проявила по-голямо желание да побъбри с терапевтката и се измъкна през входната врата, преди още едно пукане на дъвката да я е тласнало към убийство.

Дори при натоварения трафик заради пиковия час пътят с таксито от спа-центъра в Горен Ийст Сайд до Трибека сякаш отне само трийсет секунди. Таксиметровият шофьор точно я оставяше пред сградата на Ръсел, когато телефонът ѝ иззвъня.

— Хей — каза Ръсел, когато тя щракна капачето. Звучеше някак различен, по-дистанциран, но Леа си каза, че само ѝ се е сторило.

— Привет! Точно спирам пред твоята сграда. Вкъщи ли си?

Собственият ѝ глас прозвуча пресилено и престорено весело, но Ръсел явно не забеляза.

— Не, ще се забавя поне още час, но се надявах да ме изчакаш? Просто влизай и може би да поръчаш някаква храна? Бих писал да те видя тази вечер.

— Аз също бих искала — каза Леа и изпита облекчение, когато си даде сметка, че това не беше пълна лъжа.

Току-що беше платила на шофьора и беше излязла от таксито, когато телефонът ѝ отново иззвъня. Тя отвори капачето, без да гледа.

— Забравих да попитам, суши ли искаш, или италианска храна? — каза тя.

— Аз гласувам за италианска — рече през смях женски глас.

— Еми! От Израел ли се обаждаш? Как си? — Точно в момента на Леа не ѝ се говореше особено с никого, но не можеше просто да

затвори телефона на най-добрата си приятелка, след като не бяха разговаряли повече от седмица.

— Не, току-що кацнах. Намирам се в такси на връщане от летище „Кенеди“. Какви са ти плановете за тази вечер? Надявах се да успея да те замъкна на вечеря. Липсват ми приятелите!

— Разделям се с Ръсел — каза Леа тихо, абсолютно безизразно. Трябваше й миг, преди да се увери, че изобщо е изрекла тези думи, но ахването на Еми го потвърди.

— Какво каза? Този интернет телефон е пълен боклук. Мисля, че не чух...

— Да, чу. Чу ме добре — каза Леа толкова спокойно, колкото не се беше чувствала през последните три денонощия. — Казах, че късам с Ръсел.

— Къде си? — попита настоятелно Еми.

— Еми, добре съм. Оценявам твоята...

— Къде си, мамка му? — изпищя тя толкова високо, че Леа трябваше да отдалечи телефона от ухото си.

— Тъкмо се каня да вляза в апартамента му. Той още не се е прибрал, но ще поръчам вечеря за двама ни и ще му кажа тогава. Еми, знам, че това сигурно изглежда като гръм от ясно небе, но... — гласът ѝ се прекърши и я задави ридание.

— Идвам веднага. Слушай, Леа Айзнър. Идвам натам, ясно? — Леа чу приглушения глас на Еми, докато даваше указание на шофьора да смени посоката и да тръгне по кръстовището към дома на Ръсел. — Там ли си още? Вече прекосихме тунела и се отправихме на юг по булеварда „Рузвелт“. Ще бъда там след десетина-дванайсет минути. Чуваш ли ме?

Леа кимна.

— Леа? Кажете нещо.

— Чувам те — изрече пискливо Леа наред ридание, преди да затвори капачето на телефона си.

— Добре, не мърдай оттам. Не. Мърдай. От. Там. Ясно? Идвам веднага.

Леа чу Еми да затваря, но самата тя не можеше да се накара да затвори телефона си. Защо току-що беше казала, че ще скъса с Ръсел? Не това бе мисълта, която я беше преследвала през последните няколко дни, по време на масажа, на връщане към града. Просто беше стигнала

до заключението, че трябва да бъде честна с него — на всяка цена — относно Джеси. Че дори ако причината беше просто в това, егоистично да смекчи собствената си вина, да постави началото на брак, основаващ се на изневяра, вероятно не беше блестяща идея и той заслужаваше да узнае цялата истина още от самото начало. Така казано, тя беше и доста сигурна, че Ръсел с подходящите уверения можеше да бъде убеден да ѝ даде втори шанс. Нямахме да е хубаво или приятно за никого от двамата, но смяташе, че ако достатъчно упорито се постараше да го увери, че историята с Джеси е била абсолютна случайност (каквато тя наистина беше), имаше доста голям шанс да превъзмогнат това. Онова, което дори не беше обмислила като възможност, беше, че може би самата тя нямаше да иска да превъзмогне това... докато не бе избълвала точно онези думи само преди минути.

Леа си купи чаша кафе от малко ъглово кафене, в което не предлагаша достатъчно добра смес от сметана и пълномаслено мляко, нито изкуствени подсладители — къде бяха всички тези проклети „Дънкин Донатс“, когато ти трябваха? — и завърза шала по-стегнато около врата си. Точно се готвеше да влезе във фоайето на сградата на Ръсел, когато чу гласа на Еми да вика зад гърба ѝ. Обърна се и видя едно такси, което спираше със скърцащи спиращки, а почернялата, но паникьосана Еми се беше надвесила от задния прозорец.

Леа застана и зачака спокойно до вратата, гледайки как Еми хвърли три двайсетачки на шофьора, прибра няколко долара ресто и измъкна куфара си на колелца от багажника.

— Кога е станало толкова дяволски студено? — изсъска Еми, докато се опитваше да издърпа прибраната навътре ръчка на куфара.

— Около две секунди след като ти замина — каза Леа, като си папаше сметка, че би трябвало да помогне на приятелката си, но всъщност нямаше истинско желание да го направи. За момента ѝ се струваше съвсем удачно да си стои там и да гледа как собственият ѝ дъх излиза на горещи струйки на фона на мразовития въздух. Късаше с Ръсел. Късаше с Ръсел. Наистина ли щеше просто да вземе и да сложи край на това, просто ей така? Да отмени годежа, да върне пръстена, да стане несгодена? Да. Да, щеше.

— За бога, това си е направо нецивилизовано! Нетърпимо! Защо избираме да живеем така? — Еми целуна Леа по бузата. — Ръсел не е

вкъщи, нали? Значи можем да се качим горе?

Леа задържа вратата отворена и махна на Еми да мине. Използва ключа си, за да повика асансьора, който отиваше право до заемащия цял стаж мезонет на Ръсел, и двете момичета заедно издърпаха вътре куфара на Еми. Панорамата от неръждаема стомана и черен лак, която ги посрещна, когато плъзгащите врати на асансьора се отвориха, беше достатъчна стряскаща да върне Леа в настоящето: веднага щом видя колекцията на Ръсел от метални скулптури и подбраните от декоратора му черно-бели фотографии, тя изпита познатото усещане от забиващите се в плътта на дланите ѝ нокти.

— Добре дошла! — пропя Леа престорено бодро. — Нещо в това място просто стопля сърцето, нали?

Еми остави куфара си до вратата, метна пухеното си яке върху един от столовете в трапезарията и се тръсна тронаво върху невероятно шикозното, твърдо като камък канапе на Ръсел.

— Веднага мога да назова три дузини жени, които биха извършили убийство, за да прекарат само една нощ в този апартамент...

Леа я стрелна с предупредителен поглед.

— Само казвах...

— Права си, разбира се. Което прави още по-ироничен факта, че аз не съм една от тях. — Гласът ѝ беше тих, сериозен, и за момент Леа се запита защо вече не се е разплакала.

Еми потупа едно крайче от дивана до себе си, но накрая ръката ѝ просто издаде пляскащ звук.

— За бога, твърдичко си е това нещо — промърмори тя. — Ела тук, седни и ми кажи какво става. Имам чувството, че това се появи ей така, от нищото.

Леа тръгна към Еми, но седна на леглото за почивка през деня, марка „Лине Розе“ срещу нея.

— Предполагам, че сигурно така изглежда. По дяволите, донякъде ми се струва така. Но не и ако смятам да бъда наистина честна със себе си. — Леа почувства как гърлото ѝ се свива и почти изпита облекчение, че (най-после!) изпитва нещо подобно на нормална реакция.

— Какво става? Карахте ли се?

— Да се караме ли? Не, разбира се, че не. Ръсел е мил и отзивчив, както винаги. Не знам, просто, ами, не знам...

— О, божичко! — плесна се Еми по челото. — Как не се досетих? Той е мъж, в крайна сметка. Ръсел ти изневерява, нали?

Леа почувства как очите ѝ се разтварят широко, но от гърлото ѝ не можеше да излезе нито дума.

— О. Боже. Мой. Този лайнар! Господин Аз-Съм-Толкова-Дяволски-Съвършен ти изневерява? Леа, миличка, за нещастие и на двете ни знам точно как се чувстваш точно сега. Господи, не мога да повярвам, че той наистина...

— Еми, той не ми изневерява. Аз му изневерявам.

Е, това явно беше достатъчно, че за цели шейсет секунди да настъпи пълна тишина. Еми изглеждаше като ударена, лицето ѝ беше изкривено от изненада, сякаш се опитваше да проумее онова, което току-що беше чула.

— Изневеряваш на Ръсел?

— Да. Ами всъщност не. Не и в момента. Но му изневерих.

— С кой? Тоест, с кого. Както и да е.

Леа въздъхна:

— Не е важно. Това, което има значение сега, е, че всичко свърши, но трябва да си мисля, че не се е случило без причина. Хората, които са опияняващо щастливи от връзките си, не изневеряват.

Еми вдигна ръка, сякаш за да помоли за тишина.

— Не е важно ли? — попита тя невярващо. — Леа, скъпа, ти си една от двете ми най-добри приятелки на тази планета. Не искам да се поставям изцяло в центъра на тази история, но хайде сега! Не стига, че си нямах и представа, че спиш с някой друг, докато това се е случвало и признавам, че сега вероятно не е идеалният момент да ти се сърдя заради това, но е пълен абсурд дори само да предположа, че няма да ми кажеш, след като събитието вече е факт! Искам да кажа, ти наистина ли...

— Беше Джеси. Джеси Чапмън.

Еми раздражено отметна ръце във въздуха:

— Боже господи, не знам как го прави това момиче. Сякаш има някакво шесто чувство за тези неща. Или може би просто самата ти се чукаш с достатъчно хора и можеш просто да почувстваш кога някой

друг също го прави. Това просто дяволски невероятно. Това момиче е просто невероятно!

— За какво говориш? Кой е невероятен? — Дали Еми изобщо я беше чула какво е казала? Това съвсем не беше реакцията, която Леа очакваше, когато обяви връзката си с женения писател, когото ѝ бяха възложили да редактира.

Гласът на Леа сякаш рязко върна Еми в действителността.

— Какво? О, съжалявам. Просто работата е там, че Адриана вече от седмици — може би от месеци — упорито твърди, че ти спиш с Джеси, а аз настоявах, че не е така. Кълнях се, заричах се и едва ли не се кръстех, че това е възможно най-нелепата идея, която може да си представи човек. Искам да кажа, та ти си сгодена за Ръсел, за бога...

Еми млъкна насред изречението и се плесна през устата:

— Съжалявам, Леа, толкова съжалявам, всичко обърках.

Леа сви рамене:

— Е, само за протокола, ще отбележа, че не „спя“ с Джеси, и никога не съм спала. Случи се точно веднъж и никога, абсолютно никога, няма да се повтори. Така че следващия път, когато говориш с Адриана, можеш да ѝ кажеш, че е сгрешила.

Телефонът на Еми извъня. Изражението на лицето ѝ, когато погледна изписания на екранчето номер, потвърди, че се обажда Адриана.

— Боже мой, да не ти е монтирала микрофон? — възкликна Леа, като клатеше глава.

— Прословутата интуиция на латиноамериканките — така твърди тя. — Еми изключи телефона и го пхна в дамската си чанта. — И така, с риск в случая да прозвуча безчувствено, мога ли да попитам защо смяташ, че трябва да приключиш всичко с Ръсел? Искам да кажа, ако това с Джеси е било еднократна забегка и ти искаш да е така, е, в такъв случай ще се проявя ли като абсолютно ужасен човек, ако предложи просто да опиташ да загърбиш това?

— Не е толкова просто.

— Означава ли това, че имаш чувства към Джеси?

— Не! Ами да. Донякъде. Но Джеси всъщност няма нищо общо с това. Става въпрос за Ръсел и мен.

Еми измъкна бутилка вода от чантата си, отпи и я подаде на Леа. Тя поклати глава отрицателно.

— Това ми е ясно — каза внимателно Еми. — Но съм сигурна, че освен това си обмислила и всичките тези думи от рода на това, че не трябва да казваш на човек нещо, което може да го нарани само за да си го изкараш на някого. Един вид, ако няма да им е от полза да го узнаят, по-добре да не знаят?

Леа трябваше да си напомни да разтвори стиснатите си в юмруци ръце и да се опита да смъкне раменете си, така че да не затискат ушите ѝ. Не искаше да се чувства толкова подразнена от държанието на Еми, но ставаше трудно да прикрива раздразнението си. Очевидно беше обмислила всичко това, и очевидно то беше много по-сложно, отколкото предполагаше Еми. Леа определено не изпитваше непреодолимо желание да — как го каза Еми — да си го изкара на Ръсел само защото беше оплескала положението и искаше прошка. Ако нещата стояха така, тя щеше да вземе единственото възможно разумно решение и да направи точно каквото я бе посъветвала Еми: да се почувства виновна, че е измамила годеника си, да се закълне пред себе си, че това никога вече няма да се повтори и да продължи нататък.

Проблемът се появи, когато тя си позволи да признае, че макар вероятно да можеше, тя не *искаше* да продължи нататък.

Тя си пое дълбоко дъх:

— Не съм влюбена в Ръсел — каза тя. Наистина ли току-що каза това? Да го чуе изречено на глас — почти не си беше позволявала дори да допусне тази мисъл в ума си — беше шокиращо. Не помогна и това, че прозвуча като реплика от лош, преработен за телевизията широкоекранен филм.

— О, Леа. — Еми скочи от канапето и тръгна към леглото, но Леа вдигна ръка да я спре.

— Не. Моля те, недей.

Еми се дръпна и се задоволи да сложи длан върху ръката на Леа.

— Точно това е мястото, на което аз казвам нещо абсолютно безсмислено и нелепо из търкано от рода на: „Обичам Ръсел, но не съм влюбена в него“, нали така? — Леа се засмя и размаза едра сълза от долния си клепач отстрани. — Боже мой, цялата ситуация е такава шибана каша. Кой би си помислил, че това изобщо е възможно? Госпожица Съвършената — Марша, Марша, Марша! — се съгласява да се омъжи за човек, когото не обича, защото всички останали го обичат и тя смята, че ако си даде достатъчно време, също ще го обикне.

После, вместо да се справи със забърканата от самата нея ситуация по сравнително зрял начин, тя решава да се изчука с някой, с когото работи. При това — някой женен! Като по този начин съсипе и кариерата, и любовния си живот с едно-единствено елегантно движение. Щеше да е забавно, ако не беше толкова жалко.

— Не е жалко — възрази автоматично Еми.

— Говоря за себе си в трето лице. Нищо жалко ли не намираш в това?

— О, миличка — въздъхна Еми. — Толкова съжалявам. Наистина нямах представа. Никой от нас нямаше. Но не можеш да се самоизмъчваш заради нещо, което не изпитваш. Ръсел е страхотен мъж и да, определено изглежда идеалният мъж. Но нищо от това няма значение, ако не е идеалният мъж за теб.

Леа кимна, успокоена, че Еми явно разбира нещо.

— Просто всичко стана толкова бързо. В един миг си правим романтични разходки по Юниън Скуеър, а в следващия той слага пръстен с диамант на пръста ми, без дори изобщо да си представи, че отговорът може да бъде друг, освен „да“. Просто непрекъснато се питам как в края на краищата се оказа, че имаме толкова различни представи. Мислех си, че ние просто излизаме заедно и си прекарваме добре — идеалната за момента връзка. Не непременно вървяща към скорошно приключване, но не и някаква голяма любовна история. Но сгодени? Да се женим? Еми, с риска да прозвуча като най-голямата или най-задръстената глупачка на света просто не виждах това да се задава на хоризонта. През всяка минута оттогава насам очаквам да се почувствам сигурна, да разбера, че това е правилно, но не успях, Ем. Никога, наистина никога не съм изпитвала това с Ръсел и мисля, че е време да се изправя очи в очи с факта, че никога няма да го изпитам.

И двете момичета замръзнаха неподвижно, когато чуха асансьора да се изкачва нагоре. Преди някоя от тях да успее да каже още нещо, чуха как вратите се отвориха и стъпките на Ръсел стигнаха от фойето до кухнята, където хладилникът бързо се отвори и отново се затвори, и накрая в дневната.

— О, здрасти, Еми. Съжалявам, не знаех, че си тук — каза Ръсел с разсеяно изражение. От единствения, мимолетен поглед, който й беше отправил, Леа разбра, че тази вечер Ръсел не е в настроение за компания. Е, значи ставаха двама.

Трябваше да се признае, че на Еми не ѝ беше нужен друг намек. Тя скочи от канапето и след като целуна по бузата първо Ръсел, а след това Леа, промърмори нещо за някаква задължителна работна вечеря и побърза да излезе. Изчезна толкова бързо, че Леа не разполагаше дори с минутка, за да се подготви какво да каже. Или кога да го каже. Или как.

— Здравсти — каза смутено Леа, като оглеждаше внимателно лицето му, за да открие някакъв знак, че ги е подслушал. Беше невъзможно, разбира се — те бяха чули асансьора във фоайето и не бяха продумали и думичка, докато той се изкачваше нагоре, но не можеше да се сдържи да не се надява, че е доловил няколко откъслечни думи. Колко трудно щеше да е всичко това, ако той нямаше и най-малка представа какво ще последва!

— Хей, надявам се, че не съм ви прекъснал? Тя се изстреля оттук доста бързо. — Ръсел разхлаби вратовръзката си (онази, която родителите ѝ му бяха купили за рождения ден миналата година), а после, сякаш решил, че това не му предоставя достатъчно пространство за дишане, я изхлузи през главата си и я метна на скъпата масичка за кафе.

— Да, нали си я знаеш Еми... все бърза.

— Хм. Поръча ли храна?

— Съжалявам, разсеях се и забравих. Еми се отби да каже „здравсти“ на връщане от летището и се заприказвахме, само за няколко минути и ами забравих. Какво ще искаш? — попита Леа, благодарна, че има нещо за вършене. Тя извади телефона си и запрехвърля номерата. — Суши? Виетнамска храна? В онзи ресторант в Гринич имат страхотни пролетни рулца.

— Леа.

— Или можем просто да отскочим до закусвалнята, ако искаш? Омлет със сирене и добре приготвени домашни пържени картофи? Това може да се окаже доста добро решение точно сега.

— Леа! — Тонът му не се повиши, но гласът му беше по-рязък, по-настойчив.

Очите на Леа се стрелнаха нагоре да срещнат неговите за пръв път, откакто беше влязъл. Ръсел никога не показваше раздразнение спрямо нея за каквото и да било. Ами ако нещо се беше случило днес в службата? Може би се беше скарал с онзи същия помощник-

продуцент, който винаги му правеше такива номера. Или може би от телевизионната мрежа бяха решили пак да променят часа на предаването му? Говореха нещо за промяна на графика и Ръсел изпитваше ужас, че могат да го изхвърлят от най-гледаното време. Като се замислеше сега за това по-рано днес той беше казал, че иска да говори с нея за нещо. Ами ако, не дай боже, се беше случило нещо още по-драстично, и по някаква незнайна, непредвидима, абсолютно нелепа причина го бяха уволнили? Никак не вървеше просто да вземеш да скъсаш с някого в същия ден, когато са го уволнили, нали така? Не и ако имаш поне зрънце човешки чувства; не можеш — дори не и в същия месец. Леа потръпна, само като си помисли за това.

— Какво става с теб, Леа? От седмици наред си пълна развалина, а аз нямам абсолютно никаква представа защо.

— Значи не са те уволнили?

— Какво? За какво говориш, по дяволите?

— Помислих си, че ще ми съобщиш, че са те уволнили.

— Разбира се, че не са ме уволнили. И знам, че се предполагаше тази вечер да обсъдим всички подробности около сватбата, но мисля, че е по-важно да поговорим за теб. Какво има, Леа?

Е, по-лесно от това нямаше да стане. Той буквално ѝ беше поднесъл наготово най-доброто възможно начало на темата. Тя ги пое дълбоко дъх, заби нокти в дланите си и заговори:

— Ръсел, знам, че това е трудно — безкрайно мъчително ми е дори да го изрека, но искам да бъда откровена с теб. — Тя беше забила поглед в пода, можеше да почувства как я наблюдава. — Мисля, че трябва да си вземем малко почивка.

Е, добре, значи това не беше напълно вярно — една временна почивка предполагаше желание в крайна сметка да изгладят положението, но поне беше успяла да каже нещо.

— Да си вземем какво? — попита той. Когато вдигна очи, Леа видя, че невъзмутимият Ръсел изглежда напълно объркан и това я изнерви още повече.

— Аз, въ, мисля, че трябва да се разделим за известно време. Да премислим нещата.

При тези думи Ръсел скочи от канапето и я прегърна.

— Леа, какво искаш да кажеш с това „да си дадем малко време“? Ние сме сгодени и ще се женим, скъпа. Целият живот е пред нас.

Наистина ли искаш да чакаш, преди всичко това да започне?

За Леа прегръдката на Ръсел не беше особено различна от онова, което си представяше, че би почувствала, ако я прегази автобус. Дробовите ѝ отказваха да се изпълнят с кислород, и беше трудно да не обръща внимание на напрежението и светлинките, които проблясваха зад очите ѝ. Но тя знаеше, че трябва да бъде настоятелна.

— Ръсел, не съм сигурна, че искам да се оженим — каза тя меко, толкова меко, колкото можеше да изрече подобни жестоки думи.

Мълчанието на Ръсел беше толкова пълно, че тя сигурно щеше да се залита дали изобщо я е чул, ако той не се беше отдръпнал и не беше седнал отново.

Тя седна до него, достатъчно близо, за да се създаде усещане за интимност, но не толкова близо, че да се докоснат.

— Ръс, обичаш ли ме? Искам да кажа, обичаш ли ме истински? Обичаш ли ме толкова много, че да искаш да прекараш остатъка от живота си с мен и единствено с мен?

Той запази стоическо мълчание.

— Обичаш ли ме? — настоя тя, като си мислеше, знаеше, че отговорът със сигурност е „не“. Ако тя от толкова отдавна подозираше, че това не е правилно, сигурно и с него беше така. Просто искаше да му даде шанс да го каже.

Той си пое дълбоко дъх и посегна да хване ръката ѝ. Усмихна се:

— Разбира се, че те обичам толкова много, Леа. Затова те помолих да се омъжиш за мен. Ти си моя партньорка, моя годеница, моя любов. А аз съм твой. Знаем, че понякога може би е плашещо, когато осъзнаеш, че си намерил нещо толкова добро, но, Леа, скъпа, това е нормално. Не мога да повярвам, че точно това те е тревожило толкова време. Просто лек случай на сценична треска. Миличката ми, съжалявам, че си таила това в себе си толкова дълго.

Той спря за достатъчно време, за да я прегърне отново, но този път Леа го отблъсна. Отказът му да чуе, наистина да се вслуша в думите ѝ, я разгневи: наистина ли му беше толкова невъзможно да проумее, че Леа може и да не иска да се омъжи за него?

— Ти не ме слушаш, Ръсел. Знаеш, че те обичам, но непрекъснато се питам дали нещата с нас не се развиха твърде бързо заради обстоятелствата, нали се сещаш? Започваш да излизаш с някого на тази възраст и той отговаря на всички критерии да е умен, успял и

привлекателен, и всички останали се женят, и всички те питат кога и ти ще се установиш като тях. И всичко просто си продължава напред по инерция. Това, което е можело да бъде страхотна, забавна, едногодишна връзка, когато си на два̀сет и пет, най-внезапно започва да приема цялостно нов смисъл на трийсет или трийсет и две. Тогава, преди да си се усетил, се сгодяваш и отдаваш живота си на някого, и то не непременно на някого, когото познаваш чак толкова добре. Защото „е време“, каквото и да означава това. Господи, не мога да го обясня добре...

Погледът на Ръсел само преди броени минути пропит с отзивчивост и доброта сега беше твърд и студен като стомана.

— Не, Леа, мисля, че съвсем ясно обясняваш какво имаш предвид.

— Значи, един вид, разбираш какво искам да кажа?

Ръсел изсумтя и забели очи:

— Естествено. Казваш точно онова, което никой от нас нямаше смелост да изрече открито, а именно, че всичко това е погрешно и че е така от доста време. Така че ти благодаря за това.

Е, това не беше точно каквото беше очаквала. И макар Леа да знаеше също и че не е ни най-малко вярно, от това не я болеше по-малко. Изведнъж изпита отчаяно желание да каже на Ръсел цялата истина, да му разкаже всичко за Джеси и колко щастлива и спокойна се чувстваше, когато беше с него, как онази единствена нощ, в която правиха секс, се беше запечатала по-силно в ума ѝ от осемнайсетте месеца с Ръсел. Как се осмеляваше той да лъже и да твърди, че през цялото време е имал съмнения?

Деляха я секунди от мига, в който щеше да избълва на един дъх цялата история с Джеси, когато, за щастие, успя да се спре.

Какъв щеше да е смисълът да каже на Ръсел за Джеси? За да се почувства някак не толкова грубо отблъсната, ако Ръсел наистина мислеше онова, което каза? Или всъщност ако му кажеше за Джеси, това щеше да е по-великодушно? Нямаше да става нужда Ръсел да приема отблъскването чак толкова лично, ако можеше да насочи енергията си към това да намрази Леа заради изневярата ѝ? Това също не ѝ се струваше правилно. Защо да го наранява ненужно, като му каже, че не му е била вярна? Или беше грешно да крие това от него, като се има предвид, че всички винаги смятаха, че е най-благородно да

бъдеш напълно честен и прям? Объркана и изтощена, тя реши да не казва нищо. Ако съдеше по студения тон на последното му изказване и изражението му, Ръсел явно не желаше да разговаря повече. Защо да прави всичко по-трудно, отколкото трябваше?

Канеше се да го попита какво мисли, дали се чувства добре — нещо, каквото и да е, за да разбере дали е толкова ядосан или наранен, колкото тя си мислеше, но той я изненада, като обхвана лицето ѝ в ръцете си и се вгледа в очите ѝ.

— Виж, Леа, знам, че това, което ти — ние — това, което ние чувстваме, е просто съвсем нормална, естествена сценична треска. Защо не си дадем малко време, нали се сещаш, насаме, както ти предложи, и да помислим за всичко? Можем да... го обмислим.

Леа въздъхна едва чуто. Умолителният му поглед беше едва ли не по-непоносим от гнева му.

— Ръс, аз, въ... аз... — *Кажу го* — застави се тя, — *просто дръпни лейкопласта бързо*, — боя се, че това ще е само излишно протакане на неизбежното. Мисля, че трябва да сложим край на всичко сега.

Очевидно беше вярно. Знаеше, че няма смисъл — какъвто и да било смисъл, да протака това, независимо колко по-малко ужасяващо беше да отлага неприятния разговор. Знаеше без всякакво съмнение, че нещата с Ръсел са трайно приключили, но въпреки това беше наистина шокиращо да чуе собствените си думи.

Но ако Ръсел приемаше това така зряло, тя също можеше да го приеме така.

— Да, вероятно — съгласи се тя с крива усмивка.

Ръсел се изправи и тръгна към вратата.

— Е — каза той тихо, с онзи негов овладян глас, който звучеше толкова добре в телевизионния ефир. — Предполагам, че няма повече нищо за казване. Обичам те, Леа, и винаги ще те обичам, но сега бих искал да си тръгнеш.

Това бяха думите, които Леа си повтаряше, докато пътуваше към къщи на задната седалка на първото такси, на което някога бе махвала сама, когато си тръгна от апартамента му. Връзката ѝ с Ръсел беше приключила почти толкова бързо, колкото беше и започнала, а заедно с нея си беше отишла и нервността, която таеше в себе си от месеци. Тя си пое продължително и дълбоко дъх и докато таксито летеше нагоре

по Шесто Авеню към дома ѝ, тя най-после призна пред себе си, че наистина тъгуваше дълбоко за онова, което току-що се беше случило, но онова, което изпитваше най-силно, беше просто облекчение.

— Еми, повтарям ти това от първия път, в който влезе в кабинета ми. Имаш много време.

— Във всичките онези списания отвън не пише така! — възкликна Еми и посочи към вратата. — Не е ли объркващо послание да ми казвате, че имам цялото време на света, а след това да препълват чакалнята си с хиляди статии, които до една ми казват, че яйчниците ми се спаружват?

Д-р Ким въздъхна. Тя беше красива азиатка, която изглеждаше поне с петнайсет години по-млада от своите четирийсет и две години, но не това притесняваше Еми. Добрата лекарка, която при абсолютно всеки преглед (а понякога и между прегледите) уверяваше Еми, че детеродната ѝ възраст все още не е приключила — сама беше родила три прекрасни деца — две момчета и момиче — все преди трийсет и първия си рожден ден. Когато Еми неведнъж питаше д-р Ким как беше успявала да лавира между съпруга, медицинското училище, получаването на специалност и трите деца под петгодишна възраст и всичко това, докато работи четири дни седмично и е на повикване всяка трета нощ и всеки уикенд, лекарката просто се усмихваше, свиваше рамене и казваше:

— Човек просто го прави. Понякога изглежда невъзможно, но винаги се получава по един или друг начин.

Еми лежеше с разперени ръце и крака на масата за прегледи точно един ден преди трийсетия си рожден ден и беше твърдо решена отново да чуе окуражаващата новина.

— Разкажете ми за средностатистическите си пациентки — настоя Еми, почти без да обръща внимание на облечения в ръкавица пръст на д-р Ким вътре в нея. Почувства щипването на намазаната с гел пипета и затаи дъх, за да не помръдне.

— Еми! По-скоро ти би могла да ми го разкажеш. Вече сто пъти съм ти го казвала.

— Още един няма да навреди.

Д-р Ким извади пръста си и си смъкна ръкавицата. Въздъхна отново:

— В практиката си имам приблизително двеста и петдесет пациентки от този район. При тези жени средната възраст за първа бременност е трийсет и четири години. Кое то, разбира се, означава, че...

— Цял куп други трябва да са дори още по-възрастни — довърши Еми.

— Именно. И макар че в случая не искам да представям нищо в погрешна светлина, важно е да разбереш, че това е Горен Ийст Сайд и е вероятно единственото място на планетата, за което важи тази статистика, мнозинството нямат трудности.

— Значи няма бременни пациентки по на два̀сет и няколко години? — настоя Еми.

Д-р Ким развърза халата на Еми и започна да преглежда лявата ѝ гърда с уверено, кръгообразно движение. Докато правеше това, тя се взираше в стената, явно съсредоточавайки се. След като приключи и с двете страни, тя отново загърна халата и сложи длан върху ръката на Еми.

— Само няколко — каза тя, като гледаше загрижено Еми.

— Няколко! Миналия път казахте „на практика никакви“.

— Само изключително младите съпруги на няколко лекари мормони от Юта, които карат стажа си на разменни начала в Корнъл.

Еми въздъхна с облекчение.

— Още ли си доволна от хапчето? — попита д-р Ким, като отбелязваше нещо в картон на Еми.

— Добре е. — Еми сви рамене и седна на масата, като измъкна крака от подплатените стремена. — Определено действа като по магия.

Д-р Ким се засмя:

— Това е целта, нали? Ще ти оставя на рецепцията нова рецепта за още шест месеца, става ли? След около седмица ще ти изпратим по пощата резултатите от изследванията, но не предвиждам никакви проблеми. Всичко изглежда съвсем наред. — Тя подаде на картон на Еми на сестрата и след като се увери, че Еми е облечена, отвори вратата. — Ще се видим след шест месеца. И, скъпа? Моля те, отпусни се. Като твой лекар ти казвам, че не съществува какъвто и да било повод за тревога.

Лесно ти е да го кажеш с тези три деца, помисли си Еми, докато се усмихваше вежливо и кимаше. На теб и на Изи, и на всички онези останали гинеколожки с цели рояци деца или самите те с издути огромни кореми, дето ми казвате да не се тревожа. Изи трябваше да роди вече всеки момент — бе просрочила термина си вече с три дни, но за голямо свое отчаяние не беше имала дори една контракция и не бе получила дори милиметър разкритие. Еми неохотно се беше съгласила да изчака, докато Изи постъпи в болницата и едва тогава да хване набързо някой полет до Флорида (Изи настояваше, че първото бебе може да закъснее със седмица или дори две и че е глупаво да прибързват, докато не са сигурни), но не можеше да спре да мисли за скорошната поява на новия си племенник.

След като се облече, Еми се разписа на регистратурата, че си тръгва и скочи на метрото до Юниън Скуеър. Смяташе бързо да се прибере право вкъщи да вземе душ — нещо, което винаги се чувстваше длъжна да направи заради голямото количество контактен гел, което се използваше при прегледите, но когато излезе от метрото на Четиринайсета улица и Бродуей, откри, че се отправя директно към сградата на Леа и Адриана. Предполагаше, че, предвид раздялата на Леа с Ръсел само преди седмица и новопоявилите се работни ангажименти на Адриана, поне една от тях трябваше да си е вкъщи и да се цупи или да пише, или и двете, но портиерът поклати глава.

— Обаче излязоха заедно — каза той, като си погледна часовника. — Вероятно някъде преди около час.

Еми изпрати и на двете съобщения с един и същи текст: „Какво, по дяволите? Във вашето фоайе съм. Къде сте?“, и получи почти едновременни, подобни отговори. Този на Леа гласеше: „Пазаруваме с Ади за трийсетия ти рожден ден! Ще говорим по-късно“; отговорът на Адриана беше малко по-сбит: „Ако искаш подарък за трийсетия рожден ден, върви си вкъщи“. Еми въздъхна, благодари на портиера и се затътри в студа и кишата към Пери Стрийт. Беше студена, влажна февруарска петъчна вечер и Еми отчаяно се нуждаеше от душ, но успя да избегне прибирането вкъщи в празния си апартамент в продължение на почти два часа, като си намираше причина за спиране по почти всяка пресечка по протежение на Тринайсета улица: горещо кафе от „Кози“ на Бродуей, продължителен, възхитен поглед към кученцата, играещи си на витрината на „Мокър нос“, импровизирано посещение

за маникюр и педикюр с парафин в „Силк“, където бяха изключително мили да я вземат без час.

Нямаше смисъл да бърза да се прибира вкъщи само за да седи сама, докато часовникът удари дванайсет и тя се сбогува с двайсетте си години. Безцеремонно беше отхвърлила предложението на момичетата за една забавна вечер навън — без никакво обсъждане отклони предложенията за всичко, от елегантна вечеря в „Баббо“ (макар че си умираше да опита ментовата им паста с пикантна наденица) до бурна нощ в „Кълчър Клъб“. Едва след седмици увещания и настояване Еми най-после се съгласи да се появи следващия следобед за някакво парти-изненада. Адриана и Леа само обещаха, че то няма да включва никакви мъже и затова тя неохотно се съгласи. Смяташе да запълни часове те между настоящия момент и тогава с бутилка вино и малко качествено самосъжаление. Може би, ако успееше да се навие, щеше да си поръча да ѝ доставят и няколко кексчета.

Докато стигне до жилищната си сграда и се затътри нагоре по стъпалата до шестия етаж, вече беше подгизнала от глава до пети: косата ѝ от леденостудения дъжд, краката ѝ — от мръсната киша, а интимните ѝ части от твърде обилно нанесения гел. В пощенската ѝ кутия нямаше поздравителни картички за рождения ден и нито един пакет в коридора пред вратата. Нищо. Напомни си, че все още е само денят преди рождения ѝ ден, че ако всички останали забравеха, със сигурност можеше да разчита на нещо от майка си и от Изи. Едва прекрачила прага, тя се разсъблече, мятайки мокрите си дрехи на купчина до дрешника, и веднага се отправи към банята. Точно когато горещата вода напояваше обилно косата ѝ, чу как клетъчният ѝ телефон звънна. След него иззвъня домашният телефон, а след това отново клетъчният. Не можа да сдържи надеждата си, че може би се обажда Рафи, че някак беше успял да открие номера ѝ и се обаждаше да се извини, че се е държал като такъв задник. Като се замислеше, не беше твърде вероятно да е открил и номера на клетъчния ѝ телефон, и домашния ѝ номер, но кой знае? Изглеждаше доста находчив, а освен това вероятно той беше единственият от последните ѝ мъже — връзки, който изобщо можеше да си направи труда да я издири. Хорхе определено вече се беше прехвърлил на следващата колежанка и нямаше причина да вярва, че отново ще чуе нещо за Крокодила Дънди. Разбира се, Еми знаеше, че точно такива се предполага да бъдат

краткотрайните връзки, но дори сега, след целия си неотдавнашен опит, цялата концепция ѝ се струваше леко чудновата и доста разстройваща. Секси, освобождаваща и възбуждаща? Несъмнено. Но „потискаща“ определено завършваше списъка.

След като си изсуши косата с кърпа и успя да се замъкне до тоалетната чиния, за да може да отвори вратата, Еми прекоси малкото едностайно жилище и застанала на колене, както си беше гола, измъкна изпод леглото пазарска чанта. Внимателно развърза панделката от рипсена коприна, с която бяха пристегнати дръжките, и предпазливо извади отвътре увития в шумоляща хартия пакет. После, изгубила всякакво търпение, скъса наполовина целофанената лепенка с монограм, струпаше шумолящата хартия на купчина и зарови ръце в плюшената мекота на единствената изключително скъпа вещ, която някога беше притежавала. Да я нарече просто „халат“ беше просто обида към луксозната мекота на сгънатата на четири пласта кашмирена материя, към наситения ѝ шоколадов цвят и елегантно просто избродирания монограм „Е“. Халатите служеха да се обличат над фланелени пижами или за да запазваш някакво приличие от съблекалнята до басейна. Но това? Предназначението на тази дреха беше да се дипли сексапилно над всяка извивка (или, в случая на Еми умело да подчертава малкото съществуващи извивки), да я усещаш лека като коприна, но топла като пух. Тя се докосваше до пода почти безшумно, докато Еми вървеше, а пристягащият се с връзчици колан на талията я караше да се чувства като модел. Внезапно я заля облекчение.

Покупката на халата не беше грешка. Беше го видяла преди две седмици на витрината на най-скъпия фирмен магазин за бельо в Сохо — място, където беше невъзможно да купиш десетина сантиметра плат за по-малко от няколкостотин долара. Всеки сутуен, всеки чифт гащички, всеки чифт чорапи в магазина струпаше по-скъпо от всяка рокля, която притежаваше, което означаваше, че халатът струва... ами... толкова голяма част от месечния ѝ наем, че просто не ѝ се искаше да си спомня за това. Как изобщо беше събрала смелост дори да влезе в магазина? Това си оставаше загадка. Единственото, за което си даваше сметка, бе как изглеждаше, облечена в халата в облицованата с плюш пробна на бутика с тежките брокатени завеси, с нацупени устни и издадено напред дясно бедро, застанала

съблазнително, обута в осигурения от магазина чифт обувки с тънки токчета. Един поглед в огледалото тази вечер потвърди, че нищо не се беше променило през седмиците, в които халатът беше чакал, недокоснат и опакован, до големия ѝ рожден ден. Все още пред огледалото, Еми среса мократа си коса назад в шикозен кок на тила и прехапа устни, за да ги накара да се подуют. Сложи си малко нов прозрачен гланц за устни с вкус на череша от чекмеджето с гримове, и постави малко на бузите си. Не е зле, помисли си с примесено с изненада удоволствие. Изобщо не е зле за трийсет. После, внезапно отегчена от спонтанната промяна и умираща от глад, тя нахлузи чифт удобни пантофи от овча кожа, отново завърза кашмиреното мечтание около талията си и тръгна към кухнята да приготви малко супа.

Стационарният телефон отново иззвъня мелодично, точно докато включваше котлона в контакта.

Непознат номер. Хмм.

— Ало? — каза тя, като облегна слушалката между ухото и рамото си, докато се мъчеше да отвори метална консерва с пилешки бульон с фиде.

— Ем? Аз съм.

На Еми ѝ се струваше, че независимо колко месеца бяха минали, Дънкан винаги щеше да казва: „Аз съм“, и тя щеше винаги да знае точно кой се обажда. През ума ѝ светкавично преминаха милион мисли. Обаждаше се да ѝ честити рождения ден... което означаваше, че помни рождения ѝ ден... което пък означаваше, че мисли за нея... което пък може би означаваше, че не мисли за мажоретката... освен ако, о господи, не се обаждаше да ѝ съобщи новини... новини, които имаха нещо общо единствено с мажоретката... новини, които не беше подготвена да чуе, не и тази вечер, нито изобщо някога.

По рефлекс тя едва не затвори, но нещо я застави да задържи телефона до ухото си. Ако скоро не кажеше нещо, щеше направо да го попита дали е сгоден, затова като чисто защитна реакция Еми изрече първото, което ѝ дойде на ума:

— Кога си направил номера си „непознат“?

Той се засмя. С типичния си развеселен, но не влюбен дънкановски смях.

— Не си говорим вече от месеци и това е всичко, което имаш да кажеш?

— На нещо друго ли се надяваше?

— Не, предполагам, че не. Слушай, знам, че току-що си се прибрала и така нататък, но се надявах, че мога да се кача?

— Да се качиш ли? В апартамента ми? Ти си тук?

— Да, тук съм, въ, от известно време. В копирния център отсреща, чакам те да се прибереш. Май започват малко да се изнервят от присъствието ми, затова ще е страхотно, ако мога да се отбия за минутка...

— Значи просто си седиш там и наблюдаваш апартамента ми? — Колко странно беше да открие нещо толкова стряскащо и едновременно ласкателно.

Дънкан отново се засмя:

— Да, ами обадох се няколко пъти преди това, точно когато влезе, но ти не вдигна. Обещавам, че няма да стоя дълго. Просто исках да поговоря с теб очи в очи.

Значи беше сгоден. Задник такъв! Вероятно си въобразяваше, че постъпва благородно, като бие целия път чак дотук, за да ѝ съобщи лично. И то на рождения ѝ ден, който — готова беше да се обзаложи на всякаква сума — напълно беше забравил. Що се отнасяше до нея, той можеше да вземе своя разговор на четири очи и да си го натъпче на едно определено място и без миг колебание Еми му каза именно това.

— Еми, чакай, не затваряй. Не е така. Аз просто...

— Мамка му, дяволски ми втръсна да слушам какво искаш и какво не искаш, Дънкан. Всъщност животът ми е около хиляда пъти по-хубав без твоето присъствие в него, затова защо сега не изтичаш вкъщи при окичената си с пискюли приятелка и не поправиш нея нещастна. Защото ето какво ще ти кажа — аз не се интересувам.

Тя затръшна слушалката и изпита вълна на огромно задоволство, която мигновено бе последвана от огромна вълна на паника. Какво беше направила току-що?

След по-малко от минута чу почукване на вратата.

— Еми? Знам, че си там. Би ли отворила, ако обичаш? Само за минутка, обещавам.

Тя знаеше, че би трябвало да е изключително вбесена, задето той беше използвал ключа, който така и не си беше направил труда да върне, но част от нея изпитваше неподправено любопитство: какво можеше да е толкова важно, че Дънкан — господин Самото

безразличие — да прибягва до откровено дебнене? Освен това отчасти изпитваше облекчение: онзи Дънкан, когото познаваше, никога, абсолютно никога не би направил подобно усилие само за да съобщи за годежа си. Не защото не беше толкова жесток или безчувствен — беше, а главно защото в крайна сметка щеше да е твърде мързелив да го стори.

Наистина беше безсмислено да му отказва да го пусне да влезе особено след като той можеше просто да си отключи. Без дори да си прави труда да изрита рошавите си размъкнати пантофи, Еми отвори вратата и се облегна на нея.

— Какво? — попита тя без да се усмихва. — Какво е толкова важно?

Той беше задъхан от изкачването до шестия етаж, но значително по-малко, отколкото друг път — тоест, трите или четири пъти за пет години, когато си беше направил труда да дойде до жилището ѝ. Еми с раздразнение забеляза, че той изглеждаше дяволски добре и заподозря, че положителните промени (по-слабо лице, изчезването на смъртната бледост, страхотна подстрижка, която скриваше малката плешивина) са резултат от усилията на госпожица водачката на мажоретките, а не на неговите собствени.

— Мога ли да вляза? — попита той с една от онези усмивки, които бяха негов специалитет: широка усмивка, която беше точно на границата между закачлива и отегчена.

Еми се отдръпна назад, облягайки се на вратата и махна с ръка към апартамента, като се погрижи той да види собственото ѝ абсолютно безразлично изражение.

На Еми ѝ трябваха две секунди да затвори вратата и да пусне резето и когато се обърна и застана с лице към Дънкан, той се взираше в нея с неприкрито одобрение. Граничещо с обожание, ако трябваше да бъде честна със себе си. И може би за пръв път в присъствието на Дънкан не се чувстваше ни най-малко смутена от външния си вид.

— Господи, Ем, изглеждаш страхотно — каза той по-искрено, отколкото тя смяташе, че е способен.

Еми погледна надолу към халата си, спомни си мини-преображението, което беше извършила, след като излезе изпод душа и отпрати тайна благодарност към вселената, че не я беше видял само

преди трийсет минути или дори и да беше, то беше станало от отсрещния край на улицата, а не отблизо и лично.

— Благодаря.

Очите му продължаваха да се движат нагоре-надолу по тялото ѝ, задържайки се преценяващо на всеки няколко сантиметра.

— Не, искам да кажа, наистина, наистина страхотно. Никога не си изглеждала по-добре. Каквото и да правиш, то определено работи в твоя полза — каза той, без следа от ирония.

О, имаш предвид чукането до полуда с всеки срещнат привлекателен чужденец? Купуването на секси бельо? Отказът да мразя тялото си просто защото ти го мразеше? Да, колкото и да е шокиращо, нещата вървят добре.

— Благодаря, Дънкан — беше всичко, което каза.

Той се огледа из апартамента:

— Къде е Отис? — попита, с поглед, прикован върху празната клетка. — Да не би най-послед да е...

— Ха! Де да беше. Макар че, предполагам, случилото се беше следващото най-добро нещо.

Дънкан се втренчи въпросително в нея.

— Адриана се грижеше за него по време на последното ми работно пътуване — много неохотно, трябва да отбележа и не спря да се оплаква от това с дни. После, като гръм от ясно небе, аз се прибирам, обаждам се да ѝ кажа, че отивам да си го прибера, засипвам я с благодарности, че го е наглеждала, дрън, дрън, — всъщност, бях ѝ купила бутилка стодоларово вино като жест на благодарност и извинение и тя заявява, че той може да остане за известно време.

— Да остане при нея?

— Да! Можеш ли да си представиш? Казва, че се „сближили“. Че аз съм „недооценявала“ Отис, а тя го подмладила и съживила.

— На което ти отговори...?

— Сякаш трябва изобщо да питаш! Казах, че е абсолютно права: наистина не го ценя достатъчно и е вярно, че ние с него така и не се сблизихме истински. Че ако иска той да остане „известно време“, аз вероятно бих могла да намеря сили да позволя това. Това беше преди осем седмици. Говорих с нея тази сутрин и двамата отиваха към „птичия курорт“ — нейни думи, не мои. Аз просто затаявам дъх и се моля всичко това да не е сън...

Дънкан си свали палтото и го метна на един кухненски стол. Още беше с костюм, беше дошъл направо от работа. Носеше обикновен кафяв пазарски плик и Еми не се сдържа и се запита дали това не е подарък за рождения ѝ ден.

— Заповядай, взех ти нещо — каза той, като я видя, че гледа към плика.

— Наистина ли? — Гласът ѝ прозвуча по-обнадеждено, отколкото ѝ се искаше. Когато ѝ подаде плика, той беше обемист, тежък и първата ѝ мисъл беше, че сигурно е някакъв фотографски албум. Може би някой от онези илюстрирани със снимки гидове за страхотните хотели или от някое пътуване до Карибските острови, които посещаваха през редките отпуски на Дънкан.

Еми нетърпеливо отвори плика и за миг беше шокирана, когато откри просто пакет хартия.

Дънкан забеляза изненаданото ѝ изражение и сви рамене:

— Седях в проклетия магазин за канцеларски материали повече от час. Трябваше да купя нещо.

— Ъ-хъ. — Значи за първи път не си беше спомнил рождения ѝ ден, нито ѝ беше избрал подарък. Това не би трябвало да е изненадващо или разочароващо, но по някаква причина беше и двете.

— Е, вероятно, ъъ, се питаш защо съм тук... — той остави гласа си да заглъхне, но Еми не каза нито дума. — Знам, че цялата ситуация с Бриана не беше лесна за никого от двамата ни, но тя, ъъ, вече приключи, и се надявах, че можем, ъъ, да се опитаме да оправим нещата.

Така. Ето ти сега. Еми беше толкова изненадана, че трябваше да се хване за плота, за да се задържи. Умът ѝ бе крайно объркан. Дънкан току-що бе пуснал три напълно независими една от друга и въпреки това еднакво шокиращи бомби само в едно изречение. Първо, съществуваше онази част, в която нарече драматичното приключване на петгодишната им връзка, дължащо се на собствената му изневяра с треньорка по фитнес, за която Еми бе платила, „ситуация“ — да не говорим за онова коварно дребно допълнение, че и на него не му е лесно. После идваше небрежното съобщаване, че въпросната „ситуация“ е приключила — подробност, която той сигурно беше предположил, че Еми знае, защото как беше възможно тя да не следи и най-дребните подробности от живота му? И последно, най-голямата от

всички: Дънкан седеше в апартамента ѝ в студена петъчна вечер, когато иначе можеше да е навън с приятелите си и нервно предполагаше, че могат да „се справят с това“. Еми знаеше, че е склонна към преувеличения и полети на фантазията — и, разбира се, беше нужно допълнително потвърждение, но на нея това ѝ звучеше, сякаш той я молеше отново да се съберат.

Искаше да му зададе милион, дори милиард въпроси. (Защо бяха скъсали? Чия е била идеята? И най-важното от всичко, защо той искаше да се събере отново с Еми?), но отказа да му достави това удовлетворение. Вместо това отново се облегна на плота, скръсти ръце и се вгледа с присвити очи в Дънкан.

— Е, няма ли да кажеш нещо? — попита той, след което тикна показалец в устата си и загриза една кожичка. Номер осемстотин и осемнайсет от нещата, които не ѝ липсваха, помисли си Еми.

— Тази вечер не съм в особено разговорливо настроение — каза Еми с равен тон, като се взираше в него.

Той въздъхна, сякаш за да намекне, че всичко това е много трудно.

— Ем, виж, аз не съм идиот, ясно? Знам, че се издъних, и искам да оправя положението. Цялата история с Бриана — цялото това нещо беше просто моментно смущение в системата, бабуна по пътя, абсолютно безсмислено нещо, което преди всичко изобщо не трябваше да се случва. Ние с теб сме родени един за друг. И двамата го знаем. Така че какво ще кажеш? Стоя пред теб, с шапка в ръка — при тези думи той смъкна вълнената си шапка и я протегна към нея — и те умолявам да се върнеш при мен.

Той се приближи до нея, обгърна раменете ѝ с ръце и я целуна съвсем леко по устните. Еми го остави да я целуне, остави го да притисне устни към нейните и да се наслади на познатото и успокояващо усещане. Дънкан се отдръпна и докато нежно отмяташе косата от лицето ѝ, я погледна в очите и попита:

— Е? Какво ще кажеш?

Независимо дали го бе признала или не, цели десет месеца тя беше чакала именно този момент и ето че сега той настъпи, и ѝ се струваше точно толкова невероятен, колкото си беше представляла. Еми отвърна на погледа му с възможно най-сладката усмивка, уверена в отговора си:

— Какво ще кажа ли? — попита тя свенливо, със закачлив тон.
— Казвам, че ще си направя за трийсетия рожден ден най-хубавия подарък на света и ще ти кажа — точно тук, точно сега, и абсолютно за последен път — *да се измиташ от апартамента ми, мамка му*. Ето това ще кажа.

— Не си казала това! — изписка Адриана, и плесна с ръце.

— Направих го — каза Еми с огромна усмивка.

— Не си!

— Направих го. И просто нямам думи да ти опиша колко хубаво ми беше.

Адриана прегърна Еми, придърпа я толкова близо, колкото позволяваше миниатюрната им маса. Бяха в „Чаената чаша на Алис“ в Горен Ийст Сайд, претъпкана с десетки, може би стотици създания от женски пол на всякакви възможни възрасти, и отново обсъждаха триумфалния миг на Еми.

— Постъпила си невероятно правилно.

— Хм, така ли? — каза Еми с широко разтворени очи. — Моля те, не си помисляй и за секунда, че се съмнявам в това. Можеш ли да повярваш, че онзи задник имаше наглостта да се изтърси в апартамента ми в навечерието на трийсетия ми рожден ден и да ме помоли да го приема обратно, след като ме заряза заради треньорката, за която платих аз, да не забравяме и всичко това, без дори да си направи труда да се извини? Отвратителен е.

— Винаги е бил — закима Адриана, докато не забеляза, че Еми я гледа със странно изражение. — О, скъпа, не исках да прозвучи така. Просто изказвах съгласието си, че този път е постъпил особено кофти.
— Мили боже, тези момичета можеха да бъдат толкова чувствителни!

Една изключително наперена, възхитителна сервитьорка се приближи към масата им:

— Специален повод за празнуване ли имате днес, дами? — попита тя.

Еми изсумтя:

— Какво го издаде? Ситните бръчици покрай очите на Трите чудеса без обвързващи пръстени, излезли на следобеден чай, точно както ще правят и след петдесет години?

— Трите чудеса без обвързващи пръстени? Това е ново. — Адриана забели очи и хвърли поглед към Леа, която седеше с каменно изражение, мушнала голата си ръка под бедрото. На Адриана ѝ стана мъчно заради нея: Еми сигурно не знаеше, че едва предната вечер Леа бе върнала пръстена на Ръсел.

— Добре ли звучи? Току-що го измислих. Но има хубаво звънко звучене, почти като думата „пръстен“... ха! Нямах намерение да измислям каламбури!^[1] — ухили се Еми.

— Съжалявам, просто си помислих, че след като... — Сервитърката се прокашля и заби поглед в краката си.

Адриана се намеси:

— Не, ние съжаляваме. Всъщност, наистина празнуваме... една от нас става на трийсет години. И както виждате, борим се за оцеляване.

— На трийсет? Сериозно? Изглеждате страхотно за трийсет! — възкликна ентузиазирано момичето, което едва ли беше на повече от двайсет и четири. — О, боже, сигурно адски се вълнувате! Мога само да се надявам да изглеждам толкова страхотно на трийсет.

За щастие, Леа се намеси, преди Еми да успее да каже нещо наистина неприятно, и каза:

— Да, наистина изглежда страхотно, нали? Мисля, че ни трябват още няколко минути.

Сервитърката се усмихна широко и отново се отдалечи с пъргава походка, убедена, че току-що е доставила огромно удоволствие на някого.

— Кучка — процеди полугласно Еми. — Дано огромните ѝ, щръкнали цици да ѝ докарат болки в гърба до трийсет.

Адриана плесна по масата:

— Видяхте ли как се е съсипала кожата ѝ от слънцето? Боже! Това момиче вече ще прилича на кожена чанта, когато навърши трийсет... циците са най-малкият ѝ проблем.

— Не знам какво сте гледали вие двете, но аз не можех да откъсна поглед от косата ѝ — каза Леа.

— Косата ѝ ли? Какво ѝ имаше на косата? — попита Еми.

— Ами сега нищо ѝ няма, но просто се виждаше, че е от оредяващия тип. Не знам за вас, но аз със сигурност не искам да навърша трийсет с оредяваща коса покрай челото и изтънял път...

И трите момичета се засмяха. Имаше някаква утеха в това да знаеш, че независимо какъв е проблемът, приятелите ти ще те подкрепят.

— Да, ами прави сте... това вероятно отдавна трябваше да се случи — каза Еми, подхващайки разговора точно оттам, където бяха изоставили темата преди злополучния инцидент със сервитьорката. — Просто е странно как се развива всичко, нали се сещате? Най-много от всичко на света исках Дънкан да се върне и да заяви безсмъртната си любов към мен, да се затичаме заедно към залеза, той да осъзнае каква ужасна грешка е допуснал, а после в мига, в който се случва точно това, единственото което искам, е да го прегази някой автобус. Това нормално ли е?

— Напълно — каза Адриана. — Не мислиш ли, Леа? — Адриана се беше опитала да включи Леа в разговора по-рано, но тя не почти не бе отронила и дума, просто си седеше там с разсеяна усмивка и от време на време промърморваше по някое „хмм“.

— Определено — каза сега Леа, обръщайки се към Адриана.

— Нашето малко момиченце пораста! Мисля, че е толкова... — звънът на мобилния ѝ телефон я накара да млъкне наскоро изречението.

Адриана проследи как Леа извади телефона от чантата си, погледна изписания на екранчето номер, и изключи апарата.

— Пак ли Джеси? — попита тя.

Леа кимна:

— Човек би си помислил, че досега вече ще е схванал посланието. Не съм отговорила на нито едно негово обаждане, откакто се върна миналия месец.

— Наистина ли, миличка? И какво точно е посланието? — Разбира се, тя не можеше да бъде толкова откровена с приятелките си по този въпрос, но Адриана се беше развълнувала радостно, когато Еми ѝ позвъни с новината за авантюрата на Леа и последвалото скъсване с Ръсел. Не че не обожаваше Ръсел — всички обожаваха Ръсел. Но тя обожаваше Леа повече и искаше за нея най-доброто — а по една случайност, всеки глупак, изкарал елементарен курс по психология, можеше да види, че в случая това не е Ръсел. Годежът им напълно беше разбил Адриана: смяташе, че те със сигурност щяха да осъзнаят, че тяхното не е велика любов, която би преодоляла всякакви пречки, преди да направят голямата обвързваща крачка. Това просто

беше толкова очевиден пореден пример, че Леа прави каквото се предполага, че трябва, каквото се очаква от нея, а не онова, което може наистина да я направи щастлива. Но любовна история? С женен мъж? Който освен това по една случайност беше блестящо умен, непостоянен и безумно неподходящ в безброй други отношения? Това съвсем очевидно беше много солидна стъпка в правилната посока. Само да можеше и Леа да го приеме така...

— Онова, което се случи между нас, беше грешка, еднократна история, случила се преди месеци, за бога, и наистина не е нужно да говорим за това. Просто не разбирам защо той трябва да прави това по-трудно, отколкото е.

Еми се засмя:

— Скъпа, не можеш да го виниш, задето смята, че положението е малко по-сложно, нали? Той знае ли, че си приключила с Ръсел?

Леа рязко вдигна глава.

— Разбира се, че не каза — сопнато тя. — Случилото се между двама ни с Ръсел нямаше нищо общо с Джеси.

Адриана изсумтя. Това момиче бълнуваше! Кога щеше да съумее просто да си признае, че е лудо влюбена в погрешния човек? Адриана започна да обмисля следващата си дописка, ако нейната напълно нормална и разумна приятелка можеше да е толкова сляпа, сигурно и други жени страдат. Навярно можеше да я озаглави: *Заблудено мислене: Ръководство за начинаещи*. Или може би: *Страната на фантазиите: Защо настоявам да лъжа себе си*. Да, това можеше да свърши добра работа.

Леа я изгледа гневно:

— Какво?

— Наистина ли вярваш това, *querida*?

— Да, всъщност наистина. Защото е вярно! Двамата с Ръсел... — тук тя направи пауза, като търсеше подходящите думи имахме проблеми много преди да срещна Джеси. Бих могла бих могла — да призная, че случилото се с Джеси ми помогна да си отворя очите за това, което ставаше с Ръсел, но дори това е меко казано. Преспях с Джеси, защото се чувствах самота и вероятно малко изплашена от онова, което се случваше между Ръсел и мен. Това беше погрешна преценка по време на период от живота ми, в който бях особено уязвима. Нищо повече, нищо по-малко.

Еми и Адриана се спогледаха.

— Какво? Защо се споглеждате?

Адриана изпита признателност, когато Еми пое инициативата с най-успокояващия си тон и дипломатично подбрани думи:

— Не казваме, че според теб това не е вярно, но... ами... това означава ли, че трябва да е вярно и за Джеси?

— И не е нужен психиатър, за да види, че изглеждаш около хиляда пъти по-отпусната и спокойна от обикновено — изчурулика Адриана.

Леа забели очи:

— Слушайте, вие двечките, знаете, че ви обичам и двете, но това вече става нелепо! Независимо какво изпитвам — изпитвах — по отношение на Джеси и на двете ви убягва една твърде важна подробност. Опитайте се да следите мисълта ми, става ли? Повтаряйте след мен, ако трябва. Джеси. Чапмън. Е. Женен. Женен в смисъл, обвързан до живот с друга жена. Женен в смисъл, че преспиването с мен го превръща в лъжец и изневеряващ на жена си мъж, когото най-добрите ми приятелки не би трябвало да ме насърчават да преследвам. Женен в смисъл...

Адриана вдигна ръка. Нищо не я отегчаваше повече, отколкото когато Леа започнеше да ѝ да държи такъв проповеднически и пуритански тон.

— Добре, добре, схващаме — каза тя.

Появи се друг сервитьор, този път мъж, понесъл поднос с крана.

— О, не! Надявам се, че не сме стреснали колежката ви — каза Еми. — Държахме се малко противно.

Сервитьорът я изгледа странно и започна да разпределя храната:

— Тайландска салатата с пушени пилешки гърди, с отделен дресинг? — Той постави салатата пред Леа. — И две менюта „Лудият шапка“, кифличките и сандвичите поднесени заедно, както поискавте. Чаят ви пристига веднага. Ще желаете ли още нещо, дами?

— Съпруг? Бебе? Някакъв нов живот? — попита Еми. — Някое от тези има ли в менюто?

Той бавно се отдръпна от масата, сякаш Еми беше някакво диво животно.

— Ъъ, ще се върна да проверя как сте. Приятен обяд — промърмори той, докато се оттегляше светкавично.

— За Бога, Еми, овладей се. Плашиш хората — сгълча я Адриана, макар тайно да смяташе цялата ситуация за невероятно забавна.

Еми въздъхна:

— Още нещо ново?

— Много мислих за това през последната седмица — каза Леа, като погледна през масата към двете си приятелки. На Адриана това ѝ прозвуча злокобно. „Мисленето“ на Леа почти винаги водеше до решения, които само я правеха по-нещастна, макар тя да беше убедена, че ефектът ще бъде точно обратният. Адриана се подготви да чуе изречението, което със сигурност щеше да започва с думите: „Мисля, че би трябвало да“... Пази боже това момиче някога да направи нещо, което наистина можеше да я направи щастлива.

— Мисля си, че трябва да започна отново да уча — каза тя тихо.

— Какво? — изписка Адриана. Това пък откъде се взе? Да учи?

— За какво ти е да правиш това, по дяволите?

Леа се усмихна:

— Защото винаги съм искала — каза тя.

— Така ли? — попита Еми.

Леа кимна:

— За магистърска степен по художествено писане. Исках да отида веднага след дипломирането — помните ли? — но татко ми намери онази работа както асистент в „Брук Харис“ и все повтаряше, че никой добър редактор или писател, като стана въпрос — няма нужда от по-високо образование, че най-доброто, което мога да направя за кариерата си, е да се захващам с нея. — Тя се засмя горчиво. — Онова, което и двамата не взехме предвид, е, че това не беше кариерата, която исках.

— Но Леа, скъпа, ти си толкова добра в тази работа! Делят те броени мигове от огромно повишение, работиш с изтъкнат автор на бестселъри...

Леа прекъсна Еми:

— Работех. В минало време.

Адриана въздъхна. Това момиче можеше да се държи толкова драматично понякога!

— Само защото си правила секс с него не означава, че не можеш да го редактираш, Леа. Ако всеки отказваше да работи с някой, с

когото е преспал, цялата световна икономика щеше да се срине.

— Съгласна съм — каза Леа. — Вероятно можем да го превъзмогнем. И бог е свидетел, че на Хенри нямаше да му пука, стига ръкописът да бъде предаден навреме. Просто исках да кажа, че говоря в минало време, защото вече напуснах. Вчера.

— Престани! — извика Еми. Група туристи на средна възраст се обърнаха и се втренчиха в тях. — Шегуваш се — прошепна тя.

— Как така не ми каза вчера, когато пазарувахме? — попита Адриана, като сграбчи Леа за ръката. — Забрави да го споменеш ли?

— Трябваше ми малко време да го смеля. Казах на Хенри, че не бързам, че ще остана колкото е нужно за плавен преход, но че определено напускам.

— Обожей — ахна Еми.

— Той как го прие? — попита Адриана. Тя беше във възторг, че приятелката ѝ най-сетне — най-сетне! — бе скъсала със задръжките си, но нямаше как да не е поне мъничко разстроена, че Леа я е изместила. В края на краищата, самата тя имаше да съобщава вълнуваща новина.

— Доста се изненада. Каза, че от седмици получавал странни обаждания от Джеси, в които той казвал, че е направил нещо — нещо неназовано — което вероятно ме е поставило в неудобно положение, че вината била изцяло негова, че това никога вече нямало да се повтори и очевидно е умолявал Хенри да не го прехвърля на друг редактор.

— Е, това е било мило от негова страна. Не мислиш, че Хенри знае, нали? — попита Еми.

— Не, от това, което каза, звучи, сякаш смята, че Джеси е започнал да ме сваля по някакъв начин, накарал ме е да се почувствам неудобно и аз съм изумяла. Предполага, че затова не искам да работя повече с него и дори се опита да ми каже, че някой и друг перверзен автор си било просто част от сделката, риск на професията или не знам какво още. — Леа се засмя печално и отпи глътка чай. Питам се какво щеше да си помисли, ако можеше да ме види как буквално завлякох Джеси в леглото?

— *Queruda*, не мога да повярвам, че наистина си напуснала работа! Какъв ти е планът за действие?

— Ами познай какво? За първи път през целия си живот, наистина не знам. — Леа напълни отново чашата си с чай и изобщо не изглеждаше разтревожена. — Искам да си взема малко почивка, да не се впускам прибързано в нищо, може би да попътувам малко преди, както се надявам, да започна да уча през есента. Всъщност още не съм преценила всичко, но вероятно ще се наложи да си продам апартамента и... — тя замълча за миг и се обърна към Еми — да си намеря съквартирантка? Не те притискам, Ем, кълна се, но знам, че мразиш жилището си и от цяла вечност говориш за местене, така че не е нужно да ми отговаряш сега, но може би можем да си намерим заедно някое симпатично жилище с две спални?

Леа проваляше всичко! Адриана имаше цял план. Беше толкова развълнувана, когато го съобщи на Еми, а сега Леа прецакваше всичко. Тя се опита да се намеси:

— Е, познайте какво? Имам нещо...

— О, божичко, шегуваш ли се? — Еми почти крещеше. — Това страшно би ми харесало. Страшно, страшно, невероятно, би ми харесало. Не мога да понасям онзи шибан едноетаен апартамент дори секунда повече. Готова съм да се преместя навсякъде! Където и да е! Единственото ми изискване е готварска печка. И фурна. Това ще може да се уреди, нали? Само кажи „да“.

— Дадено! — възкликна Леа. — Да започнем да търсим веднага. Готова съм да се преместя щом апартаментът ми се продаде, което, като се има предвид пазара, не би трябвало да отнеме твърде много време.

— Ехооооо? Някоя от вас чува ли ме? Ехо! — подвикна Адриана малко по-раздразнено, отколкото възнамеряваше. — Имам предложение, което може да заинтересува и двете ви.

Момичетата се обърнаха и я погледнаха с очакване.

— Е, нищо още не е окончателно — и вероятно дори още не е редно да казвам каквото и да било, — но най-вероятно ще се местя в Лос Анжелис.

Е, това вече ги накара да млъкнат. Беше удовлетворяващо да види как Леа ахна, а Еми зяпна от почуда. Какво трябваше да направи едно момиче, та да му обърнат малко внимание?

— Какво?

— Защо?

- Заради Тоби ли?
- При него ли се нанасяш?
- Вашите знаят ли?
- Съвсем сигурно ли е?
- Ще се жените ли?

Това беше абсолютно невероятно по-хубаво, отколкото си беше представяла. Тя въздъхна драматично:

— Добре, добре, ще ви разкажа всичко. Само се успокойте. — С което, разбира се, искаше да каже: „Продължавайте да ме обстрелвате с въпроси, адски ми харесва“. За щастие, приятелките ѝ се подчиниха, а Адриана се наслаждаваше на любопитството им, докато дойде моментът да изрече думите, които никога не си беше мислила, че ще се чуе да казва, думи, които я караха да се чувства по-горда и развълнувана, отколкото можете да си представите.

— Имам предложение за работа и смятам да приема — каза тя и се облегна назад в стола, за да се наслади на реакциите на приятелките си. Беше толкова възхитително да засипва нищо неподозиращите си приятелки с вълнуващи новини. Как иначе можеше да ги накараш да слушат внимателно?

— Какво? — попита Леа с озадачено изражение.

— Какво, точно, имаш предвид с „работа“? — попита Еми, която изглеждаше също толкова объркана.

— О, хайде сега! Какво мислите, че имам предвид? — Това беше вбесяващо! Наистина ли беше толкова невъзможно да си я представят да има работа просто защото никога преди не беше опитвала? Пфу. Целият свят работеше, тя беше сигурна, че също може да се справи с това.

— Добре, Ади, не ни карай да те умоляваме за това. Кажи ни смайващата вест — каза Леа, като се наведе напред върху масата.

Адриана си пое дъх дълбоко и театрално. Е, проклета да беше, ако не се насладеше достатъчно на това! Не всеки ден някой приемаше Адриана де Суза насериозно.

— Да видим, кратката версия е доста простичка. Вече знаете за рубриката в „*Мари Клер*“, нали?

Двете момичета кимнаха.

— Е, онази вечер излязохме на вечеря с няколко колеги на Тоби от „Парамаунт“. Той се хвалеше, че моите дописки се харесват —

трябваше да видите това, той беше абсолютно възхитителен и една от жените, някаква продуцентка, започна да се държи като абсолютно заинтригувана. Непрекъснато задаваше какви ли не въпроси за мен, за дописките, как са ме открили от „*Мари Клер*“, кога ще публикуват първата... и сигурно милион други. Донякъде си помислих, че просто проявява любезност, но на другия ден тя се обади и ми каза, че има интерес да — готови ли сте да, това — да развие идеите ми във филм!

— Обожемой! — ахна Еми.

Леа изглеждаше втрещена.

— Няма начин. Не, не, абсолютно няма начин.

Адриана закима щастливо:

— Да, да, да! Изпратих ѝ по имейла примерните дописки, които предадох на „*Мари Клер*“ и тя се обади отново по-късно същия ден. Каза, че искала да изпревари всички останали и да започне работа по филма още преди първата дописка да бъде публикувана и по нейните думи, „неизбежно да се превърне в истинско явление“. Нарече ме следващата Кандис Бушнел.

— Млъкни! — викнаха приятелките ѝ в един глас.

— Говоря съвсем сериозно.

Леа се наведе още по-близо, лицето ѝ почти се притисна към това на Адриана.

— В такъв случай какво означава това? Какво ще правиш за нея?

— Аз също не разбрах напълно, но Тоби каза, че първата стъпка е да си наема агент — той ще ми препоръча някой добър — а после ще издействат консултантски договор от мое име. Продуцентката има споразумение с Парамаунт за трейлър на техния сайт и ще ме свърже със сценарист, с когото да работим по създаването на сценарий. Ако всичко потръгне, ще се заема с преместването през идните два месеца.

Онова, което не беше казала на приятелките си, беше, че продуцентката нямаше нищо против тя да работи от Ню Йорк — дори го беше очаквала и че решението да се премести в Ел Ей си беше изцяло нейно. Адриана живееше в Ню Йорк още откакто се беше дипломирала и знаеше, че рано или късно — по-скоро рано — отново ще се премести. Ако сега не опиташе да заживее някъде другаде, това можеше никога да не стане. Освен това идеята да заживее още по-далече от родителите си и нелепите им ограничения беше невероятно привлекателна.

— Адриана, това е направо невероятно. Невероятно. Поздравления! — възкликна Леа, като се оттласна от масата и отиде да прегърне приятелката си.

— Хей, какво има? — обърна се Адриана към Еми, започнала да се просълзява.

— Съжалявам — подсмъркна тя. — Наистина се радвам за теб. Просто не мога да повярвам, че ще се местиш.

— *Querida!* Ти замина първа, помниш ли? В кулинарното училище в Кали? Сякаш на Източното крайбрежие нямаше страхотни училища. Но се върна и аз също ще се върна. Освен това имам нещо, което може би ще те накара да се почувстваш по-добре.

— Какво? — попита Еми. Изрече го кисело, като упорито, любопитно дете.

— Мисля, че наистина много, ама много ще ти хареса.

— Какво? Кажи ми! Какво?

— Ами питах се дали не би искала да живееш в апартамента ми, докато ме няма. И... тя направи драматична пауза и се обърна към Леа, която просто се взираше в нея — ти също, миличка. Нямах представа, че планирате да живеете заедно, но какво би могло да е по-съвършено от моето жилище? Говорих с нашите и те се зарадваха на идеята Еми да се настани там, и съм сигурна, че ще са още по-доволни, ако и двете сте там. Три спални без наем, разбира се, само с две условия: трябва веднъж седмично да им изпращате пощата на посочения от тях адрес, и да се справяте с посещенията им, когато идват от време на време в Ню Йорк. Кое то сигурно ще е значително по-рядко след като аз няма да бъда там. Какво мислите?

— Божичко, не знам — каза Леа. — Звучи ми скапано.

— Да, сериозно. Адски отвратително. Безплатен апартамент с три спални, с единственото задължение един път седмично да ходиш до пощата. За Бога, Адриана, как въобще може да го предложиш?

— Моля те, *querida!* Пощата ли? Ъх! Имаме уговорка от куриерската служба да идват в апартамента, да прибират пакета с пощата и да го препращат. Ще трябва само да го прибирате от пощенската кутия във фоайето — обясни Адриана с най-покровителствено-наставнически си тон.

Леа стовари длани върху масата:

— Мамка му, току-що загорях. Мезонет значи най-горния етаж...

— Изтъкваш очевидното, Леа — каза Адриана.

— А най-горният етаж означава, че никой няма да тропа по тавана! Обожемой! — тя започна да се смее и да плаче едновременно. — Мисля, че през целия си живот не съм била по-развълнувана!

Еми театрално вдигна ръце и се втренчи в тавана:

— Мезонет А, ето ни, идваме!

— Ами ти, Адриана? — попита Леа. — Къде ще живееш ти, скъпа, докато ние с Еми спим в блажена, ненарушавана от тропот на нальми тишина? Долавям ли намек за съвместно съжителство в близкото ти бъдеще?

Адриана се усмихна. Това можеше да се окаже най-хубавата част от цялата история.

— Ами Тоби наистина ме помоли да се пренеса при него — каза тя, докато момичетата ръкопляскаха и макар че нещата с нас вървят наистина добре — изненадващо добре, всъщност, — мисля, че това е още по-основателна причина да не се впускам прибързано в нищо. — Тя замълча, отпи от чая си и се престори, че обмисля нещо. — Така че... ще взема парите, които ще спечеля от консултантския проект и дописките и ще си наема собствен малък апартамент на Венис Бийч. Просто малко едностайно жилище, възможно най-близо до плажа. Близо до фермерския пазар, мисля.

Еми се обърна към Леа и въздъхна:

— Можеш ли да повярваш, Леа? Нашето малко момиченце пораства. Ще прави всичко съвсем сама!

Адриана вдигна ръце, за да даде знак за тишина.

— Не бързай толкова, скъпа. Все пак имам да те помоля за услуга и то голяма. — Почувства как се напруга, молейки се Еми да се съгласи.

Еми я погледна любопитно.

— Голяма, значи? По-голяма от Мезонет А? Давай, Ади, не ме щади.

— Надявах се, че може да ми позволиш, ъъ, да взема Отис назаем за тази година? О, Еми, знам, че той си е твоята птичка и знам, че е истинска лудост да влача бедното съществуване чак на другия край на страната, но ние просто толкова много се сблизихме през последните няколко седмици. По някакъв странен начин и моля те, не ми се присмивай за това — гледам на него като на талисман за късмет. С

появата му животът ми просто някак потръгна. Ще възразиш ли ужасно много? — Адриана знаеше, че Еми няма да възрази — всъщност щеше да изпадне в екстаз, че тя иска да задържи Отис, но нямаше да навреди да накара Еми да си помисли, че тя я изнудва, нали? Това беше малък подарък за най-добра приятелка.

— Хмм — промърмори Еми, като се престори, че обмисля чутото. — Предполагам, че няма да е проблем. Искам да кажа, коя съм аз да се изпречвам на пътя на нечий талисман? Ако искаш да вземеш Отис със себе си тогава, разбира се, той е твой.

— За Отис — каза Леа, като вдигна чаената си чаша.

— За рождения ден на Еми! Както гласяха безсмъртните думи на нашата сервитьорка, дай боже всички да изглеждат така добре на трийсет! — допълни Адриана, като вдигна високо чаената си чаша.

Еми последна вдигна чашата си и се чукна с приятелките си.

— За Трите чудеса без обвързващи пръстени! Дано след още трийсет години да са все така чудесни, но дано не и без пръстени.

— Ще вдигна тост за това! — възкликна Леа.

— Аз също — добави Адриана, изпълнена с вълнение заради всичко, което ѝ предстоеше. — Наздраве, *queridas*. Наздраве за нас.

[1] Игра на думи; на английски „ging“ означава „пръстен“, но също и „звънтя“, „имам звънливо звучене“. — Б.пр. ↑

ТРИ МЕСЕЦА ПО-КЪСНО

— Еми! — провикна се Леа от старата спалня на Адриана, която с добавянето на пухкавата си кувертюра, няколко снимки в сребърни рамки и любимото си кресло лесно бе успяла да направи своя. — Колата е долу. Ще закъснеем!

Чу как приятелката ѝ припряно и шумно крачи напред-назад между стаите, несъмнено опаковайки всичко, което не беше заковано.

— Виждала ли си ми музикалното устройство? А зарядното на телефона? Мамка му, нищичко не мога да намеря!

Леа затвори ципа на спретнато опакования си куфар на колелца, който щеше да вземе със себе си в самолета, и внимателно сложи отгоре раницата, която вървеше с него. Направи мислена проверка и след като се увери, че не е забравила нищо, издърпа чантите си в коридора. Влезе в стаята на Еми — някогашната стая за гости на семейство де Суза, отиде право до тоалетката ѝ и измъкна и музикалното устройство, и зарядното на телефона от огромен стъклен аквариум, който Еми използваше като склад на всевъзможни дреболии.

— Ето. Мятай ги в дамската си чанта и да вървим. Нямам намерение да изпуснем този полет!

— Добре, добре — промърмори Еми, като грубо прокара четката през косата си. — Това е неприлично ранен час да си буден, да не говорим пък наистина да се размърдаш. Правя най-доброто, което мога.

Нужни бяха още петнайсет минути да накара Еми да излезе и още десет — колата да заобиколи пресечката, да ги качи и да потегли към летище „Кенеди“. Изоставаха точно с трийсет минути от избрания план на Леа — само защото авиолиниите предполагаха, че трябва да си там два часа предварително, не означаваше, че два и половина не е по-добре — и обикновено тя щеше да е просто съкрушена, но днес беше прекалено развълнувана, за да позволи нещо да я измъчва. Преди повече от два месеца бяха видели Адриана за последен път, бяха я изпратили с разкошна шумна прощална вечеря в „Уейвърли Ин“ с

двайсет и пет от най-близките ѝ и най-скъпи приятели, и най-сетне се бяха отправили на запад да я посетят.

Щом Адриана се премести, Еми дори не си направи труда да даде едномесечно предизвестие за напускане на апартамента си, просто плати двумесечен наем и се изнесе веднага. Леа очакваше, че ще ѝ трябва известно време да продаде жилището си — в края на краищата, беше ѝ трябвала повече от година да го намери, но брокерът се обади два дни след първия оглед да каже, че имат предложение. Накрая тя продаде жилището още на първата двойка, която го видя (наскоро сгодени, естествено, и примиращи от вълнение), на цена, дванайсет процента по-висока от тази, за която го беше купила преди година. Дори като приспадна комисионата за брокера, Леа спечели от първоначалната вноска достатъчно, за да си осигури средства за няколко месеца, в които да не прави на практика нищо — или поне нищо съществено, преди да започне да учи през септември.

— Е, мислиш ли, че ще отидем в „Айви“? — попита Еми, притиснала чашата си с кафе от „Старбъкс“ между двете си длани.

— Искам да кажа, знам, че е ужасно клиширано и изтъркано и така нататък, но това все пак е закуската, на която трябва да направим оценка на нещата. Донякъде мисля, че трябва да се възползваме.

Въпреки предутринния час Еми явно не можеше да спре да говори.

— Не знам — каза Леа, като се надяваше да не я насърчи.

— Можеш ли да повярваш, че е минала една година от онази вечеря в „Сохо Хаус“? — попита Еми.

— Знам. Щуро е, нали? Струва ми се, че е било вчера.

— Вчера ли? Ти си откачила, мамка му. По-скоро ми се струва, сякаш е било преди десетилетие. Това сигурно беше най-бавно минаващата година в целия ми живот. Сякаш времето просто е спряло. Все едно живея в онзи абсолютно извратен стопкадър от...

— Ем, скъпа, моля те, не приемай това погрешно, но имам нужда да млъкнеш. Само докато стигнем там — каза Леа.

Еми вдигна ръка и кимна:

— Съвсем честно. Не се обиждам. Нямам представа защо съм се разбъбрила така. Сякаш изтощението и тази непреодолима нужда да говоря вървят ръка за ръка. Колкото по-уморена съм, толкова по-бъбрива...

— Моля те.

— Съжалявам. Съжалявам.

Телефонът на Леа иззвъня. Испита онова странно чувство в стомаха си, когато видя изписания на екранчето номер.

— Привет! — прошепна тя в слушалката. — Защо си буден толкова рано?

— Как ще реагираш, ако ти кажа, че нагласих будилника само за да мога да ти пожелаая лек път? — попита Джеси: звучеше уморен, но щастлив.

— Бих казала, че си страхотен лъжец и че би трябвало да ми разкажеш истинската история.

Той се засмя и Леа почувства как започва да се усмихва широко. Само звукът на смеха му ѝ беше достатъчен да испита трепетно вълнение.

— Е, в такъв случай вероятно вече знаеш, че стоях буден цяла нощ. Буквално просто си седях тук и чаках да ти се обадя.

— Това с будуването цяла нощ го вярвам, но пробвай пак онази част с чакането. — Когато се обърна, видя, че Еми я гледа гневно, като разтваряше и събираше ръце, за да имитира говорене. Леа се усмихна и мълчаливо ѝ прати въздушна целувка.

— Добре, хвана ме. Стоях буден до три, за да пиша, после от три до шест играх „Голямата автомобилна кражба“, после пих кафе, после ти се обадох. Това по-правдоподобно ли ти се вижда? — попита той.

— Много.

С всеки друг мъж щеше да бъде ужасена, ако откриеше, че е пристрастен към видеоигрите. Дори някога това беше едно от условията, които без право на обсъждане разваляха сделката (редом с твърде обилното окосмяване по гърба и/или потенето, склонността към цинични шеги и всякакъв религиозен фундаментализъм), но въпреки пламенните си усилия да прояви неодобрение (подигравки, забелване на очи, безпощадно дразнене), тя тайно го намираще за възхитително. И ако трябваше да си признае цялата истина, доста ѝ харесваше, когато той я оставяше да избере екипировката на гангстерите в началото на всяка игра. Любов ли беше това? Още не беше готова да каже това, но по дяволите, сигурно беше нещо подобно.

— В колата ли си?

Леа въздъхна, като си го представи изтегнат под завивките, приготвяйки се да поспи няколко часа, преди да се отправи „При Естиа“ за късните си утринни питиета.

— Да. Всъщност почти пристигнахме, така че трябва да вървя. Липсваш ми...

— Липсваш ми... — прошепна Еми. — О, Джеси, бейби, толкова ми липсваш. Как мога да живея, без да съм те виждала цели четири дни? О, божичко, като двама борещи се срещу отредената им от звездите зла съдба влюбени... — Леа се пресегна да смушка приятелката си, но Еми успя да се дръпне и да се притисне плътно към вратата на колата.

— Какво казва тя? — попита Джеси.

— Абсолютно нищо — излъга Леа. — Ще ти се обадя, когато кацнем, става ли? Наспи се хубаво. — Заради Еми се въздържа да изпрати целувка в слушалката.

— Боже мой, щеше да е отвратително, ако не беше толкова дяволски очарователно — каза Еми с дълга, театрална въздишка.

Беше отвратително, Леа си го знаеше, но беше твърде щастлива, за да я е грижа. Джеси се беше обаждал непрестанно в продължение на цели два месеца след „инцидента“, както сега и двамата го наричаха: той изпращаше имейли, оставяше съобщения при секретарката ѝ, изпращаше ѝ съобщения на мобилния телефон по три, четири, дори пет пъти на ден. Тя го пренебрегваше всеки път без изключение, тъй като не желаше да обърква още повече и без друго вече прецакания си живот. Само защото положението изглеждаше сложно, не означаваше, че е такава: независимо колко пъти Джеси се обаждаше, извиняваше се или се опитваше да обясни поведението си, оставаше фактът, че той е женен. Точка по въпроса. Вече беше допуснала достатъчно голяма грешка дори само като преспа с него, нямаше нужда да влошава всичко, като се замесва още повече.

Кое то, в края на краищата, подейства до момента, в който тя реши да напусне „Брук Харис“. Все още ходеше в офиса всеки ден, но единствено за да помогне при прехвърлянето на авторите, с които работеше, на нови редактори. Хенри беше проявил благоразумието да поеме лично Джеси и така, както само изключително опитният редактор е способен да направи това, беше убедил Джеси да приеме нанесените поправки, без да му нанесе смъртна обида. След като

прочете коректурите, Леа можа единствено да поклати одобрително глава: Джеси със сигурност щеше да сътвори нов огромен хит. Леа дори беше успяла почти да го изхвърли от ума си до деня, в който той ѝ изпрати имейл, написан изцяло с главни букви. Беше с неочаквано съдържание и гласеше:

„ПОСРЕЩНИ МЕ В ЗАВЕДЕНИЕТО НА
«СТАРБЪКС» В «АСТОР» ДОВЕЧЕРА В СЕДЕМ.
ИСКАМ САМО ДЕСЕТ МИНУТИ. СЛЕД ТОВА ЩЕ ТЕ
ОСТАВЯ НА МИРА, АКО ЖЕЛАЕШ. ПРОСТО ЕЛА,
МОЛЯ ТЕ. ДЖ.“

Леа направи точно каквото би направила всяка нормална жена, получила подобен имейл: изтри го, за да устои на изкушението да отговори, разчисти „кошчето“ с ненужната информация, за да устои на изкушението да го възстанови, а после се обади на техническата поддръжка да възстанови всичките ѝ наскоро изтрити имейли. За кратко се заигра с идеята да го препрати на Еми и Адриана за обсъждане и анализ, но накрая реши, че ще бъде пълна загуба на време — очевидно щеше да отиде.

Когато пристигна в „Старбъкс“ тази вечер — понеделник, естествено, нима можеше да се очаква друго? — беше разбита. Премисляше бясно случилото се, напомняше си каква пълна глупачка е била изобщо да обмисля идеята да говори с Джеси, бивш любовник и бивш изключителен автор, поверен на нейния редакторски поглед. Какъв смисъл имаше? Значи го харесваше — и какво от това? Ето, беше си го признала. Какво искаше да спечели от това, награда ли? Така ставаше само по-глупаво и по-мазохистично да се насилва да изтърпи подобна среща, среща, която със сигурност щеше да внесе още по-голямо разочарование в една и без друго вече скапана седмица. Фактът, че Джеси най-после пристигна с десет минути закъснение, а от едната му страна вървеше азиатска девойка, толкова млада, че можеше да му е дъщеря, не подобри възгледите на Леа.

— Леа — каза Джеси с широка усмивка, като протегна ръка към нейната. — Толкова се радвам, че си тук.

— Ммм — отвърна тя, без да стане от масата, за да поздрави някого от двамата. Не че имаше нужда да се изправя — усмихнатото момиче вече придърпваше един стол и скоро и двамата с Джеси седяха срещу Леа.

— Тути, бих искал да се запознаеш с Леа. Леа, това е Тути... съпругата ми.

Погледът на Леа се стрелна първо към Джеси, който не изглеждаше ни най-малко смутен, а след това обратно към момичето, което при втория оглед ѝ се видя може би още по-младо, отколкото отначало си беше помислила, макар и не толкова хубаво. Тути имаше гъста черна коса, която обаче беше подстригана във форма, неподходяща за закръгленото ѝ лице.

— О, мили боже — изрече Леа гласно, преди да успее да се сдържи.

Тути се изкикоти сладко и Леа видя, че горните ѝ зъби са значително изпъкнали напред. Леа си помисли, че ако това се случваше при каквито и да било други обстоятелства, би намерила момичето за възхитително. Дори чаровно. Но тази вечер? По този начин? Не беше за вярване.

— Тути, много ми е приятно да се запознаем. Аз, въ... — автоматично се канеше да каже „чувана съм много за теб“, но това беше твърде многозначително. Вместо това каза: — Неприятно ми е, че трябва да бягам, но тъкмо си тръгнах.

При това изявление лицето на Тути помръкна.

— Толкова скоро? — попита намръщено тя. — Добре, тогава ще си взема нещо за пиене и ще ви оставя. Леа, Джеси? Искате ли нещо?

Джеси я потупа по рамото и поклати отрицателно глава, и Тути забърза към бара.

— Какво си въобразяваше, като я доведе тук? — чу се Леа да пита, сякаш между мозъка и устата ѝ вече нямаше връзка. Тя пхна три никотинови дражета в устата си и зачака да я залее вълната на спокойствието. — Не, не ми отговаряй на въпроса. Не ме е грижа какво си си мислил. Просто искам да си вървя. — Тя започна да си събира нещата, но Джеси стовари длан върху ръката ѝ.

— Тя е на двацет и три години и е от Индонезия, остров Бали, селцето Убуд. В крайна сметка се озовах там около година след публикуването на „Разочарование“: отидох заедно с група свръхбогати

европейци за продължаващо цял месец парти в къщата на бащата на един от тях. Това беше страхотно, докато един от тях взе свръхдоза, а на следващия ден „Ал Кайда“ взриви онзи нощен клуб на остров Бали.

Леа кимна. Това си го спомняше.

— Не е нужно да казвам, че групата продължи, но мен нещо ме задържаеше там. Напуснах Кута, града, където хвърлиха бомбата, и се отправих във вътрешността на острова, към планините и селата край оризищата, където бях чел, че живеят всички художници, занаятчии и писатели от Бали. И наистина в Убуд просто беше пълно с такива. Това място беше невероятно! Всеки ден имаше някакъв празник, голямо, пъстро празненство, отбелязващо настъпването на някой от сезоните, или някакъв религиозен празник или свързани с всекидневния живот събития, а хората! Боже мой, бяха невероятни. Толкова приветливи, толкова открити. С бащата на Тути се сприятелихме. Той е само с четири години по-възрастен от мен, и... — При тези думи Джеси поклати глава. — Той е талантлив дърводелец, всъщност по-скоро дърворезбар. Запознахме се един ден, когато отидох в работилницата му, и той ме покани на вечеря в дома си. Прекрасно семейство. За да бъде съвсем кратък — дължа много на бащата на Тути. Той ми помогна отново да вкарам живота си в релсите — мисля, че в много отношения го спаси, затова всъщност не беше проява на някакви задни мисли, когато ме помоли да се ожения за Тути.

Леа не беше сигурна накъде отива тази история, но беше изцяло погълната от нея, да не говорим, че сега ставаше съвсем ясно защо таблоидите не се бяха докопали до историята. Въпреки това проклета да беше, ако му дадеше да разбере това — вместо това тя отпи от кафето си, опита се да си придаде надменно изражение, и каза:

— Много е сладка, Джеси. Мога да разбера защо си се оженил за нея. — Онова, което не изрече, беше: защо ми разказваш това?

Джеси се засмя.

— Леа, говорех съвсем буквално, когато казах, че съм се оженил за Тути, защото баща ѝ ми е много скъп и защото той ме помоли да го направя. Тя беше дете, все още е — и аз съм невероятно привързан към нея, но никога не сме имали романтична връзка... и определено никога няма да имаме.

— Ах, да, това звучи напълно логично. — Не искаше да прибегва до сарказъм, но цялата тази ситуация беше толкова смущаваща.

— След 11 септември Съединените щати включиха Индонезия в кратката листа на терористичните страни. Така че макар деветдесет и осем процента от населението на остров Бали да са хиндуисти, в противовес с останалата част от страната, която има същия процент мюсюлмани — на Тути ѝ отказаха виза дори само за да посети Америка. Родителите ѝ цял живот са работили, за да изпратят да получи образование в Щатите, както са постъпили с по-големия ѝ брат — а новата политическа ситуация направила това невъзможно. И тук на сцената излязох аз.

— Оженил си се за нея, за да получи виза? — попита Леа, шокирана. Това не се ли случваше само във филмите?

— Да.

Леа можа само да поклати невярващо глава.

— Наистина ли го смяташ за толкова отвратително? — попита Джеси.

— Не мисля, че „отвратително“ е точната дума, но определено е... странно.

— Защо?

Леа надзърна към него: вгледа се в лицето му да види дали не се шегува.

— Какво искаш да кажеш с това „защо“? Не знам, не искаш ли някой ден да се ожениш за жена, която наистина обичаш? Или дори не си помислил за това?

— Знам, че това вероятно ти звучи странно, но не, не помислих за това. Точно бях приключил с тази изключително успешна първа книга и изцяло се бях отдал на пътуване, забавления и жени — женитбата беше последното, за което мислех. Какво всъщност жертвах, като се женех за Тути само формално? Тя живее с три съквартирантки в къща без асансьор в Долен Ийст Сайд. Посещава вечерно училище, има си нов приятел, който изглежда приятно хлапе. Извеждам я на обяд два пъти в месеца, а тя обича да си носи прането в апартамента ми, защото го дава на чистачката ми да го пере. Все едно имам племенница или малка сестра. И това никога не се е отразявало отрицателно на живота ми... досега.

Дори сега, три месеца по-късно, Леа си спомняше всяка дума от онова, което Джеси каза после. Как се заинтересувал от Леа още от мига, в който се запознали в кабинета на Хенри; колко много започнал

да ѝ се възхищава и да я уважава по време на работните ѝ посещения в Хамптънс; как не смятал, че е способен да държи толкова много на някого. Каза ѝ, че знаел, че всичко се случва твърде бързо, но не искал да продължава да пропилява живота си, като си играе игрички или се разтакава. Можела да си даде колкото време ѝ е необходимо, особено предвид случилото се с Ръсел (Хенри му беше разказал всичко), но той бил отдаден на нея и само на нея. Просто искал сега тя да му каже, че изпитва същото, ако имало и най-малък шанс да е така, той щял да я чака. Имало ли дори най-малък шанс? Сега тя се усмихна само при спомена за всичко това.

Полетът до Лос Анжелис премина спокойно. Както беше обещала, Адриана ги чакаше при багажната лента, бърбейки като картечница, изпълнена с вълнение и идеи как момичетата да прекарат уикенда.

— Първо и преди всичко, ще пазаруваме — обяви Адриана, докато отваряше с дистанционното управление вратите на чисто новото си БМВ М3 комби с цвят на захаросана ябълка.

— Каква сладка кола! — ахна Еми, като прокара ръка по багажника.

Адриана се усмихна щастливо:

— Не е ли фантастична? Как е възможно да живееш в Калифорния и да не караш комби? Това е истинско светотатство. Тя ми е „подарък за ознаменуване на независимостта“ от родителите ми.

— Шегуваш се — каза Леа, възхитена, че и трите момичета отново бяха възприели обичайното си държание.

— Ни най-малко — изтананика Адриана. — Те искаха да „насърчат“ решението ми да се издържам сама — плащам разноските по апартамента си изцяло сама, между другото — така че ето я и нея. Искам да кажа, от морални съображения можех да откажа да я приема, но това просто изглежда глупаво, нали?

Момичетата се натовариха в комбито и се отправиха първо на обяд в „Айви“, после отскочиха до „Робъртсът“, откъдето Еми купи пуснати на разпродажба чифт бебешки ботуши „Уг“ за новия си племенник, и обиколиха с колата Венис Бийч, новия квартал на Адриана. Едностайното и жилище беше светло и модерно — чисто, непретрупано с мебели жилище само на две пресечки както от океана, така и от всички магазини и ресторанти на главната улица. Леа не

помнеше да се е чувствала толкова щастлива, толкова *доволна* и докато момичетата отпиваха вино и се обличаха за вечеря, я осени мисълта: предизвиканото от нервност сърцебиене, лепкавите от пот ръце и забиването на нокти в дланите беше нещо, останало в миналото. Никотиновите дражета ги нямаше вече. Дори спеше през повечето нощи. Беше почти невъобразимо, но ако трябваше да избере една-единствена дума, за да опише емоционалното си състояние в момента, може би дори щеше да избере „спокойна“.

Припявайки песни на Шакира по време на цялото пътуване с кола до Западен Холивуд, момичетата бяха настроени и готови да прекарат страхотна вечер навън. Положението само се подобри, когато Адриана настигна пиколото в „Кои“ и беше посрещната с приветствия, достойни за рок звезда, последвани от почтителна целувка по двете страни и „дяволски страхотно, Адриана!“ от иначе противния салонен управител. Веднага ги преведоха покрай гъсти тълпи от любители на сушието и сакето и ги настаниха на една от най-добрите маси в ресторанта — място с размерите на първокласен малък недвижим имот, откъдето се разкриваше пълен изглед към ресторанта и бара и можеше да се зърне градината за коктейли заедно с жадните за сензации фотографи отпред. Няколко мартинита с екзотичен плод вместо маслина просто се материализираха пред тях, и след минути приятелките бяха в превъзходна форма.

— И така, какъв е планът? — обърна се Леа към Адриана, към която за десетте минути, откакто бяха седнали, се бяха приближили да я поздравят поне трима души.

— Ти си като местна знаменитост — обърна се Еми към Адриана, като клатеше глава. — Не че съм особено изненадана, но все пак...

Адриана се усмихна, разкривайки съвършените си зъби, и направи онова сексапилно движение с разрошването на косата си, при което Леа можеше да се закълне, че чу съвсем отчетлив стон откъм близките маси.

— Моля те, *querida*, изчервявам се!

— Да, правилно — каза Еми. — Нашето срамежливо, крехко цветенце, едва разцъфващо.

— Добре де, значи може би не чак толкова срамежливо — съгласи се Адриана. — А колкото до плана ни, всъщност, не сме

твърдо обвързани с нищо. По-късно можем да се срещнем с Тоби — Адриана отново се усмихна дяволито, давайки ясно да се разбере какво би предпочела, — можем да се отправим към „Холивуд Лаундж“ и да се срещнем с някои от онези момчета от „Индевър“. Един от тях има страхотна къща и винаги организира невероятни партита край басейна...

— Какво чувам? Нова любов, може би? Ами Тоби? — попита Леа, като пъхна парченце сашими със сьомга в устата си.

— Какво за Тоби? — каза Адриана, отново с онази пакостлива усмивка. — Той е прекрасен, както винаги. Но това не значи, че във външния свят няма много по-прекрасни мъже...

— Той знае ли? — попита Еми.

Адриана кимна:

— Той е чудесен, сладък, понякога дори е забавен. Казах му, че много ще се радвам да продължим да се виждаме просто като приятели, ако няма нищо против и той каза, че няма. Тоби със сигурност е мил човек, но моля ви! Наистина ли очаквате едно момиче, току-що пристигнало в нов град, предлагащ толкова много съблазнителни възможности, да избере само една от тях? Това е нечовешко!

— И така, що се отнася до нашия пакт... — каза Еми, оставяйки думите си да заглъхнат.

— Да, затова сме се събрали тук, нали? Измина точно една година от споразумението и се предполага, че този уикенд трябва да направим оценка. Да обявим победителката.

Адриана махна пренебрежително с ръка:

— Пактът ли? Моля ви, толкова съм надраснала това.

Еми се засмя:

— Значи се признаваш за победена?

— Абсолютно, стопроцентово, нито за секунда, не се признавам — заяви Адриана, като отпи от мартинито си и деликатно облиза устни. — Разбира се, няма пръстен — тя размаха лявата си ръка, с разперени пръсти, но можеше да има. И все още може да има от Тоби или от някой друг. Може и да съм на трийсет сред море от прелестни, млади двайсет и няколко годишни създания, но колкото повече време прекарвам тук толкова по-очевидно става — те са аматьорки. Те са

малки момиченца. Нямаат си и понятие как да прелъстят или задържат един мъж. Ние сме жени... във всеки смисъл на тази дума.

Сервитьорът изникна до масата им и започна да маха тапата на бутилка „Дом Периньон“.

— Това не сме го поръчвали — каза Леа и погледна приятелките си за потвърждение.

— Изпраща го господинът, който седи в края на бара — отвърна той: веселият пукот на тапата подчерта думите му.

И трите момичета незабавно се извъртяха да погледнат.

— Симпатяги са! — отбеляза Леа с тона, с който обвързаните момичета променят отношението си към света. *Абсолютно прекрасни са... за вас. Аз не възнамерявам да участвам, защото съм лудо влюбена в много по-подходящ човек...*

— Изглеждат прекалено префърцунени, като момчета от някое подготвително училище — автоматично каза Адриана, инстинктивно попивайки с орловия си поглед четиримата мъже.

— Не е нужно да преспиваме с тях, но е задължително да ги поканим на нашата маса за по едно питие — каза Леа с най-благоразумния си тон.

— Моля ти се, не им дължим нищо освен благодарствена усмивка и леко помахане с ръка — каза Адриана, правейки и двете с елегантен жест, докато говореше.

Нито едно от момичетата не забеляза веднага, че лицето на Еми беше станало моравочервено и че тя нервно опипваше пръстите на ръцете си и отказваше да отвърне на погледите на младежите.

— Добре ли си? — попита Леа, чудейки се дали Еми не е завладяна от свързани с Дънкан съжаления или още по-лошо, дали онези не бяха негови приятели. Съвсем нямаха вид на истински калифорнийци, а по-скоро на възпитаници на подготвителните училища по Източното крайбрежие и докато гледаше как Еми започва да се чувства все по-неудобно, Леа се увери, че е попаднала на нещо. — Приятели на Дънкан ли са? — попита тя.

Еми поклати глава отрицателно:

— Толкова съм унижена. Боже мой, изобщо не мислех, че някога ще го видя отново. Каквото се случва в чужбина, си остава там, нали така? Или навярно би трябвало да кажа, „каквото не се случва“...

— Какви ги говори? — обърна се Леа към Адриана.

Леа сви рамене. Проклетата да беше, ако знаеше.

— Да не би някой от тях да е почетен член от Обиколката на разврата? Или може би не е само един? — попита Адриана с дяволита усмивчица.

— Божичко, де да беше — въздъхна Еми. — Единият от тях — онзи с раираната риза с високата яка е Пол. Не мога да повярвам, че ме е познал. Чувствам се толкова неудобно. Какво да правя?

— Кой е Пол? — попита Леа, ровейки из паметта си, за да си спомни имената на завоеванията на Еми от изминалата година. Израелецът?

— Дънди Крокодила? — попита Адриана.

— Онзи тип на плажа в Бонер?

— Някой друг, за когото абсолютно не сме чували и следователно ще те изтормозим да ни разкажеш?

— Не! — изсъска Еми: изглеждаше много разстроена. — Запознах се с Пол в хотел „Кост“ в Париж по време на първото ми пътуване след началото на обиколката. Той е онзи, на когото се хвърлих, а той напълно ме отблъсна. Трябвало да отиде на партито на бившата си. Нещо от това да ви звучи познато?

Двете момичета кимнаха.

— Иди да говориш с него — предложи Леа. — Това е било преди година. Сигурна съм, че дори не си спомня, че си го поканила в стаята си, а само страхотния разговор, който сте водили двамата.

— Ъ-хъ, продължавай да я лъжеш — допълни Адриана.

— Май нямаш особен избор — каза приглушено Леа. — Той идва насам. Вдясно от нас. Още по-вдясно. Съвсем...

— Еми? Не съм сигурен дали си спомняш, но се запознахме в Париж, в най-ужасния хотел на земята. Пол? Пол Уикоф? — каза той, звучеше затрогващо нервен.

— Здравсти! — възкликна Еми с точно премерен ентузиазъм. — Хей, благодаря за шампанското. Това са приятелките ми, Леа и Адриана. Това е Пол.

Всички се ръкуваха, усмихнаха се и бърбиха за незначителни неща в продължение на минута-две, преди Пол да пусне една след друга две „бомби“ в разговора. Оказа се, че макар да беше в Ел Ей за тази седмица, за да посети новородената си племенница, той всъщност се беше преместил в Ню Йорк преди шест месеца и живееше в голям

апартамент в Горен Ийст Сайд. Сякаш това не беше достатъчно невероятно, той успя да спомене колко се разстроил, когато Еми така и не отговорила на бележката, която ѝ оставил, как съжалявал, задето просто я зарязвал така, но се надявал, че тя ще се свърже с него, за да може да ѝ се реваншира.

— Бележка ли? Каква бележка? — попита Еми, напълно забравила всякакви опити да се преструва на хладнокръвна.

— Колко лесно забравяме! — засмя се Пол, а Еми си помисли, че може да стане и да впие зъби в устните му още там, в същия този миг. — Онази, в която написах цялото това извинение, че си тръгвам така внезапно и ти оставих всичките си телефони и адреси, и в общи линии те умолявах да се свържеш с мен. Оставих я на рецепцията в „Кост“, когато си тръгнах на другия...

Гласът му заглъхна и той се усмихна, когато осъзна какво е станало.

— Така и не си я получила, нали?

Еми поклати глава:

— Определено не — каза тя бодро. Това може би беше най-добрата новина, която чуваше от цяла година.

Пол въздъхна:

— Трябваше да се сетя. — Той се обърна към момичетата и, насочвайки въпроса си към Леа и Адриана, попита дали може да прекъсне вечерята им и да отмъкне приятелката им за едно питие отвън в градината.

— Цялата е твоя — каза Леа, отпрацайки приятелката си с махване на ръка, радвайки се да види Еми толкова щастлива.

— Само за няколко минути! — провикна се след тях Адриана.

— Имаме планове след вечеря! — Адриана се обърна към Леа и размаха укорително пръст. — Не прави нещата твърде лесни за него — упрекна я тя.

Когато се върна двайсет минути по-късно, Еми беше поруменяла от вълнение.

— Е, как беше? — попита Леа. — Ако се съди от изражението на лицето ти точно сега, не е било съвсем унизително?

Еми се засмя:

— Поне не и за мен. Той каза, че трябвало да събере смелост да изпрати шампанското тази вечер, защото още бил смутен, че така и не

съм му се обадила. Можете ли да повярвате?

— Невероятно — каза Леа, като клатеше глава. — И сега живее в Ню Йорк? Ти поднасяш ли ме? Това е като сцена, излязла от филм.

Еми се ухили щастливо, но не им се удаде възможност да отпразнуват събитието. Пол изникна от нищото и се извиси над масата на момичетата.

— Хей, много ми е неприятно да го направя отново, но трябва да бягам — каза той с глуповата усмивка.

Еми бе така мигновено обзета от примесена с паника нервност, че за щастие чувството я възпря да изрече онова, което си мислеше, а именно да каже на Пол какво точно може да направи с цялото това представление от типа „*О, толкова съжалявам, че така и не си получила бележката ми.*“ Само преди броени минути тя отмяташе мислено нещата, които трябваше да направи, преди да отиде вкъщи с него същата тази вечер (да си запише адреса на Адриана, за да може да се прибере вкъщи на другата сутрин, да вземе назаем един-два допълнителни тампона, да се увери отново, че си е сложила очарователното бельо, което си мислеше, че е сложила), а сега щеше да бъде зарязана... отново.

— На партито на друга бивша ли отиваш? — попита със сладък гласец Адриана.

— Всъщност, аз, тъ... Господи, звучи глупаво.

Хайде, давай, кажи го, помисли си Еми. Ние трите сме се наслушали на всички глупави извинения, които можеш да си представиш.

Пол си погледна часовника, след което тикна ръце в джобовете си. Прокашля се:

— Поел съм нощната смяна в помощ на брат ми и снаха ми, и тя започва горе-долу по това време, така че...

— Нощната смяна ли? — попита Еми.

— Да, днес е едва четвъртата им вечер вкъщи след изписването от болницата и са един вид изперкали. Също и уморени. А на мен, тъ, ми оставаше още малко от отпуската и прецених, че доста ме бива да стоя буден до късно, затова доброволно предложих да се грижа за малката през нощта. — Той поклати глава. — Тя създава доста работа.

Леа и Адриана светкавично се спогледаха. Начелото на този мъж със същия успех можеше да е татуиран надпис: „*Бъдещият баща на*

децата на Еми“.

— О, колко сладко! — изгука Еми, моментално забравила всякакъв гняв и разочарование. — Какво прави снаха ти — изпомпва мляко от гърдите си и после ти го оставя в шишета? Добро ли е бебето? Бас държа, че има леки колики, ако е будна цяла нощ. Сестра ми също току-що роди бебе и той е един малък кошмар.

Пол се усмихна широко, сякаш някой току-що бе включил лампа.

— Да, доста ѝ е тежко с кърменето — казва, че това е най-трудното, което някога е правила, затова точно в момента съчетава кърмене и хранене с шише. Но малката — Стела, така се казва, наистина е страхотна. Просто още е толкова нова, нали разбираш? Затова се буди на всеки два часа.

— Аууу — изгука Еми, вдигнала поглед към Пол с неприкрито обожание. — Звучи възхитително.

— Да, така че аз по-добре да бягам. — Той замълча за миг и сякаш обмисляше нещо. — Хей, изобщо не те притискам или нещо такова, нещо ми подсказва, че може би имаш предвид още някое и друго забавление за тази вечер, но би било страхотно да имам компания, ако...

Еми не го дочака да довърши.

— С огромно удоволствие — заяви тя. — Можем да си поиграем заедно с бебето Стела.

Пол ѝ се усмихна и дори на Адриана в този миг той ѝ се стори абсолютно възхитителен.

— Отлично! Само ще си взема набързо връхната дреха и ще се сбогувам с приятелите си. Среца на входа след две минути?

Еми кимна и го проследи с поглед, докато той се отправяше обратно към бара.

— Е, не смяташ *наистина* да отидеш, нали? — попита Адриана така, сякаш вече знаеше, че отговорът е „*разбира се, че не*“. — Той не може да очаква просто да се натъкне на теб, когато си излязла вечерта, и да те накара да търчиш след него като кученце.

Еми отпи дълга глътка от мартинито си, остави го внимателно на масата и се усмихна на Адриана:

— Предполагам, че точно в този момент би трябвало да изчезвам, защото възнамерявам *именно* това — да го следвам неотлъчно като кученце.

— Еми! — възкликна Адриана. — На нищичко ли не съм те научила за...

Еми вдигна ръка да я накара да замълчи и Леа се хвана, че безмълвно я насърчава да продължи.

— Престани да натякваш до безкрайност правилата, Адриана. Това го запази за по-младите си и по-неопитни почитателки. Самите ние — тя направи широк жест, обхващайки цялата маса и се усмихна широко на най-добрите си приятелки — сега вече сме експерти по въпроса. И го направихме по старомодния начин — изживяхме го.

Адриана отвори уста да възрази, но явно размисли.

— Добре — каза тя и кимна с разбиране. — Предавам се.

— За нас — повтори Леа и вдигна високо чашата си.

Момичетата чукнаха чашите си, отпиха и се усмихнаха. Това може и да беше краят на пакта, но по някакъв начин и трите разбираха, че хубавото тепърва започва.

БЛАГОДАРНОСТИ

Първо искам да изкажа огромната си благодарност на Мерисю Рачи, най-добрия редактор в света; както и на Слоун Харис и Дейвид Розентал. Признателна съм на забележителния екип на Simon & Schuster и най-вече на Ейлийн Бойл, Трејси Гест, Виктория Майер, Кейти Гринч, Леа Василевски, Джаки Сю и Джини Смит. Имам голям дълг към забележителната редакторка Джоана Кремър, благодарение на която читателите ще останат с впечатление, че знам много повече от основните правила в граматиката. Специални благодарности на Мелиса Перело за скоростния курс по готварските въпроси. На Дебора Шнайдер, Вивиан Шустър, Бетси Робинс, Лин Дрю, Клеър Борд, Хелън Джонстън, Дейв Патейн, Кайл Уайт, Стивън Франк, Джудит Хърш и Кейти Глийсън благодаря за ценните съвети и насоки в многобройните им сфери на познание.

Изключително съм благодарна на всичките си приятелки, чиито истории и лични сюжети безсрамно откраднах: Одри Кент, Виктория Стайн, Хелън Костър, Али Киршнър, Джули Хуткип, Лора Дейв, Меган Дийм и Гретхен Байлоу. На семейство Коен Алисън, Дейв, Джаки и Мел, — че ме приеха сред тях с отворени обятия и много вино. На мама, татко и Дейна благодаря, че бяхте по-забавни и иронични от мен самата, че ми го напомняхте всеки ден и в замяна на безкрайните ми хленчения ми дадохте подкрепа и разбиране... Обичам ви много. Най-голямата признателност е за Майк, който изтърпя безбройни „хипотетични“ разговори за това как „героите ми“ трябва да се сгодят и въпреки това ме изненада с перфектното предложение в истинския живот. Помощта ти в полза на тази книга и авторката ѝ от първоначалния пристъп на страх до последната дума не могат да се изразят с думи.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.